КРИСТИН ЮРУКОВА

СЪНОВИДЕНИЯТА НА СЕМЕЛА

Мозайка-92-А.Ю.-М.Ю
гр. Пловдив

РОМАН

Copyright©2016
Кристин Юрукова
Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може да се копира или размножава в никаква форма освен при цитиране на малки откъси в резензии без писменото съгласие на автора.

СЪНОВИДЕНИЯТА НА СЕМЕЛА

РОМАН

АВТОР: КРИСТИН ЮРУКОВА

ХУДОЖНИК:КРИСТИН ЮРУКОВА

ИЗДАТЕЛСТВО “МОЗАЙКА 92 - А.Ю.-М.Ю”

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

НОЕМВРИ 2016

ISBN……

Посвещавам на сестра ми художничката, писателката и преводачката Марлена Юрукова без чиито езикови открития тази книга нямаше да бъде написана.

ОБСЕБЕНОСТ

Той беше обзет от древните езици – той самият сякаш отломък от един древен свят. „Бесен“ на български от “бяс”, “obsession”/”идея фикс”/ на английски, 'besessen”/”обзет“/ на немски. Чрез тази му обсебеност се обаждаха в него дивите, дивните беси. Бесите, бесните, които бесуваха из горите на Родопите. Тяхната обсебеност бе родила думите за бесен и обсебен и в чуждите езици.Тяхната обсебеност бе изразена чрез названието им беси. И над целия свят на пелгарите - българи – бог Дионис ,“предизвикващият бяс, устройващият бакхическо изстъпление, или сам той беснуващ, проникнат от божествено вдъхновение, или изпадащ в бакхическо изстъпление.” Дионис, стигнал в митологическото си пътешествие до Древна Индия, за да пренесе с празнуващите си армии от почитатели тракийската си българска цивилизация, от която просветват там имената на Кубера, Кардама и Болгар. Без жреците-беси култовите места на оракулите не биха могли да функционират в целия средиземноморски свят. Оракулите не биха могли да хортуват. А там в Египет в Дандара в храма на Хатор отвсякъде се смееше с лице на силен бог Бес, богът на родилките . Онзи известен от Тракия - Ария силен Бес. Джудже като Телесфорчето, беше се засмял с лице на лъвче и бе вдигнал лапичка сякаш е лъвът от българския герб. И бесите императори в Римската империя отдалече го поздравяваха. До него се нареждаха каменните скарабеи с надписи, открити в българските земи и каменният Сфинкс-Небесен змей от местността Камика в Хемус. Сфинксът гледаше с очи - соларни символи по тялото си - как Египет бе дошъл в Тракия или пък - Тракия в Египет. И несрещаната в никой славянски език дума “ хора” спокойно се свързваше с бог Хор в Древен Египет. Бог Хор, изобразяван с глава на сокол, се разпознаваше в Сокола/орела в гробницата на Аспарух от Вознесенка, който трепкаше с крила, осеяни със знаци за древнобългарското времечисление. Представителите на Династическата раса в Египет с издължени черепи можеха да се отъждествят с хората с издължени черепи на територията на България. Тази черепна трансформация се постига чрез специална превръзка още след раждането, черепна деформация, практикувана в България, още от палеолита до Средновековието. Какво ли знаеха за Египет тези хора с удължени черепи, които се срещаха съвсем не само сред траки, но и сред българите на Аспарух чак до 12-13 век? Какво е

било богослужението на бесите, за което има сведения дори през 6 век сл.Хр.?
Той бе страстно влюбен в думите, както хората се влюбваха в хора. Още като малко дете той се влюби в думите, които изразяваха връзката между езиците, междинните думи, странстващите като пътешественици по света. Връзката между езиците – пъпната връв между пластовете време. Теглеше пъпната връв и езиците се придвижваха с него. Беше се появил на този свят, за да говори. И то на няколко езика едновременно. Който разбере - разбере - иначе трябва да се учи.
“Ние сме такива, ние словените, хората на Словото - припяваше майка му, докато го кърмеше - със слово закърмяме. От Слово е създаден света, от Слово сме и ние, човеците. Създадени сме да славим чрез слово.”
Майка му отглеждаше Човека-Защо. Питащият човек е просветеният човек - беше убедена в светостта на питането майка му. Всеки въпрос изпива част от мрака, с всеки въпрос се завоюва територия за светлината. Който е против въпросите в историята, в езикознанието, във всяка наука, той е против това да бъдат намерени отговорите.
И той, роденият, за да пита, редеше въпросите, за които сума ти учени смятаха, че вече е отговорено и други отговори, съответно - нови въпроси - са недопустими. „Па що им е трябвало на траките да изчезват? Па ние нали сме тук, да не сме нещо по-различни от тях? И както виждате не сме изчезнали. Що дядо казваше, че те са дядовците му? Нали пеласгите са и траки? Нали от пеласги/пелгари е и блъгари/българи? Защо знаците от Крит и Елам, от надписите на венетите и етруските са същите, които се намират по керамиката в България? Защо знаците на глаголицата съдържат знаците на българските руни? Какво си хортуват рунните знакосъчетания от Дунавска и Волжска България? Как така си мислим, че имаме писменост от светите братя, след като българската рунна писменост е преди Христа? Защо глаголицата започва с кръста, ако и при нея да е танцуващ, от Линеар А и Б? Защо знаците от печатите, вретената и съдовете в Троя съвпадат с толкова много български руни? Защо знаците на трако-пеласгите - пелгари-българи/ наречена от чужди учени “древнобалканска писменост”, а от други - и “древноевропейска писменост”, за да се увенчае цяла Европа с предимството да е люлка на първата писменост, в голямата си част съвпадат със знаците на Линеар А и Б? И кой ги е врязвал тези знаци по земите ни, щом генетичните изследвания показват, че българите са тук поне от мезолита и са си просто местни европейци, от нийде не пристигнали. Кой, ако не ние? Как така българите на Кубрат и Кубер имат руническа писменост, чиито знаци в голямата си част са същите като “резките и чертите” на древнобалканската/древноевропейска писменост?

Ако българите са нямали нищо общо с древното население на Балканите, откъде са се пръкнали общите писмени знаци? И защо българите носят имена, които знаем от трако-пеласгите? И щом сър Артър Еванс казва, че линеарите А и Б са в основата на протофиникийската писменост, не означава ли това, че трако-пеласгийските знаци раждат сума ти писмености? Защо върху монетите на скитските царе са се разположили тракийски имена? Защо овчарите у Софокъл възклицават на фригийски "бален", което означава "о, царю". Нали на старобългарски "бален/балин" е "боил, боляр, господар".

Ядеше най-вече баща си: "Защо в учебниците не пише, че шумери/кимери/българи е едно и също, туй дето го има в книгите ти, струпани в пещерата, дето ти ги донасят от всички посоки на света?" А баща му никога не възкликваше: "Абе, стига бе ,мойто момче, никой не е проумял защо този свят е такъв, а не инакъв. И ние няма да го проумеем. Гледай само твоето "Защо" да не ти попречи да си живееш живота." Бащата най не искаше да му поставя граници от чужди мисли, да се блъска в тях като в клетка и доникъде да не стигне. Той се бе превърнал в Човека-Защо, който живееше, за да пита. Той питаше за неща, които изобщо не бяха свързани с ядене и пиене или с пари, та другите на свой ред го питаха – "И за какво ти е това? Пари с него няма да изкараш."

РОЖДЕНИЕ

Майка му на трона от скала като на трон тронуващата Семела, от името на която богиня се е оформила думата „земя" , лъвовете отстрани са два диви бели барса. "Тракийката май задминава етруските жени, дето били най-свободни и равноправни, тях не мога да си спомня да съм ги видял на трон като съпругата в Казанлъшката гробница." - Бащата сякаш ѝ обещаваше, че ще я короняса.

Девойки хиперборейки бяха донесли от далече приношения за лесно раждане на майка му, та раждането вървеше по мед и масло.

Докато бе още в утробата на майка си, чу звездни прашинки да си говорят:

"Не е имало тогава не-съществуващо, и не е имало съществуващо." За какво му трябваше на света да се ражда, колко хубаво ни беше в първоначалното ядро, топло и уютно, никой наникъде не се блъскаше. А сега - разлетяхме се накъдето ни видят очите, че и спиране няма. Искаш, не искаш - летиш и гориш. Едно е да си прашинка в ядката на мирозданието, съвсем друго - да си нищо и никаква прашинка в студа и тъмнината на световния Хаос. И няма никакви изгледи да се подреди веднъж завинаги този свят и да престане да е Хаос, само тъмни тъмнини и Хаос."

От бездната на времето струяха и се плъзгаха в гърлото му първите срички, от които се бяха оформили първите думи. Та така се случи, че момчето още преди рождението си позна езика на Космоса и свещения език санскрит. Затова когато се появи на белия свят, бе убедено, че майчиният му език е космическият език и българският, преминал в санскрит.
-“Vak” - се носеше из пространството - самьскритската дума, означаваща “звук”, “глас”. Беше денят на Свети Константин и Елена. Нестинарките в Странджа танцуваха с иконата на Света Елена върху въглените, лицата им - и те разжарени въглени, а от тях се откъсваше също едно “Вух, вух!”, това беше всъщност “Вакх, Вакх” и бе обръщение-призив към бог Вакх. Така се засрещаха из въздуха санскритското “Vak” и нестинарското “Вух, вух”. А майка му, тъкмо освободила се, също простенваше “Вух, вух”. Понякога го и извикваше. И той каза, обяви / глаголът с този смисъл на санскрит беше “vAcayati”, сиреч “викам”/ отбеляза току-що появилият се разум в него със “Съществувам, наличен съм”, а то бе на санскрит “Aste”, нещо като съчетание от аз и глагола съм . И родителите му
вече си имаха чедо - от думата за чедо от езика на траките “кенто”.
Когато се роди, се чу да отговаря на въпроса:
- Кой си? Откъде си?
Гласът му беше много отдалече, ама май беше неговият глас:
- Син съм на Земята и на звездното небе, произходът ми е небесен.
Много по-късно щеше да разбере, че вятърът бе довеял до него думи на безсмъртни души.
Щом напусна утробата на майка си, заживя в утробата на една пещера на Камен бряг.
Първият му ден. Ден, светлина, бог - тракийското Дин. Което е в санскритската дума за ден -dina - и за изгрев - dinacara - слънцето кара/прави деня. Денят, Богът, светлината подкарват колата на слънцето. Колкото пъти по-сетне щеше да чува: “Карай си колата! Да не ти пука. “ - щеше да се сеща за първата си среща с dinaca. И Свещената планина Мандара откънтя на санскрит: “Nava jIvita” - “Нов живот”. Той е “jIvaka” - жив, каквото и да значеше това.
Съвсем тихо се излива околоплодната вода от утробата на майка му. Той изплува мощно с нея. И започва обиколката му около земята. Главата му се промъква на белия свят. Времето бе узряло. Той е роден. В исихастките килии на Яйлата сенките на монаси левитират и молят бога за новото отроче. Там горе в дълбочината на небето властва бученето на блъскащите се една в друга звезди. Създават се съединенията на атомите – мехурчета от устите на звездите. Светлината от това е неудържима. От тази светлина той проглежда като бебе.

“Хармонията е в отказването!” - Баща му е страстен последовател на Лао Дзъ, българина Боян, който размахва конска опашка и разгонва мухите да не му пречат на мисленето. “Мухар” го нарича веднага новороденото заради мухите. “Който не се страхува да стане мъдър, обитава такива пространства, В празното съществува всяка причина за възникване.”. Баща му действаше така, защото искаше синът му да притежава всички богатства накуп - скали, море, небе, чайки и смокини. Чайките се бяха наредили важно-важно на входа на пещерата като пазителките на Тутанкамон от злато и пускаха вътре само слънцето, вятъра и мириса на море. Той още преди рождението си знаеше за ангелите и бъркаше чайките с тях.
“Пещерата е пълна с нищо” - установи новороденото, което отприщи безкрайния поток от бащините думи за отнемането на излишното, за Пътя Дао, който е от Дивния и Даващия Дев/Деус. “Празнотата е толкова важна, защото ти дава възможност да я запълниш със свои неща. Ето с какво са я запълвали първите хора.” - Започна да рисува бащата с червена охра по вътрешността на пещерата рисунките на пещерните хора от Магурата и от пещерите в Испания. По тези рисунки синът произнесе за пръв път “кон”, “бик”, “човек”. “Да дами, да даши, дадати - спрягаше бащата глаголът “дам” на санскрит. - Даденото от Дев - Деус, от сега нататък ще се разтваряш във всичко, дадено от Дев. И земята е „dharaM“ - „даряващата”. Със сребърни камбанки звъни Лао Дзъ, размахва конска опашка да разчиства Пътя за човешките стъпки. “Пътят не може да бъде прескочен, Пътят, който ти е предопределен. Ама - Сбъркал съм Пътя, не може да си сбъркал Пътя, ти си кривнал по една от неговите кривулици, но ти си винаги на него, трябвало си да кривнеш по него, за да научиш нещо ново.”
“Земята е кръгла пещера като твоята, в която животът се възражда отново и отново. “Съвършеният квадрат е кръгъл”, о, Лао Дзе, като изписаните яйца по етруските гробници.” Музиката на света влиза пречистена в тази празнота, празнотата е само неизчераема, ей го Космосът. ”
На Коладев, с Младаго бога, той бе готов за щастието на светлината. Светлина - сухо злато, светлина - дребен бисер. Богородица изтърсва полите си и от тях се сипят ясни звезди. На чело ѝ грее златозарно слънце, а пеленките на Младого бога, които простира по боровите клонки, блестят като чисто сребро. Морето е наситено със светлина не по-малко от небето. “Небето сякаш плува и святка в нозете ни” - наднича синът от отвора на пещерата към морските бездни. Отдолу вълните се разбиват на купища пръски от искри. Морето беше тяхната градина от светлини. Същата светлина, която никнеше под стъпките на Богородица в морето край Атон.
Отглеждаха го като безсмъртен в пещера.

” Мидас, той ще е Мидас. Като сме българи сме и фриги, и какво ли не още. То суматохите и главоблъсканиците в историята се създават баш с различните думи, които даваме за един и същ народ. И тогава този народ може да се бие, колкото си ще, сам със себе си. И мизи, и фриги, и гети, и готи, и какво ли не още - за българи.“

В пещерата бе сенчесто и прохладно, тежките скали го държаха надалеч от изгарящото слънце вън и бе просторно и красиво като в бална зала. Някой бе я скулптирал, така че да има форма на утроба и на храм едновременно. В нея бе сложен модел на керамична трикрака масичка, изработена от баща му.” И нейното дънце виси, защото и тя е утроба.” Човешка ръка бе дооформила и устието, и колоните, и сводовете на арките, и нишите на пещерата. “Колона” - чу се да казва с думи незнайно откъде новокръстеният Мидас - се е образувала сигурно от думата “кол”. Ето, като тези колони, на които е вързана люлката ми. После колоните са опасли пространството на пещерата с “колонада.” Разбира се, че не го разбраха, та той още не можеше да говори. И все се чудеше откъде се пръкват думите, мислите си бяха негови, лошото беше, че още не можеше да говори и затова думите оставаха зазидани като в сандък в него, колкото и да пискаше: “Чуйте ме най-сетне.”

Баща му като замаян пърхаше из пещерата и очевидно ревнуваше майка му от него, та гледаше да ѝ отвлече вниманието, да престане само да кърми, повива и мие дупето му.
- Погледни, поне за миг погледни навън. Стотици метри има надолу, вълните се разбиват не на пръски, а на звезди. Не, аз ще го нарисувам това - заканваше се. - И тази извивка тук - галеше скалата отвътре, - това е извивка на бедро. И каква лилава, поръбена с розово сянка образува, само за импресионисти. Тъкмо си кажа - Ей сега ще нарисувам вълната, ама цялата вълна, с движението, с пяната по гривата ѝ , когато напредва, с пръските ѝ , когато засреща скалите на брега, и, хоп, вълната вече я няма, разбила се е и от нея са останали само капки вода в блясъка на дъгата. Пяната на Афродита е тук под нас, пяната на Афродита си е наша пяна, Владимир Георгиев така разчита река Пеней - от тракийското “пена” - “пяна”. Тракийското, дето е и българско.
Бащата си беше присвоил една от пелените му, беше я проснал на земята и бързо я покриваше с боя, от чиято миризма той се разкиха. Направи му впечатление, че баща му беше като слепец за всичко друго освен за гледката, която пиеше с очи, и за картината, която рисуваше. “Чудна работа, как може красотата да ослепи човека за всичко друго!” Не знаеше

момчето, че цял живот баща му щеше да е уж при тях, а всъщност много надалече. А градът, от който идваше бащата, носеше име, което на санскрит означаваше “художник” - VarNATa - Варна. VarNayati беше “оцветявам”, varNa - “цвят “,varNaya пък беше названието на боичките му на санскрит. Боички - шарки, които пък носеха името на Шар планина, откъдето се бе изселил някога родът им.
- Що се отнася за Варна, името ѝ е от от Варуна - божеството на водите.
Оглежда се Мидас и съзира Варуна да просва въздуха между дърветата и да постила земя за слънчевите лъчи и го изпълва доверие към космическия ред, който си има такъв началник. Обзеха го сума ти желания. “Отначало го е обзело желание. Това е било първото име на мисълта.” Той мислеше!
В пещерата беше всъщност много оживено, бъкаше от орисници, надпреварващи се да чертаят живота му, сякаш бе техен, а не негов. “Не ми се месете!” - опълчи им се, с което предизвика само смеха им. Бащата пък бе разчувстван, какъвто щеше да е винаги. “Тук е като в рождествената ясла, а ние сме като светото семейство, само магаренце липсва. С него можем да ходим надалече - ехе, до Каварна и до Шабла.”
Чрез Божията майчица бе родила неговата майка, та му редеше: „Света Богородица се усмихва с всяко детско личице.“ А клоните на люлката му, ни в клин, ни в ръкав пуснаха стъбла и клони – да му правят сянка. Един ден на входа се появи лелеяното от баща му магаренце.“То е абсолютно бездомно, безпомощно и безпризорно, бързо да го осиновим да не го изядат белите вълци, дето обикалят наоколо. Хайде, момчето ми - поведе го бащата, - да намерим поляна с магарешки тръни за тебе.” И така започнаха разходките на баща му. “Разходки” наричаше той походите си за събиране на камъни с необичайна форма, с които щеше да гради “природен храм”. Горкото добиче, що бъхтене му предстоеше.
Лежеше бебето голо в сумрака и се вслушваше в думите на орисниците, които вещаеха, че тълпи от хора ще хлуят в него и ще се хранят от неговата фантазия.
Бичето стадо през цялото време бе препускало и ето го - сред вътрешните дворове и празничните зали на тайнствата на пещерите на Камен бряг. Колонади от мрамор и морска пяна, от слюда и от бедрени кости, арки от новолуния. Пещерите бяха изрязани в камъка утроби, надвесени над морето, които се местеха - днеска бяха тук, утре - там, усилие и кураж се изискваха да ги следваш над бездната от море, ходеха те над него с невидими нозе на поднебесни височини, те бяха пръски от илюзиите на самото море, затова в белите им кошници винаги имаше отвори за неистовството на цветовете на бащините му картини. Понякога пещерите се спускаха до самата стихия и под нея - да дирят каменните котви на

завинаги отплували древни кораби. В подводния мрак се белееха градовете на атлантите.Тук и само тук във висящите каменни градини на първата цивилизация бащата можеше да вдене морската светлина в костената си игла, да я завърже между бичите рога и да започне да тъче тъканите на вътрешната си плът, наречена въображение, да улови в нея променящите се символи на съществуването, да извая розовите тела на чаплите и писаниците на птичите нозе, розетките на костите на изтлели чайки, мачтите на фалосите, да премахне реалното, за да извлече соковете на нереалното, да разпилее и съвокупли естествата, да посади отново дъбовите горички, увенчани със златни венци от бръшлян.
“Lul”, санскрит - “люлея се”.
Люлее се люлката, махало от небитие в битие. Формата ѝ напомня за ладията, с която фараоните извършват обратното пътуване - от битие в небитие. “Ладиевидната форма е характерна за керамиката на траките, сума ти ладии плуват из тракийските гробници, може би са там по същата причина, по която са при фараоните.”
Погледът на окото на пещерата достигаше надалеко - чак до Острова. Една сутрин пещерата осъмна украсена с иглиците на ледени висулки, а снежни вихри залюляха люлката му. “Време е за преселване на Острова - рече бащата и натовари камъните за храма си на магарето. Него и багажа отнесоха пешком на ръце в новото им обиталище.
“Himalaya” - казваше си момчето - “hima” е “зима” и “сняг”, “laya” е “лежа”. Лежи зимата, покрива със сняг земята. Снегът става на лед, ледът сковава всичко, камък и дърво се пука от студ, хората са още само бактерийки под леда. Но някога си там ледът започва да скрипти и започва да се пропуква, отдолу се показват скалите, а скоро и хората, които току-що появили се, се нахвърлят върху скалите, за да ги оформят по свой вкус. И българските кимерийски предци са откъснали късче от леда на зимата-hima, и зимата е замръзнала в тяхното име кимерийци/химерийци. Е, това е човекът, дай му да преоформя природното, все не му е достатъчно хубаво. Минават хилядолетията и същите тези хора се спускат да строят църкви по цяла Европа, както преди са правили пещерите на храмове.”

А на Острова той чу толкова много от космическия език, че отначало загуби ума и дума. “Защо мълчи така това дете, няма ли най-сетне да проговори.” - препираха се родителите му. Не знаеха с колко много народ вътре в себе си бе започнало то разговор. Един ден от чутото то проговори на праезика. С първото “ъ”. Тъмният звук, който гениалният Раковски пръв определя като най-типичният звук за българския език. Онова “ъ”, което ни отличава от всички народи, които не могат да го произнесат и го нямат в

езика си. А българското бебе веднага захваща да реди думи с него, започнало да гука: “ма-мъ”, “та-тъ”, “ка-къ”, къ-щь”. Озвучават се съгласните и се оформят думите с едно само прибавяне на “ъ”. И всички “ъ”та по скалите на българските Белинташи и Бегликташи радостно зазвънява с всяко проговорило дете.
Изпълнява вече своите жертвоприношения - говора и дишането,“Говорът и дишането са жертвоприношения.” /Ригведа/
Той потапя пръстче в златото на светлината и пише по небето: Ор-фей. Ор-фей – златният герой. „Ор“-злато. „Фей“ и „фея“? Не, по-скоро „фей“ е от „пея“. Ами да, Орфей - „Златният певец“. Областта Орфано и дървото орфика. Той се посвещава на писането и рисуването. Толкова близо е кожата на небето за писане по нея. Той отново потапя пръст в течното злато и изписва един златен кръг. Той не поставя пръстена на пръста си, а го привежда във въртене. Златният кръг става на танц. Танцът хоро. Vartula -кръг/, кръгът се върти както чакрата, която също има значение на кръг. Хорото изписва maNDala, хората са песъчинките в тази мандала. Един танц, който затваря формата на слънчевия диск. Отдалече се чува музика и ликуващи викове. Не обикновени люде, а хора – деца на бог Хор - играят хорото. Отгоре им наднича Бог Хор. И българското светилище Мадара се е взряло в свещената планина на брамините Мандара, а по тялото му - онзи древен знак, разположил се по градежите на Плиска и Преслав, но и по обредните хлябове заедно със свастиката, която дума на санскрит беше “щастие” на български.
В небето расте дърво. На неговите клони се е хванал Орфей. Голямо е световното дърво с безбройни листи, едни окапят, други се разлистят. Един слънчев лъч издига малчугана в короната на дървото.
Мидас е лист сред листата на световното дърво. В “Ригведа” растат онова дърво и онази гора, от които са издялани небето и земята. Той веднага научава, че ако осъзнае височината, на която се е появил при рождението си, то ще види това, което е било зад него и което е сега.
Картините на отминалото заграждат хоризонта. Той ще преодолее всичко вече създадено. Каквото е вън, то е и вътре. От хълмовете на облаците той пее химните на Орфей. А може химните да са на тракийския цар и жрец Азонак, чиито планини от стихове преписал Зороастър и направил Зенд-Авеста. Кой ли го разбира? Птиците само. Техните ята описват мелодията на химните. Химните свалят облаците на земята. Земята, която на немски е „Erde» от древния град на кутите-кутригури българи Ериду. И той странства по облаците.
Картините на миналото запречват хоризонта. Хоризонта от небеса. Името на Острова всъщност е тъкмо Хоризонт.

ОСТРОВ-УХО

Всичко започва с Острова-Ухо – и първата цивилизация на света, Дуранкулашката и Варненската, и самият той. Островът-Ухо е там, където са се сляли небе и земя в целувка, целувката на небе и земя в Космоса. Приииждат времената отвъд хоризонта от мястото, където земя и небе са едно, откъдето се е пръкнал животът, заливат действителността със своите образи, които тук на Острова са по-реални от всичко друго. Приииждат от Всевластния и Вездесъщия и светът става свят в света, прашинка от цялото. Момчето расте сред керамиките на Острова. Бог го е омесил от глината като съдовете и му е вдъхнал дъх, за да има душа. Да е одушевен и да може да поема дъх и да се вдъхновява от божиите творения и да се покланя на Светия Дух. Той с почуда се запознава с множествата идолчета на острова с тела, изписани с някакви знаци, със спирали и триъгълници, с обици и с по няколко дупки на ушните миди, с гривни по ръцете. „На ушната мида, както на стъпалата са най-важните точки за китайското лечение с акупунктура - обясняваше майка му търпеливо. - Тези дупчици на ушите на идолчетата ме карат да мисля, че древните са знаели това и са лекували чрез акупунктура.“

Формата на Острова е тъкмо форма на ухо. Островът-Ухо не си затваря ухото за истината. Къде ли са неговите най-важни точки? Ухо на планетата Земя, която е фригийската богиня Семела, земля, земя, а на санскрит - zyAma . Ще нарича санскрита като Раковски “самьскрит” - да е ясна връзката между българските думи, от които е възникнал - “сам” и “скрит”. Ей колко писменост има, които са били скрити от масата население. Друидите са считали, че записването на свещени текстове от непосветени е щяло да разгневи боговете, затова келтското население е нямало достъп до писмеността, само жреците му. Ухото се смалява, Ухото се уголемява, Ухото се свива, Ухото се разпуска. Когато Ухото се уголемява, се появяват невиждани съкровища на Острова, като миди при прилив. Свие ли се Ухото, съкровищата се скриват, така че никой да не може да ги намери.

Ухото дебне посланията на небесата, децата на Острова-Ухо само слушат, докато си играят с виденията от други времена.

На децата много им харесват начините на раждане на ведическите божества - едни се раждат от ума на бога, други изтичат от очите на божеството или от кожата му, трети се появяват от палеца на Брахма. “Като Малечко-Палечко!” - радват се децата. И колкото е чудодейно раждането им, толкова и те са чудодейни. Ето я съпругата на Атри - от една прави десет нощи, за да угоди на боговете. Както и българите са си направили не едно, а множество небеса. Мидас съжалява народите, които нямат фантазия

и в езиците им думата “небе” е единствено в единствено число като в немския. Мидас също си мечтае за умножени дни, нощи и небеса и се забавлява с ведическата версия за раждането си - изпълзял е от Ухото на Острова-Ухо, а над всичко е бдяла умната богиня Ума. А в старобългарската дума “оум”, “разоум” е и свещеният звук “ом”, който жужи край людете с бели дрехи, които чат-пат изплуват на Острова сякаш от бялата пяна на вълните. Както изплуват, така и отплуват.
Островът изразява в категорична форма, че вслушването е най-важното за разбирането на съществуването. Ухото-Остров изслушва Космоса. Ухото-Остров препредава космическите новини на човешките уши. Насред Острова-Ухо се мъдреше като обелиск един камък, донесен от Бесапара. В камъка беше врязано едно разперено, грамадно, любопитно ухо, цъфнало като зелка. Един политически каторжник, който чукаше чакъл в Огняново, беше пратил камъка на Острова, за да не се превърне и той на чакъл.
Родителите на Мидас бяха първите бежанци от ламарината и пластмасовата цивилизация в България. Ки-бе-ла, Си-би-ла лежеше в основата на думата “ци-ви-ли-за-ция”, от която бяха побегнали.Те бяха хипита в България, когато нямаше хипита в страната. Хипита нито бяха предвидени, нито разрешени. Родителите му бяха избрали Острова -Ухо за „сладкия си живот“.
Природата посрещна хипитата с отворени обятия – вземайте от мене, каквото можете, а аз имам всичко, вземайте и живейте като птички божии. И те се заселиха в Ухото на планетата. С него и те започнаха да се вслушват в космическите звуци. В морето плуваха потъналите градове на по-ранната, по-честна цивилизация, в която камъкът беше камък, а не бетон.
Понякога, само понякога бащата развиваше клаустрофобия от факта, че нямаше право да напуска страната: „Птиците виждат света, само ние нямаме право.“ И тогава той се тешеше с факта, който за него беше безспорен: „Всички преселения на народите са тръгнали оттук. Древните българи, ведическите българи, които са и траки, преди да идат в Самара-Шумер и Древна Индия, преди да излъчат в Древна Индия царската династия Кардама, пък сетне да се появи кан Кардам в Дунавска България, са тръгнали след Потопа оттук. И Бог Дионисий е отпердашил към Индия от тези места. И Потопът е бил тук. И ние ще тръгнем оттук да завладяваме света. Богоподобните според Омир пеласги– българи първи са стъпили на този бряг.“ „Откъде?“ - питаше момчето. Бащата показваше към морето. И в която и посока да сочеше бащата, се съзираха люлеещи се сънно потънали градове. Тогава и момчето Мидас можеше да възкликне: „Татко, там са атлантите.“ Атлантида стана картонената къщичка за игра на неговото детство. В това понятие той скъта всички думи за чудеса. Баща му

още повече разжаряваше фантазията му: “Пеласгите-българи са били владетелите на моретата. Но за да се придвижваш из моретата, ти трябва да си владетел и на звездите, за да можеш да се ориентираш по тях. И те са чели звездната карта за навигацията на корабите си както ти - книжките ти. Да построиш кораб е не по-лесно от това да построиш катедрала. И те строяли и кораби, и катедрали, само че тогавашните катедрали са били храмовете на боговете. Пеласгиона - Акропола в Атина - бил едно от великите им строителни дела. И цялото море е било вода за пиене преди да хлуйне тук солената вода от Егейско и Средиземно море.” „А може би гигантите от Огигия са я изпили тази вода за пиене?“ - Оплиташе се в знанията си момчето.

Хубаво си е на Острова-Ухо, слушаш си звездите и никой не може да те накара да направиш нещо, което не искаш да правиш. Примерно да си миеш зъбите, плакнеш си устата със солена вода, която делиш с рибите и охлювчетата, и готово. И на фризьор не могат да те замъкнат, защото на Острова фризьори няма. Никой не купува и продава, парите са отменени, плаж, пясък, синъо небе срещу пари не можеш си купи. На чужденците, довяни на Острова, казваха: “Не ни перете парите си, те тук нищо не значат.” По разбираеми причини не можеха да те пратят и на училище. Ако искаш да учиш - учи от когото и колкото искаш.

Седи си Пития, чието име е от “питам”, в Делфи и си хортува с Острова-Ухо и всички знаят - тя е там, за да бъде питана, Острова-Ухо е тук не само да я изслушва, но да ѝ казва истината, че без истината тя закъде е. Оракулите се награждават богато заради хортуването им. Дълга опашка от чакащи се е извила. И изведнъж Пития млъква, никак не желае да бъде питана. И съдбите спират, чудят се - как да продължат без нейните предсказания. Възпротивява се Пития на това основанието на нейното съществувание да са само отговорите, които дава. Няма намерение повече да е с отворена уста срещу вятъра. Но тълпите вън пред храма се надигат, готови са да я линчуват – тази, която трябва да говори, не говори. Другите, които не могат да говорят като нея, чакат на нея.

Децата от цялата история за Делфи и Пития бяха запомнили нейното делфинче и пещерите, пълни с подаръци за нея - от златни тронове до златни колесници. Трескаво се стягаха да прокопаят тунел под морето, който според тях щеше да ги доведе до съкровищата на Делфи. В края на краищата им се полагаха като наследници на тракидите, които бяха жреци в светилището. Подозираха пещерата на Острова-Ухо, че също е била съкровищница на местната жрица, та все се навъртаха наоколо - да не пропуснат мига, в който съкровищата ще щръкнат над земята.

Смятаха, че никакви подземни градове не можеха да им се опрат, щом бяха израснали сред пещерните лабиринти на Камен бряг. Желанието за риск ги дърпаше за ушите напред - да се спускат в пещерите по комините им - незнайно защо направени кръгли отвори, да прескачат от скала на скала над врящата морска бездна, от която отскачаха искри до небето.
- Добре, потънем ли в подземните градове, ако не можем да се измъкнем, после?
- Ще викаме белия овен, той ще ни доведе на горния свят - вярата на някои в приказките беше непоклатима.
Лягането вечер въобще не беше за заспиване, а за взиране в представленията на Млечния път, който си беше Пътят на безсмъртието на траките.
-Ние сме лъчисти същества - беше им обяснил Инженерът-квантов физик. - И като се пръснем по Млечния път лъчистата ни същност става видима. Кого ли не можеше да срещнеш по този път - и Херакъл с бухалката на мутрите, препъващ се в лъвската кожа, и Херман, перещ жезъла, за да усетиш, че не е никакъв немец, а тракийският бог Хермес. Най им допадаше, когато насреща им се изпречеше Богът на вълците Кандаон, който въртеше куча опашка като вятърна мелница. От взирането в нощните светлини в един миг те ставаха на светлина и тогава не беше никакъв проблем да са горе и долу едновременно. Не знаеха точно как става, но си играеха вече като прашинки от сребърен прах, вдигнат от космически ветрове. Можеха да бръкнат в тъмното и да изкарат от там някоя планета, както бе направил потомъкът на Димитър Съсълов, а после да си играят с нея на топка. Най-опитен в жонглирането с планети беше Мидас. Сутрин много им личеше, че не са мигнали, та родителите им се чудеха какво са правили цяла нощ. Сутрин, когато светът разсъмваше с ведическата богиня Сомнати.
Флотилиите им ги чакаха в заливите на Яйлата и Камен бряг като бели, яйчени черупки между червените скали с рижав мъх. По танцуващия гланц на водата - ту син, ту зелен като обувките на Малкия Мук отпочиваха от скитосванията си тракийски кораби и корабите на Тера от фреските по къщите, както и тежките кораби на филистимяните. Разтоварваха кехлибар и кедър, товареха сол и отпрашваха да пиратстват. Планинският кристал се ползваше за навигация, насочат го към звездното небе и той казва накъде да ходят. Ида пък с късче розов като нокътчетата ѝ кристал изследваше надписите по небето.
- Накъде си се запътил Мидас? - Крещяха изпращачите на брега, за да надвикат прибоя.

- Запътил съм се към Индия. Няма да се върна, докато не я кръстосам надлъж и шир. С мислите си. Сансъкритската дума manyate е старобългарската мьнети – мисля. Мисленето му е майката, стига вече само чувстване.
Децата се гмуркаха в отраженията на слънцето в морето и надаваха викове: „Ние сме Saurasha – почитатели на слънцето, значи всички сме Заратустра.“ Излизаха позлатени от водите със златни люспи по кожата - „Вече сме земноводни.“
Докато се изкъпят, флотилията на Мидас се е завърнала:
- Там има много Шипки, не една, а шипката е шипка заради шиповете си. Събрах сведения за Chastana Kardama от саките от царствената династия Кардамака. Владетели сака от династията Кардама с произход от Бактрия. Тази династия е управлявала и в Балхика/ Бактрия. Божеството Кубера пита за нашия кан Кубер. Ал Масуди споменава сакалибите българи, а аз видях там столицата им Сакала. Не са само балхиките там българи, и много саки има сред тях. А в Сакра се гуши Сакар. Намерих област Паталене, нещо като Паталейница и река Vitacha като Витоша. Има и Девин, само малко изменен на Даван. Strene пък е „страна“. Мадара там е Mathura и е пак вселенски учебен център. В „Махабхарата“ се повествува за нашата Мадара – Mathura. Онази „Махабхарата“, в която се бият и Куру, и фамилията на Пандо – Пандови. Изслушах „Махабхарата“, изрецитирана наизуст от една само уста. А гръмовният рев на лъвовете от златните монети на Авитохол огласяше цяла Индия. Отседнах в столицата Bucephala, наречена на моя любимец – коня на Александър Македонски, в земите на племето Aseni. Като се връщах към корабите, ме засрещнаха златните колесници от Балкх и размених няколко наши приказки срещу златни монети от Балкх.
Току-що завърнал се, Ида веднага го впримчваше с приказките си.
- Ето, погледнете - опитваше да ги спечели за измишлъотините си Ида. - Това е черна дъска - сочеше небето, - на нея има дума. Думата е една, но един ще я прочете по един начин, друг - по друг и хоп - ето ти нов език, ама думата една, на един народ, прочетена различно.
- Овцете също предпочитат да са във вълча кожа, навличат я и вече никой не може да ги стриже - организира Мидас вълчата дружина, уморен от прекалено много море. Тръгваха на лов, но се превръщаха сами на вълци. Тракийската дума “улк” си беше като от самсъкрит “влка” , та се чувстваха много добре във вълчата кожа. Озоваваха се веднага в столицата на гетите Даусдава - Града на вълците и там започваше най-интересното. По вкаменени дъвеса висяха гроздове от златни накити, които се сливаха в едно златно руно. “Златното руно е от руни. Древнобългарските руни са

по-древни и от древноевропейската наша си писменост. За тях всеки момент ще дойдат аргонавтите, а с тях и Орфей” - обграждаше изчаквателно вълчата глутница дърветата на Даусдава. Естествено, дракон-ламя със седем глави пазеше златното руно, отсичаха едната, поникваше нова. Отгоре припляскваха с криле орлите на гетите, току-що излетели от сребърните им апликации, за да се настанят върху жезлите на римляните. Драконът-ламя също му ставаше досадно да клечи все под дървото, та се издигаше и развяваше опашка като знаме на гето-даките. Непременно се насочваха и към река Стримон, че там Терейна, дъщерята на Стримон, очакваше вожда им, вожда Кандаон за любовта, която митологията им бе вече предрекла.

Погва вълчата дружина един болингос - див бик, бизон през Малка Скития и цяла Мизия, дето е и България и той - къде, къде - превръща се на вожд, вожда Вологез, от което губят само римляните. В Сармизигетуза ги застигат не само тракийски, но и български дружини, че българските градове-близнаци на Плиска са из цяла Румъния, Молдова, Русия. Живеят си царски, че всеки им се прекланя, нали са си царски животни, пък българите кучи булгар са им задължени и за името си.

На Мидас не би му се случило всичко онова приказно и легендарно, ако не познаваше разказите за онзи невероятен човек – дядо си. През Европейската война беше използвал копаенето на окопи като поле за археологически разкопки, дрехите му тежали като олово не от оловото на куршумите, а от оловото на керамичните чирепчета, които бил събирал във Фере, в древна Марония и Абдера. От него баща му бе чул: „Марония като Марица идва от море, вода – италианското маре, немското Меер.“ MarIci”на санскрит е лъч от светлина” - бе додал във връзка с Марица. От баща си пък знаел зендски и самьскрит, баща му бил в легията на Раковски и освен стрелбата научил самьскрита и зендския език. От войната дядото бе пристигнал с една мраморна плоча, пъхната под ризата му. „Взех я за малко, на заем от земите на Филипи – само да я разчета и им я връщам. Пък тя ми бе и щитът на Ахила – куршумите рекушираха по нея. Мани, ами като го споменавам Ахила - мирмидонците му, мармидонците му сме ние. Затова сме безсмъртни, но все си влачим ахилесовата пета. “

С бащата вършееха по Галата и по Яйлата. “Галата, Галия и Галилея са все от един корен. Галите са пак траки, наречени “голите”. Или пък “големите”.Това за “голите” е на Раковски версията. Има версия, че идат от кал, ама не го вярвам.” “Значи и ние сме гали, понеже сме голи.” - Даваше своята дан в езиковото разследване и преследване на думи Мидас. “А, гледай, откъде е препускало бичето стадо - през цялото време бащата му измисляше истории. - После се е втурнало във вътрешните дворове и

празничните зали на тайнствата, сред каменните гърди на Камен бряг. И бичите глави украсили стените на пещерите преди да легнат в гробниците. Но някои от бичето стадо достигнали до Чатал Хьоюк.” И те тръгваха с баща си на лов за бикове, но знаеха леговищата и на лъвовете. Бичето стадо бе ту видимо, ту невидимо, както решеше Земела, според нейните съновидения. “Напред, ще уловим всичко, което е на пътя ни!”
Той си беше “кюбебос” на тракийски език - вдъхновен от майката на боговете Кубаба. И Кубаба беше баба като неговата. Той съзираше баба си, дето като дим редовно се издимяваше над огнището, край което си пушеше лулата, карайки ги какви ли не заклинания да измислят, за да я върнат обратно в собата от седемте небеса, та пак да им готви манджи. Той чуваше постоянното мърморене на баба си под дългите ѝ като на котката мустаки. Докато баба му дъвчеше думите, дъвчеше и някакви треви, които поплюваше върху раните му от гетските му геройства и току вадеше ръжена от огнището – да перне и парне лошавата кръв в раните, а той нищо не усещаше, зад нея се бяха наредили другите баби – каменните баби от Добруджа и той извърташе глава, да може да разчете върволиците от знаци, които бяха изчукани отстрани по продължение на дължината им. Вървеше баба му като снажна фригийка с кравите, дърпаше с ръка повода на магарето и редеше приказки, от които свят ти се завиваше, че те обръщаха света наопаки. Светът в такова положение най му се харесваше. А върху питите по Коледа и Великден се извиваше “кръстачката” - свастиката за късмет. А думата за свастика на самьскрит беше тъкмо „щастие“. Щастието да си щъкаш из драките и никой нищо да не чака от тебе.
“Бабо” наричаше той и каменните баби из Малка Скития. Иначе знаеше, че майката на римския император Максимин Тракиец се е казвала Баба. Кибела е и Кубаба. “Ето я моята баба!” “Ще те заведя някога до Бесапара, столицата на бесите. Отгоре над Бесапара е Бабата - Кубаба - един голям хълм, който будува над своята Бесапара. А “пара” е “бара” - б-то се е превръщало в “п”, после пара-бара станало “бриа”. Месембриа, например, но и Калабриа.””Болг, Volk, народът Фир Болг в Ирландия, канас, княз, die Buche, бук, der Buchstabe, буква. И Vulgar Latein /Bulgar Latein - и който не ми вярва, да не говори с мене.” Момчето беше категорично - “Щом съм го рекъл, значи е баш така. Иначе дядо Господ няма да ми позволи да го изрека. “ Баща му напоследък сядаше и лягаше с теория за общ палеоезик на човечеството, в който основата е езикът на болгите-българи-болгари. „То и територията, където са се зародил праезикът, е територията на България – на Стара велика България и на днешна. И децата край него вдигаха врява: “Яфет и яфетически езици! Потопът ей тук в нашето море и допотопните езици! Говорим българския дивен, първичен яфетически и

допотопен език! И ние сме допотопни!”

ПО ПЪТЕКИТЕ НА ДУШАТА

“Джива” - душа. Душата, дето е вечно жива. И по пътеките на душата му поеха много хора, както му беше предречено, много хора от различни епохи, натоварени с историите си, и момчето ги изслушваше внимателно, както бе изслушвало родителите си и космическите прашинки, докато беше още в утробата на майка си. Както двата тракийски вятъра Борей и Зефир вълнуваха богатото с риба море, така думите вълнуваха морето на образите от различни епохи в него. Талес твърдял, че съществуват безкрайно много светове и безкрайно много небеса. “Е, щом са безкрайно много, ще мога да скитосвам из тях колкото си искам.”

Сякаш беше взел vidyA/пак самьскрит/ - вид магически хапчета. Сега той бе утроба за тези непознати люде, износваше историите им. Лутаха се по пътеките на душата му хората, шляеха се, катереха я като връх, кой с цел, кой без цел и разпридаха нишките на съдбите си. Съдбата daiva - дадената, която бе дошла от deva - Бог. Съзираше той безброя пътеки в себе си и си казваше: “surapatha” - “пътека, път на боговете” “Думата за път и за урок на самьскрит е една и съща! - чудеше се на мъдростта на самьскрита момчето Мидас. То схващаше родния език наистина като бисер и маргарит, отронен от устата на Бога - Най-мъдрия. - По пътя получаваш уроците си, заради които си тук.” По пътеките на душата му се възнасяха и боговете, но понякога оставаха неразпознати нито от него, нито от людете в него. Но и на Острова-Ухо беше голям калабалък - идваха и си отиваха хора, обединени от чешитлъка си. Най-важната от тях, по-важна от всичките богове и богини бе Ида.

ИДА

- О, Ида, ние с тебе сме като Кабирите. Ето, виж ни на тази монета - едната глава нагоре, другата надолу, всяка огледален образ на другата. Ида, вземи сърцето ми.

- Да, с щурите си идеи да ме завлечеш кой знае къде. Аз съм трезв човек, то и името ми такова - Вида от виждам, не от ям, каквито ми ги разправяш, че “Ида” означава “ям”.

- О, Ида от планината Ида над Кносос, аз ида като сър Артър Еванс! Или Ида с планината Ида ще дойде при мене.

Ако искаше да я подразни, добавяше нещо от рода на “гологърда и дългобедра, със сложни прически ти си изписана по стените на двореца в Крит.” Или - “ти си скитската богиня-змия, на която подражават кариатидите от Свещари, то и без това според Анаксимандър човекът е произлезал от друго животно, той е смятал - от рибите. Ако се сетиш за

главите от Леписки вир, ще се съгласиш с него, човешки глави с риби очи и уста са изваяли древните там.”
Уж смяташе да я ухажва, а се бе отплеснал пак по историите на историята.
Момчето искаше да прогони тълпите в себе си, за да останат насаме с Ида, но все не му се удаваше.
- Тези чужди хора в тебе са от необузданите ти мисли.
Смяната на времената е предписана. Но Ида ще му помогне да ги тълкува, „тълми“, „тълмач“, “преводач на времената”. Ще тълкува смисъла на техния живот. Според желанията ѝ , разбира се. И затова няма да има никаква гаранция за истинност.” Болката се е установила в душата ѝ . „И така е добре.“ - казва тя. Болката ѝ принадлежи, тя е за нея тук и за никого другиго. Болка, шега, сатира и по-дълбоко значение, да, Християн Дитрих. Целият спектър на страстите във фигурите ѝ . Всичко може да си позволи фантазията ѝ – винаги във връзка с тази страст. Разкъсано сърце като разкъсаният Орфей. Арфата на Орфей ще са собствените му нерви, техните продължения - скалните жили, линиите на листата и годишните кръгове на дърветата.
“Ела, Омир, в мира сего и чуй какво имам за тебе. Аз имам други истории за тебе, от мене измислени. Може би от дима на твоята душа, която е била с мене. “Ида си играе с картини от Омир като с карти Таро. Опитва се да наложи своята версия за съдбата на Троя. И навсякъде Троя е трако-фригийска, а Ахил води „мирмидонците, които са българи“. Мир-мидонците от “мир”, който “мир” е не само в Драгомир, Спасимир, Миролюб, но и в Омир. “И тракийската принцеса Томирис, построила град Томи” - добавя момчето. За него няма по-голямо щастие от това Ида да се мерне на Острова, да слезе от планината Ида специално за него. Двамата стоят под арката на Тюленово и си играят с колонията тюлени. Цветовете наоколо са като на картините на бащата, багрите на бащата. “Багра”, от което е “багренородни”, царственият. А от морето се измъква стадо кентаври, довтасали от Колхида, където е Медея. “Ало, Мидас - опитва се момичето да надвика вълните - принцесата на Колхида носи името ти, а на близо, до Анхиало е един от градовете ти - Мидия. Да не говорим за мидите в Мидия. Я, чакай, пък Мидас да не е от мида? - заиграва се Ида с мидите, започва да нижи герданче за богинята-майка Кибела. “Виж, сега тя е Кибела и неин храм има в Кабиле край Ямбол. Заиграваш се със сричките, разместваш някоя друга буква и се получава дума с ново значение, но белязана за свързаност с другата дума. Да е ясен по-дълбокият ѝ смисъл. Ние с тебе сме заговорници на думите. Да видим къде ще ни отнесат, към кой хоризонт думите.”
Пред шаренията на игрите им бледнее всеки цвят.

- Ах, Ида, ти си моята царствена сарматка, мизи-гетузка, обзета си от “скитско безумие”, затова все гледаш да ми се налагаш. Като онези скитки си, дето почиват в пълно бойно въоръжение. Не жени, а амазонки. И бяс те хваща като тях.

Лабиринтите на родните пещери не му достигат. “Индийските владетели са раздавали пещери за възнаграждение на най-заслужилите аскети. Да си имаш пещера е абсолютна привилегия в пренаселения ни свят. Ако я имаш, ще можеш да медитираш не в бетонното си апартаментче. Пък може и йога да станеш.” Лабиринтите на мислите - също са му кът. Той иска да е при “truia”. Truia, което при етруските означава „Троя“ и „лабиринт“ едновременно. Троя - лабиринтът на душата. Той притежава снимка от гробницата “Triletella”с рисунка на “labirynthos”. Етруският и египетският лабиринт, тракийският и всички други поколения лабиринти са само символично представяне на пътищата на душата. “Лабиринтът е и под столицата ни Плиска, колко още Плиски и Преслави има в земите на скитите! - Обажда се Ида, която знае всичко предварително. - Коридорите на лабиринта в Плиска не са още проучени, защото още не са открити, но и това ще стане. А Державин, дето е писал за древността на езика ни е откъде - от с.Преслав в Русия.”

Тогава - на път! - по пътищата на душата. Лабиринтът е в самия него, за да се опита да проследи криволиците на душата си. После среща Ида и се залутва из нейните лабиринти.

Ида със значение на „жито“, „храна“, „тяло“, „одушевеност“. Името на Ида идва от името на едоните. Орфей и той е от едоните.

“А, ето тази безценна монета, на която пише “едони” и името на царя им Гетас. Ето го доказателството, че едони и гети са едно.“Чуй, Ида, както при твоето име слагаш едно “м” отпред и става моето име. По същия начин пред „Троя“ слагаме едно “с” и става „строя“. Троя може да значи тъкмо „градеж, нещо построено, град“. Да продължим играта. Нека вземем “truia” от етруската ваза. Сега пък пред нея поставяме “с” и получаваме доказаната тракийска дума според проф.Владимир Георгиев “струя”. Думата „струя“ била от Стримон, тракийски принц. Все с принцове си имаме работа. От него е река Струма, „и“-то често се чете при траките изглежда “у”. Принцът Стримон дал името на Струма. „Струма“, „стремя се“, а и „стръмен“. Сега си отвори ушите широко като Острова-Ухо, ще ти произнеса стих на чист тракийски-български. “Бърза, бързоструйна Струма”. От кого беше, добре, от Теодор Траянов, забележи само и неговото име, в него се намеси нашата труя, Троя. И император Траян е от нея, и град Троян. “Бърз” - също доказана тракийска дума. Има я при латвийците ли, при естонците ли - докъде ли не са скитали скитите, траките,

които са и българи. Голямо скитане е паднало, за да основат толкова царства, че и империи. Учи български, моето момиче, че светът чака сума ти неща за най-дълбоката древност да бъдат извадени наяве – чрез езика ни. Не е моя мисъл, на един американски ли, английски ли учен е.” “Твоите знания, ако ще са винаги толкова точни - такъв или онакъв, не знам.” “И такъв-онакъв си е плодотворно - така случайно като обръщаш хастара на езика, изскача някой нечакан заек.”

Когато се откриват мощите на Свети Йоан Предтеча на остров Свети Иван, Ида и Мидас са си все същите деца. Някой им брои годините, но не и те самите те. “Малки сме и малки ще си останем - е мото на живота им. - И така навярно ще станем безсмъртни. Да си безсмъртен може би означава никога да не порастеш и до 100 години.” Те са били двамата на остров Свети Иван, бяха спали в нишите на останките от манастир и ако зависеше от тях, никога нямаше да си тръгнат. “Тук е най-хубаво” - невнятно мълвяха и събираха дантелени костички от изтлели чайки да си правят ветрила. Ако не беше бащата на сила да ги намъкне в лодката си, никога нямаше да напуснат онзи остров. Ех, ако можеха да обединят двата острова! Когато научиха за мощите, се впуснаха да търсят мощи и на Острова-Ухо. Не може такова езическо място да не е отгоре затрупано с християнство. Виж Родопите, над всяка тракийска тикла, над всяко скално светилище има най-малкото параклис, а понякога цели базилики и манастири, и всичко от раннохристиянските времена.” А по морето е благовестял кой? - даваше Мидас загадки. - Свети Андрей Първозвани, а той е ученик на кого? Уф, Ида, омръзна ми от твоята необразованост. Uccati - на санскрит - “бъди просветлен”! Ами учи се, най-сетне. Стига си се интересувала само от любов - целуваше я преди да може да му противоречи. А просветлението иде чрез очите. “Учати” и ведическото “четати” и “пишати”, хей, Ида, чътати и писати, трябва да учим старобългарския, няма друг път. - И Мидас изведнъж минаваше на нещо съвсем друго - Самият Йоан Кръстител е учителят на Свети Андрей Първозвани. А ако тъкмо свети Андрей Първозвани е донесъл мощите на Йоан Предтеча на остров Свети Йоан? Защо не, защо не.”

Те двамата ще могат да разчетат света отново чрез древните знания. “Кумран - то е вечното небе на духовния разум. Ku- духът, Um- ум, Ra - слънцето, An -небето.

Мидас искаше да е част от Ида завинаги, да се засели тя завинаги в него като съпругата на Праджапати. Тогава няма да може да се юрва самичка и да го оставя самотен. Ако тя се засели в него, и изследванията ще спорят, понеже двамата ще са абсолютното начало.

- Скъпи Мидас, нали за да се случи това, да се заселя в тебе, ти сам трябва да си вселена - обажда се Ида от нейде си и му напомня, че той е далеч от това, което трябва да е. Тя често се оттегляше извън обсега на сетивата му, дори и да беше до него. Как го правеше - тя си знаеше.
Много начетена бе Ида и включваше всякакви цитати от български Апокрифи и богомилски книги. "Задавай ми загадки, аз ще отгадавам. Аз ще съм Сивила от пророческото "Слово за Сивила". Ние, Сибилите, сме все пророчици. И за да го държи в течение на "българските работи", цитираше от "пророческото слово": "Първият род са словените, сиреч българите: гостолюбиви, смирени, честни, незлобливи, обичащи чуждите и християнството". Та, не са "славяни" тук българите, а "словени". Отплеснеше ли се Мидас много в мисловните си кривулици, Ида го връщаше пак със средновековен български цитат: "Излез и слез от всички небеса и бъди в света!"

ПРОИЗХОДЪТ ИДИН

Ида от Езерния град Пулпудева. Преди да обитаваха Острова-Ухо обитаваха двете Ясътепета в Пловдив. Детев им беше бавачката – "На тебе чирепче и на тебе", тези керамични късове със здравината на желязо бяха и лепките им за игра на дама.
Фантасмагориите Идини. Настояваше за чудното си появяване на този свят. За майка признаваше една тракийка-орфичка, ситуирана нейде в първите векове. Баща ѝ пък бил пловдивски архитект „съвсем от 20 ти век". Потомък на лекари и аптекари, не бързал да завърши следването си в Грац, кесиите на дедите му осигурявали сладко и протяжно следване. Когато все пак се върнал, единственото, което проектирал, била собствената му къща на Главната. Стилът на къщата трябвало да бъде античен барок – негово изобретение с колонади и антични колони и със сецесионен привкус на скулптурите. Над входа висяла глава на Аполон Кендрисос, прясно извадена от изкопите за основите на сградата. „Кендрисос - Кенда-Канда - светлина, оттам "кандило" Скулптура на Аполон Кендрисос се възправяла на един от хълмовете по времето на земния живот на майка ѝ орфичка. Всичко предвидил архитекта – и строежа на къщата, и задомяването си в също толкова богата фамиля като неговата, но не и това, което щяло да се случи, откъсвайки го завинаги от предначертаната професионална и брачна кариера. Сред още неизмазаните стаи се заселила жена с виненочервена туника, която твърдяла, че това са нейните покои. Тялото ѝ било сребрист кинжал в пурпурна ножница. Къщата гъмжала от мъже и жени, призвани да я обслужват. Единственото, което вършела сама, били приношенията на плодове и цветя пред домашния ѝ орфически олтар. От лицето ѝ с Аполонови черти излизали лъчи като от лицата на Аполон в множеството

фризове с колесници в дома ѝ . Лъчите осветявали мозайки, на които с камъчета били изписани същите цветя и плодове, които носили ръцете ѝ пред олтаря. Глинената есхара в центъра на стаята пазела равновесието в дома ѝ и в Космоса. Тя била една от многобройните последователи на орфизма във Филипопол, които били по-многобройни от почитателите на римските божества в града. За Орфей знаел всеки, нали люлката му се люлеела над града – планината Родопа, а главата му плувала по Марица и пеела. Да те приемат обаче в орфическото общество не било задача по силата на мнозина. Степените на пречистването не били стъпала, които всеки можел да изкачи. Както ходът на живота на архитекта се обърнал с нейното появяване, така и нейният се променил изцяло от нахлуването на един от римските легионери в дома ѝ . На главата си той носел вместо шлем шапката на Митра. Да я обладае било от важност за самия Митра, смятал той – с обладаването на видната орфичка богът се надявал да подчини и неуловимия Орфей, за да получи власт над орфиците, а така и над града. Всяка нощ мъжът с шапката на Митра вадел сребристия нож на тялото ѝ от ножницата на пурпурната ѝ туника, в екзстаза си той вярвал, че е сам Митра. Въобразявал си, че е Митра, Сапарис, Баал и Аполон - всички едновременно. Но защо не, щом във Филипополис един до друг се издигали храмовете на тези божества. Гарнизонът в града така се чувствал неузязвим – бранен от всички божества.Не можел да бъде Аполон, без да притежава Аполоновото ѝ лице, не можел да е Сапарис, без да потъне в еленовите ѝ очи, не можел да е Митра и да не изскочи бикът от него.Не можел да е Баал, а да я пощади. Един ден сребристият нож на тялото ѝ го порязал, тракийката се разправила с него завинаги и го заровила под къщата си , тоест под стълбището на къщата на архитекта. От тази нощ тя се почувствала истински свободна и свободата ѝ я довела до архитекта, на който се отдала като част от орфически ритуал. От тези нощи била заченатa Ида. После тракийската изчезнала, но Ида чакала баща си на стълбището на къщата, положена в панера за плодове на тракийката. Била увита вместо в пелени в пурпурната туника на майка си. “Някога ще ти покажа туниката, тя ми е единственото наследство от нея.” Такава злочеста съдба имал горкия ми баща, да рони цял живот сълзи за едно приведение. Та никой до ден днешен не е признал майка ми за реално съществуваща. Затова и аз мога да ставам невидима, когато си поискам. Това ми е от нея.” Ида беше многа горда от измисления си произход. “От майка ми имам орфически таблички, изписани от нея. Тракийските орфици са владеели писмеността, в основата на която са били техните знаци. Плочките с ритуални орфически надписи са били паспортите им, независимо дали на Балканите или в Италия. Техните таблички са златни за разлика от дървените плочки на

Орфей с неговите химни.” “Ох, и за майка си да говориш пак ще ме поучаваш.”

ГАЛЕРИЯТА В СКАЛИТЕ

Бащата е uSarbudh - Събуждащият се със сутрешната зора. Слънцето извежда колесницата си върху платната му. Сияе бог Сурия с лъчите на Ra. Лъчът-оплодител, който прониква в деня на зимното равноденсвие до олтара на пещерата Утробата. Корона от лъчи и зари около главата му. Зората е sUryodayana. Издига се богът на светлината Сабазий, мистичната му змия от сребърната плочка на Белинташ увива като спирала брега. А от блясъка после остава само захождащото слънце с неговия бог Загрей - захождащото греене. Лазарки пускат венци в реката, лазарките са нарисувани като ведически богини, цветята по главите ухаят като цветята по везбите.

А децата надничат в пещерите с тайната надежда да открият свитъците на Орфей както са открити свитъците от Кумран.

Общият живот на бащата, децата, морето и скалите. Хедонизмът на всички тях. Което живее тук, е добро. Което е в града, не е наред. Вместо исторически дух - фантастика. Измисленото не от човека, а от Бога е тук. Ако е прекалено фантастично, може и да те уплаши. Децата обаче не са яли още от забранения плод на страха и затова не се страхуват. Времето е превърнало всичко в скали и море. Скалите са изкуство, точно като изкуството на бащата. В скалните фризове би трябвало да са свързани началото и края. Но начало и край няма. Децата са сигурни, че винаги са били тук също като морето и скалите, а това означава, че са вечни. Картини в жарта и във водата, небесните форми, които се представят за русалки. Ида гали неравностите, гладките места, струпването на мазки по платната. Боите губят твърдостта си от очите и и се разтичат. Цветовете на течащите картини боядисват морето, гривата на лъвовете на Кибела оцветява вълните. Картините създават нови картини. И цветовете са чувствата на ангелите. Орфическият свят се издига от ритъма на растежа.

Да бъде светлина и - стана светлина и тя ги видя. Край едно малко заливче Ида разпознава в скалите очертанията на дъщерята на Деметра от стенописите от Вергина, издатините, пукнатите, мъхът между тях очертават фигурите. “Никомазес е името на художника от Вергина, Кодзимазес - в Казанлък. Мазес е същото като Мазачо, от „мажа“, боядисвам сиреч. А от нашето “мазач” е станало “малер”. Персефона от стенописите в гробницата на Филип II от Вергина. “Наименованието

„Вергина“ е от „дева“. „Дева“ и „веда“ - Мидас пак бе захванал езиковедските си игри право в ухото ѝ . Мястото се изговаря Aqua virga - ненапитата вода. Знаеш ли как е “пия” в шумерските релефи? Една глава и две вълнички. Ясно кое какво е, а двете чертички там, където е устата, са тъкмо уста. До Филип II е гетската принцеса Меда, от всичките му жени тя е била любимата.” Остава го да си бъбри, да няма неговата глава, та да запомни всичко, което някой някъде е записал.

На следния ден обаче при друго осветление върху отвлечената Персефона се беше насложил друг образ на белогърдата и червенокоса Персефона. “Тази вчерашната беше нарисувана с четка, тази е от мозайка - мозайка от различните по цвят камъчета на скалата.” - Помисли си Ида и ѝ стана съвсем слънчево - някой бе запалил абажурите на светлината сякаш само за нея. “Чети думите на срички и всичко ще ти стане ясно - беше ѝ заръчал Мидас и тя следваше насоките му. - Та това е Мидас, нейният Мидас! И прочете тя Пер - се - фо - на и първото „Персе“ за нея безспорно беше „Перке“ - древното име на Тракия. “Не бива да мислиш, че светлината на слънцата и на природата е сърцето на Бога, която свети в затънтената далечина. Това не е сърцето на Бога, а една запалена светлина в природата... Що за светлина бе това, която бе запалена тук? Бе ли тя слънцето и звездите? Не, слънцето и звездите са създадени едва четвъртия ден от тази светлина. Това е светлина, в която са изгрели седемте духа на природата, тя нямаше свое конкретно място и трон...” Звучните изречения бяха от Якоб Бъоме, “Аврора”. Като морски камъчета се оглаждаха думите на чуждия език, защото Мидас четеше на немски. Мидас знаеше ужасно много езици. Като го питаха - “Откъде?”, той отговаряше по детски - “По рождение, мама така каза.” “Аха, So sprach Mutti, so sprach Zaratustra - забавляваше се Ида с него, а той на сериозно “Тук светлината идва от пещерата на Залмоксис - пощуряваше Мидас Ида с предположенията си. - Та пещерата му е на хвърлей място оттук, в Бесарабия, а в нея е пространството на безсмъртието.” Ида се оглеждаше на вси страни, сякаш очакваше да зърне всеки миг Залмоксис, но зърва само бащата.

Бащата в кошмарната държава. Държавата им отнема всичко - професия, собственост, държавата конфискува и правото на бащата да рисува картини, каквито иска. В града е заточеникът Щъркелов, той пък не рисува, защото обича да рисува планински, не морски пейзажи. „Нарочно са ме захвърлили при това море – нищо да не нарисувам.“ И бащата, и момчетата му рисуват мънички картини за хора, които могат да отделят пет лева, не повече. Иначе им е позволено рисуването на плакати. Из цялата република дебнат контрольори, които трябва да се борят с “дребнобуржоазното изкуство”. Стражите са винаги будни и портретистът няма никакъв шанс да

продължава да излага портрети на дами и господа, пейзажистът - и той няма право да прави “неидеологични” пейзажи. Но нишите, арките на скалите са приели картините им в галерията на открито. По високото плато на Калиакра и Галата, на Болата и Камен бряг слънчевите лъчи бяха тези, които отваряха очите на рисове на скалите. Копията на стрелите се удряха в тази оглозгана земя. Картините се ветрееха някак между небето и земята. Слънцето и гланцът на морето ги осветяваше така изкусно, че се възприемаха като вълни от една подземна река. Ида най-обичаше при буря да е при тях. Те си стояха така месеци и бащата беше щастлив, че поемат и слънце, и дъжд, и вятър, и морска сол в плътта си. Светкавиците и гръмотевиците донасяха своя драматизъм в техния. Светкавиците раздираха небесната плът и от нея изскачаха всевъзможни варианти на картините, всички възможни варианти на Бетовеновите симфонии бяха изсвирвани от бурите. И тя седеше над отворите в скалите с картините като жрица пред ямката за гадаене. Картините бяха части от разкъсания Орфей, те бяха различните лица на Диоскурите. От тях събираше сила за любовта си към Мидас. В тези мигове те пулсираха в центъра на земята. Картините обичаха пътешествията, човек ги съзираше да плющят като платна над изумрудения кораб на морето. Не бяха произлезли те от човека, а от Великите богове, чиято каменна твърд и водни въртопи те ухажваха с непрестанна сила. Те бяха единствените, които напълно владееха езика на боговете.

Багрите започват да се разтапят. Цветовете на втечнените картини боядисват морето и лапите на танцуващите лъвове на Кибела. Картините създават картини. По лицата на картините рисува трагиката и истинският идеализъм. Разговорите на възрастните отекваха в игрите на децата. “О, Марр, тъй, тъй - българският е в основата на сума ти много по-късни езици, съвсем не само славянски, но и в английски, френски, немски, да не говорим за латинския. Затова моите приятели дако-румънци настояват, че никой не е романизовал даките, сиреч и траките, а че латинският е бил трако-дакският народен език на Римската империя и че не римските легиони са го донесли сред трако-даките, а са го приели от тях. И в най-отдалечените провинции, които са били към Рим, а римски крак не бил стъпвал в тях, пак се хортувало на този си наш език. Да не е шега, яфетически език е българският! До-потопен, до-исторически! ” Раковски им рече, че “вавилонската смес” на езиците може да бъде разгадана чрез българския. И рецептата беше им дал като алхимическа рецепта: “Чрез того опита каких да е от европейских езика, като го замениш с български букви по правила, кои ще се изложат, абие ще го видиш, че то е чист български език.”. Играеха си децата на е-кане, а-кане и о-кане с яфетизмите и ставаха

на “любословци странни”. Като пумпал се въртеше Мидас около себе си и скандираше: “Гомер, Омер/Омир, Кибер, Кубер, Кабир, Ибер, Сармат, Шумер, Булгар! Хипер, супер! А може и Сибир! Гибери, кимери от “Зографската история”! Страната Кимерия на кимерите-шумери-българи на Волга и Черно море. И Кимерийският проток. Река Волга е от народа Болг, от който е и думата “volk”! Всичко е едно! Шумерите сме ние, шумерската писменост тръгва оттук да стигне Шумер в Месопотамия. Когато земята ни пусна плочката от Градешница и печата от Караново от плен, всички се разохкаха: “Ах, какви неща са донесли древните от Шумер в земите ни.” Като ги изследваха, що да видят - Европа си има писменост по-древна от Шумер и Египет. Така че - Шумер, Булгар. Сребърните българи, бляскавите. “Език всякаго народа трябва да се разглоби и докара до една такава точка или граница, от която по-нататък веке не е възможно да се иде.” - Възклицава Раковски, него ще слушат я, кого другигу. Сричките се комбинираха като игра на домино “Бер” - екащ вариант на “мер”, акащият вариант е “булг”. “Bala” на самскрит е “сила”. Та - и силните, големите. Жрецът Вологез/ Бологез на бесите. В името му - болг. И три-балите - вътре е “bala”, силата, вариант на булг/болг. А защо Марр не пише за връзката на самьскрита на Раковски с българския - туй не знам.” Хорът на Ида и брата отекваше със същите думи. На дневен ред в несекващите беседи на бащата с островните жители беше в този момент Николай Яковлевич Марр. Гениалният полиглот Марр, наредил българския сред яфетическите езици. И ятовата граница, “а”кането и “е”кането като най-типично за трако-българския език. “Затова цървуланковците премахнаха най-важната буква – старобългарското “ят”, да се направи невидимо приемството на български и тракийски.” - Бащата беше обявил война на правописната реформа и винаги в писмата си пишеше така, сякаш тя не е била провеждана. И той като приятелят си монах-успенец смяташе правописната реформа за най-антибългарско дело: “Война сме обявили на всичките им министерства и институти по български език. До света сме разпратили писма - Помогнете, откраднаха ни буквата “ят”!”
На ръба на морето Ида съзира братята да седят, навели глави към бездните. Те току-що са дошли тук на бегом. Котката, която винаги ги следва по петите, също наблюдава морето и залязващото слънце с ръце от злато. Момчетата се оглеждат за морски чудовища. През мъждеенето на здрачаването проблясват лицата им. Техните високоговорители са пещерите, свързани със скални тунели. Земята диша гръмко чрез пещерите. Бащата току-що им е разказал, че от ноздрите идва обонянието, а от обонянието - вятърът, от кожата -космите, а от космите - растенията. Всичко - тип-топ - както си е по Ведите.

Долу по вълните могат да се разчетат думите на Диоскурите, върху тях плува златното яйце на абсолюта, който може да се размножава.
Сетне в лилавеещето море телата на децата плуват като лилиите в картините на Моне. Сирените си подават една на друга телата им. Смехът им смесва червеното на зората със златното и черното на морето, погълнало залязващото слънце.
Природата като отрицание на реда. Анархията на кормораните, които обаче винаги избират едно и също дърво, анархията на щъркелите, които обаче намират миналогодишното си дърво след хиляди километри полет. Най-важният урок на бащата - уповавайте се на природата. Пред техните очи непрестанно се издига слънцето от морето, за да бъде после погълнато от него. Има кой да подкарва деня - Dinacara. Зъбите им хрускат слънцето като ябълка, плодът на слънцето е все узрял. От плода му човек ожаднява, жаждата може да се утоли с плътта на миди.
Те свирят в кухините на пещерите и чуват звуци на тибетски рогове, съпроводени от плясъка на крила на подплашени птици. В ръцете си събират вода от вълни, дошли отвъд хоризонта. С морска пяна обличат голите тела на Бендида и Афродита. Стъпките на богините по пясъка са лесни за откриване, те са розовочервени от роса. От изхвърлени от морето дървета си строят кораба Аргос. Орфей може да се качи при тях - аргонавтите. Ако човек разчита на звездите, може да стигне много далече. Ще познаят земята, наречена Колхида, Кавказ с долмените като в Странджа. Островът е закотвен с каменни котви от каменната ера. От картините на бащата ще съшият платната. Брегът показва рогата си на морето. Игрите на децата - да извиват линиите на хоризонта, да го теглят надясно и наляво. Не се удава на всеки така да извива на дъга хоризонта. Под дъгата му се събират делфини и планини от миди и раковини. Подводните ветрове проникват в гърлата им. Птиците, обитаващи вътрешността на скалното плато, почукват отдолу с клюнове по кората на скалите, момчетата почукват обратно, това е телефонът им. Костите на изтлелите чайки са гладки и лъскави като корали. С тях се рисува чудесно като с тръстикови пръчки. По Калиакра има места с червена охра, която най предпочитат за рисунките си. Братът събира скакалци в шапката си, сетне я нахлупва, скакалците мърдат, смехът е голям. Братът на Мидас създава вълшебни картини. На възклицанията и удивленията отговаря: “Нищо не съм направил. Богът диша, диханието му рисува картините по скалите, хватката е да ги видиш и просто да нанесеш видяното на платното.” “Четеш от духовната енергия “чит” - подхвърляше му мимоходом индиецът, който скиташе по Острова и коментираше случващото се. Наричаха го “Преводача” - Този, който превеждаше случващото се на езика на

трансцедентното. “Дживата - душата е вечна, вечно е и изкуството, сътворено от нея като виталният дъх. Джива е съществуване “Джив” е глаголният корен за “живея, съществувам”, а да видим има ли връзка между санскрит и български.” Индиецът се насочваше към нещата и те засияваха по съвършено нов, ведически начин. Смъкваше булото на маята-заблуда от очите: “Маята е омая, това което най-много обичате, а то е това, което не е.” “Защо ни отне илюзията? Сега с какво ще живеем в това оглозгано и озъбено време?” - нахвърляха се отгоре му с гнева на ограбения. “С доброта” - отговаряше им кротко. Очите му се озаряваха от битките в “Ригведа”, устните му бяха наквасени с нектара на стиховете на Девкота на самськрит. Той постоянно раждаше чисти мисли, които им подаряваше, за да започнат сами да мислят правилно. “Аз не съм индиец - бранеше се, - аз съм от траките синтии. От града Хераклея Синтика. Синдия - Индия.” Той извършваше ритуалните умивания в лунните води - “Като траките ктисти-чисти-мисти. От “мисти” е “мистика”, свързано с “мия, умивам”, както езиковеди доказаха, че “муза” е дума с тракийски произход. Затова любимото място на музите е Пиерия -северните склонове на Олимп, населени с траки, населени с музи.” “О, Пиерия - скандираха децата. - Пиерия” е пак онова “Пер” от “Перке” и “Персия”. Персей, Персенк, Перун.” Децата переха на вси страни ръце и бяха Шива, а на индиеца нямаше защо да се обяснява кой е Раковски. Ида беше ту Горска-дива, ту Злата-Баба.

Биеха се помежду си децата за това кой да е господарят на уногондурите Кубрат.

- Нашите братя не искат да са наши братя, но пък хърватите искат непременно да са от рода на българите и прашинка не дават да падне върху нас. Казва се - аварите завладяват Кубратова България, но какво ли ще е било това завладяване. Хърватите твърдят - ние сме от българите, които са били аристокрацията на аварската държава. Кубрат - Хорват, хървати.

Хорът е готов с напева:

- Курват, Хорват, хърват.

Ида разказва, без въобще да е сигурна, че нещата са се случили така. Бащата, художникът живее в една невинност, която го прави равен с децата му. Не дирещe вече ничие признание – само признанието на слънцето и на вятъра. С парите положението беше сложно. “С пари не се занимавам.” За него съществуваше единствено светът извън тях. “Не ме вмъквай в не мои неща.” - Париращe всеки опит на майката за разговор по въпроса. Не оставяше да помрачават живота му на творец. Каква радост му доставяше да улавя капките светлина по скалите, по голите тела на децата, в очите на

рибите. Затова бяха нужни други сетива, незамъглени от грижи. Нямаше никакво намерение да живее “като насън” сред маята на парите.
“В края на краищата в морето има достатъчно риба, ще се изхраним, хич да не ви е страх.” - Обявяваше той окуражително. И пак рисуваше вълните, които се надигаха и в гърдите му, и чайките, които гнездеха в косите му като в смокиновите дървета. Докато рисуваше, децата пълзяха по скалите и изглеждаха като птици по гърбове на китове. Те трябва да пораснат заедно, ако и да не искат да растат. Техният сутрешен вестник е крайбрежието, те четат от него всеки ден колко навътре в сушата се е разпростряло морето през нощта и колко миди и охлювчета е оставило в дар.
И Ида, и братята порастват въпреки огромната им съпротива. И Ида и Мидас се търсят, понякога се намират, понякога - не. Ида - неговата сестра и любима, изнамиращата всевъзможни истини. Копнежът расте, а достигането не винаги е възможно.
Любовта на сестрата е на онази страна.
Реката е помежду ни.
Крокодили лежат върху пясък.
И изведнъж Ида трябва да е и братът. Братът е изпит от тъмнината. Седефът на очите му е полепнал по небето.
Никакво съновидение и никакво предчувствие не съобщи на бащата какво го чака сина му. Крез имал син Атис, явило му се съновидение, че синът му Атис ще бъде улучен от копие. И когато мизите-българи дошли да го молят синът му да ги поведе на лов за страшно чудовище - глиган, което опустошавало нивите им, той искал да откаже, но синът му го убедил, че сънят все пак е за копие, а не за глиган, и бащата се смилил пред молбите и му разрешил да иде на лов. А на лова го улучили не бивните на глигана, а копие на ловуващ.
Братята знаеха легендата от един от пришълците, бяха сигурни, че глиганът съществува, дебнеше ги из дъбовите гори под Лъвската глава. Съзираха сянката му да прелетява като торпедо зад дърветата. Трепереха от страх, но и от желание да го възседнат. Бяха малко разочаровани, че той никога не застана пред тях. “Не сме включени в съновидение с него” - шегуваха се, имайки предвид историята на сина на Крез.
Но братът бил включен в една зловеща история, за която никой не подозирал освен съдбата, която бе поставила пушка срещу му и пушката бе гръмнала. Никога не се разбра чия пушка бе стреляла, неговата или на някой друг. И лъчезарният образ на брата се изличи от картината на света. Изчезнаха с него всички картини, които щеше да нарисува. И така светът помръкна завинаги за Мидас, цял живот светът не възвърна предишния си блясък.

А Ида имаше все един и същи сън за брата на Мидас. “Защо ме напусна?” - питаше той Мидас, а слънцето в очите му, кожата и косата му блещукаше като люспици слюда. “Не, ти се бъркаш - бранеше се Мидас, - Ти ни напусна.” “Чудно, аз не зная за това абсолютно нищо. Аз наистина имам трудности да се сетя какво е станало след детството ни. Но - все едно. Детството, ясно, беше най-хубавото нещо, но след него някой ме затвори в казарма и ми пъхна оръжие в ръката, толкова студено, толкова тежко. Оръжието не изглежда като четка. Виждаш ли как ни достигна градът, в който изобщо не искахме да живеем. Град-казарма.”
Ида си внушава, че е бртатът на Мидас и така се опитва да отнеме парченце поне от болката му.
И тогава майката се разболя от тежко по-тежко и бащата, Ида и Мидас я отнесоха далече чак в халколитната крепост на Евмолпия. Археологът ги заведе там - “Ако нещо може да помогне, това е култовото съоръжение на града на Евмолп, то е царско, защото има вълшебна сила.” Като в древна процесия минаха по каменната улица, свързваща долния град с горния, този който беше обграден с мощна крепост с кули, минаха покрай древните дворци и влязоха в храма, чиито двуметрово дебели стени още можеха да се различат. Положиха я върху глинената пресечена пирамида с врязани квадрати и окръжности точно над двата врязани лабриса - символ на царската власт. Царете и жреците на траките щяха да ѝ помогнат.

МИГОВЕТЕ НА НЕЖНОСТ

Ида - най-страстната и най-бърза бегълка на всички времена. Когато обича някого прекалено - бяга от него, бързонога като Ахил. Трябва да не е влюбена чак толкова, за да не избяга. Тя рязко се откъсваше от този, за когото копнееше. При Мидас притегателната сила беше прекалено мощна и тя трябваше да избяга. Ако въобще можеше да се откъсне от гравитационната сила на тракийското “полть” - старобългарското “плоть”, нашенското “плът”. Тръгнеше ли Мидас по горния път, тя хващаше долния. А после цял живот го обвиняваше, че той я е напуснал.
Тайнствените съвокупления на Ида и Мидас и чрез тях - с тайните на траките. Делят насладата с червената охра на пръстта по скалите и слюдата по гърбовете на рибите. Борей и Зефир се завръщат в дома си - телата им, които се обличат с небесни води. Телата им отпечатват лабриса върху камъка, върху който се любят.
Да свие платната на страстта? Страстта е една толкова архаична дума, все повече хора смятат, че трябва да се сложи в архива на излезлите от употреба думи. Просто да се знае каква дума за такова глупаво нещо като

припадничавостта в любовта са използвали, родителите, бабите и дядовците.
“Материалните неща отделят от себе си образи, Ида, Демокрит и Емпедокъл са били първи наясно как става и са го описали, образи - копия на материалното и носят нашите чувства и мисли, шарят по света те, проникват в порите ни и предизвикват съновиденията ни, представите ни, мислите ни се пръкват от тях. Проникнал е образът ти вътре в мене и отърване няма, на това му викам обсебване, obsession.”
В екстаза - разкъсването на боговете от вакханките вътре в нея. Екстазът - отраженията на процесите, които зараждат горе звездите. Съвсем естествено екстазът буди страховете ѝ както всички космически събития, те са също така необозрими както избухването на светове. Екстазът - космическият майстор на експлозии. Ида няма и понятие какво бива затрупано при експлозиите вътре в нея. В миговете на екстаз тялото живее не като материална част, а като вълна енергия. Без очаквания, без обяснения.
Физикът на Острова цитира Хайзенберг относно неопределеността на държанието на елементарните частици. Също като на хората. Не може да се определи в кой момент къде ще се намират облаците от електрони. Човекът е хаос в космическия хаос. Няма обекти, има отношения, образуване и разпадане на структури, стереометрия на вътрешните пространства, възникването на времето вътре в човека. Отношението ѝ с Мидас е просто екстаз. Тя не може точно да каже какъв екстаз, но може да го опише. Екстаз при слушане на гласа му, екстазът на цветовете, екстазът на облаците от електрони, които я довеждат до съвършено друго състояние от обичайното. От Мидас бе разтърсена като от природата, той бе самата природа, той бе гений на природното. Той беше възможността да се срещне с природата - своята и природата въобще.
Но в неговата луда амбиция за поглъщане на знания имаше нещо нечовешко. Дойдеше ли някой чужденец на Острова, Мидас се впиваше като пиявица в него и не го пускаше, докато не изсмуче всичко, което той може да му даде. Разбира се, не ставаше въпрос за нищо материално. Отначало Ида не схващаше защо той така прилепваше към чужденците, а от чужденките просто сляпо ревнуваше. Измисляше му какви ли не интимности и как да не го правеше като той напълно забравяше за нея и се мъкнеше с изражение на себеотдаденост към първия срещнат чужденец. Трябваше много пясък да изтече от пясъчния часовник на живота ѝ, за да разбере защо Мидас се оставяше в такова положение на зависимост. Бедата бе пак в този негов инстинкт да трупа знания, както другите трупаха пари. Това бе същият този негов нагон, тази лакомия за духовно богатство, ама

като алчните хора той сякаш също бе готов да прави всичко за удовлетворяване на нагона си. На първата още седмица от общуването с нечутия и невидяния досега чужденец той проговаряше на езика му, след месец четеше книгите или вестниците, които можеше да му предостави чужденеца. Но научеше ли сносно езика, така че да изчете всички стойностни книги, писани някога на този език, той захвърляше доскорошния си приятел буквално като парче спукан балон, от която човек не можеше да изстиска повече радост и се насочваше към другия чужденец, към другия език. Това можеше да се наблюдава много ясно, когато пред очите му се мяркаше чужденец, чийто език той знае, тогава интересът му към него бе толкова умерен, че се свеждаше до няколко учтиви фрази и въпроси от областта на археологията.

И към нея отношението му беше много странно. Много често той приличаше на къща, в която няма никой. Чукаше тя на вратата, зовеше името му - напразно къщата му сякаш бе опразнена от него. Той ясно ѝ показваше, че не е на нейно разположение, че тя в този момент не съществува за него. ‘Ама как - чукаше Ида упорито на вратата, - нали това съм аз, любимата ти Ида, забрави ли ме? “ Да, очевидно за миг или за сума ти време той бе забравил за нея. По-късно отново се втурваше насреща ѝ : “Не разбра ли, че бях зает с еди какво си, когато съм концентриран върху нещо, есествено че нямам очи и уши на разположение за друго, включително и за тебе, колко пъти трябва да преживееш едно такова мое състояние, за да престанеш да се обиждаш. Ти със свещ си търсиш да се обиждаш.” Отново виновната се оказваше тя.

Когато бе без него на стотици километри разстояние, нежността също я посещаваше на меки лапички като коте. Нежността с мъже, които не бяха Мидас. Чрез тях узнаваше, че не е сама на тази земя. Нежността си вършеше работата по сливането на душите непрестанно, нейните паяжини бяха тук и там, тогава отпадаха веригите на всекидневието, които правеха всекиго пленник на обстоятелствата. Изненадващо заставаше пред някой чужд човек и вече знаеше, че ѝ предстоеше щастлива любов. Само понякога не беше сигурна кога ще се случи тази любов - в сегашния или в бъдещия живот. Или може би вече е била? Тя седеше до непознатия съвсем тихо и ненатрапчиво, не искаше да изсилва времето. Имаше чувството, че небето ѝ показваше най-близките ѝ хора - някога, в бъдеще, сега? От някой си живот. Тази нежност беше прозирна и мека без страстта и съпротивата ѝ спрямо Мидас, без трагиката и драмата с него. Нежност без съмнения и без претенции. И това ѝ стигаше. Да дойде това, което има да идва. “Този човек трябва да има много чиста душа - мислеше си благодарна към небето, - щом предизвиква у мене такава чиста енергия.”

Ида си казваше: “Трябва да остана на Пътя, с отворени сетива, за да не пропусна хората, които са свързани с мене. Не е само Мидас, с него връзката е нещо съвсем извънредно и необяснима. С другите е различно - заставаш до тях и вече си им спътник, доверяващ се на пълен с надежда спътник. До следващия ъгъл, до следващата среща. “Ще си ходи и броди - търсач на истина. ”

“Аз чувствам, най-сетне чувствам видяното.” Нещо дълбоко я е разтърсило и тя не може да прави друго освен да чувства. Тя седи много тихо и проследява чувствата си, които растат с разтварянето на сетивата. Това е посвещаване на тялото във виждането. Край нея - цветята на Ида от приказката, когато нощта избухне. Събудили са се цветята. Картините на чувствата на Ида, които се рисуват от само себе си и са най-голяма изненада тъкмо за нея. В наслада от неуловимото четката се движи в нейните ръце. Картини от изхвърлени клони, камъчета, раковини от морето на живота. Цветовете спускат заповедите. Картините удрят гонгове, когато минават през Хималаите на привързаностите. Те узряват с нейното тяло, те са разкъсани от нейните рани. Тя рисува със страстта на човек, който не се осмелява на никакви думи, чието единствено изразно средства са картините. Нима това е желала през цялото време, докато е гледала картините на бащата, на Мидас и брат му? Искала е просто да рисува? Цялото море е в нея - околоплодни води. Тя се бе смятала за “човека без качества” с един единствен талант - да обича. Нима имаще и други способности? Или по някакъв начин бе си присвоила тези картини и те бяха чужди? Един грабеж, извършен в самите мисли? Картините - нейната плячка от различните загубени битки? Едва в тях е истинската прошка и истинският блясък.

УРОЦИ ПРИ ВЪЗРОЖДЕНЦИТЕ

- Свободата на Словото е в самото Слово - прогласяваше Глосаря и се заравяше в глосите. Глосите и Логосът. Насъбираше децата да ги учи на ум и разум. С език сваляше Глосаря звезди от небето.
- Чакай, че не мога да го изрека - хвърля се Мидас самоотвержено от език в език. - Мога ли да го изговоря изобщо?
- Има ли нещо, което да не можеш да кажеш? Точно ти?
- Ама аз пък не те разбирам какво ломотиш.
- Пък може да ломотя на някой древен, забравен език, знам ли?
- Има ли езици, които смъкват кожата на други езици?

Мидас редеше наученото като математическа формула, белки нещо да му стане ясно.

- Di - изговаряше предпазливо сякаш чакаше ехо от далечините. Да - Di и Zi, Deus - Zeus, Zeus дето е бог на елините 1000 години преди да се появят. И моето рождение е от бога, та съм Zipaibes. Като ги разместиш буквите на Zeus ще получиш "звезда". Ние от бога, ние от звездите.
Не ги пришпорваше в ученето Глосаря както бащата на Мидас, а сякаш на ръце ги носеше напред от епоха в епоха. Затова нямаше да ги чуеш да му рекат нещо подобно като на бащата: "Остави ни да си отдъхнем, уморихме се."
- Кой измисли, че застъпниците на нашата древност са дело на нашето време? Кой като фокусник скри възрожденците ни в ръкава? Ами къде отиде геният Раковски, дето учи "ученим европейцам", за което приема поздравленията на световната научна общност. Кога се случва туй? Малко след като започва да се оформя теорията за индоевропейското семейство! И Раковски мигновено гръмогласно се обажда за най-великата близост между "българските старини" и "самьскрити и зендски книги", за да прогони цялото "европейско заблуждение". "Ние сме в началото на това семейство с езика ни, дето е зендски и самьскрит - провиква се той през мъка и забрава, едва оцелял с татко си от занданите. - Освен вашите езици има един още по-древен, от който е тръгнало всичко. "Български говорим днес въобще език от народа, кой назовава себе българин, блъгарин и булгарин, - Чуйте го как точно предава различните форми на думата българин, произнасяна в различни български земи! - открива цял самськрит и зендски езици, слени в него и съхранени с някоя си само измяна произношения..." Като правило възклицанията на Глосаря бяха по-дълги от прочетеното. "В български наш говорим език се крие тайна да разясни и извади на свят с м е с всех европейских езиков и да разтълкува в а в и л о н с к а с м е с с живи доказателства чрез променения на някои си букви, кое променение е закон в наш език." "Сега тези "променения" са друга тема, ама много важна." Четеше Глосаря и се нахъсваше: "Настава веке друго време за българска народна книжнина и открива ѝ се поле богато и обширно, ако тя следва по това направление, т.е. ако тя издири подробно съхранивший се език в народу ни въобще, народни песни, приказки, попредания, обряди и обичаи и ги сравни със самськрит и зендски език и с нихно вероизповедание, та скоро ще зауземе първо място в Европа, както си е била в най-стари времена, кога йоще днешни европейски народи са били в по-низко състояние от стари българи. Ако трудолюбиви учени германци и други европейци биха имали такива цели стари остатки в народу си, каквито се откриват наши български, то тии бяха тържествено звънили да ги чуе всичкий учен свят за такива в народа си открития!" Що значи трябва да чиним според Раковски? Да изучим и изследваме думите, що живеят в

устата на народа чрез “самськрити и зендски книги”. Раковски заслужава славата поне на един Тадеуш Волянски, разчел етруския чрез славянски. Къде са Цани Гинчев, отец Спиридон, Данаил Юруков, Георги Динков-Динката, Стефан Веркович? Защо се четат страниците на българската история сякаш не цели страници, а цели томове ги няма, а тези, слава Богу, са сред по чудо оцелелите. Данаил Юруков в „Разсъждения за произхода на българите“ изповядва: „Като ученик чувствах инстинктивно неверността на теорията, че българите били от татарски произход.“ Мъката на колко поколения български ученици е отразена в това негово изречение? И поради що е измислена тази неверна теория и вмъкната насила в ученическите глави? „Аз застъпвах своя възглед – ще напише той – че живущите днес българи на Балканския полуостров са тук от праисторически времена...“ Македонците приели названието „болгари“ от bulgaris, пише той, а тракийците по своето наречие са се нарекли „блъгаре“ или „българе“, дарданците пък според наречието се нарекли „бугаре“.

Щуро се забавляват децата с боговете на Георги Сава Раковски, през глава тичат и се заливат от смях: “Харно, харно, Бабилоно, Злата-Баба, Бял-бог Яръ-мъзд и А-Харан, Въртумп”, пробват се в словопроизводство и както се забавляват, тъй и запомнят имената на “баснословни произведения”. Най-паче обичат чрез “променения” на букви да илюстрират възникването на вавилонската смес и как могат с едни само смени на букви всякое изкривение на истината да постигнат.

По цял ден децата все това слушат, слушат, пък почват да виждат: Седи царят върху могилата от Караново и призовава Dina cara, под него се канят да потеглят първите бойни колесници. А тъкмо тези бойни колесници са им любимите, бойните колесници са в страната Ария - другото име на Тракия. Много е важна тази могила, щото е скътала нагънати като одеяло пластове непрекъснат живот от 7000 до 2000 година преди Христа, кат след кат, пласт след пласт, епоха след епоха. Един художник беше нарисувал тези пластове само че като пластове от живи хора, които се издигат от мрака нагоре към светлика. “Ако нейде археолозите в чужбина открият селищна могила със следи от живот 100 - 200 години в древността, то се чудят, то се маят, изумяват. Пък нашата - 7000 години без 2000 - що прави?”

Опитваха се да говорят с думи, поговорки и песни от Речника на Найден Геров или от сборниците на Петко Славейков. И титлата, дето дадоха на Глосаря, беше оттам: „Негово словесие Глосаря“.

- Аз съм слободний – заемаше определението дума по дума от Найден Геров Мидас. - Който може да прави каквото си иска и както той си иска. - Естествено, наблягаше на „той“.

От време на време Глосаря ги изпитваше по Речника:
- Дума слог няма.
- Дума граница няма.
- Брей, все пак някой от вашето поколение се сеща що е това „слог“.
- Сладост до зъби, света до очи, радост до уши. Що се има предвид. Че първо зъбите, ушите, очите трябва да ви са наред, пък после ще дойде сладостта. От вас зависи какво ще видите и ще чуете. - После заключаваше – Учението не е цяр да го изпиеш, че да станеш учен.

Обичаха да си играят на българска войскова музика или на езици. Първо бяха пеони и когато изпълняваха Пеана, конете им танцуваха. Танцувайки, стигаха до остров Певка. Пееше им Ор-фей, златният певец, Златоустия. “Ние сме от дом, който поддържа четири коня.” - Хвалеше се Мидас, а брат му трябваше да играе ролята на четирите коня едновременно, та се местеше ту насам, ту натам. Конете бяха, разбира се, конете на Резос. Ида и Мидас се канеха на гърба им да отпрашат до Амфиполис, където беше храмът на майката на Резос Клио и гробницата на Резос, онзи със златната колесница от “Илиадата”. Много им се щеше да има една златна колесница и за тях. Конете щяха сто на сто да открият гробницата на Резос, където сигурно имаше чудни мозайки с техни изображения, веднага щяха да се разпознаят в тях. Децата често участваха с конете си в Олимпийските игри, които си устройваха. Ролята на конете изпълняваха пак някои от тях. Бяха българите, дето все побеждаваха ромеите и все бяха непобедими, след като са участвали в гътването на Римската империя.
Когато бяха войскова музика, вдигаха шум до бога с направени саморъчно тъпани и пищялки, кимбали и цимбали, които заменяха гайдите на народа Фир Болг, нахлул от Тракия в Ирландия хиляди години преди Христа. “Бре, бре, що така, нали българите бяха някакъв нов народ?” “Гая” - “песен” на тракийски и до нея - гайдата. Ручала е гайдата, разказвала е за Потопа в Черно море. Музиката ѝ е стигала до възбог, но ручилото ѝ е издухвало и тътен, дошъл от недрата на земята подобно тибетски рог. Що да не са познавали и тибетския рог, ето тибетската следа - тибетците единствени имат така развита система за родствени връзки като българите - нашите зълви, учинайки и какво ли още не за родата. До гайдата са се вирели двойните флейти - кавалите на траките, разпознаваеми тъкмо с това, че са двойни като копията им. „И думата „кама“ е от езика на траките, означавала е вид тяхно копие.“
Конете на Кардия танцуваха под звуците на тяхната войскова музика , а те самите изпълняваха ритуал за лов. Трябваше да изиграят сцените на преследване и хващане на конкретното животно, което искаха да хванат, за да се случи това и в реалността.

И преди Иречека, и преди Владикин и Ганчо Ценов бяха възрожденците ни, децата се обучаваха по тях - по апокрифите за пророк Исайя и пророк Даниила, и по отец Паисий и отец Спиридон, по Зографската българска история, която бе всебългарски оповестена от Раковски, и по самия гений на езиковедството Раковски с неговите "неуморни трудове и разноски" за българоведението, по Цани Гинчев, по "Неделника" на Софроний Врачански, по поп Йовчо от Трявна с „Летопис и родоловие", по Цезар Бароний и Асемани. Даскал им беше Глосаря, който твърдеше, че помни древните езици от жените, които е обичал нейде във времето. "А аз съм обичал много жени." Речникът на Найден Геров трябваше да е в главите им, „Оти я ще ви ручам стародавно." - държеше Глосаря и на речта на Найден Геров, и на доктор Богоров, на Петър Берон, на Петко Славейков и Иван Вазов.

Вярваха, че Зографската българска история е смъкната от дисагите на светогорски монах, току-що изтопуркал с магаренцето си от Атон при тях. Вътре се разказваше за любимите на родителите им кимери, гимери, дето са българи. Свикнали бяха, че българите са и кимери, и готи, и сармати, и траки, и скити, много държаха да обединят всичко. Искаха да слушат апокрифните разкази за "нашия цар Константин", който беше вмъкнат в разказите за български царски домородства. Какво можеше да се разсъди от това, че майка му Елена беше от Сердика родом, а той - трако-илириец от Наисус от провинция Мизия. И че първият превод на Библията от негово време от еврейски на латински бе Vulgata/Булгата.

" От балгурите - до Булгата, пътят на първичния ни език. Vulgari, Булгари, река Vulga, Булга, Voulgaria, Бугария, Блъгария, Bogrie. " И колко беше важен Константиновия дворец в София, че баща им за пръв и единствен път ги заведе заради него в столицата. Църквата „Света София" се реставрираше и милостив бе Бог, та ги допуснаха да видят странната продълговата постройка отвътре, в която бяха обявявани българските патриарси. „Не може Свети Константин и майка му Елена да не са стъпвали в нея, тя е строена по тяхно време, назована е на Божията премъдрост."

И тогава Мидас се развихри. Чучнат пред ротондата "Свети Георги" заизвиква жетварки от Родопите, наводниха те софийското поле, взеха да жънат пред ротондата, да се провикват и нареждат, ангелът вътре им мяташе огнени погледи, откъм земята на гетите плъзнаха могили, та цяла Сердика се омогилчи, пък той преди да заспи под сянката им се прозя и си каза "Ех, че много лъжа."

Глосаря им четеше от една мъничка, но велика книга за траките-императори на Римската империя. „Няма го вече авторът на

книжката на този свят, Роман Томов му е името, но с книгата си постави той началото да се види колко и тракийска е била тази империя. Ругали са го, огорчавали са го колегите му историци, но и той като Паисий не се е отказал ни на йота от това, което е казал.“ Максимин Тракиеца и Лъв Беса заедно с ветреещото се на вятъра име на император Ветран лесно запаметиха, но с подробност запомниха онези оплетени с родствени връзки траки на римския престол, довели Юстиниан Велики на власт. И децата се омайваха от историята на тракиеца Юстин, прост селянин, възкачил се върху трона на Римската империя. „Той е първият Наполеон, турнал във войнишката си торба маршалския жезъл.“ Не бяха чували децата ни за Наполеон, ни за маршалски жезъл, та се налагаше първо това да им разкаже бащата. Та Юстин до хляба в торбата положил маршалския жезъл на амбицията си и походът му към трона почнал от родното му тракийско село Ведериана. „Нещо като „ведрина“. Торбата му била кожена, издръжлива на всякакви тежки амбиции, имал си и другари – траките Зимарх и Дитивист. Само пари си нямали другарите за коне, та трябвало да извървят пътя до тракийския Византион пеша. Траките „бизи“, станали „визи“, та и Бизанс ще е от името на тези бизи-визи, както и името на нейната столица. „Зависи как четеш буквата – дали ще я прочетеш „б“ или „в“. И хоп – почват измислиците. - Обяснява едното дете на другото. - Май и василевс-базилеус се явява за пръв път върху монети на траките.“ С разранени от похода си пеша нозе се появил Юстин във Византион, минало време, що минало и войниците го вдигнали на ръце и го положили на трона. И – хайде, царю-порталю, вземай решения. Селската му глава била не само корава, но и не забравяла откъде е тръгнала. Иначе – да чете и пише – не можел. Имало един друг прочут в туй време тракиец – вождът Виталиан, „Виталният, живият?“, срещу когото водил войни император Атанасий. Коронованият Юстин веднага се погрижил за съплеменника си, позволил му да се върне обратно в столицата и му дал висша военна длъжност, че и консул го направил. Както после император Юстин се погрижил за племенника си Юстиниан да стане и той император. Съплеменните и роднински нишки на траките определяли съдбата на империята. „Юстин-Юстиниан-истина-юстиция-император Управда“ Научил ги е Глосаря да дирят родствените нишки в езика.

От „Летопис и родословие“ на поп Йовчо от Трявна, посветен на „нас, безпокойно живеещите“, усетиха що ще рече живеене и градене, напук на всичко, дето се случва - Възкачи се султан еди кой си, започна война, заградихме църковния двор, роди се този и този, надойдоха кърджалии, съгради се църква, получихме печат за школото от В.Априлов, бях по търговия, дойде монах от Хилендарския манастир. Приятел бил поп Йовчо

с Петко Славейков, но си държал и пред него езика зад зъбите, ни за летописи, ни за родословия продумал, а най-малко откъде взел данните за царете на българския трон. Имал той що да мълчи – пазел велика тайна – език му дали книгите от зазиданите при завоюването на земите ни патриаршеска и царска библиотека. Дали ако поп Йовчо е бил открил тайната си на някого, нямало е с възрожденци като Петко Славейков да ги спасят? Българските царе преди Христа, та до Аттила бяха под названието „славянски князе“, сред тях – и Иллирик, и Болг, и Перун. И Лила, който носеше името на шумерски бог на веселието. Първият цар беше Пелемен, „който беше в Троада“. Дако-тракийските вождове Декефал и Вологез бяха в първия списък. И римските императори – траки не бяха подминати от зоркия му поглед върху съкровищата на древната българска книжнина, каквато в Средновековието на роден език друга не е имало в Европа. Само дето бяха назовани не траки, а славяни – Максмилиан славянин, Декий славянин. „Българските князе“ от втория списък бяха прогонените от Траян Римски от земите си, които сетне се възвръщат. Царската и патриаршеската библиотека бяха казали на поп Йовча, че не става въпрос за завладяване на нови земи от „българските князе“, а за „възвръщане“ там, откъдето си бил изместен с насилие. И тъй и според поп Йовчо българите отникъде не са нахлули в чужди земи, а са си извоювали заграбените от Рим свои земи. От този списък децата имаха предпочетание към Волег и Драгон, използваха имената им в битките си с картонени мечове: Волег-Вълчо, Драгон-Дракона. Същите вълци и дракони като княз Вукич и княз Драгия при отец Паисий. От хартия бяха и знамената им във форма на вълк и на дракон. Третият списък - „Имена на български царе“ - почваше с „Борис, цар болгарский“ и със „Симеон силний“ и в него вече всичко им беше познато. Вечер жужаха под звездите, излегнали се на скалите, наблюдавайки как вълните им подават златни светлини и крояха планове как да издирят книгите от Евтимиевата и Царската библиотека, как да се промъкнат в мазетата и архивите на Ермитажа и на Британиш музеум, че и на Ватикана. Повечето от книгите не били изгорени, а разпродадени и то в 30те, 40те години на 19ти век, когато били открити скривалищата им в църквите „Свети 40 мъченици“ и „Свети Петър и Павел“ във Велико Търново. Да бе изчакало откриването им до Освобождението, сега децата щяха по тях да учат. „Ех, съдба българска“ - тюхкаха се като възрастни децата, че имаше неща, за които изпитваш мъка, независимо дали си дете или си старец.

- Но пък надежда има, та има. Ей ме на, и аз мога да напиша книга като Матей Преображенски Миткалото за някой Велизарий. А де, защо точно Велизарий му е бил обсебил ума?

Бащата на Мидас водеше дружината им къде ли не, къде пеш, къде с цигански каручки или пък като пътници без билет достигаха желаното. На Кирилова поляна до постницата на Св.Иван Рилски четяха книгата на йеромонах Кирил Рилски - игумен на Рилския манастир - за българската история, която съвсем не се оказваше история от 681 г. "Българска самостоятелна църква в Илирик на Балканския полуостров и нейната апостолска дейност." И апостолската дейност на отец Кирил Рилски. Негово светейшество разказваше за българите като древни трако-илирийски племена. Поляната носеше неговото име, защото тук, вдън гори тилилейски бе крил и хранил батачани след Априлското въстание. Благодарните батачани му бяха подредили стая за гости, Кирилова или Баташка стая в манастира. Портретът му в Рилския манастир трябваше да виси до този на Василя Левски, нали той го бе вдъхновил за делото, бе му говорил за дядо Ильо войвода далеч преди Апостола да стане негов четник. Нали пак отец Кирил Рилски му бе дал духовното име Игнатий и му бе станал духовен баща. Спираха ли да следят буквите, взираха се в лилавото на камбанките, в тревата "мъката на художника", във восъчния лопен, окичен сякаш с ята пчели и се забавляваха с приказки за великани. Крали Марко с единия крак върху Хемус и другия върху Пирин беше исполин, пък Пирин бе така близо до названието на Пиринеите, и Муса Кесаджия беше сред тях, и Момчил юнак, и Хрельо. "И Голиат" - библейски заключаваше някой от тях. Те трескаво следяха новините, които носеха "помагачите" за издирването на българската история. "В Родопите ей сега се откриха скелети по над 2 метра." "Край Гела има зъби на мамонти. И по цялата планина - динозаври." Лесно беше да объркаш времената при такива новини и да заживееш във времената на динозаврите. А бащата беше неумолим - изискваше запомнянето на сериозни неща. "Архимандрит Кирил Рилски свидетелства за църквата ни като първоапостолска църква, нашата, илирическата, е била създадена от самите апостоли, първата християнска църква възниква в Македония под водачеството на самия апостол Павел. А българите в Македония получават дар от Юстиниян независима църква с най-близки връзки с римската. То има сведения и за това, че по време на Никейския събор византийският епископ е бил подчинен на Тракийската митрополия. Да се запомни - Тракийска митрополия! Съобщава го Цезар Бароний, къде сме срещали името му? В източниците на Отец Паисий."

И книгата на друг отец трябваше да изучават децата - "История во кратце о болгарском народе словенском от Спиридон Иеросхимонах." "Васил Златарски сума ти бели направи с подкрепата си за тюркската теория за

българите, но пък издаде тази книга, за това - хвала му. Отец Кирил Рилски продължава делото на отец Спиридон от 1792 г. за народа български-илирийски, ето ги пак трако-българите на Раковски. ” Усещаха, че на баща им му допадаше, дето отец Кирил Рилски говореше за България като за Илирик и Мизия-Мисиния. Настанили се българите в Мисиния - Мизия - и кралят им се казвал Иллирик. “Пък крал Аларих Готски пак може да се прочете като Иллирик, то готите почват живота си като гети, пък после ги прекръщават, както често става в историята. Сменят името на нещо - и то вече не е същото, ако и да не се е променило на йота.” И крал Иллирик имал двама сина - единият Болг. “Болг!” - Радваха се децата, стигнали нещо познато - народът Фир Болг, създал Ирландия! И народът болги, влял се в келтския народ в Памир. Седем сина имал Яфет. Между тях намираха познатите имена Гомер/Омер, Магог/Гог. “Сякаш отец Спиридон е чел Н. Марр, а той Марр е бил векове след него.” “Ама че си недосетлив - а дали не са чели някъде едно и също нещо!” “Ето че отец Спиридон се включи в спора за името на народа на траките. Седмият син на Яфет бил Тирас, нещо като “терам” ми звучи и на Тирас били наречени траките/тираки. Страхотен е този отец!” Наредил ги е отец Спиридон царете, та ги е подредил - Иллирик, пък после Ладо, изскочил от “Ладо, Ладо, момиче младо”. “Да си спомним и за българския лад в музиката.” - измърморва бащата на себе си, а децата се питат що ще е това. А другият, Перун, си е дошъл направо от бог Перун. А за Александър Македонски е казано как грабнал илирийската войска и я завел да завладява вселената, та никак не беше странно, че българите си го бяха имали за свой цар - цар Искан-дар. Имали славяните цар Декефал, казва отецът. “Това си е Децебал, вождът на даките, в чието име е коренът “бал”, който е и в нашето народностно име, от което е и Балкан.“ И си спомняха децата онзи приятел на бащата, изследвач на църкви, който разказваше: “От първите християни сме, но църквите ни са унищожавани, както книгите ни - и не от варвари, а от християни. „ Любим на изследвача на църкви беше Юстиниан, за който отец Спиридон пишеше, че е българин по род, затова освободил българската църква от Константиниполския патриарх и ѝ поставил патриарх в Охридон. Родно и мило му било, та подновил Синайския манастир, църкви и крепости. “И как нарича София отец Спиридон! Сардакия - може би “царска Дакия”. А за покръстването от крал Богорис сочи бройка на покръстени само 53000, другите били покръстени по-рано. Туй ще е истината! Другите са били българите от провинция България, за които свидетелства картата на Св.Йероним, вътрешните българи. Че извън Мизия, дето е била България, са били огромните български пространства на ”външните българи“. Арабите отдавна знаели за вътрешните българи –

бурджаните, дето все на земята си седели, името било от крепостите – Burg – с която покривали страна си, да е защитена от всякъде. При роднини дошли Аспаруховите и Куберовите българи и заедно със старите поселенци -мизи-българи извоювали Дунавска България. И не само Кубрат, но и Аспарух е бил християнин, а от печатите и надписите на старите български канове става въпрос за един Бог и най-голяма е вероятността това да е християнския Бог. А Свети Тревелий – Тервел е обявен за светец от християнския свят.

“Byddaf” - играеха децата на езици, всеки трябваше да разпознае към кой език е думата. “Ще бъда” - превежда някое от тях. Човекът-Глосар, дето е отговорен за езиковото им обучение, доволен се пече на слънце, турил дебела книга вместо шапка на глава: - Превод от кимерийски - уелски, от езика Kymraeg, както е името му на уелски, келтската група езици, а “chwi” е “вие” на днешния кимерийски-уелски. Уелсците сочат себе си - Kymro - то за нас е важно, след като българите са и кимерийци. Най-важната планета за календара на древните българи - Янкул - е при уелсците-кимри Янгу. Във Волжска България има род Кимер. Трако-кимерийците заселват Бактрия и Согдиана. - Подема бързо и друго - който запомнил-запомнил. - Владетелят на Кушанската империя Канишка I е от трако-кимерския род - да се отбележи! - Боян.” Нямат спиране децата, излятото в ухото - попито.
Глосаря имаше най-важно занимание – разчиташе тракийския чрез българския: „Много им се ще на някои да нямаме нищо общо с великите ни предци, но ние си имаме общото и още как – щото са ни предци. Да наречеш дядо си „дядо“ грешно ли е? Някога полякът Тадеуш Волянски твърдял, че разчел етруския чрез славянския. Аз пък ще разчета тракийския чрез българския. И няма да лъжа, че съм първият, вече повече от век българската мисъл прави това въпреки лъжите, клеветите, фалшификациите. Нито ние сме дошли отнякъде си, нито езика ни, нито писмеността ни. Детев разкопа и изучи „Тракийската Атлантида“ и всяка находка подкрепяше убеждението му, че населението от мезолита е днешното население. Който се влял в него, влял се, но масата е тази, както почвата на земята ни е тази и отнийде недонесена.
Един резбар си е разположил работилничката под едно спечено от жегата дъбче, стърже, реже и нарежда: “Дъбчето е благун, в него е пак нашето название - бълг, булг, болг, то става и на благ. Окото на сърничката трябва да е голямо и красиво като в народните песни - момата има очи еленови. Тази сърничка току-що е превела утигурите и кутригурите отсам Меотида. Поляната, на която си пощипва тревица, е българската земя. Не е еленче или сърничка детето, което тя кърми, а човече, тя кърми Еленко - Сина на

сърната - Авитохол. Ще живее то 300 лета и ще е родоначалник на нас, българите.”
“Ами, хич не е тъй, няма сърна и неин син, има тохоли, най-древно арийско население, пак ние. Та Авитохол е водач на тохолите. По мумиите им - нашите родопски одеяла на квадрати. Шотландците викат - Наши са, и нашите тъкани са на квадрати.”
”Пък аз казвам, че Авитохол е син не на сърната, а на тракийска нимфа, щото си е тракиец. Нали пък други дирят Атила в него, пък що ли забравят, че тракийският бог на плодородието е Атис.” - Прекъсва го Глосаря, ама резбарят не забелязва, че са го прекъснали: “До сърничката ще изрежа едно еленче с клонести рога от златото на траките, да ѝ прави дружинка, да почетем и траките в нашата история. Ей тук ще се настани един варан, вараните - хищни гущери, динозавърчета, ама по-ситни и до днес си ги има, варанът е наречен от дедите ни “верени” или “вер” - сиреч “дракон”. Небесният дракон е съзвездието, което пази полянката на българската земя със сърната и Авитохол. Много дракони съм видял аз, години посветих на тях, няма драконче от българска църква, което да не съм прерисувал. Нещо като драконовед съм. Мани, ами стигнах и до Северна Германия. И там са се настанили по фасадите на катедралите дракончета, които крепят камбанариите и куличките. Може да са изпълзяли от корабите, донесли подправки от Древна Индия, ама може да са дошли в Германия чрез нашите строители на катедрали и манастири там. Щото на германците “година Дракон - Вер” нищо не им говори, ама древните българи са си измервали времето на държавите си с древнобългарския календар с годината на Дракона в нея - годината Верени, а и поредната им държава - при Исперих е създадена в годината Верени, изчисленията на учените хора казват - това е не 681, а 680. Ама тя е една от държавите ни, о-хо, колко държави сме имали, свят да ти се завие. Току се обадят гласове - от Армения, Китай, Индия, Египет, Шумер, Кавказ, Британия или Франция, за Гърция, Румъния, Сърбия или Русия да не говорим - “Българите бяха тук.” Правете сметка колко много са били, та да покриват такива големи земи. И от шумерското наследство, но и от Памир и от Шотландия се наредиха досущ същите названия на животни до тях - “дван” - “двам”, “дохс”/прасе/ - “досе”. Годината Верени като годината Сомор/мишка/, Шегор/вол/, Дван/заек/, Дилом/змия/, Етх/куче/ и тъй нататък. И учените люде, не прости като мене, издириха в кой език думите за животно дракон, кон, мишка и тъй нататък са същите, да се разбере до кой език да наредим езика на древните българи. И Авитохол, Ирник, Исперих и другите им помогнаха, та намериха същите думи.

„Чело коте, чело коте, чело коте книжка как се хваща, как се хваща мишка.“ На старобългарски е кънига. На шумерски кунукку е царски печат. И са били българските орди в Шумер, и са занесли писмените си знаци от свещената си родина край Черно море. Защо тогава кънига и кунукку да не звучат еднакво. На старобългарски „зодъчии“ означава тези, дето зидат. А в шумерския сме оставили корена „зид“. „Бир“ - шумерски корен със значение „събирам“. Е, събираме корените на думите ни, пръснати в Шумер.

Българският Адам, родоначалникът се е настанил в началото на всички времена с име, което може да се преведе на келтски език - Авитохол - синът на сърната, ама ей на, Глосаря не признава името туй да значи. Той и келти не признава. А българският продължава да е заселен на Британските острови чрез езика на древните българи. Знайно е, че при тях се е заселил народ на болгите, наричани от тях “болгар”. “ Имаме си обща дума за празник – Колед, Коледа. Българските колобри предават свещените си знания “колл” на друидите. Една от най-видните ни археоложки изнесе като доказано, че друидите са се обучавали при тракийските жреци. А в Мохенджу Дару нашенският колобър - най-важна шаманска титла! - преди толкова хиляди лета се нарича “кул-ор”. “ “То туй с келтите е много спорна работа, аз като Раковски ще предпочета да видя в тях скито-траки. Техни съвременни учени ги отричат като „изкуствен проект“ - Пак се опитва Глосаря да вземе думата, пък после нещо го домързява и пак млъква, изтощен от толкова слънце и от толкова говорене. Само още веднъж повтаря “Името “Авитохол” спокойно се извежда като чисто тракийско име .” В това време резбарят е взел да дялка един блажен Буда, той изглежда не може да работи, без да си мърмори под носа: “Ето една друга дума за предводител - “багаин”. Хващаш я за ушите и тя те отвежда при “сал-багаи” - съзвездие, предвождало годината при саките. Значи “багаин” е дума, която се извежда от езика на саките. Саките пък ни довеждат до понятието “сакалиби”, с което са се обозначавали българите. Пък столицата на племенното обединение на саките, в което участвали и прадедите на Исперихoвите българи, била Сакала - тъкмо за да се образува думата “сакалиби” А Буда е от племето на саките. По всичко изглежда и Буда е наш. Свещената му гора е Сърнат – гората на елените. Пък в Сборяново и фигурка на Буда в пещера е намерена, та не се знае дали и будисти, и джайнисти между българите е нямало. Я да видим какво дири крепост Сакидава в Долна Мизия. - И изведнъж той се сеща да се брани от думите на Глосаря. - Аз не съм го измислил всичко това, което ви казвам. Много умове са се бъхтили върху това. ”

От време на време на Острова наминаваха семейство шотландци, за да научат нещо за езика си. Двамата бяха овладели не само български, но и кирилицата, за да четат българските книги. Бяха съвсем зашеметени от откритието, че “кънига” е възможно шумерско понятие. Наричаха бащата на Мидас с другото шумерско понятие - “шаръчия” и бяха в щур възторг от “шаровете” му. Четяха Именника чрез родния си шотландски: “ал/едно/ - ал/главен/, алем/първи/, алеен/единствен...” “Ние сме първите шотландци - скоти- дошли някога в Европа от скитските предели. “Ел - десет, ел - десет пръста” - пререше пръстчетата си детето им, което бе видяло бял свят в България и бе кръстено от български свещеник. “Споко” - гледаше жената да предпази мъжа си от прекалени вълнения от паралелите между древнобългарския и шотландския. - “Той е със слабо сърце, не бива много да е в състояние на “ах и ох” - обясняваше на събралите се край тях. - Ама аз му варя равнец и глог, закъде е без българския равнец и глог. А, и маточина слагам” - сочеше торбата с билки, с която се придвижваха през света. Шотландците по-късно пратиха на бащата на Мидас безценен подарък като благодарност за това, което от него научиха за скитския народ на скотите - рисунки на”фланкирания ипсилон”, както наричаше Инженерът знака на Тангра, врязани в Алпите, но и по кромлехи из Британския остров. “Кроум и кромлехи?” - Не пропуснаха децата звуковата прилика между името на Крум, изписано на старобългарски, и името на свещените камъни в Британия.
Децата изговаряха имената на Именника така монотонно, че те се сливаха в едно дълго-предълго име: “Авитохол-Ирник- Гостун- Коурт-Коурбат-Безмер- Исперих-Тервел-Твирем-Севар...” Най им харесваше да прогласяват: “Живя 300 години, живя 150 години. ” Зад всяко произнесено царско име на древните българи щръкваха други царски имена - шумерски, акадски, староирландски, край тях се въртеше древнобългарския календар и отмерваше летата на българските царства с древнобългарски думи, повечето от които бяха шумерски, акадски, памирски или келтски, а всяка песъчинка под босите им нозе можеше да е песъчинка от тях. “Поне от 12000 г. пр. Хр. и кусур трябва да са древните българи - изчисляваше Влъхвата, дето беше от вълшебниците влъхви, до един българи, както се пишеше във вехти повестности. - Толкова, колкото е началото на този календар. Поне толкова време трябва да се е прострял назад във времето този народ, та да може да отбележи най-първото астрономическо събитие в него, което е тъкмо толкова древно.”

До тях се настаняваше Човекът-Глосар и не мирясваше, докато не им опишеше откъде е това “Крумчо, Кардаме, Курте, Аспарухчо”. “Питайте

шотландците за Коурт и Коурад/Кубрат, имат ги и при тях. Ще ви го обяснят с латинското “куратор”, щото не знаят други келтски езици освен родния си, ама аз знам - тези наши имена означават “лечител, спасител”. Кубрат извел народа си от аварски плен и е Кубрат Спасителят. И с по-стар глас се обажда Кубрат - Кубрат на акадски е Кибрат - “Горд, Достолепен”. А Тривелий при Отец Паисий е “крал Требал”, сякаш Отец Паисий е искал да ни посочи връзката между трибалите и името на Тервел. Курт в Асирия е Гурд. „Дулу“ на шумерско-акадски е “градеж”. Градежът на българската държава - Дуло - чрез царския род Дуло. Родът Вокил - на езика на кимрите Укел е “Високопоставен, велможа” Името го има в линеарните записи на Крит, тогава кой е живял на Крит, учените взеха да викат - ираноезично племе. Какво излиза - имена от рода на Авитохол съвпадат с имена на траки.. ” Разсъжденията му завършваха най-често с “Било ли е така, не е ли било така... Пък питайте и немския пастор за немските имена, дето са същите като нашите имена на канове - Винех, Безмер, Курт, Аспарух, Севар, Вихтун, Кардам, Крум, Пресиян, Кубер при тях са Винхо, Бесмер, Курт, Есперигo, Севарин, Вихтел, Кардо, Крумел, Персиан, Кубер.”

Един немски пастор се е залутал на Острова-Ухо с немски археолози, изведнъж думата “пастор” се завърта като розетката от Плиска в мислите на Мидас, а с нея една картина с тракийски пастир из добруджанската степ. Тракийският пастир, който водеше овцете си с музиката на Орфей. Всъщност можеше да се спори кой кого водеше, толкова овцете му бяха непокорни. Във всеки случай той и овцете му намериха пътя към Кумран. “Avi” - “овна’ на самскрит, ”авлон” на тракийски - “овна”, “овен”, много сходно до българското “овна”. Двойната пастирска флейта бе посочила пътя към Кумран. И Аполон му помагаше, а в името му бе “бол” - най-голям, велик. А отгоре Янкул/Юпитер/ пасеше звездите, сред тях и Витлеемската звезда, която щеше да посочи пътя на българските влъхви с фригийски шапки и панталони като от гробниците в Казанлък и Александрово къде се е появило божественото дете. Защо персонажите на Мазачо носят дрехите и шапките на траките от Казанлък и Александрово, къде Мазачо или изобщо ренесансовите хора са видели тези дрехи? Янкул бе изписал знака си на розетката от Плиска.

“И думата “пастор” може да се обясни с българското “пастир” и “паса”, а “трудолюбивите учени германци” на Раковски няма как да обяснят немското “пастор” в езика си, че там “паса’ и “пастир” са от съвсем друг корен.”

А овцете се движеха сред гора от могили, тракийските могили бяха издули като вимета земята, кърмеха многоброя от герои и царе. А пък могилите на траките бяха и български, чак до Средновековието в тях бяха погребвани

български боляри. И как беше се случило, ако не бяха един народ, че пратраките и българите чак до Средновековието практикуваха черепна деформация, знак за знатност не само тук, но и в Древен Египет. И защо конструкцията на българските отбранителни валове повтаря конструкцията на тракийските могили? Къде свършва случайността, къде започва правилото без изключения? Ида и Мидас бяха обучавани по “Български апокрифен летопис” и им бе известно какво пишеше вътре за “земята Карвунска, наречена българска”. За първия цар на българите Слав, който “сътворил 100 могили”, в неговото царство имало 100 могили и затова бил наречен “стомогилен цар”. Следователно, не беше само Омуртаговата могила, но тя беше символна. Омуртаговата могила на българите и Храма на Свещари. “Виж Свещари и самъскритското Суастари? “Та - да обобщим - Слав е български цар и строи могили, тракийско име е и императорското име Флавий - Славий.” “А тези, които са се изхитрили всичко древно да обясняват с една Атлантида, казват - всяка могила е една планина Атлас за атлантите, които са ги струпали.”

ИГРИ НА ДЪРЖАВИ

Децата си играеха на държави, някои извикваше името на държавата, другият трябваше да каже каквото знае за нея. Играта бе под вещото ръководство на Влъхвата, следовникът на Димитър Съсълов. “Нареждате го до възрожденците ни!” - беше им указал мястото на преумния и препатил Съсълов, който спокойно можел да напише като Софроний за страдания грешнаго Димитра. Разказваше за него сякаш легенда разказваше. “ Бил богат като цар и използвал богатството си, за да изследва най-тъмните, най-далечните дълбочини на българското начало - Кушанската империя там, далече до Китай. Носил вода от девет страни в десета за своите невиждани и нечувани в България изследвания. Като го направили просяк след девети септември, продължил, макар и в изгнание. И звездите на древния български календар заблестяли заедно със знаците на древнобългарската писменост с вечната Елбетица над Таримската долина и Свещената планина Тенгри Даг. Достатъчна била една книга, за да тръгне въображението му по Пътя на старите българи. Ето, преснимал съм я от библиотека в Германия книгата, върху която е изградил теорията си - J.J.M.de Groot “Die Hunnen der vorchristlichen Zeit - Chinesische Urkunden zur Geschichte Asiens”. И изведнъж Китайската стена, знаците на китайската писменост, Пътят на коприната, хуните, археологическите открития на индоевропейско население в Таримската котловина придобили български шарки - който има очи, да гледа. Как ни бранеше само от лъжите. “Времечислението на този народ е най-първо и най-точно до днес “-

пишеше и раздаваше листчетата си на пишеща машина, за да ги прочетат приятелите му и да ги дадат на други приятели. Така функционираше “издателството му” и след лагера, в чудо се видяха с него - как да го замлъкнат. “Този народ е имал съвършено административно и военно устройство, вяра и обичаи най-тясно обвързани с природата, затова Космосът за тях е бил дом, чиито и най-далечни ъгълчета е изследвал. Ама имало древно-гръцко, римско, византийско влияние - ама какво ти влияние, като при българите-хунори всичко е съществувало в най-чист вид преди Древна Гърция, преди Рим и Византия” - живееше той само за да брани истината за народа си и никога не отрони дума срещу него, никога не рече - “Този народ ме хвърли в заточение.” Работеше си тихо, кротко, концентрирано, сякаш нищо не бе се случило с него, фамилията и имуществото му.” Насред тирадата на Влъхвата едно от децата подава нещо в шепичка - “Донесоха ми го чак от Асеновградско, знаете ли какво е?” В шепата му се гушеше нещо сиво, кръгло и твърдо като врабче, а от вътрешността му излизаха разкошни лилави листа. “Това се нарича съсълче, виж каква случайност - дума като фамилията му Съсълов.” Всеки искаше да го пипне, да се увери, че не е птиче, а наистина цвете. “Трябва да си набавя коренче, да си го размножа ей тук, да ми напомня за другаря ми. Петдесет години дружба и ни една дума, изречена напряко, това къде го има? Представям си го как би рекъл: “При старите българи е било така, затуй държавата им е била тъй здрава и победоносна, всички са се държали един друг и чрез Всенароден събор са управлявали държавата си, най-справедлива сред другите. Баш това ще значи демокрация, че гръцката демокрация е била най-велика несправедливост - тя е била само за свободните граждани, а за робите в Древна Гърция е било робството.” “Невежествени или злоумишлени тълкувания някога и днес - това е древната ни история - казваше Съсълов. - Захванатото хилядолетия преди Христа от българите - него нийде го няма в тази история.” А гоненията срещу му възприемаше като продължение на гоненията срещу българското.”

“Толкова много е открил Съсълов за Кушанската империя от една само книга. А ако знаеше китайски, да се зарови както се бе заровил Ганчо Цанов във Ватикана - какво ли щеше да излезе наяве. Той Лао Дзь щеше да му помага отгоре. Ето, и в името на Лао Дзь нашето драгоценно “ъ”! “Ъ” и “ъ” са пак на кутригурите и унугундурите, щом са в Басарабските скални надписи край Мадара, но са и на пеласгите, щом са изсечени по мегалитни светилища.

Аз съм pawar -”пръв” в играта. Пръв на кой език? Не знаете? Едно на нула за мене. На тохарски. Създали прадедите ни Кушанската империя и се

разговорили на тохарски. Тохарите са в Кушанската империя. Ами нея я има в Симеоновия сборник от X век, а де, какво ще кажете. Цар Симеон е знаел за Кушанската ни империя. Нямаме нищо общо с тях, така ли? Пак си измисляме? Симеоновият сборник ни шепне доверително, че българите сме “пеонес, парти, кусесис”. “Кусесис” са кушаните, партите са перси, от там и спартанците, а пеоните са ясни. Мумиите на индоевропейци от пустинята Такламакан ветреят дългите си руси плитки, а тохарски думи са кацнали в устата ни от българския. На тохарски млякото си е “malke”. Като кажеш “пека” си произнесъл тохарския глагол със същото съдържание “pak”. А “реч” е пак с корен от тяхна реч. Аристократите на Кушанската империя са били азианите - онези с голямото “Аз”, пак ние. А сред царските знаци на Кушанската империя в Таримската котловина - нашето “ш”, “щ”, “ц”, “ч” - изписани като тържествени триножници и като царски корони. Сред тях е тризъбеца на Посейдон - “дон” нали е река, вода, “п” е “б”, “с” е “г” и той е Бог на водите. А тризъбецът е и древнобългарски царски знак като барса. И имената на царете им наши - Канишка от “кан”, Васишка - от Васко.

“Кутии, кутригури - призовава хлапето другите деца към играта. - Кутиите и областта Кутиум, кутиите, които завладяват Акад. В “кутригури” е думата “гури” - “учители”. Ама и в името на пещерата Магура е това “гура” - учителката Ма, Богинята майка-учителка на всичко. Я да видим шумерския Именник на владетелите - “Шумерски списък на кутийските царе”. А в него - Крум - Курум, и цар Ибате - нещо като Бат Баян, и Тирикан - същото като българската титла „таркан“. Кутригурите са и сред хиксосите в Древен Египет, затова е там Аварис/Абарис. Нали хърватите казват - “Ние сме от българите, които са аристокрацията на аварския съюз, Кубрат/Корват/хърват.” Кутиите/кутригури са и основна образуваща част на арамеите, та съм готов да приема превода на бай Йордан Вълчев на последните думи на Исус на арамейски чрез български. Така и така имаме някои общи знаци за писане с арамеите. Ех, да имахме ум да навлезем в умовете на град Ума, що нещо щяхме да узнаем. Владетел на гр.Ума, все едно - владетел на ума - е кой? - Лугалзагеси - Зиези, който става цар на Шумер. “Зиези от който са българите.” Помагат му жителите на града-държава Унуг. Изскочиха ли и унугундурите/оногондурите? Изскочиха. Къде пак се появяват? В едно от имената на Енох - Унуг. Пък Ал Масуди вика - българите са от сина на Енох. Ето че Ситовският надпис не случайно е в земите ни и той е писан от Енох-Унуг! Значи Енох е бил от унугундурите! Та затуй е наша първата Книга на Енох. А със Ситовския надпис Енох ни е поздравил. “Зиези, от който са българите.” казва

Анонимният Равенски космограф. И Зиези, който е името на Зевс, ама по-старото, когато Зевс на елините още въобще го е нямало.”
- Харапската земя българска - провиква се детето, яхнало скалата като свещен слон. - Харапа в Пенджап!. Как звучи екзотично, сякаш съм станал на храм, в който се въдят маймунки. - Харапа в Индия! Индия, в която е градът под вода Дварка, най-древният град. Нещо като двор, нещо като дверъ - врата. Нещо като нищо на света.
Тъмните Индии на българската скитска древност омайват децата като приказките на Р.Киплин. От Скития и Тракия до Индия и обратно. Дионис, накичен с цветя и храмове, е предприел вече похода си към Индия - да подготви пътищата на армията на Александър Македонски към бактрийските български момичета в Бактрия. Белокожите жени с пищни тела очакват женихите. В Харапа се въдят странни хора, там са влъхвите ни звездобройци, там са и гимнософистите на Зиези - брамините българи от рода на балхиките/ балкихи. И за да се вмъкнат през вратата на Дварка, децата са се пъхнали през игленото ухо на “Веда Словена”, а там вече всичко е цветно и приказно като в стъклен калейдоскоп, купен на някой селски панаир. И се пръкват на панаирния площад сред фокусници, извиващи змии чрез свирките си, сред отшелници, точещи дълги върви през носовете си за прочистване Вишну, Коледа и Млада Бога. Три глави са се слепили като керамичните съдове на българската праистория, засънували в различни посоки, главите на Брами, Шива/Жива и високият Вишну, прическите им са като седла на слонове, върху които децата могат да се възкачат. Родом от Харапа е българският Коледа или Млада Бога - Слънцето от рода на цар Куру. Нямаруга занимавка Слънцето, рожбата на Златната майка, освен да се катери нагоре-надолу по небесната стълба. Небесната му стълба започва от онзи митичен град на балхиките Балкх, който децата са изградили от морските наноси, водораслите са му царствените гирлянди. Зад неговите заграждения протичат най-протяжните им и тайнствени игри. Множат се балхиките, от всякъде приииждат децата балхики, скоро ще им е тясно в Балкх. И българите са брамини, гимнософисти, пък писмеността им е и писмеността “брахми”, българските руни са се разположили царствено в Балхара.
- Балхара с Балкх и с нас - балхиките - вживели са се децата в ролите си.

“В първия препис на Анонимния Равенски космограф българите са наречени бактрийци и гимнософисти. - Подема друго дете, кандидат за професор. - Бактрия или Балхара. Народът балхис. В Шумер са балхиките. В земята на бог Кубера като в лоно още през III -II хилядолетие преди Христа се е разположил народът на балхиките и му е много уютно до

световно известното му огнище на наука, знание и култура град Балх, пък Кубер с българите си в Македония гордо носи името на бог Кубера.” “Европа” - извикваше някое от децата. “Така се е наричала източната част на България по времето на Страбон.” - Отговаряше друго.
- Бановина – Панония, Пан-Бан. Йоан Зонара затуй е писал, че Панония е България.
- Защо земята е кълбо? Защото е кълбо от истории, много заплетено кълбо. Как може да се разплете? Като се хване началото. Хващаш нишката на Онгъла, да, това си е Онгълът на Аспарух, ъгълът, дето на латински е angelus, където живеят гетите англи и сакси, теглиш нишката и виждаш как англите и саксите прекосяват огромни пространства и не се обръщат назад, как заселват Британия-Англия, а преди това свърват с другите траки-утите-в един друг ъгъл и му дават името Ютланд. Така че – нека да изследваме колко български корени има в английските думи!
Неземната Семела-земя свети в цялата си тайнственост, а те призовават страните да издадат българската си същност. Голяма тарапана от държави се събира. По пясъка чертаят картите на страните, които споменват.
- Беларгия, Белария на Динката-Георги Динков, приятеля на Веркович. В нея живеят беларците, изговорени „пеласги“ от гърците и те са си баш българите.
- Bulgare. На юг от Дунава все българи живеят, Равенският Космограф. Хе ти вътрешните българи. Другите, външните, шетат до Тигър и Ефрат, съграждат Шумер като шумерци, западно от Тибет са познайници на древните китайци като бо-гор и болор, Ашкарацуйц ги описва в Памир и Хиндокуш като булх, между Черно и Каспийско море живеят вече в Авитохолова България.
- Хунорската империя и българите в нея. Сведенията за хунори, сиреч и за българи са от 2000 години пр.Хр. Империята е от I-вото хилядолетие пр.Хр., българите са в нея до 1в.пр.Хр. Пътят на България в миналото на Димитър Съсълов, другарят на Никола Станишев, автор на „Кратка история“. Българската орда в Средна Азия. Таримската котловина обаче не ще е прародината им, а станция по пътя им по земното кълбо, оттук, от нас си, от България. Българите са и хунори и са хилядолетие с другите хунорски племена. Народ от яздещи стрелци, за който родовете и справедливостта са над всичко, съвместният живот и липсата на робство. Преди да се научат да яздят на коне, децата яздели овце. Никога не съм го опитвал. Нападали и разорявали хонорите Китай, откъснали големи парчета от него за империята си, пък взели че продължили към Корейския полуостров и създали няколко корейски държави, сетне се спуснали към днешните японски острови и там с тяхно участие пак възникнала държава – японската,

няколко столетия пр.Хр. според преданията. Далеч над строежа на валове, онгъли, дървени и каменни градове бил строежът на държави. Най-великите зидове, които сме вдигали, са зидовете на държавите ни. От нас света получил сума ти държави, начин на воюване, на организация на държавността, та и бойното облекло, народна писменост на роден език, административен и религиозен език. Разпростряла се Хунорската империя на западните хунори с кхан-ю Мо-дун до северните подножия на Кавказ и до Дон. И веднага в този период се обаждат арменските историци и съобщават за страната на българите в пояса на голямата Кавказка планина. Имало ли е там българска държава? Това е много вероятно, щом българите са живели там толкова дълго и ордата им е била толкова многобройна, та земята е била наречена земя на българите вх, хндур болгар. Вх,ндур болгар – хунор болгар. Племената от писанията на арменеца Шираци се казват пък купи-булгар,дучи-булкар, охонтор-блкар и чдар-болкар. Но той пише вече през VII в.сл.Хр. Българските орди са основни орди и в Хунорската, известна като Хунска империя на Атила. Едва след разпадането на империята след смъртта на Атила започва да се среща българското име в Европа не като хуни, а като българи. И в Авитохол е търсен Атила, и в Ирник – сина на Атила. Изследвани са фолклорните сведения за хунското облекло, обичаи и връзката му с българските – Иван Венедиков и това е смогнал блестящо да стори.

- Страната на българите на Кавказ, Кавказ с множеството имена на Аспаруховци.

- Писали византийците за народ млад и варварски, пък преданието друго казва – Българите са от Болгар, син на Тагарма, внук на Гомер, правнук на Яфет, праправнук на кой – на Ной. Смятали учените, смятали, пресметнали – Болгар не е живял нито в 681, нито през 165, ами нейде 5300 г.пр.Хр.

- Да, ама нали в Анонимния хронограф се сочим за произлезли от Ноевия син Сем Зиези.

- Хунската империя с Българската вътре в нея. Хуните и българите, дето бурнаха Римската империя. Но бутването почва със Спартак, сетне с Виталиан и с готите-гети.

-Юстинианя - обявяваше някой.

- Няма такава държава, нито е имало. - Контрира го някой от другарите му.

- Има, има, Юстинианя, както е наречена провинция България. Нея тракиецът император Управда за право дело присъединил към римляните. Сега си отворете ушите и чуйте. Император Управда е роден в град в нашите земи с име “Бик”. На мозайките от този град е оцеляло парче с образа на бик - свещено животно на Сабазий, а в името на Петър Сабатий

Юстиниан е името на Сабазий, защото си е трак. Истинност, истина, правда, император Истина-Юстиниан, император Управда. И от „истина“ е и името на император Юстин/Юстиян/ Вендаритин Тракиец. И на Юстиниан. Що са Тракийци, нали траките били измрели? Та туй то. И да не вдигат българите бунтулуци Юстиниан им дал автокефална църква, за епископа ѝ говори Св.Василий и го назовава епископ на илирийците. Дойдохме ли до български Илирик на Кирил Рилски? Дойдохме. Да видим името Юстинианово и думата “юстиция”, в която е нашето “истина”, дал законите император Управда, за да са истински. А как така българите са имали автокефална църква в едно така ранно време? Ами ще трябва тези българи в провинция България в Юстиниановата империя да са били християни. Покръстването по-късно е било за други българи, че българското племе се описва като огромно и непобедимо, проснало се от Източна Европа до Кавказ. Цяла Източна Европа е била територия на българското племе.

Можеха да продължават безкрайно. Слънцето обличаше бавно тях и крайбрежието в аленатa мантия на залеза. “Леле, всички сме багренородни” - цвърчаха като птиците, поели към залезното слънце децата. “Чакайте - тичаше едно момченце след другите деца, юрнали се да хванат слънцето. - Не казахме за саките-сакалиби и за Буда. И за твърдението на Енодий Тициански - “Българите са стар мезийски и илирийски народ.” А “мисия” и “Месия” може да водят началото си точно от мизите на Балканите и в Мала Азия. Меса, маса за месата, Мизия, Moesia superior, Moesia inferior.”

- Вижте дивите патици – чува се гласът на бащата нейде от високото, - това са водните патици, изплували от бронзовата ера от каничките в Борово и от съкровището от Вълчетрън.

Държавите бяха по Херодот, Страбон или примерно Прокопий Кесарийски, по ирландски и уелски предания. Все имена на български държави - Болгария, страната Богорие, Балхара, Бактрия, народът Фин Болг в Ирландия и кимерийците Волци/Болги в Южна Галия, и народът Балхарис в Месопотамия. Край тях сякаш се смееше Александър Фол, който твърдеше, че няма такъв народ, който да е заселил всичките посоки на света.

“Например - Британските острови.” “На Cambridge името, па и знанието е от нашето кимерийско племе. Да споменем и Босфор Кимерийски. И Странджа е “strandge”, “особена” навярно още от онези първи времена. Не са химери гимерите/ кимери. И кимерийците брити се озовават на едни далечни острови, за да бъдат наречени те Британски на името на кимеро-българите. Страбон нарича кимерийците трако-кимери, както ние наричаме българите трако-българи или кимеро-българи, но и древни арии -

човеци. “Билк-ар, хлеб-ар, пек-ар, мес-ар, ето ти ги ариите в Болг-ария. И Арчар - сеща се някой. - Отпред в името на държавата на българите се е настанил народът Болг, който си общува на кимерийски, след него е името на държавата Ария - ариите от Авеста и Махабхарата, но и страната Ария, както е била известна Тракия.” Понякога играеха на Крал Артур и тогава пак знаеха, че страната му беше тяхна, кимерийската страна Логрия на кимерийците логри.

Бяха им разказали вече за кимерийската ножница от злато от Белоградец, която си е украсена тъкмо по тертипа на торевтиката на Аспаруховите българи.

- Аз съм тракийският герой Аз. И народът ми са язигите, язык, язиги.

- Аз пък съм от сарматите, които са и гети. Ето я крепостта Сарматес във Вътрешна Дакия, възстановена от Юстиниан.

-Кападокия, земя на фригите-бриги, моя земя - оповестява Мидас. - И Улфила е от Кападокия, и името му е баш като на Орфей. А „История Гетика“ на Йорданес не е „История Готика“. И готите са онези гети, които с хуните, пак ние, гътнаха Римската империя. И отец Паисий пише “българите по онова време се наричали готи”.

- Обаче - обажда се детето, кръстено от децата „Обаче“, заради навика си да им противоречи непрекъснато.

- Зная какво ще кажеш, драги ми господине, само че готите няма как да имат Залмоксис, Буребиста, Декеней, Ситалк, ако не са гети.

- Обаче аз съм от Скандия/Скандинавия. Твоят любим отец Паисий я нарича Скандавия и пише, че българите са от там. Аз съм от там, а де, какво ще ми речеш. Нали държиш, че сме кимери, ами що ще кажеш за това. ‘Българският народ излезе в древност от Черно море, от Волга, от Велика Скандинавия и се наричаха там Кимери и Гимери.“ Така че аз съм и гот.

- Па що да не си гот, българите отидоха навсякъде и станаха всякакви, пък с внуците си говорят на английски, щото не знаят те български. Що тогаз да не станеш и гот. Много е готено.

Задължително четиво беше не само Раковски, но и отец Паисий, и отец Спиридон, и Добри Войников, и Петко Славейков, и Найден Геров и колко други. И четивото развиваше Човека-Защо в тях. Защо възрожденците ни са знаели, че цивилизацията ни е много древна, ведическа? Загубването на църковна независимост не е ли станало едва след закриването на Охридската архиепископия, съвсем не след завладяването, а през 18 век? Колко свидетелства има, че след завладяването от турците българите си запазват князовете и собствеността и се управляват тъкмо от тях като местни старейшини. Българите са имали своя самостоятелна църква чак до

1767 и затуй борбата за църковна независимост начева тогава. И защо са толкова близки един до друг отец Паисий, отец Спиридон, Кирил Рилски? Откъде Кирил Рилски като Енодий Тициански от IV в. знае, че сме древен илирийски народ? Тогава е съществувало знание, което после е загубено - това е обяснението!
Накрая нахлупваха шапка невидимка и се гмурваха в стари, вълшебни приказки.

ЗВЕЗДОЧЕТЕЦА
- Да, виждам, как да не виждам, виждам едни точки там по планетите - сочи Мидас ясното небе по пладне, - дори има и по-големи от нашата. И като влезеш в тези черни точки можеш да се озовеш в други светове и да се срещнеш други човеци или както се казват там човеците.
Ако момчето мечтаеше да открадне професията на някого, то това беше професията на Звездочетеца. Откриваше Звездочетеца нови звезди и се зарейваше сред тях. “Раковски казва, че думата не е “звезда”, а “дзвезда”. И - Дзен е наш звук, та сме си Дзен будисти по рождение. Както и “зевка” е “дзевка”, а времето “зее.” И името Дуло е пак дзевка, зейнала срещу Космоса на духа.
Времето зееше и от него изскачаха звезди. Звезди се появяваха и по древните тракийски монети, по шумерските и египетски релефи, та учените сварваха да се потопят в древното ниво на знание. “Znana” на любимия самьскрит - “знание”. Но Звездочетецът има безценни томове и в тях един новонемско-старобългарски речник. Та в речника се вижда как Kenntnis/знание/ е било на старобългарски - весьти, ведъти и в тези форми се обаждат индийските Веди и персийския епос Авеста. “Ведание, казва Раковски.”
А Звездочецът си беше изплел мрежа от водорасли за ловене на звезди.“Началото на мрежата ми е нашето “ж”, то е като звезда с лъчи на всички посоки, обозначавало е “живот”, а то пък на старобългарски е било и “съзвездие”. Живот, дошъл от съзвездие?„
Като риби ги загребваше от небесния океан, изследваше ги, описваше ги и ги пускаше. “Небесната Плява е в моята мрежа” - казваше. Плявата беше Млечният път, народът някога така го наричал заради едно предание. Децата знаеха преданието от Раковски. “Едному християнина се свършила плявата...”Грабнал един кош плява от кръстника си, но както я носил, така се разпиляла. “Плява се записала на небо!” “Затуй ще я ловя и чета. И робошите ще чета, че и на тях овчарите са записвали Плявата и всички звезди.” Ако момчето придобиеше професията му, щеше да пуска звездите като светулки в косите на Ида.

На звездоброеца викаха “Влъхва”, “Ей, Влъхва, коя звезда се хвана като паяче в телескопа ти? Няма ли да наречеш някоя звезда на нас?” И Влъхвата беше съгласен с прозвището си. Викаха му още “Чичо колобър“ и „дядо Коледа”, че Коледар е било название на жрец. “Ами, разбира се, ние сме влъхвите, мъдреците на Изтока.” И докато говореше слушателите му виждаха да се върти и свести над главата му розетката от Плиска. И всеки бронзов лъч изтегляше лъч от знаци, започващи нейде от небето. “Всеки лъч от някоя планета!” - доволстваше Влъхвата.

- Ей, Влъхва - дразнеше го Мидас. - Името ти идва от вълк, но аз мога да се превъплътя на вълк, ти - не. Ето - пускам нокти, вратът ми става дебел, вълкът е силен, защото сам се брани. Минавам отдолу под земята - ту вълк, ту барс - и надигам издутините на стотиците хиляди могили. Движат ме лъчите на съзвездието Голямото куче. Разхождам се по царски пръстени, по Преславски съкровища, по графитите от Плиска, че и по дрехите на Десислава от Боянската църква.

Беше ги водил специално в Пловдив за един само камък: “Хе, този камък е толкова важен за България.” “Да му се чудиш на акъла! Та това е само стъпало пред къща.” “Стъпало пред къща, но къщата къде се намира - на Небет тепе, където са били дворците и храмовете на Евмолпите. Жалко, че Съсълов не го е знаел, този камък подкрепя изцяло теорията му за хуно-българското разбиране за троенията на всичко живо от Върховното Единство, обхващащо цялата Вселена. Тези три изпъкнали полусфери, тези три цицки това показват - троичност.

И Влъхвата четеше от Книга за светите тайни Енохови: “През четвъртия ден заповядах да се появяват големите светила по небесните кръгове. На първия и най-висок кръг поставих звездата Кронос, на втория по-долу поставих Афродита, на третия - Арис, на четвъртия - Слънцето, на петия - Зевс, на шестия - Ермис, на седмия - Луната. /Седем са лъчите на розетката от Плиска, седем планети са на нея заедно с Луна и Слънце. /С по-малки звезди украсих долния аер... И поставих им имена и начало на техния ход, и новорожденията им, и как преминават часовете им.”

И се навеждаше над звездната карта, която бе начертал и нанасяше на нея групите могили, изписващи съзвездия - “Най-често май са могилните струпвания на съзвездието Орион и съзвездието Стрелец.” Чертаеше и лъча на зимното слънцестоене, който пробиваше пещери като Утробата в Родопите и който се явяваше ос на храмове и могили. Седнеше ли човек до Звездоброеца можеше да съзре как Зевс, дето е и Севт/Светльо/ хвърляше нагоре лирата на разкъсания Орфей и тя се закачаше на небето като съзвездие.

“Добре, българското времечислене е признато от ЮНЕСКО за най-древно. Включва астрономически явления от преди повече от 12094 години преди новата ера. Което означава, че българите съществуваме поне от толкова години. И че са ни били ясни астрономически явления, за които са нужни телескопи, квантова физика и висши математически познания. Аз съм от тези, които мислят, че българите на Аспарух са ръководени от Сириус. Змия с опашка на риба е знакът на Сириус и гербът на Аспарух. И онези българи на Аспарух, на Кубрат и Кубер не са някакво ново племе, дето притичало на конете си да заграбва византийска земя. А то е направило великия цикъл от Балканите през Индия, Шумер, Кавказ, Армения, през цяла Скития, Голяма и Малка до Велика, Волжска и Дунавска България. За българските владетели е бил най-важен знакът на четирите посоки, защото са били владетели на земи по четирите посоки. Кумир било дума на българите на Аспарух, както ги наричат. Гомер, кумир, Кубер. А Омуртаг е пак и Омир, а Омир, както казва Марр означава поет, пророк, вълшебник. И колобър. Те са си играли с азбуките и ето ти нови имена и легенди, а всичко навярно е било много по-просто. То по времето на Омир елини още няма, та няма.”

Децата изговаряха с пискливи гласчета след него имената от Именника на българските каанове/кънязе: “Авитохол, Ирник, Органа, Исперих, Курт-Кубрат, Безмер, Севар, Винех... Родът Дуло, родът Ерми, родът Вокил,...Телец, Крум, Борис, Кардам, Докс, Заберган...” Кънтяха гласчетата, а зад всяко изговорено име щръкваха главите на други Авитохол, Кардам, Кубер, Исперих, други шумерски, асирийски, акадски, кимерийски, келтски царе и жреци. Около тях се въртеше зодиакът на древнобългарския календар с шумерските думи във времето - колело, придвижващо го напред.

А тъй като най-често произнасяното име от Влъхвата беше Янкул - името на Юпитер, който играе роля на “коркор башия” сред звездите в древнобългарския календар, другото име, което му бяха дали децата, беше „Янкул войвода“, както се именуваше един войвода в народните песни.

Влъхвата разказваше пречудни неща за Волжска България. Арабският пътешественик Ибн-Батута специално направил пътуване до Поволжието и Прикамието на българите там. В град Булгар се наблюдавал необикновен къс ден в един сезон и необикновено къса нощ в друг. Преди него в 922 година посланикът Ибн-Фадлан описал борба в небето на държавата на българите на Волга на огнени и черни конници - това било северното сияние. И двамата научили във Волжска България преданията за северната родина на ариите - там някъде при полюса. Както в Апокрифите на Дунавска България фантазията българска е чертаела невиждани и нечувани

пространства, така и във Волжска България тя е размесвала вихрите на арийските предания за една земя на пълния мрак, в която хората са невидими за всички други люде. Приждали представители на други народи да чуят къде се издига до небето Свещената планина на ариите, блъскана от черните води на ледено море, което ги отделя от българите, как на острова им никой не може да проникне, мракът е като стена, която отблъсква пришълците, а нощта там е по-късна от час."
"Арийски спомени за страната на ариите - обажда се зад гърба им Инженерът. - В "География" на Птоломей от II век река Волга е наречена Ра. Побързаха повечето да свържат името с египетския Ра и сгрешиха, името идва от древноиранската митична река Раха. А дали нашето "река" не е също от "Раха"? Според авестийската традиция река Раха тече от великата планина Хара." Децата вече знаеха как да направят връзката - разместваш сричките и "Хара" е вече "Раха", подскачаш на десния крак и викаш "Раха", сетне на левия и припевът вече е "Хара", после подвикваш "Харно, харно". Децата са запознати с ариите, те принадлежат към задължителното обучение, та нали Балканите са тяхна прародина както са прародина на индоевропейците.Авестийската Хара Березайти е планината Меру в "Махабхарата" и Пураните. Меру е "център на земята", а най им харесва, че върхът ѝ се нарича Мандара. "Значи нашата Мадара е част от планината Меру" - заключаваха. Та Мадара е наистина модел на света с плато, пещери, низини, някой я е нарисувал както се рисува мандала. Бог Агни в "Ригведа" охранява веселието на боговете на блажената планина Рипи. И на какви ли не подробности са се наслушали децата от "дискусиите", както наричаха все по-шумните си кавги бащата, Инженерът, Влъхвата, Човекът-глосар за това коя дума откъде идвала. Това "рип" било от угро-финските езици и значело планина. Нещо като репча се."Rip, rep" - обясняваше един от тях. - "Прочети "rep" с българско "р" и "п" и ще получиш "пер". Онова знаменито тракийско "пер" от страната Перке, от Перперикон и Персенк. Ариите и Бълг-ариите, ариите и аланите - в скито-сарматските диалекти е типичен преходът на "р" в "л".
Накрая Влъхвата грабваше едно листче - Я, казвайте рожденитe си дати, да ви направя хороскоп. Астрологията и тя е наша, първият астролог е богът на трако-българите Ерми, наречен от гърците Хермес.

АТЛАНТИДА

Откъснала се е Атлантида, няма я, може би е един откъснал се не само от другата суша континент, но и от планетата земя, сега плува в небесния океан, готова да хвърли котва на други планети. С древните езици Мидас започна, когато беше на 3 години. Той и преди ги знаеше, но не можеше

още да говори. “Когато посоките на атлантите са изчезнали в мъглата, езикът им е останал в езиците на света, а писмеността им - в писмеността на света.” - Търсеше баща му дъното на бездънното и синът беше все с него.
“Сторвам, да сторя” - детето най-сетне е проговорило. Разгеле. Обаче то говорене като говорене ли е? Веднага тръгва по някакви си свои нишки. “Искам да кажа! “Сторвам”, “да сторя”, “история”. Речено-сторено - “историята” е готова.”
Един ден бащата го заведе при Варненския жрец:
- Той е поне толкова важен, колкото пирамидите и Стоунхендж. Един английски археолог – непременно да се запомни името му – сър Колин Ренфю писа за варненския жрец, че тази цивилизация дневните българи са предали на траките. Той нямаше съмнение в това, че варненският жрец е един от нас. Без него нямаше да се състои Златната епоха на човечеството. Виж златото как го е облекло. “И има копчета от злато” - съгласи се момчето. “Ма какви ти копчета, това са дискове от злато.” “Някой е хвърлял към него дискове и те са кацнали отгоре му като НЛО.” “НЛО тата, златните му копчета се намират точно на чакрите му.” А момчето добре знаеше какво е чакра. Като се ядосаше и се опитваше да скрие гнева си, майка му веднага се намесваше: “Не преглъщай гнева си, ще запушиш чакрата на гърлото ти.” “Върху точките-резервоари на енергия са разположени златните му дискове, да усилват многократно тази енергия, да я разпределят правилно на вси посоки.. Повече от половината българи имат ген от този жрец. Представи си на кого сме потомци.” “А думата “чекрък” свързана ли е с “чакра”? А чакра, чекрък, чертог, чардак, черпак, чии са?” - Обичат децата думите, те са им играта. - Пела, Бела, пеласг, беласг, бог Белен, от бял по-бял, той пък при келтите.“ “Чакайте, не се разсейвайте. Лежи си жрецът тук, а до него скиптърът му приема и излъчва, свързва се със слънцето, луната и звездите.” Това вече хептен извади Мидас от релси. “Ама как така - свързва се със звездите? Ами аз ако му го взема назаем или чисто и просто го откраднa ще се свържа ли и аз със звездите?” “Същото прави кадуцеят на главния бог на траките Хермес. Кадуцеят е сурвачката на нас, българите, в нея дума е името на слънцето “сур”, за да започне новата година - със сурвакане. Сурвакането е и посрещане на новото слънце. Но главно - на Младаго бога.” Обясненията на бащата го водят пак към съвсем практични въпроси. “Ако сурвачката ще ми свърши работа за свързване със звездите, с нея да опитам. - В следващия миг Мидас е измислил нещо друго по въпроса. - Да видим накъде сочи скиптърът му, дали не към потъналите градове, откъдето е дошъл той с людете си? Как е бил насочен при откриването?” От бездънните джобове на баща му, които

са шапката на фокусника, изскачат някакви изрезки от вестник. “Това ми е част от архива - бранеше той от майка му хартийките, с които бяха винаги джобовете му, за да не ги опере или изхвърли. - Да не си ги пипнала!” Сега пъха част от архива си изрезките пред носа на Мидас.
“Гледай! Още един златен човек - този път от коляното на Аспаруховите българи в Тян Шан. “Погледни шапката му, фригийската шапка и нашите шапки са нищо пред нея. Капа - кула. Като по шумерските релефи. А българите са и шумери, кимери. Защо са тези толкова грамадни шапки? Не са ли те свързани и с обичая на древните българи - траки и протобългари - да деформират черепите си, да ги удължават така, както можем да ги видим по египетските храмове? Този обичай тръгва от палеолита и стига до българското Средновековие. В 12 век има сума ти такива находки с удължени “египетски” чрепи. Не са “египетски”, а български и се е правело , за да се осигури особена форма на черепа за специален резонанс. При този резонанс се е мислило далеч по-умно.”
А бащата получи един ден невероятно признание - дойде писмо, в което го канеха на конференция за Атлантида. “От видни атлантидоведи ми е изпратена” - хвалеше се той сякаш писмото е директно от Атлантида. В ъгъла се мъдреше цената за 1 ден от конференцията - колкото за издръжката му поне за година. Ако работеше, а той и не работеше. “Е, жалко, - отрони се от него - тъкмо исках да изпробвам лодката си до Крит.” Конференцията щеше да е в Крит.
Вълнуваше ли се морето, Мидас, брат му и Ида си шепнеха: “Българинът-кимериец Конан Варварина води атлантите си, опитват се да изплуват от дъното. За кимери/ кимерийци споменава още Омир, макар че Омир го е нямало, а гърлото му е гърлата на поколения поети-траки преди него. ” “От фара на Галата - прибавяше някой се вижда свещената планина Мандара насред Атлантида.” “Ама тя беше при брамините.””Може да я има при брамините, но я има и в Атлантида, как го има българското светилище Мадара?” “Дионис Бромий/от Брама/ отишъл в Индия и хоп - появили се браминте и с тях браминската писменост, дето ходим, дето бродим, все писмени знаци носим.”” Дионис Бромий, Брама, брамини, бръм, бръм” - брумчат децата заедно с пчелите, впили се в цветовете на дивите божури, гласчетата им сякаш са изплели мрежа, залюляла Острова в човките на кормораните.
“Алиса в страната на чудесата”, “Мидас и сие в страната на чудесата.”
“Разкажи ми приказка” - беше детската молба на Мидас, сиреч - разкажи ми за Атлантида. Живял един мног учен Платон, който градял философията си върху вярванията на траките. Той писал за царския остров на атлантите - “Нещо като нашия Остров-Ухо, навсякъде където е

необяснимото е Атлантида. Затова нашият остров твърдо е Атлантида. Да питат нас, ще им кажем.” Царският остров бил от десет царства, потънала само една част от него, атлантите предприели поход към Микена и Крит, към Гърция и чак към Египет. “И тук започва паралелната история. - Бащата преразказваше учените, с които бе съгласен. - Пътят на атлантите се покрива с пътя на “морските народи” от фараонските надписи в храмовете в Египет. В тях се изброяват на огромна площ племената от бронзовата епоха, нападнали Древен Египет и битките с тях, и Слава Богу. Защото сред тях е нещо, което дълбоко ни интересува - сред тях са дедите ни, племената “ткр”, идентифицирани от Й.Висмер като траки. Траките са част от атлантите! Но сред тях надписите в храмовете в Мединет Хабу е и народът “мосу” - мизи, а мизите са си българи.”

На часа Мидас си представя, че е архитектът на столицата на Атлантида Басилея, чертае плана на идеалния град, заобиколен от валовете на Аспарух и от крепостни Китайски стени и е на ясно, че това, което се приема за план на Атлантида го има още по тракийските керамики - един симетричен лабиринт. И Мидас следи зорко откритията на древни градове по света. Няма как да не забележи - колкото по-древен е градът, толкова е по-близко до тези планове на идеалния град. Аркаим има всички белези на Басилея, съвсем не е само Троя. А колко много Аркаими са се навъдили наоколо му.

- Щом учените не могат да се погодят къде е била Атлантида, да им кажем. - Мидас хвърля камъчета във водата, цели гривите на вълните. - Нашият остров покрива напълно изискванията на - чакай да мога да го изрека - на атлантидоведите, той е царският остров на Атлантида. Имаме ли тук блестяща култура от бронзовата ера, от бронзовата ера не, ами от палеолита. Имаме ли култ към бика - моля, запознайте се с релефа на бича глава в гробницата. Бъка ли наоколо от потънали градове - бъка. Нали ги виждам, плуват си, ту се покажат, ту се скрият, пусто все не мога да хвана някой за опашката, да го измъкна като кит, да го покажа - Ето, нали това търсите. И за моята конференция няма да им искам и пукната пара.

- Хванат да разкопават Кносос и хоп - обявят го за Атлантида - чуе се нейде измежду вълните. - Излезе ли необичайно селище на остров Тера/ Санторини от бронзовата ера? Това ще е царската крепост на атлантите. Остров Хелголанд е - оповестяват други. Търсят Атлантида още поне от времето на Платон. А археологията вади едни необичайни неща - тракийски оръжия, отливки от европейски бронз при разрушената Троя и Микена, Троянската война излиза май нещо съвършено друго от разказаното от Омир, сред главните ѝ покорители са траките, те са участниците в първото голямо Велико преселение на народите. -

Докато Глосаря се къпе в пляскащо удоволствие от устата му с пръските хвърчат думи. - Не знаем къде е била пустата Атлантида, но знаем кои са атлантите, те са сред съюза на морските народи, разбили Микена и Гърция и едва не превзели Древен Египет. Платон е бил в Египет, може и фараонът да му е бил екскурзовод, разхождал го е от храм на храм и му е чел надписите по храмовете в Карнак и Мединет Хабу за похода на морските народи. И така започват двата паралелни похода - на морските народи към Египет с траките в него и военният поход на атлантите, решили да покорят Гърция, Египет и всички земи отсам Херкулесовите стълбове. Египет ги отблъснал. Това е по Платон. А археологията разказва приказката по-нататък. Слушай сега. Археологът професор Лот язди на камила с френски учени в най-необичайното място за правене на археология - в Сахара и насред пясъците се изпречват на пътя му изсечени в скалите или изрисувани фигури. Огромни хипопотами, лъвове, слонове, дотук добре. Но до ловните сцени по скалите изненадващо се нареждат хора с бойни колесници. И тук се намесват отново египетските надписи на Рамзес III - след разбиването на съюза от морски народи в Египет част от победените се оттегля тъкмо там. И никога да не забравяме за Сакар, когато говорим за Сахара! А корабите, с които е нападнат Египет от морските народи, могат да се съзрат върху фреските на дву- и триетажните къщи на остров Тера, консервирани преди 3000 години от вулканичната пепел.
Къпането е приключило, разказът - също. Но Мидас отдавна не слуша какво му се говори, вперил е очи в кръга от птици, кръжащ все на едно място. “Тук има нещо, какво е? - Докато осъзнава - птиците кръжат над гробницата с релеф на бича глава. - Да не би бикът да ги привлича с миризмата си? - Пита се, забравил за миг, че не става въпрос за истински бик. И като осъзнава, си казва - Ах, това е нещо като сух дъжд, само защото дъждът е нарисуван.”
Но Глосаря е немилостив, не признава той пилци и занесии - едно си баба знае, едно си бае:
- А ако подходим към Троянската война от гледна точка на атлантите, няма как да не заключим, че това е била война на атланти с атланти.

Ако Мидас можеше да рисува, щеше непременно да нарисува атланта като Атлас - да носи камък. “Ама то Атлас си значи баш това - някой от Атлантида. Ама че съм глупав.” Един беглец от Атлантида носи камък от храмовете в родината си. Ще го положи върху новата суша, за да изгради храмовете на новата Атлантида. Така е почнало, така ще бъде.
“Троя дали пък не идва от “строя” - чува се нейде отдалеко гласът на Глосаря, дето само с глоси се занимава. - Жабата е кикерица, защото се

кикери, кукурякът е кукуряк, защото се кокори. Пък що “Троя” да не е от “строя”? Градя градеж, градя град, Троя пък да е построеното. На етруската ваза пише Truia - името на Троя на езика на етруските. А до нея - рисунка на лабиринт. Лабиринт ще значи Троя заключават някои. Аз пък ще им река, те обаче не ме питат - градеж значи Троя и рисунката до думата върху вазата не е лабиринт, а нещо по-общо - план на град. Рисунката напомня за плана на Аркаим, на най-древни открити градове, на онези за които все някой предполага, че са Атлантида. Тази паяжина на плана на Атлантида всяко паяче ще я извезе. Защо ли? Защото този план е нещо органично, създаден като клетките на телата ни.

- Нека сравним тази рисунка върху етруска ваза с ето тази и тази. - Архитектът ловко рисува някакви квадрати, вписани в квадрати. Той е облечен в елегантен бял шантунгов костюм. “Голф ли ще играеш?” - шегуваха се приятелите му, до един с вид на аутсайдери. Архитектът обикновено нахвърляше бледи акварели в Никола-Мариновски цветове, докато рецитираше Лилиев и Траянов. - Това са строителни знаци от Плиска и Преслав, от Охрид, но и от Болгар, Казан, Издълбавали са ги върху тухла и камък. Спокойно могат да заменят рисунката на етруските, разказват за едно и също - план на град, съвършен град. Всички знаят или поне могат да узнаят какво писа за строителното изкуство на древните българи Б.Филов - то не е византийско, има общо със зикуратите. Защо има толкова кръгли църкви в България? Ами защото езическите им капища и светилища са били пак кръгли. Такива каменни строежи има и в Булгар. Кръгът е идеалната форма, символът на съвършенството на Космоса. Е, разбира се, това е и бог Сурия, слънцето. Само че това е и идеалният град на Атлантида.

- Кой град напомня Аркаим заради радиалното си строителство? Сармизигетуза. Градя Градище. Грац означава “град” заради старото славянско поселение там. Градище е местността в планината Орешtие, нещо като Орешак, където се издига най-царският град на Балканите - град Сармизигетуза.

- Името му е нещо като като името Гетимезос. В него е “цар”, в него са и мизи, и гети, царствената Сармизигетуза. Гетите, които така бързо се смесват с мизите, когато ги прехвърлят южно от Дунав, същата история като бързото “усвояване” на българското от население със сходен произход. - Триумфира Мидас. - Даките и траките са един народ. Кръглите мегалитни светилища в Сармизигетуза от побити камъни и дърве не са само уголемено стократно съоръжение като това до Старо Железаре. А пък Троя се е разположила насред България няколко века преди Троя.

Бъдещите троянци очевидно са се изселили оттук в Троя, пренасяйки формата на керамичните си съдове, създадени тук.
Изпълзява драконът от прабългарския календар, пуска крила и е съвсем като летящ динозавър, изпробва крилата си, на един мах взема територията на една страна и - хоп - каца на катедрала нейде в Ханза градовете на Германия. Вкаменен, всичко му се чудят, само българските майстори-строители знаят откъде е дошъл и че катедралата е завършена в годината на дракона по прабългарския календар. Зидарските тайфи ще издигнат манастирите на Падерборн заедно с други майстори-строители от Балканите.
Едно богомилско агне изтичва до църква в Бергамо, настанява се на олтара и се чувства там съвсем уютно - наблизо е имало графство България, селища Булгаро и Булгаре. А всеки богомил може да разчете тайните в книгите на Данте, които са минали през школата на богомилските книги. И албигойците на Франция не биха отрекли, че в името им е съкратеното блг - българин, както катарите на Италия не биха отрекли, че името им е от котрагите-българи.
Съгражда се Плиска и Шумер се настанява в Европа. Дулото на рода Дуло изстрелва от сградите, роднини не на византийските постройки, а на зикуратите, духовните послания към поколенията след тях. И както сведенията за българско население в Карпатите са безспорни, така е безспорна приликата на градежа на Сармизигетуза и Плиска. Валове, цитадели, вкопани дълбоко до 17 м. в скалите канали, водоснабдяване, канализация.
А в България до шаманските слънца от Плиска и Мадара ще пусне своите 12 лъча слънцето от 1643 година в Арбанаси с 12те зодии. В същото време трапезарията на Бачковския манастир ще приюти образите на Аристофан, Диоген, Аристотел, а спонсорите на църквата, цели в кожи и брокат ще разказват историята за едни богати българи, строели богати къщи и манастири насред чуждата окупация.
И в Мизия на мизите е Аспаруховият вал, който е укрепително съоръжение баш от атлантски тип. И мостът на трака от Ниш свети Константин Велики и той е от този тип строеж.
И приказките, които се разказват на децата, ухаят на древност. Разказват за облози и състезания на баш майстори - строители. Баш майсторът трябва да сгради дворец за дни по-хубав от царския. И във всяка приказка има по един цар - споменът за българските царства се приютил в тях, както в “Шестоднева” на Йоан Екзарх и в миниатюрите на Томчевия псалтир и Манасиевата хроника.

Детето Мидас е забило пети, изпружило е нозе и цялото трепери от вълнение. Досущ като кучето им, когато наблюдава котката от другата страна на витрината. Отсреща е впила бездънни очи една глава. До нея е дебела буца плоска глина с врязани надълбоко спирали. “Фрагменти от украси на фасадата на жилища в Ясътепе” - пише в обяснението. “По сгради - украса със скулптирани глави 6000 г. пр.Хр., защо са представени само фрагменти, искам да видя сградите, цялото разкопано Ясътепе.”
Ще минат години, Мидас ще чуе невероятното изречение от немски изследователи на Атлантида, спуснали се по Дунава към морето по следите на Атлантида, взряни с невярващи очи във фантастичните по прецизност разкопки на българските учени:
- Дуранкулак – каменни къщи, 2 храма, един дворец, Атлантида – остров, 2 храма, един дворец. Каква перфектна миниатюра на Атлантида!
Друг изследовател, само че българин, се обади отдалече:
- Това е Островът-Хоризонт, от шумерското Дур-ан-ки.
Немският професор, който един от първите уведоми обществеността за древноевропейската писменост в България със статии във вестник „Die Welt“, сега не можеше да скрие вълнението си, че във Варненския Археологически музей стои пред атлантите, които цял живот беше търсил. Те не бяха в Средиземно море, на остров Санторин, както бе си представял, те бяха във Варненския некропол.
- Атлантида е на дъното на Черно море, аз прочетох книгите на Хенриета Тодорова, на Иван Иванов и Мая Аврамова, на Петко и Димитър Димитров, на Райан и Питман. Нямам вече никакво съмнение – Атлантида след потопа е останала в Черно море. Мисля, че първото поколение атланти са създали културата Винча, тук е второто поколение. И какъв невероятен факт – откритието на първото злато на човечеството се игнорира до днес! В Германия е почти неизвестно. А то се равнява с разкопките на Шлиман. Все едно за откритията на Шлиман да не се интересуват. За мене това е злато на бежанците от Атлантида. Неолитизирането на Европа е започнало от център в северозападната част на Черно море, който е под вода. Само на няколко тукашни жреци-вождове принадлежи злато, колкото в този период е имало в целия останал свят, или поне това, което е намерено. Запасите от мида Спондилус, тоновете медни предмети, изработени с такъв финес сякаш са скулптури, изнасяни до Дон, Днестър, Днепър, но и на запад говорят според мене само за едно. Ето ги обожествяваните царе на Атлантида, ето го приказното богатство на Атлантида, тук е съществувало царство с рязко йерархично деление и то съвсем не е било само тук. Разпростирало се е до Днестър и Буг, по цяла Европа на запад, в Гърция на

юг. Това царство е продължено от големите цивилизации на Шумер и Египет.
- То е занесено от тук там, както и до Мохенджо Даро в Индия – обади се пак далечният глас, който изчисляваше вече математическите постижения на първата наука – тази на цивилизацията Варна – Стара Загора.
- Тук е имало империя, Варненският жрец е ръководил империя, контролирала северното Черноморие, Балканите, Гърция и Анатолия.
- Империята на първата цивилизация, заселила Европа – Най-сетне Мидас се успокои, че нещата се изясняват.

ДЕТСТВО

Детето беше отгледано с малките на чайките. И на царските орли, които цвърчаха тракийската дума за орел - "орол". Изхранваха го като Дионис хубавокосите нимфи с роса и пчелен нектар. Роса роси върху росен. Можеха да ядат от глинени гърнета, които бяха по на 8000 години. Детето гледаше дима, който излизаше сякаш от дъното на тези 8000 години:
- Не е ли димът от душите на тези хора, живяли тук тогава? И облаците са от розов и син дим. Това ли са цветовете на душите? Дим на самскрит е dhUma, u-то се прочита като "и" и ето ти го димът.
Дълго време то пълзеше и се радваше, че е и като костенурка, не само като човек.
След време, когато баща му го заведе при скалните костенурки в Родопите, той взе да язди върху тях. С ръце галеше корубата им и имаше чувството, че яздейки се придвижва през времената. Пейзажите се разтичаха пред очите му, картините се втъкаваха една в друга. Някой беше оформил тези гигантски скални костенурки, някой ги бе пуснал по земята, за да пренасят времето. По гърбовете им се яздеше върху вечността. Онези хора имаха достъп до вечността. Затова героите им ставаха херои, които обитават вечността. Сетивата му изживяваха човешкото изправяне до небесата. Върху гърба им светът не оставаше статичен. Костенурките пълзят на заден ход към безграничното. Костенурките обаче мълчаха, тайна не издаваха. Така мъдростта им оставаше недокосната. Теглеха въжето, свързващо времената. Зад тях пълзяха звездите и намотаваха въжето. От всички породи костенурки, момчето най си обича стадата на скалните. Със смайваща пъргавина за хилядолетната им възраст се провират те през случилото се. Обичаше лицата им, едни безкрайно стари, пожълтяли и сбръчкани лица, лица като на каменните баби, дето стърчаха из Добруджа и като тях не отронваха дума. То съзираше и старата баба, която с пръчка ги беше подкарала на водопой. Пастирка бе тя - на врещящи кози, на вакли овци и на хора. Навярно тъкмо заради тяхната мъдрост древните бяха

оформили скалите като костенурки, а не като друго животно. Каменната баба знаеше как да бае, как да пее и припява, за да гони болестите от гнездата, в които се бяха настанили в телата на животни и хора. Баба му ценеше високо корубите на костенурките, мелеше ги на прах, от който правеше мазила и вареше лекове. “Хайде!” - Подкарваше ги към друга посока на времето - и те тръгваха. “Добри са ми добичетата, слушат ме. Да не крякат като жабите наоколо. Мълчат си, защото са умнички. Знак са на мъдрост, затова древните са ги изрязвали в скалите. Те и жаби са изрязвали, ама жабите значат съвсем друго. Те са знаци на ищаха към женското. “ “Какво е ищах, бабо?” “Ще го разбереш, кога усетиш сам мъжки ищах. Кога станеш мъж. Жабешки кълки са изрязвали древните в скалите, да се увеличава ищаха. И аз давам жабешки кълки на бездетките - да им се народят дечица. Че тази земя тук иска отчуване, грижа. Кой ще се грижи за нея, кога няма деца, дето ще пораснат из нея. Трябва пак да се олюди тази земя.” “Отчуване”, ама че дума, вътре в нея е и чуването в отглеждането. Пришпорваше баба му стадото от костенурки и умуваше: “Много години са живели тези костенурки, много години живот ще донесат и на болника, дето ще погълне от корубата им. Многото живот, както и при хората, е от много мъдрост. Гигантски костенурки носят света на гърба си. И ей що лета го има. ”

Чайките бяха неговите другари в игрите, чайките, костенурките и рибите. Но чайките се опитваха сякаш да го осиновят. Те чакаха да почука на техните човки за храна. Той споделяше с тях рибите, които бяха уловили, подаваха му ги, както ги подаваха към човките на своите малки. На бащата много, много не се нравиха, тъй като редовно изяждаха ръкописите му. “Много критични са и то все към моите ръкописи.” Страстно мразеше пеликаните, които поглъщаха живи децата на чайките. “Риба ли няма в морето - чудеше се, - та стават канибали?” Момчето свято вярваше, че е възможно да изучи езика им. Затова редовно врещеше злобно и заплашително, а после с уста имитираше плясъка на крилете им, все едно сам имаше крила и имаше намерение да литне с тях. “Брей!” - викаха чайките, нещо му отговаряха, ама много, много не му вярваха. Заради посвещаването си на животинските и птичите езици, остана дълго време ням, човешките езици не стигаха до устните му, само птичите и на животните. Той намери употребата на някои звуци, свирни и мелодии, за да се поразговори с чайките, рибите и костенурките, но желанието му да създаде един речник “Животински/човешки”, остана надалеч от него. Защо трябваше да говори човешкия език? Та това бе твърде лесно и затова неинтересно. Но той владееше вече някои звуци на животинско-човешкия език, който допринасяше за досега на видовете. Какво щастие - да може да

се почувства и животно. Това беше неговият начин за завладяване на дивия свят, по този начин за разлика ор другите хора не беше изолиран от огромната част на света. Животните и птиците бяха неговите съседи, трябваше да може да си говори със съседите.

Бащата се връщаше за кратко в съвремието, колкото да си купи платно и бои, рамките си ги правеше сам. Само върху неговите картини можеха да се видят съкровищата, скрити под нозете му. Когато откриеха някое изобразено от него съкровище, той възкликваше - "И него ли откриха, брей, нищо не остава скрито. Аз ги зная къде се намират, но няма да смущавам спокойствието им, те принадлежат на земята и така - на боговете. Тези кани, филиали, ритони са фрази от химни, по-древни от Омир, пелазгийски химни. Това са пелазгийските молитви. Всеки съд е тракийски театър със сцени от него. Сядаш пред ритона или каната и гледаш представлението на тракийски театър. Такъв вече е открит - в Евмолпия, крепи на каменните си циклопски строежи другия, Античния театър. Тези сервизи съдържат тракийската Орфейада/вместо Илиада/. Минаваш ор сцена в сцена и изведнъж си участник в мистерия. Мистериите са били най-ценно съкровище. И траките са били безконечно щедри, подарили са на елините голяма част от мистериите им. Ето го и Евмолп, тракийския цар-жрец на Евмолпия. Какво прави след като завоюва Атина. Създава им Елевзинските мистерии, създава им съвсем друг вид цивилизация." Сцените спускат стълба към дъното на морето. По нея се качват отраженията на луната и звездите, но и хората от потъналите градове.

Образът на майка му беше навсякъде – едно тънко къпещо се девойче, наведено над водата с окръглени от изненада очи сякаш над съдбата си, една носена от водите бяла плът, съблазняваща самото небе с всичките му богове. Пясъкът вреше от керамични парчета. "Какво ли са яли?" - питаше майката, докато готвеше. "Диви магарета - казваше бащата, - Ако не ги бяха изяли, сега щяха да ни правят компания." Бащата хващаше ръката на момчето и поставяше пръстите му върху драскотините върху керамичното парче: "Сега твоите нокти са върху следите от ноктите на атлантите. Поздравявате се един друг. За мене това са женски нокти, някъде валят симетрично, другаде хаотично, навярно и това е изразявало нещо. И ноктенцата станали на черти и резки и прописали. Най-големият познавач на първата писменост не само на Острова, но и в страната е Инженерът. В главата му е първата библиотека на света. Та той смята, че жени са изобретатели на първата писменост, докато са украсявали гърненцата, чиниите, вазите." И стана обичай да започват всеки ден с такъв поздрав - нокти в нокти. Бащата наричаше най-древните заселници на Острова пелазги, а той знаеше, че това бяха просто първите хора. Ноктите на Ева,

ама че вълнение. “Клеветели са ги, че са пирати, за да скрият, че цялата цивилизация от тях тръгва. А че не са назовани просто разбойни, а пирати иде да покаже, че това е била морска цивилизация. Коремът на рибата, от която се е пръкнал Ной, е било това море. Кога ли ще ни допусне до тайните си? До консервираните си поради липса на кислород в дълбините му древни градове. Хората сега имат по една чешма за пиене, а обитателите на земите около Черно море са имали цяло море със сладководна вода за пиене. “Когато дойде време за учене, бащата взе да чертае по мека глина пелазгийските знаци: “Ето го първият Гутенберг.” После оставаха глината да съхне на слънцето и синът подреждаше табличките на пясъка в “Библиотеката”. Училището на баща му беше най-вече училище по изкуствата. Двамата обикаляха крайбрежието да търсят червена охра и глина. Бащата се беше запасил с чували от сметището на пристанището за платна за рисуване. “Имам запаси до края на живота си. Имам толкова чували, че мога да си направя платно за кораб, за да тръгна към чужди брегове.”

- Дай сега да отворим буквара. Буквар означава свещена книга. А и за буквара дължим дълбоки, дълбоки почитания на бука. Езикът му дължи толкова колкото на яденето. Думата за “буква” се е пръкнала от думата “бук”. По същия начин както “der Buchstabe” - буква на немски е произлезла от “die Buche” - “бук” и от “Stabe” - “пръчица”. Буквата са нарекли на това, на което са пишели. И при траките е било така - пишели са по кора на дървета, Орфей е писал върху дъсчици. “Бук” на тракийски е било “хляб”. Ядели древните букови жълъди и нарекли дървото, от което ги събирали “хлебно” - “бук”. Захванали да изписват древните си знаци по буковата кора и ето че се появила думата “буква”, а от буквите се изписал “буквар.” Словопроизводството продължаваше.

- Древните българи си имат най-древна писменост - българските руни, пред които сме много, много виновни. Чевстваме как ли не Св.Св.Кирил и Методий, но за българските руни не порачихме да отроним дума. А без тях и писмеността на светите братя нямаше да я има. Названието им е Куниг. Пък в Шумер и Акад, които сме колонизирали/а не те - нас/, названието на писменост е Кунуку. Туриш ги българските руни до минойското писмо, до линеар А - и хайде - установяващ препокриване. Така че нашите руни са и минойското писмо. И тъй като ценността на един човек се определя от това колко той допринася за общото, ние като си знаем задачата, трябва да я изпълним. Да изследваме и опишем бисерчетата на българските руни, пръснати като тракийските мъниста по цялата земя. Чепати са тези “черти и резки”, като отпечатъци от птичи крачета са по камъните на Мурфатлар, в Плиска, Преслав, но и по Бяло море и Родопите. Трябва да ги съберем в

торбичката си, за да прочетем какво са ни казали дедите. Един учен - Иван Танев Иванов - писа за Мурфатлар, че там е и руннният надпис “Зъйезъй”. Да не е самотен Зиези от Анонимния хронограф, от който са българите.

БИКЪТ

Обучението му по тракийски език включваше и нагледни предмети. В една от кръгла яма на древна гробница на Острова се бе приютила една бича глава, бикът пререше рога насреща му и сякаш се канеше да го отвлече. “Не - викаше момчето, - не съм Европа, а и не ща да ходя на Долната земя.” Обратното, той можеше да отвлече главата и да я окачи на плета на кирпичената им хижа. И щяха да изглеждат съвсем като Чатал Хаюк. Можеше да го снабди и с крила, та да се появи крилатия бик на вавилонския бог Мардук. Небесният бик на Шумер прелетява от време на време над Острова и маха с крила, поздравявайки бика на траките, с който са се засрещнали в Шумер. Бичата глава в една от гробниците на острова и бичата глава върху една монета на дероните беше “билонгос/болинтос” - “див бик” на тракийски. “Ето го и “болинтос-вол”. Волската кола от монетата на дероните разораваше свещеното пространство. И при българите я е имало традицията да се заорава с волски впряг пространството на бъдещото селище.”Бащата беше един от най-добрите познавачи на древните монети в България, монетите бяха единствените ценности, които той бе донесъл от сушата на Острова. “Раковски е първият, публикувал монети в съчиненията си. И там е първи - първият български нумизмат. Баснословен образ, образ невъзможен на баснословна история. А що се отнася до моя милост, то всеки може да види резултатите от моето участие в търговията с монети. Сума ти величия тук и в чужбина притежават фалшиви монети от мене, като никой досега не се е усъмнил в автентичността им. Това не е случайно постижение, що усилия съм положил, как съм се посвещавал изцяло на фалшифицирането. Не го правих заради парите, а за да не попаднат истински монети в лапите им.” И все стигаше до любимите си дерони: ”Като догоните в Африка митологията им е от звездите. Може би те са връзката между живота тук и горе.” Понякога показваше монети на дероните: “Това са едни от най-древните монети. Дероните са притежавали едни от най-големите сребърни и златни мини в Европа. Волът тук тегли колата под някакви звезди. Ето я изпъкналата част, която обрамчва колата, тя е най-важната, по нея са изобразените съзвездия. Името за съзвездие в старобългарския е било “живот”. Траките и древните българи - това е една история. И понеже Ерос е до Танатос, фалическите таласийски игри са до великите римски игри, посветени на култа към мъртвите. Таурийските игри се организирали на

всеки 5 години на 25 и 26 юни. Те били в чест на подземните богове и се наричали заради гръцката дума за бик tauroi Таурийски. В края на игрите раздавали биче месо. “Нещо като нашият курбан. А от златните орфически плочки от Олбия изскачат редовете на орфиците “изядох бичето месо, разлях бичето мляко” - свещената формула за минаване в отвъдното. Началото на тези орфически плочки е много по-старо - навярно в пръстена от Езерово и надписа от Кьолмен и Ситово, а това са си истински надписи, съвсем не отделни знаци, цели смислени редове в посветителските надписи на първото население по нашите земи. Гледам ги и чувам мелодията, може нищо да не разбирам, но мелодия определено чувам. Езикът, лексиката му, но и граматиката са преди всичко музика, надписите са и ноти, пеещи мелодията на древността. Щом още не сме я разкодирали, щом още не разбираме нотите на мелодията, значи още някакво закърняло сетиво не се е пробудило в нас. Според траките, Платон, та и Юнг всичко ново е припомняне на нещо, което сме знаели. Не можем очевидно да си припомним как се живее без войни, в хармония. Ние не можем истински да почувстваме природата, сиреч и себе си, та затуй живеем толкова нескопосано, толкова далеч от природата и себе си. Подценяваме древните, подценяваме себе си, оттук разрушителния ни комплекс. Заставаме до главите от Лепенски вир и не можем да съгледаме това, което те са съгледали. Застанали са като главите от Великденските острови тези глави с очи и усти на рибоци, клечат край праокеана, в който току-що са се родили, те знаят всичко за началото, ние - нищо. Кой е по-велик? Древният пелазгийски мит за разкъсването/откъсването от този свят и възкръсването сетне от подземното царство, мит, наследен от траките на Орфей по-късно от етруските и римляните, съдържа в себе си идеята за Възкресението, както християнството. Склонен съм да приема, че за това се срещат толкова празни гробници без скелети, но с всички предмети, нужни на героя в отвъдното - тези гробници навярно са също символ на Възкресението.”

“Звяр” - отправя синът погледа си към кучето, “зер” е звяр на старобългарски. “Ще върнем паметта на българите, нали Зер?” Кучето обукновено стоеше в позата на лъва в нозете на богиня Кибела или седеше на скута му като богинята Бастет върху трон. “Бастет в Сахара и Египет и в още неоткритите храмове в Странджа и Сакар. Бастет и доказаните тракийски имена Бистес и Бистас. В керченските надписи, в Гърция и Македония се е настанило както в Египет името Бастас. А от Бастас до Бастет е един пръст разстояние. А траките в Тракия и траките на Нил е прелюбопитна тема. И името на Египет е от траките, от пет - Петоградието. Шамполион разчита сред йероглифите името на морския народ “пелсет” - пелазгите. А в римско време националният тракийски вид пехота се нарича

“пелтасти”. А преди египетските йероглифи е египетското писмо със сума ти знаци от дунавската древнобългарска писменост. Някой я е занесъл там и аз зная кой е този някой.
Странджа - strange mountain. Еднакви имена на планини - знаците по пътя на един и същи народ. Храмът Дандара в Египет. Като приятелят на баща му Дандаров. “Дара” от “държа”, “управлявам”, какво управлявам ? Водите. Дон, дан е вода. Който не е съгласен, да не ми вярва, за мене нещата стоят тъкмо така. А дебелите слонски крачета на колоните на храма в Дандара са увенчани с женски глави, копирани сякаш от голямооките глави по златните и сребърни наколеници на тракийските царе. Ходи са царят, крачи си, обаче на краката си има наколенници с образа на Богинята-майка, та значи се придвижва с образите на Богинята-майка по нозете му. По стените на храма кентаврите на траките стрелят с лъкове. Кентавърът Хирон - олицетворение на мъдростта на този народ.”
Бащата имаше нюх за народи. За него атлантите бяха останки от една тантрическа цивилизация, от която е израснала цялата човешка цивилизация. “Не е вярно, че нашите корени не съществуват. А пелазгите никога не са изчезвали, ако са изчезнали, нас нямаше да ни има - кръвта вода не става. На тези брегове атлантите са донесли всичко, което са спасили от потопа. Най-важното - боговете и митовете, които са тук във всяка гробница, във всеки долмен и пещера. Те чакат да бъдат разчетени, за да разберем себе си.” - окуражаваше го бащата в този друг начин на живот.
Момчето клечеше на стръмния бряг, вълните носеха с пръските си античните имена на морето - Евксински Понт, Аксейнос Понт. “Пък “Понт” що да не е път, Понт с носовка. Най-древното име на морето звучеше като Шехерезада - Ахшайна, което означаваше Тъмно-синьо море. Гостоприемно-Негостоприемното море. Гостоприемно, че браговете му са приели атлантите, Негостоприемно, защото е погълнало Атлантида.
Съкровищата просвяткат като планина от злато във водите. Момчето е един от трите скитски царе Колаксай, който е преживял чудото да съзре златни съкровища, които валят пред краката му. Скитските царе са най-древните царе според Ролинсън. Аспарих , Исперих, тракийският/скитският цар Аспар/Еспер/, който просто се е движел из скито-трако-българската територия, която никога не е напускал. А тя е била толкова огромна - от Каспийско море до Индия. Как да повярва, че съкровищата му се привиждат, след като в Кавказ морето наистина изхвърли златни съкровища, които хилядолетия беше люляло. Той никога няма да напусне тези брегове, във всеки момент те му се разкриват, както се разкрива хубостта на една девица. Тракийската властова титла. В царската династия Аспург на Боспор Кимерийски се въдят тракийски царски

имена: Рескупорис, Котис, Реметалкес и Аспарих на скитите-кимерийци се слива с тракийските царе. “О, и аз мога да размествам букви и да създавам нови значения като древните - весели се сърцето на момчето. - Аспург мога да го направя на Аспгур, за да натъманя куртигурите, оногондурите и васякаквите наши водачи “гури”. Аспург е Испор цар от Апокрифа. Испор цар три години пътува в кошница по водата. Но кошницата е и орфически символ. Полагана е върху есхарите на храмовете и вътре в нея са били предметите за мистериите - конуси, сфери, колела, идолчета. А да надзърнем в Боспор Кимерийски, дето са се разположили върху вотивните плочки на Тракийския конник едни до други ирано-сарматски и тракийски имена. Ама Тракийският конник на плочките със сармато-ирански имена не бил Тракийски, ами скитски. Приемам, само дето иконографията е еднаква. Скитският конник летял обаче с вдигнато копие, мене да питат колко Тракийски конник си галопират баш така. А напред и скитските, и тракийските ги чака Богинята. Ето го тук и еленчето, погнато от кучетата на Скитския конник. Онова суро еленче, дето е в основата на древнобългарските митове. И скитската богиня, и богинята на траките връчва на героя ритон, знак за власт. Къде е тук разликата? Ами абсолютно едно и също. И при скитите, и при траките, както в Персия ритоните са сребърни и златни, не като нещастните глинени ритончета на елините. И който се захласне по кариатидите в Свещари, не бива да не се сеща за скитската богиня Апи, чиито вдигнати нагоре дипли изумително повтарят модата на кариатидите. А иначе траките били изчезнали, били се претопили, само че целокупната Римска империя, че и отпосле Византийската свидетелства, че и по тяхно време траките са си били живи-живенички и са продължавали да произвеждат вотивните плочки на Тракийския конник за дарове на светилищата и са си носили все същите тракийски имена и да дават императори. В Кимерийски Боспор дори и в 6ти век не само плочките на Тракийските конници се разпространяват, но и се строят тракийски светилища на “претопения” отдавна от историците народ на траките. А пък кимерийците уж са то-о-лкова различни от траките, пък учените сблъскали се с фактите, говорят за “трако-кимерийски субстрат” на Боспор Кимерийски. А този трако-кимерийски субстрат е такъв общ не само на Боспора Кимерийски, а навсякъде. И тъй като го има в Уелс в Британия, ето ти го келтското “бидоф” и нашето. Ето ги и трако-кимерийските думи в английския: “do” и дело, действам, “divine” от нашето дивен, божествен. Само че при тях нямат дивя се, удивлявам се, а има само един корен, привнесен от друг език. И с латинския ще е такава работата. Колона е от кол, от наколните още жилища по нашите земи. Сетне колът се е извисил до колона. Еми, в края на краищата, това е езикът

- бръ-бъра-бърборя, откъдето е думата “варварин” според Раковски. И имената си носят смисъл. Е, смейте ми се, но за мене истината е това - името Делос е от дело, както Битюс, от това че се е бил. Бил се Битюс под ръководството на Спартак от медите, бил се срещу Валент?, Битюс бил с хунско-хонорската армия, която накрая набива и побеждава цялата Римска империя. Будзас е бил щедър - дал е името си на Бузовград, но и на Буда.. А Бизас се е разтеглил в базилеус по тракийските монети, откъдето е дошло и името Бизанс и Бизантион преди това. Или пък - от Сабазиос са имената Сабадас, Сабион, Сабина. А сабите са жреческо племе във Фригия, както бесите са жреците на Дионис при сатрите. А жреческите родове са владеели божествения език, та затова без тях не можеха да проговорят оракулските места. Какво рекъл оракулът на Додона/ах, колко тракийско звучи това “додона” като “дадале”/, Направете храм на Бендида в Атина, иначе ще замлъкна. А Бендида е онази, която бендисват, харесват. Как обича момчето имена като Моккас, за които с еднакво право можеш да твърдиш, че е тракийско, иранско, келтско, бактрийско. “Всьо е излезло на трева - и стока, море, и мака.” В осетинския ирански “мука” означава род, семейство, семе и потомство. Ето що значи в стихчето мука. Или пък фригиецът според Вл. Георгиев Мостиос и ичигрубоилът Мостич. ”

Ох, как обича момчето дзен-имената на траките. Онова “дз”, което посочи Раковски в древнобългарския и санскрита. “Дзвънтят” тракийските имена и за слуха на момчето те са полюшващите се камбанки на цветята: Дзина, Кардзейс, Дайдзис, Доридзос, Дудзадзелмис, Дзулемес, Дзуродзис. Ще си напише той един свой “Дзен и как се управлява машината на времето.” И в него непременно ще намери място този Дзуродзис. Дзуродзис и Род, Родопа, родя. И Ражас от трите същности-гуни на хиндуизма. Наш Гунчо от Гуна. Нека е наивник и неук, те нали и Раковски, и отец Спиридон, та и отец Паисий са наивници и неуки според многоучените професори, дето дадоха мило и драго да изкривят делото им. Та трите Гуни-същности, качества на душата са: Саттва, сиреч нашето съществуване, същност, Ражас - душевно израстване и Тамас - тъмнина. Ключът на българския език всичко отключва, е това е! И нашият Бог го има още в Бхагават-Гита на Махабхарата. А Гита е песен, откъдето е нашето име Гита. Бог и цар Богорис, според както по отец Спиридон се е казвал княз Борис. А нацията и тя е от нашето си “наш”. И при траките като при нас внукът носи името на дядото, а често и на бащата.” “Всичко е в езика - убедено е момчето. - Няма нужда от много усуквания. Истината е простичка, като името на Юстиниан и думата ни истина. То истина е и в името Христина, Христос като истина. Истина от ест, нещо което го има, съществува. И истий си е същий. Ето го сега племето “корбизи”, слагаш го до “Кроватова България”

на Ганчо Цанов и до Кроация и всичко става ясно. Кров и покров, кров на старобългарски е защита. Според моят учител отец Спиридон името траки идва от потомъка на Ной Тирас. От този Тирас са тираките и гр. Тир във Финикия и тракийските топоними и хидроними в Северното Причерноморие Тира, Тирас, Тиритака. И ако до Тирас се сложи другото тарасийско-тиракийско име Тарсас ще се стигне и до царското име Терес. Следователно, Терес означава тарсиец-тракиец. А от Тарсас не е само град Тар, но и Аполон Тарквелий, който побеждава змея-питон. Вариантите му са показателни, вариантите винаги са показателни. То и вариант е пак от наш корен - въртя, извъртам. Та така - тарсиецът-тракиец Тарсас, на арменски Тарку, на хетски Тархунт, славянското Таргелий. И Еней е от него, и императорския род на Тарквиниите. А пък жреческият род на Тракидите в Гърция се е грижел за трако-делфийските връзки. Е, един такъв Дзен-будизъм става като нанижеш българо-тракийските думи."

"Един поглед към Атлантида? - пита бащата и се захваща за четките. Атлантида се къпе в приказни цветове във вълните и бащата и синът ѝ принадлежат. На платното се появява брегове с алеите за разходки на костенурките. Бащата смесва жлъчен сок от мехура на риба с креда и оцветяващо вещество от мидена черупка, той разтриваше златен и сребърен лист и получаваше чудни цветове. Рисува вакханките и се пита: "А как ли са изглеждали вакханките от картините на Еврипид? Той не само е написал драмата "Вакханки", за да повакханства въображението му, не, той ги е изобразил, само че не знаем как. Както от десетките пиеси на Есхил са останали само няколко, така от картините на Еврипид не е останала нито една. Историята е не само изграждане на бъдещето, тя е и унищожаване на създаденото." Бащата му беше направил картонени модели на златните предмети -измервателни уреди на варненския жрец. "Шманд-Бесарат открива жетони от печена глина в Шумер, големи конусчета, малки конусчета, големи сфери, малки сфери и така нататък. Сеща се, че са свързани с измервания, както се и оказва. И тези бичета от злато при Варненския жрец, малки бичета, големи бичета, и те са измервателни единици, както на свой ред се досети наш изследовател и аз съм напълно съгласен с него. Той доказа и познания за златното сечение у цивилизацията Варна. Златно, не защото е съставено от злато, а защото дава най-съвършените, най-красивите пропорции." Обясняваше му златното сечение със собствените си картини. "Коя ти харесва? Защо? Виж, и тук има дърво, и тук е същото дърво. Но тази повече ти харесва. Харесва ти повече, а какво е различното? Само мястото на дървото е различно. Я да измерим разстоянието на двете отсечки, от единия край до дървото, от дървото до другия край. И какво установяваме? Съотношение горе-долу 3

към 5. Е, това съотношение е златното сечение. Погледни тази дама, нарисувана от Енгър, Красива е, нали, височината на дивана ѝ към дължината му са пак в това съотношение. Същото е в Партенона, в пирамидите и храмовете. Във ведийската цивилизация има бог Тварщи, Онзи който твори. Той твори, зида, кове хармонията на пропорциите. Той е богът на строителите и занаятчиите."

Момчето прехвърли местожителството си в пещерите и върху скалите, като костенурките носеше дома си на гърба си. "Какво виждаш, моето момче, когато гледаш към морето?" - това беше гласът на майката. "Песъчинките се превръщат на златни зрънца. Пелазгийските/български вени ги събират в зениците си. Миглите трепкат над златни и кехлибарени капки, очите ръсят златен пясък, мъжете го събират и разтапят на злато, златото потича във формите на съдовете, които съществуват в представите на златарите. И съдовете от съзнанията се превръщат в съдове от реалността. Ушите му чуват шепота на златния пясък, както го чува Островът.

Слънцето обагря скалите в червеникаво-златно, сини сенки на разлюлени дървета се движат отгоре им. Всичко му напомня за пещерата на Платон, животът, който е като хвърлени сенки в пещера. Ето го този триглав тракийски конник, наслагва се движението, наслагват се превъплащения. Хеката е като Вишну с няколко ръце и танцува като него. Вишну - Краканчо по Раковски, много крачестий и много ръчний.

- Ясно - отвръща детето, то вече знае , че "ясно" и зендската книга "Ясне" означават едно и също.

Момчето учи географията на света по Орфей и неговия наследник Омир/Да не забравяме мирмидонците-българи на Ахил, в името на Омир е тяхното етническо име "мир"/, по Херодот и Страбон, но и по Риг-Веда и Авеста. Защо ли баварска фамилия аристократи до 14 в. Се нарича Болгар и твърди, че е от рода на българите от Индия? Един от историците го е обяснил за тракобългарите, макар че не ги нарича точно така - те носят в себе си географията и оттам и културата на степните народи в Скития, но и на древна Бактрия и Индия, на авестийската цивилизация на Древна Персия, която също са обитавали. География, изучавана чрез древния авестийски, зендски език на древните българи, за които пише Раковски. Обучение по отец Писий, йеромонах Спиридон , Раковски, по Цани Гинчев, по буквари те на възрожденците, между тях буквара на свободното Българско княжество на Добри Войников. Цани Гинчев и Раковски със Сураго бога и ведтъти от Ведите. "Възрожденците са знаели истината, все още царската и патриаршеската библиотеки не са били унищожени, ще следваме нашите възрожденци и на първо място Паисия и няма да сбъркаме. Цялата историческа наука след тях се е постарала да унищожи и скрие делото им,

да скрие истината за нас. Но ние ще сме възрожденци и ще учим по техните учебници!" - Бащата беше непоколебим. И пътеводителят му беше Стария и Новия Завет. "И влъхвите от римските катакомби са с фригийски шапки и облекла и носят даровете досущ както носят дарове за боговете си. Ето, виж, снимката, която ми пратиха приятели. Историците ни не я познават, а и да я познават, няма и дума да отронят за нея. А тази фреска се свързва със сурвачките ни, които повтарят кадуцея на главния бог на траките Хермес. Тракийският Хермес и българският владетелски род Ерми, споменат по чуден начин в текстове с Линеар Б. Кога се ползва сурвачката? Бая когато влъхвите са носили даровете. Балг, бълг, влъхва, б и в са били заменяни една с друга." И момчето се отправяше с тримата влъхви на лов за топонимии в Светите земи. Бай Йордан Вълчев, приятелят на баща му, им помагаше мощно. "Моята баба прескачаше огъня на огнището върху метла, твоята баба може ли го?"

"А в рипейските планини е била пещерата на тракийския северен вятър Борей, зад тях била страната на хиперборейците, които носят името тъкмо на тракийски вятър, защо ли?"

Беше дошло време да се научи да чете и то на български. И тогава дойде проблема за неговите родители, не за него, понеже той не виждаше никакъв проблем в начина, по който четеше. Детето четеше от гладко по-гладко, само че четеше неща, които изобщо не стояха в текста. "Дин, ден, дев, дева, давам, див и дивен, див и дивен е Дионис." Пък въздъхваше с нещо от рода на: "И divine, божествен, но горките keltoi нито знаят откъде е това в езика им, нито защо си нямат див и дивен от същия корен. Ами защото divine е привнесена в езика им дума." Или "Сурва, Сурва с бог Сурва, върху сури елени една сурия деца."Той хващаше първите букви на думите и от тях си правеше думи, каквито си пощеше. Той четеше някаква своя, но много българска митология.

- Езикът ми в устата, ей го на - плезеше се - чете това, което идва върху него. Аз не съм виновен. Не ми вменявайте вина, питайте него - отново си показваше езика. - Аз и йазик.

-Престани с това, ще четеш само това, което стои ето тук.

-Ето тук аз виждам друго написано.

Вратата към древните времена беше отворена, очевидно вееха разнопосочни ветрове, които нямаше как да бъдат затъкнати. Оставиха го на мира, да си четеше, каквото му дойдеше на ума, все пак му идваше нещо, можеше и нищо да не му идва на ум. Той не искаше да захлопне вратата на тези ветрове, само защото някому не се харесваше как чете. Той водеше героите на Омир по съвсем други пътеки и техните постъпки ставаха съвсем други. Момчето наблюдаваше как народите изчезваха, когато

тяхната действителност ставаше недействителна. И детето настояваше да пише с древните знаци.

ПЪТЕШЕСТВИЯТА

Древните палеха обичта към живота в гръдта на Мидас и Ида, това беше като кладене на огън, обичта към нещата не защото са нужни, а защото са божествени. Защото идваха от Дивния, Даващия, от Руйния, Румения, Аления. Впускаха се в шетания из цяла България във всички посоки и никой не ги спираше в опита им да обемат в цялостта му този първи свят на дъното на световете. Бавността на времето от самото начало на Битието ги караха да намаляват ход и да се застояват уж безцелно тук или там. Да се заравят в глината на село Юнаците, да се катерят по защитната стена на града отпреди 7500 години, да галят кръглите тумбаци на съдчетата в сякаш току-що угасналите пещи в "индустриалния" квартал на града и да подвикват: "И тогава Юнаците, и сега юнаци. Навярно от юнг - млад, юноша, юница, юнак." За сума ти време се заселваха в Долнослав, поемайки драговолно и доброволно службата на пазачи на култовото място сред орницата, мърморейки си тихо, че тук е имало и човешки жертвоприношения. "Мър - мър - мърморя - звукоподражателна дума, в английския е murmur в немския - murmeln." Въоръжаваха се със сопи, но и с каменни бойни топки и с каменни двойни брадви за часа, в който щяха иманярите щяха да придойдат. През цялото време иманярите не дойдоха и те си казаха: "Е, поне за това време, в което бяхме тук, запазихме археологията тук, само че не можем да си изкараме живота на това място, ние сме изследователи, като забогатеем като Сър Артър Еванс или Шлиман, ще купим цялото землище - да можем на воля да го проучваме, без да ни се бъркат псевдоучените. Ами нали Сър Артър Еванс затова е купил терените в Крит - не е рачил да му диктуват неуки професорчета какво да прави. Вадеха глинени фалуси край Казанлък: "Забавлявали са се древните", влюбваха се в надвесения отгоре им лик на Непознатата с червените коси и с тракийското име Вела или в масивните Венери и Афродити от Тракийската Атлантида по поречието на Марица, като често се мотаеха като котета в нозете на великия археолог Йордан Детев, за да съзрат хилядите находки, които минаваха през пръстите му и да чуят завета му, че траките са първото европейско население. Докато пиеха лимонада с клечка на върхя на Небет тепе, където приятелят на баща им Атанас Пейков, водеше оживени разкопки, седнали до бараката, приютила олтарите, боговете, символните знаци на Пулпудева-Евмолпия, наблюдаваха как хълмовете се издигат нагоре заедно с изгрева на слънцето, обковаващо ги в златна броня и осъзнаваха, че това не са просто хълмове, а до един - скални

светилища. Лице в лице се бяха втренчили в светилищата и очакваха като в индианските филми да задимят сигнални огнъове по върховете им, с които да си известяват новините далеч преди Троянската война. В играта на слънчевите лъчи проблясваха безплътните очертания на скулптурите, увенчавали храмовете върху тях на Херакъл, Аполон Кендрисийски/кендо-чедо/, Афродита. Пълзяха по циклопските строежи с камъни, враснали като преплетени корени един в друг и можеха да се закълнат, че разпознават и градежите на двореца на Евмолпите, и на дворцовия храм с есхарите и свещените играчки. За школата на Орфей, основана от Орфей тъкмо тук им говореха скалите с ложетата и скалните олтари, камъните, опушени от неведома енергия, или с разтопени и втвърдени по тях форми на дискове, полудискове, ями. В местата на тези форми-печати скалата имаше съвършено друга структура, нещо беше променило състава на камъка в тези места. “Енергията на Орфей” - знаеха те отговора и поглеждаха изпитателно отгоре към Марица дали няма да съзрат по зеленикавите ѝ обрасли в жълтеещи храсти води пеещата глава на Орфей, хвърлена тъкмо от тези скали в реката, която е била плътно до хълма и го е пристягала с пояса си. Лилавеещата нощ ги приспиваше като люлка до скала - мощно бедро на гигантска Богиня Майка.

И на Сахат тепе не могат да се отърват от усещането за светилище заради символите, гравирани по гънките на стръмно издигащите се нагоре скали.. Те очертаваха някаква сложна система на записване. “Може би записване на ритуали, може би знаците определят откъде да мине процесията, къде и какви обмивания, инициации, съвместни молитви и поклонения трябва да се извършат. Нали рисунките на Наска май ще се окажат вместо писти за извънземни просто пътища на процесии на индианците. Разбира се, може да се приложи и астрономическата теория - записвали са какво може да се наблюдава в звездното небе от всяка точка. Но че са били писмени, били са и още как.

Навсякъде, съвсем не само в Пловдив скалите ги гледаха с очите на ямките си, оформени от човешка ръка, от Воден камък над река Стряма, от мегалитите до Стрелча чак до Белинташ скалите гледаха със своите ямки. “Това за мене са ямки за гадаене. - Пресрещна ги на Белинташ един немец. - Mulde на немски, от което е името на село Мулдава с праисторическите светилища на 40 те извора. Предполагам, че същите ямички със същата цел са прочутите “чашки” от Ашелския период в Индия, забележете - Ашелски период, това е ранен палеолит, ...милиона години. Някога sehen - виждам - е било vorsehen - предвиждам. Хората са имали далеч по-развити сетива от днес, не са се уповавали на това какво ще им кажат телевизията и

вестниците, а са се ориентирали чрез интуицията си. Затова са им били толкова важни ямките, в тях се е събирала вода и те са гадаели по нея.
Бащата пък се бе посветил на точното прерисуване на знаците на древните хора, където и да се намираха. В музея в Лом насреща им се смееха с дебелите си бузи кантароси, богато гравирани със знаци. “Ха, ето ти го Е оборотное, обърнато в двете посоки.” Лулички, знаци като антропоморфни фигурки, каквито можеха да се видят върху съдчета от Перперикон. Могилите от Поляница и Овчарово, Търговищко бяха като съкровище на жречески знаци, пръснати върху телата на идолчета, олтарни масички и съдчета. “Не са никак самотни печатът от Караново и дъното на съд от Градешница.. Ами нашият Остров, погледнете този царствен съд с форма, сходна с варненските и японските. За мене на него е мощно изписано изгряването и залязването на луната, нейните фази. И пак Градешница, ама антропоморфната ваза, тя има знаци, каквито се “татуират” върху идолчетата, а може би и върху телата на някогашните хора. На коремчето й е сложният знак от паралелни линии, които се пресичат перпендикулярно. Къде го срещнахме, къде - върху съдът от храма на бесите на Острец над Велинград. ”
Изминаваха пеша стотиците километри обратно до Острова, за да не пропуснат нещо забележително по Пътя си и бяха сигурни, че са се забавлявали фантастично.

ПРИШЪЛЦИТЕ НА ОСТРОВА

Промяната на времената и промяната на пространството.
Бащата лежеше с тежки нозе върху земята, ръцете над главата. Той свързваше звезди във формата на знаци. Може би той би ги прочел като картушите на фараоните в пирамидите.
- Защо пускаш тези хора на Острова-Ухо? - питаше майката за пришълците.
- Човек не пуска всеки в стаята си. - Гласът на майката громоли като при буря.
-Аз не съм наемодател, не забравяй, моля те, не. Те не идват тук под наем. Аз не съм тракийски цар, който предоставя на гърците територия под наем.
И всеки миг идваше някой. Островът не можеше да запази дистанцията си, той плуваше насам-натам, понякога той се доближаваше твърде близо до сушата, понякога махаше на сушата - Чао - и се отдалечаваше напълно от съвременния свят.
И диспутите започваха още докато пришълецът е в открито море. “Ти поставяш света под въпрос.””Не, светът поставя себе си под въпрос.” “Отговори.” “Остави ме първо да стъпя на брега.” Някои остават на Острова-Ухо. А там най-важната и достолепна дума е “да дам”. Да дам на

другия нещо от себе си, за да съм себе си. “Дадами” - “да дам” на самсъкрит. “Който стиска зъби, за да не се отрони троха от устата му, не може да се усмихва.” “Хвърли във въздуха каквото имаш, да вали изобилие.” “Всяко лице е огледало на другите лица.”
БАЙ ЙОРДАН иде на Острова не защото тук му харесва повече от другаде. «Това ми е една от работните стаи“ - едва е обхванал с очи каменни зидове на праисторически къщи, тръстики, патки и зайци и вече е на трапезата на „господарката“. Господарката – Мидасовата майка развява поли край огъня, на който пече рибата, дето е наловила специално за него. Хич и няма намерение баш него да гони от Острова, който разглежда като бащиния. Благодарна му е – сега и завинаги, че е възпял неистово и нейния роден край – Кулско. Обещал ѝ е, че след Вълчитрънското те пък двамата ще разкопаят още по-голямо съкровище – я Вълчедрънско, я ит Цибрица или Кула. «Ха, добре дошъл в наклонената Кула на Пиза“ - посрещаше го с познати само за тях двамата хитринки в говора. На децата е заповядала да свирят с пищялки и кавали, за да бъде веселен с духова музика, докато хапва.
„Главата му тежи като олово, че с какво ли не е пълна. - Представяше го бащата на тези, дето още не го знаеха. - Направо сече през българската история крачката му, няма свърване наляво или надясно по чужди акъли. Не признава началници ни в науката, ни нийде. Той и народната власт не признава, ама тя пък както му е отмъщавала за тази нелюбов – нейсе, не е за разправяне. Във всеки случай си е богаташки син, там нещо банкер бил татко му, пък после фамилията се хранела от някаква козичка като държавата прибрала банката. И на война е ходил, и в лагер е лагерувал, ама отървал кожата за разлика от много други, и като хамалин се е подвизавал и като продавач на царевица, че комунистите взеха та му пуснаха и книжката за змейовете, с която окончателно спечели стопанката ми. Ей как го посреща, може пък чака и нея змеица да я направи, че и да я опише.
- Разгеле - чуе се от устата на венцехваления писател, - Добре, че ме питаш за това. - Захваща той разговор с някой от тълпата, събрала се да слуша истински писател. - Откъде знам, че Ивайло не е Ивайло, а юнак Вело, феодал, а не свинар? Ами то си го пише – ако съвестно го бяха разчели, нямаше нужда аз да ги коригирам. Ма то с кого ли от царете ни не е така, черно на бяло ти пише едно име, те го четат по-инак как си, щото тъй решили. Пък после – защо се били уплели като пате в калчища. То мани, че те се уплели, ами и народът уплели в измислиците си за него.
Седянката веднага се заформяше, появеше ли се на хоризонта бай Йордан. Курдиса се той в колибата им и забравя да си ходи, напомня му за колибата, в която обитавали с баща му банкера в следбанкерските му години. Като

парченцата рибка, дето гълта той, поемат те думите от устата му, топли, топли, дишат учестено, пеят с него „Съюзници, разбойници“ и махат с ръце сякаш с пушки гърмят, придобиват после дълбокомислен вид кога захаване да ги занимава със звездите и Прабългарския календар, пък току някой отрони: „Ами, това го има по робошите, веднага ти донасям един.“ Запасен офицер е, ама на генерал мяза: „Народе, след мене – за истината! И колко поробители си надживял, а, и тези ще надживееш!“
Мидас се счита за привилегирован, сяда на едното му коляно и чака приказки за Симеон Велики.
- Като се смени системата, ние с тебе ще сме като царчета.
- Кога ще стане? - Държеше на точността Мидас.
- Плюс-минус няколко години.
Минаха тези плюс-минус няколко години, смени се системата, както беше обещал на Мидас, взе да издава книга след книга бай Йордан, че се захвана и да адвокатства на унижените и оскърбените, та съдебните зали не можеха да поберат народа, надошъл да го слуша.
- Защо не си живеем като царчета? - Искаше Мидас да знае.
- Ами щото пак не е нашето царство, без наше царство какви царчета.

Една от забележителностите на Острова-Ухо беше ЛЕЧИТЕЛЯТ Борис-Абарис/Аварис. Той хем беше прероден син на Севт и брат на тракиец, хем беше хиперборейски жрец плюс друид, посъбрал бе от произходите си какво ли не. Само дето от този му най-знатен произход нищо не му личеше - по-нисък от другите, той се правеше на още по-нисък, отколкото беше. Полугол, с една само препаска, седеше цял ден, клатеше се и припяваше. “Припяванията са лечебни припявания от книгата с припявания на някой си Абарис/Аварис, който съм бил.” - беше благоволил да поясни.
Момчето много искаше да си поговори с него, ама къде ти - та той говореше само с болните. “Пък да се направя на болен” - взе да яде момчето сурови картофи, но лечителят го напъди като зловредна муха с ръка: “Срамно е здрав да се прави на болен.” А бащата, видеше ли синът да наближава Лечителя, слагаше пръст на устните си: “Шт! Да не си закачил с щуротиите си нашия Лечител, нали всички на него разчитаме, той е завързал на възел болестите - да не плъзнат сред нас. “Момчето все се оглеждаше за торбичката на Лечителя, но така и не я откри. “Я виж, как изчезна маларията, откакто е при нас, то и комар вече няма.” “Добре, добре, тогава само ще поседя до него.” Тихичко момчето се сви на коришка до Лечителя и взе да бръмчи сам като комарите, дето се бяха изселили от Острова, повтаряйки вещо звуците, които издаваше Лечителя сякаш с

корема си. Момчето скрито се надяваше, че така и то се сдобива с магически сили и здравето на островното население и от него зависеше.
“Той е нашето злато - говореха людете - и понякога като истинска златна монета го заемаха на по-закъсалите - обитателите на лагера Белене. Станеше ли хептен напечено в Белене, Лечителят отпрашваше натам, само дето никой никога не го бе видял да се качва на лодка. “Не се телепортира, хич не си мислете, той си има лък от Аполон, в края на краищата е негов жрец, на мене ли ще даде Аполон лък. Обяздва лъка и достига, където трябва.” “А името Абарис - бащата не пропускаше да оповести лингвистичните си заключения, - както се сочи е скитски жрец, по митология брат на тракиец, той и Ахил е наречен “цар на Скития” от Алкеус, дето му е написал химни, пък и Ахил е водач на траките-мирмидонци, наречени българи според Йоан Маллала. Аварите и те ще са скити, хърватите се гордеят, че били от рода на българите - благородниците на аварския съюз. Аварис/Абарис е бил приятел с Питагор по линия на тайните знания. И толкова дълбоки тайни знания владеели, че успели да сторят невъзможното - да обърнат един тиранин чрез разговор към добродетелност А Абарис е А-барис, а в самскрит е “не”, тоест Неборещият се, Лечителят има други задачи, не да се бори..” Докато таткото разясняваше своите скитско-кимерийско-български теории, момчето се беше взряло в бедрото на Питагор, което ставаше златно, и в лъка на Абарис, от който той току-що бе слязъл. Лъкът летеше към облак и го пронизваше, когато имаше нужда от дъжд, и към слънцето, скрито незнайно къде при лошо време - за да изгрее. В това време чу да се отлепва устата на един мълчаливец, бивш лагерник: “Пък да бяхме пратили нашия Лечител при тиранина, белки го откаже от тормоз. Да го накара да затвори лагерите.” Бащата дори и това не чу, отвлечен от порива за разкрития: “Той е последовател на Ескулап, можем да го наредим в онзи фриз от Пловдивския музей с Ескулап, Хигия и телесфорчето. Ескулап не е Ескулап, а е Искащият лепото, доброто, както Александър не е Александър, а Искан дар. В телесфорчето е нашето “далече”, щото то е посланичето надалече. Доброто духче в нашенски ямурлук, дето скита по планините и носи цярове. С тях целителят те прави цял, е, това е езикът ни - всичко знае за нас, за тялото и душата ни. А Хигия...” - бащата не довърши, изненадващо проговори Лечителят, който досега не се бе намесил, навярно беше съгласен с изхортуваното. “Та Хигия е Ги-Гея, Гига-Гея и е в Гиген, а гигант е от нашето гига, ей го, и село такова има. Гигес открил кости на гигант по митологията и на тях имало пръстен, и пръстенът му предал магическа сила. Е, това го срещнах нейде из Хезиод?” След седмица някой донесе вестник на Острова, понеже ни радио имаше, ни нищо, вътре

пишеше, че в село Гиген е намерена скулптура на Хигия. “Сега, медицина - вървеше бащата след сина си, той поне да го слуша, понеже другите си бяха разотишли - то иде от “меда” на самськрит - “духовна сила”, но и “сок”. Медицината значи се занимава със сока на живота.”
Наред с Лечителя Островът разполагаше и с МЪДРЕЦ, не че Лечителят не беше мъдрец, но той мъдростта си с напявания и излекуване я изразяваше, докато Мъдреца истински си мъдруваше с населението. Не беше винаги при тях Мъдреца, понеже пътуваше по целия свят, за да събира мъдрост. “Но всеки може да ме намери, където и да съм, ако съм му нужен - “Ела и ме намери” беше посланието му и хората го търсеха по земи и морета в мислите си, а той съвет не отказваше. “Като ме намерите, ще сте намерили най-ценното - покоя.” Питаха го те нещо си, отговаряше той с чудатости: “Добре, хайде сега същото себе си да питате. Каквото си отговорите честно пред себе си, то ще е правилното. Ако аз ти отговоря, означава да ти отнема думата.” Понякога му носеха дарове. “Кой е най-големият ти враг?” - питаше ги. “Е, на него ще го занесеш подаръка, тъкмо да се помирите. Така най-сетне ще му дадеш прошка, та да спре да ти пие от енергията. Мразенето поглъща страшно много енергия. С мразенето ставаш жертва на врага си.” “Искам да стана богат, известен, а не зная как.” “Единственото, което пък аз искам е да си отида от този свят по-добър от какъвто съм дошъл. Помисли си. Заслужава ли си при следващия живот да започваш пак от най-ниското ниво. Само така ще се очовечи човечеството - ако всички в края на живота си са не по-озлобени, а по-добри.” Докато той им говореше за покоя, от който всичко се ражда, нейде надалече се извисяваше една седнала фигура като неговата. “Това е Буда от нашите роднини саките. Той беше живял в дворец, когато излезе навън сред живота разбра, че страданието е другото название на живота. И страданието не го вкамени, а разплиска енергията му за просветление.” “Гладът ми е храната - казваше, - така не губя време за набавяне на храна. Забравил съм как се мрази, затова мога да заспя, затворя ли очи. Но не заспивам, защото в ничията страна между будността и съня са най-интересните гледки.”

ГРАДЪТ ОТ СОЛ

Когато откриха Града от сол, Мидас-Митко трябваше вече ако не да е старец, то поне възрастен господин. Но Мъдрецът го беше научил на един прост трик как да пропуска годините си, за да не мръдне от детството си. Стоеше си в него и много внимаваше да не влезе в кръговрата на бързо протичащите години, та да прекрачи извън прага на детството. Той бе дете Големеше и дете Малечково, което колкото и да порастваше си оставаше завинаги дете, дете - детище, дете - юнак.

Соленият град се бе образувал от солта в потта на атлантите. “Както се знае, атлантите освен да живеят в Атлантида, вършат най-тежката работа - подпират небето да не падне. Колко пот са проляли, може да се види от големината на Соления град. Атлантите са били и гиганти. Оставили са ни името си в името на село Гиген. Играли са си на топка с ей тези кръгли скали, които сами са огладили. Те и сега живеят под земята, пушат лулите си, а това са вулканите.” Та се образували камари от сол, след гигантите дошли обикновените хора и взели да изрязват в бучките сол къщите и дворците си. Тогава с радост открили грамадни осолени риби в тях и така прехраната им била осигурена, нямало нужда да копаят и да сеят. А за да пазят богатствата си се наложило да издигнат висока и дебела крепостна стена, това била първата крепостна стена в Европа.Когато Соления град го наваляли чуждоземци от близо и далеч за бучка сол, местните започнали да продават бучка сол за бучка скъпоценен камък. Но скъпоценните камъни не принадлежали на един или друг, а на всички. От тях изникнал Храма на скъпоценните камъни. Те седяли по цял ден пред него. Като гледали в рубините и смарагдите, те съзирали невиждани по красотата си гледки. “Никой сега не е по-богат от нас, всички сме щастливи.” Скъпоценните камъни правели видими пътешествията на тяхната фантазия.
Когато минало времето на Соления град, вятърът облизал като волски език солта, а градът като солени сълзи изтекъл в морето, което от сладко станало солено.
- Сега да ти разправя историята на Града от сол от гледна точка на езика. Солта се образува от водата, когато слънцето я изпари. Солнце, слънце съдържа думата сол, то е това, което образува солта. - Намеси се Глосаря.

ЖЕНАТА-КРИСТАЛ
Кристалът имаше режещи кантове, за да не може никой да я приближи. Тя се бе затворила в един кристал, скрита в него сякаш не е съществувала. Както Ликург бе хвърлен от Дионис в скални окови, тя бе хвърлена в оковите на кристала, само че не от друг, а от самата себе си. Дишаше “без да движи въздуха”. Само чувствата ѝ оцветяваха кристала, иначе си беше прозрачна като кристала. В живота ѝ на сушата хора бяха насъсквани срещу нея, затова тя не искаше да бъде човек. Най-важно ѝ беше да не може да нарушават спокойствието. “Ние не бива да я избягваме и трябваме да се правим, че не забелязваме цветовете на емоциите ѝ ” - съветваше майката.
“Погнеднете я - казваха хората, които я наобикаляха. - Ами тя няма никаква нужда от език, тя не общува с никого, за какво ѝ е.” “Нищо подобно - им противоречаха други, - тя говори с Бога, да не ти се отчита на

тебе. Като първият човек говори. Обърнала се е към слънцето и е казала “Ра” и оттам насетне - няма спиране. И ар - обърнато от Ра, и ра-дост, и така нататък, и така нататък. Протагор смята, че като е признал Бога, човекът е придобил и божествения дар - езика.”
Споръ стигна чак до атома на буквата по Демокрит, който не може да се разлага, и който участва в безброй съчетания. Жената-Кристал бе напълно забравена. Но не и от ПЛАЧЕЩИЯ МЪЖ
Не беше от хората, които плачеха с подозрителни сълзи. Не търсеше виновните за сълзите си. Той виждаше престъпленията, които извършваха душите, и затова плачеше. Той говореше тихо с душите и изслушваше мъката им. Той не искаше нищо друго, освен светът да е хармония и мир. Щом животът е краен, то дните поне трябваха да минават в разбирателство със себе си и другите. Но той намираше навсякъде само конфликти, които го оставяха без дъх. Притъмняваше му от сълзи. Той бе засипван с хиляди причини за плач от хората. Но се оказа, че от сълзите си забогатяваше - бяха все от смарагди, опали и рубини. Бижутерите се биеха за неговите скъпоценни камъни. Той можеше да измие краката на света със сълзите и тогава светът щеше да крачи сред скъпоценни камъни. И за да не престане дъждът от скъпоценни камъни, бижутерите му доставяха все повече мрачни истории. “Не мога да издържам повече - рече си той един ден, - по-добре сълзите ми да падат в морето, отколкото в ръцете на бижутерите.” Взе решение и отплава на Острова. Тогава неговите сълзи закапаха в морето и скъпоценните камъни заблестяха от дъното на морето с неземна красота. Край него беше само светлина и той тръгна по брега да дири източника на светлина. Тогава чу един тупкащ пулс, все по-силно и по-силно. Той си помисли, че това е пулсът на Острова. Пулсът ставаше все по-силен. В един миг той се озова при Жената-Кристал и вече знаеше на кого принадлежеше пулсът. Жената-Кристал светеше на слънцето. Каква жена, тя бе като цветна дъга. Ако човек се вгледаше, щеше да забележи, че жената стоеше с разтворени за прегръдка ръце. Очевидно прегръдката беше за мъжа, който щеше да се влюби в нея. “Аз ще стопя ледените ѝ висулки с топлината на горещите ми сълзи - закани се той. -Или - ще стопя кристала ѝ в най-красив диамант. Тя излъчва светлина като огън. Тя лъщи като слънчев лъч. Тя пробляква като езеро.” И сълзите този път наистина му помогнаха. Капките им падаха върху кристала и го стапяха. Неговите сълзи помогнаха на друг човек да се разсмее.

ЧОВЕКЪТ С ОГЛЕДАЛОТО
Той постоянно гледаше в огледалото.

“Не мога да се разделя с него, нито да го строша. Веднъж успях в него да видя по-далече от нашия свят. И след това - много пъти.” Той съзря различни истории, огледалото стана неговия телевизор. Беше му все едно какво ще дойде. Каквото дойде - добре дошло.
Един ден обитателите на Острова намериха само едно огледало. От човека - нито следа. Очевидно огледалото го бе погълнало. Друго обяснение нямаше. Беше се изгубил нейде из историята и нямаше да намери пътя за обратно. Хората след кратко съвещание строшиха огледалото и затърсиха във всяко парченце следа от него. Но следа нямаше. Но те самите насядаха край строшените парченца като пред телевизор. Всяко парченце излъчваше една история. Забравиха напълно за него. Явно се бе заблудил нейде из времената. Искаха никой да не ги смущава, докато си изглеждаха времената.

ЖЕНАТА-КОСИ

Върнал се е емигрантът в родината само за да провери основателността на фантазиите си. Фантазиите, които тази земя му пращаше на хиляди километри разстояние. Жената-Коси си мечтае за едно такова негово завръщане. Ако се завърне, той най-сетне ще установи, че тя не е била при него, а му е изпращала посланията си от хиляди километри разстояние.
Времето ѝ е отминало. Затова само ще го тълкува. Според желанията си, разбира се. Болката се е впила в прорезите на сърцето ѝ .
“И така е добре” - казва си. Болката ѝ принадлежи и то само на нея. Разкъсано сърце е като разкъсан бог. Като Орфей. “Ела, Омир, и чуй какво имам за тебе. Не ти, аз ще разказвам за тебе. Аз имам други истории за тебе, самоизмислени.” Жената-Коси играе с образа на някогашния си любим като с карти Таро, нарекла го е Омир, защото в Омир са всички истории на света, и измислените от нея. О-мир - Мирко, като Маламир, Драгомир и толкова други Мирковци. Тя се опитва да наложи на съдбата му собствените си желания, макар знае - не е било така. Но как е било никак не я интересува. Тя е вечно на моста, хвърлен от скалите на Тюленово и чака своя Омир - Мирко. Той заговорничеше с облаците срещу нея и ето, че той изчезна зад хоризонта от облаци. Къде ли го отнесоха облаците?
Къде трябва да избягам? - Кантата, Бах. Изгубен в чуждото. Изгубен е този, който не иска да бъде намерен. Урокът на празнотата. Празен от мисли скита Едип или Омир сред пустинята на човешките обиталища. Безцелният човек се олюлява уж все към къщи. Мечтите му - разпилени по света. Погледът му е вперен в празнотата - “Натам, натам искам да ида.” Тя не

знае къде е той. Знае само, че не е при нея. Той - Скитникът между световете. Беше я напълно забравил, затова не бе при нея? Накъде трябва да избягам? Въпрос на Бах, Потока, който бълбука с ветровете. /"Бълбукам" - отбелязва Мидас - какво ли е значело на пеласгийски. Нали много думи са създадени от тези звукоподражателни звукосъчетания. Той, нейният Омир се е откъснат от света. На белия свят е останало само великолепието му от цветове. Седефът на скулите му се рони. Неговите черти на лицето се ронят. Същественото обаче трябва да е някъде. Нечуваната красота на един демон. Нарисувал го е Врубел. Той я плаши с това, че е демон и то не нарисуван. На всичкото отгоре той не признава, че съществува. Време на липси, гладът, ужасният глад за него я притиска. "Вземи ме - казва тя - спаси ме от самата мене." Ще го намери, ако и Изгубеният син да не иска да бъде намерен. Дупката в сърцето ѝ - където се намираше някога той. Гарванови ветрове веят през тази дупка. Черната дупка бавно и сигурна я всмуква.

Опитът му за емиграция. Погромът над съзнанието му. Тя постепено си представя всичко. Потъва във фантазиите си. Качва се нейният Мирко на гърба на птицата Гаруда и на гърба ѝ достига свободата. Мирко пресича границата много атрактивно - изстрели, дандания и после вечна тишина за него и другарите му. Мирко като отпечатък във варовика. Жената-Коси трябва да го измъкне от камъка, да го съживи. Той - кандидат-емигрантът искаше само да стигне до Кносос, Пела и Етрурия, нищо повече. Той и приятелите му остават завинаги на границата като гранични камъни. Цигулката на Сашо Сладура свири сама, натрошените му с лопатите в лагера ръце свирят като щури, теглят лъка от единия хоризонт до другия. В този момент Сашо се е появил да посвири на своите, мелодията ги обвива като копринен шал. И щастието, и нещастието на живота се разпада на въздишки от цигулка. Косите на Жената-Коси . "Дръж се за косите ми, аз ще те изтегля от подземието." Той се бори за бленуванията си. Как само се бори, опитва се да убеди всички, че това не са сънища, а истинска радост от истински живот. "Това са моите преживявания, аз и други нямам. Всичко желано е в тях. Ако някой се интересува от моята истинска биография, да се запознае с Жената-Коси. Така е, когато крилата на птиците са преуморени, птиците започват да кълвят очите си. Мирко предполага: " Аз не си измислям, аз преживявам виденията на Майката-земя. "Tassalia" - думата, която приляга най-добре на разпасаността на моите видения. Tassalia - етруската дума, крещяна от хиляди гърла на сватби. Tassalia - неприличният вик от фалическите игри на етруските, таларийските игри. Ludus talarius. Римляните са приели не само думата, но и начина на празнуване от етруските. Жената-Коси - неговата Tallassia. Този свят е

така уморен, защото няма време да полегне под виденията на Talassia, под виденията на Майката Земя. Арогантността на човека е равнодушна към сънищата на Майката Земя. Смокините капят върху топлата кожа на Жената-Коси, разпукват се и се показва червено-лилавата им вътрешност. В Древна Гърция смокините са били високо ценени, затова износът им бил строго забранен и е имало специално назначени доносници, възнаграждавани богато за информация за незаконен износ на смокини. “Кои ли доносници са се обогатили от доносите си за нашето бягство? Без донос нямаше как граничарите да се намираха на мястото, от което щяхме да минем. Доносът винаги е бил в началото на гибелта на някой интелектуалец. В Римската империя армията на доносниците е била почти толкова голяма, колкото другата армия. Тя служила за разлика от другата за ограбване богатствата на собственото население. А колко от моя народ си изкарват добър доход от доноси? И Сенека е бил осъден въз основа на донос.”

Той пие светлина и става безтегловен, той се пречиства и сам става светлина за един само момент. Тъгата не се отменя, тя и сега му принадлежи, тя се превръща обаче в нещо особено нежно. Хаосът не изчезваше, но бе вече утаен в една особена прозрачност и чистота. Той трябва да е в него, за да идват виденията. Дивите изкушения във фигурите на Коре и Афродита, от картините на съвършената красота на Микеланджело и Ботичели. Най-първо те събуждат усещането за кожата му – как тялото носи воала на голата си кожа. Как оживява кожата при докосването, как то иска да се откъсне от корените си, когато придойде желанието от най-дълбокото. Тялото, което иска да се измъкне от самото себе си. Когато очертанията на телата отпаднат и се смеси блещукането им. Микеланджело Буонароти и Микеланджело Антониони, Бертолучи и Ботичели. Те всички са на стража до нещастието му и гледат да го отведат там, където никой няма да го намери. Той не плува вече сред трупове, а сред лилиите на Моне, над бойното поле – лилиите на женските тела. О, безсъзнателното, оттекващо под стъпките на невидимото по мозъка. Косите ѝ са косите на жените от рода му, пръснати по онова напечено от слънце поле. Между тях са редиците на лозята, от които капят също толкова черни като косите им чепки грозде. Едната му баба бяга от настъпващата смърт в Стара Загора , тя е дете, плитката ѝ , дълга, предълга остава в снега следа, да я намери майка ѝ , с която са се загубили при бягството. Замръзнала на ледена шушулка, достига баба му последната къща на Търново, прекрачва прага и от топлината се стопява и припада. В това време майка ѝ бавно, бавно полудява като майката на Вазов, с която са роднини, загубила при друго бягство по същото време момичките си.

Бягствата български. И косите на тракийките, убити върху труповете на мъжете си.
Косите на Жената-Коси са косите на жените от рода му, разпилени по онова напечено от жегата поле, те се превръщаха в редици от лозя, от които капеха черни гроздове. Траките танцуваха върху планините от грозде и сокът му течеше в щерните, от които пиеше самият Дионисий преди жрецът да е запалил свещения сок с очите си – за гадаене. От тях прорастваха християнските лози, между които щъкаха плоските образи от миниатюрите на рисувача на миниатюри между буквите.

Расте косата ѝ и с нея - връзката с космоса. Дружките сплитат косата на невестата, променя се статуса ѝ и с него прическата ѝ. В Спарта пък бръснели главите на невестата.
С години минаваше през гората на косата , през нея настъпваха тролове и елфи, надвесваха се заплашително, примамваха го обитателите на растителния свят, беше много важно на кое дърво ще се облегнеш и от кое цвете в кой ден ще береш. Косата ѝ – облакът, който го скриваше от света, живееше с нейния календар от пълнолуние до пълнолуние. Дългото изкачване към облака не бе по-малко вълнуващо от пребиваването в него.

Гласът на Жената-Коси го примамва обратно в живота. Жужат искрящи желания в тялото му, тя е Богинята-Пчела, разжужила ятата. Разпуснатата ѝ коса го завива като лятна звездна нощ. Вече може да поспи. Една нощ, в която пукат леко безмълвни звезди и в която може необезпокоявано да се сънуват звездни сънища. Не за първи път ангелите посещават Омир. Омир е името, което току-що му е дала Жената-Коси. „Моят Омир, той ще изрисува Илиадите и Одисеите. И троянците пак ще достигнат Рим.“ Една ангелска жена в гарвановo небе. Всеки неин косъм е нишката на Ариадна, всеки косъм го води към Лабиринта.
Напада го бленуване. Неочаквани дълбини. Il profundo. Дълбините на сърце, от което излитат птици.
Пурпурно червено е тялото ѝ . Помпейски пурпур. Влиза – но не в дворец, а в забранената, тъмна гора, в първите усещания на човеците. Из ловните полета на подсъзнанието пее като индианците молитви за това, което ще улови и с което ще се нахрани.
Сиянието, светлината. Дин -бог, от него Деус и Зеус -Зевс -Сияещият. Хетите, сред които са и траките имат дума “сиуати”, отговаряща на българската “сияти” - сияя, светя, свещ, свещен, светлост. Почитаният в Средновековието Свентовит е тракийското име на Зевс Сеитовинтус. Онзи

Зевс Пеласгийски, споменат за пръв път от Омир тъкмо като принадлежащ на пеласгите.
Багагита , едно от ведическите имена на слънцето Бага и фригийското название на Зевс Багайос, до която стои нашата дума Бог - багрещият, червеният. Както е ведическият Румен, руменея и древното име на река Тибър - река Румен.
Светлината се върти насам натам и дава искри. Във всеки лъч – една мистериална сцена.По естествен начин митовете възникват един от друг. Мистериозната ѝ фигура бе направена от множество женски фигури. Кой я бе създал от толкова видения?Всеки атом бе в движение. Тя бе толкова невъзможен обект за притежание. Той предприемаше изследванията си върху нея и сам се разлетяваше като кислород във въздуха.
Под налягане от хиляди атмосфери бяха втъкани в нея виденията. Видения, английското vision, само че къде му са на английския семейството думи като на българското видение - виждам, провиждам. Виденията се впиваха в човешките същества и променяха душите, за да намерят душите своята истинска форма. Косите ѝ – булото на Майя. Всяко докосване до нея предизвикваше искри, които разпръсваха видения. Затова бе следвана от тълпи хора, които бяха така гладни за продукцията ѝ от видения.
Жената-Коси беше самата милост. Тя наемаше хората в служба на любовта. Тя помагаше на хората да се осъществят като обичащи, без на никого да вредят. Кой иначе бе толкова щедър – да доверява на другия своите собствени сънища?
Движи се палметата с бръшляновите листа току-що слезла от бронзовата хидрия, завършваща със знаците на мъжкото и женското начало и началата си сменят местата. И той е веднъж момче, веднъж момиче. Плюещата огън Химера изплюваше химерите.
А думата “живот” на старобългарски е и съзвездие. Звезди без орбити. Утробата като жар сред сладостта на разтапянето. Гмуркането събира рубини от дъното. Техният блясък – по върховете на мозъка. Копринените тъкани на телесната материя, той усеща всяка нишка и всяко удебеляване от снопове в бродерията. Перли са увити и скрити в коприната. По този начин е задържана и съхранена светлината. Една мъждукаща и неизличима светлина. Разтварянето на крилата на тялото. Гравирането на скъпоценни камъни – каква ювелирна работа. Камъните са толкова твърди, а образът, който се вдълбава е така миниатюрен. Гравиране върху трепкащо крило на пеперуда. Върху пръстите му се нанизват пръстени с надписи. Всеки надпис определя нещо, което му предстои. Обаче нещата ще се случат, когато ги разчете. Иначе няма да ги има на света.

Жената-Коси го понася в мрежата на косите си към мечтаната от него Етрурия. “Ще откриваш като Лоурънс “етруските загадки” като свои. Сънищата на Етрурия наистина го намират. Етруските сънища са различни от сънищата в Тракия, както растителността е различна. Сънищата на Майката-Земя са различни на различни места на планетата, човек трябва само да има доверие в тях. Срещата му с Жената-Коси съществува като среща на вълни, които резонират в Космоса. Космосът ще помни обединяването на техните вълни.

ЕТРУСКИТЕ МЕСТА НА Д.Х. ЛОРЪНС

Заедно с Жената-Коси четат от етруската книга на Д.Х.Лорънс. Четат ги с мисълта за Гелленик от остров Лесбос, който ясно е записал, че пеласгите/белазги са дошли в Италия и станали известни като тирени/тиренци. Тракийската дума Дин-ден, бог, светлина бе в името на главното етруско божество Тин, Тиния. Според Владимир Георгиев “тин” на етруски е “ден” .Същото като тракийското Din, написано огледално на античния стадион в Пловдив. Тракийското Din стигнало до Шумер и се появил шумерския бог Дингир. Не са само сетнешните български преселения на ордата на Аспаруховия брат Алцек, на богомили и бегълци от робствата в България, които създават български облик на цели италиански територии. Вълнуващото е, че преселниците българи са били все привличани от етруски места, сякаш с кръвта си са знаели, че Етрурия е и Тракия.

За Cerveteri Черветери, древната Caeri Каере или Cere. Cere като цяр. Цяр от красота? Букът цер. .На пустите пътеки между гробниците ѝ Лорънс е видял един нарцис или цели полета от нарциси. Мирко пък вижда себе си като Нарцис, надвесен над образа на Жената-Коси в езерото. Как може да се съедини с него, ако не скочи във водата? Изброява Лорънс цветята по поляните край Цере, след като е описал полягащите пшеничени поля, между тях и върбинката verbena, незабравките, а до тях - незабравката на древността -asphodel - цветето на подземното царство. Мирко не го е виждал преди, твърде бледо е в сравнение с описанието на Лорънс. Лорънс, който пише, че то цъфти конвулсивно на пристъпи. Конвулсивно - както в любовта. “Хората презират всичко преди новата ера, което не е гръцко, по добрата причина, че то трябва да е гръцко, ако и да не е.Така етруските неща са пренебрегвани като бледа гръко-римска имитация.“ Нищо по-различно с траките, драги Лорънс. Водят ги догръцко население, а то си има име – пелазгийско. Колко години учените се упражняваха в разсъждения за Казанлъшката гробница, че е рисувана от гръцки майстори. Гърците нямали такъв.

“Откриха името на художника и то е съвсем тракийско – Кодзимазес. Краката на тракийските коне тържествено се движат по стенописта и името на художника е под тях - помага му Мидас с бъдещо знание. - И Панагюрското съкровище е правено уж в ателие от Милет, но на него кой знае защо е изобразена вратата на тракийски храм. Георго Китов го писа.”
За немеца Mommsen Лоурънс е изрекъл : „Бивайки голям учен-историк той винаги отрича съществуването на етруския народ. Той не обича идеята за тях.So being a great scientific historian he almost denies the very existence of the Etruscan people. He didnt like the idea of them.“ Странното е, че и много български учени не са обичали самата идея за траките. Ту са били напълно или частично изчезнали още при идването на римляните, ту са варвари.
Какъв политически акт е потопяването на столицата на Севт Севтополис? Българската държава сякаш се опитва да ги изличи, както римляните – етруските. До Мирко достига вопълът от хората, нарисувани по дворците и храмовете на Севтополис, опитващи се да разбудят спящите.
„But the Etruscan built everything of wood-houses, temples-all save walls of fortification, great geats, bridges and drainage works. So that the Etruscan cities vanished as completely as flowers.Етруските са строели всичко от дърво и затова градовете им са изчезнали напълно като цветя - пише Лорънс. “Не са могли да изчезнат тракийските градове и поселища като цветя. Това не е могло да се случи на тракийската скална цивилизация. - разговаря се Мирко с Лорънс. - Техните първи обиталища са мегалитите и мегалитите са останали сетне мярка и за храмовете им. Мегалитите никой не може да изличи. От тракийските древни театри с циклопски строежи далеч по-мощни от римските театри отгоре им до скалните градове-прорицалища в Родопите, които целите са като раковини, издялани в скалата. В един момент скалите се нарязват на изящно изработени камъни за тракийските храмове, но дори и вратите им са от камък, в който са имитирани пиронитe, за да са съвсем като дървените врати. Но са били каменни врати, за да са вечни. Къде в Цере или другаде в Етрурия ги има скалните огромни ниши, очите на скалните храмове, на етажи са наредени нишите, а древният строител е признал за истинска своя постройка самият каменен склон, без да измени нищо в него, освен да отвори очите на нишите. Има ги обаче нишите в египетски Абидос, в храма на Озирис. Абидос ще го преведа като Да пребъде, а Озирис - като Зрящия, затова окото, вечно зрящото, му е символ. И каменните църкви на Кападокия се оглеждат в каменните ниши на Източните Родопи. Преди да са църквите на Кападокия дали не са били същите каменни ниши, само че на Фригия.”
В един миг на Мирко му се струва, че отворите на гробниците са гърлата на златните ритони, от които вместо вино по всички посоки се лее вкарана в

руслото си енергия. Това са правили траките със строежите си, а и със съдовете си, все едно дали керамични или златни – вкарвали са енергията, която напълно им е била известна, в руслото, за да не вреди и руши, а да пее молитвени химни.

„ Шастлив съм, казва Лорънс, че етруските са варвари, та нали за пуританите всички са порочни, всички които живеят сред природата и с природата..” Как допада на Мирко порочността на сънищата му за Жената-Коси, нали тези сънища го връщат към живота.

Мирко не иска да е мислител, а само мечтател. Някои се държат за стени, врати, кариери, постове, началници, той се държи за фантазиите си. Неговата защитна стена срещу смъртта е стената от блянове за любовта. Виденията от една глава в другата. Изречения от една разкъсана книга, чието съдържание не е известно, докато не я прочетеш. Изреченията на любовта са бляскави като изреченията, записани със заровените в земята тракийски съкровища. Само боговете и влюбените могат изцяло да ги разчетат. И вземаха за свидетели на страстта си свещени думи. “Бхага” - бог на санскрит. “Съсец” - за гръдта ѝ ,“съсъд” - за тялото, и “оуд” за недра - все на старобългарски. Потъването в недрата като в недрата на земята. А Оум на старобългарски е като звукът Ом на езотериците. И “съложение” - съвъкупление - от “ложе”, съвъкоупти са. Всичко това бе “чародети, делати чаръи.” “Сътворити себе си. Сътворяваха себе си чрез възлюбъение. Влечението един към друг беше “хотъ, похотъ” от хотити, искам.

Жената-Коси звънеше със златната гривна, която бяха открили в един трогателен гроб на жрица на острова. В кръга на гривната бяха вкарани и герданите от мидени черупки и скъпоценни камъни. “Аз оставам тук като костените идолчета до бижутата на жрицата. Ще си говоря с невидимия Мирко, който завинаги се е върнал при мене и ще го обвивам с косите си, за да не може повече никога да се откъсне от мене.”

Жената-Коси - една роза от Долината на розите. Розите, донесени от Персия и розите на ахемединските принцеси, омъжени за тракийските вождове, за да дадат на децата си ахемедински имена са след тракийските рози. След тях започва дългият списък с ахемединсите имена в тракийската царска фамилия. Розите и празникът Русалии, свързан с култа към мъртвите. Към тях и Русалките. Розата на устата и розата на вятъра и розата на готическите катедрали. И розата е роза, роза. Розата не е мак, защото ухае. Розата е птица, строшила крилете си, затова не може да отлети. Драконът е също вид птица, щом лети. Драконите, изплюващи пламък. Драконите-лами. Ламята, без която приказките на българите не

може да ги има. И онова странно разчитане на арамейските последни думи на Христос - “лами, лами Савахтани”. Ламата и ламята, защо не от една и съща Хималайска древност?
Стенописите на Фра Анджелико се ронят върху му още с попадането му в Италия. Фра Анджелико бе вземал уроци от някакъв миниатюрист. За Мирко уроците му са от Александровото Четвероевангелие. Защо пък миниатюристът да не е минал през българската школа на миниатюрата ? Колко ли български Фра Анджелико са завинаги затрити с корабите от ръчно написани книги, измъкнати от България от кръстоносци, от самата българска аристокрация, бягаща пак с кораби пред идващото чуждо робство, а после от руски и западни търговци, плячкосвали манастирите на България след падането под турско?
Един женски глас му нашепва: “Спомни си за какво си тук.” Гласът на Жената-Коси е при него. Една дума води друга. Редът от значения, едното буди другото, сякаш са фотони облъчващи електроните, превеждащи ги в движение. Човеко, не се ядосвай, че не знаеш механизмът как една дума ражда друга. И едната глава – мислите в другата.
Той прави любов с образите от въображението на Жената Коси. Разменят си не мисли, а видения.“Не се тревожи- меси се пак гласът на Жената-Коси. - Мислите ти се записват направо в небето. Образите остават да висят в небесната галерия, орнаментирани от следите на птичите полети.”
Етрурия с нейната обреченост. Вижда ръцете, забиващи един след друг гвоздеите в Храма на времето. Всеки гвоздей – една година. Когато гвоздеите се свършат, животът на племето ще е свършил - така са вярвали етруските.
До етруските гвоздеи – гвоздеите на шумерите. Забивали ги в гредата на къщата, когато сключвали сделка за продажбата на къщата. Етруските гвоздеи – знаци за сделката с времето. В един момент в Храма на времето няма място за повече гвоздеи. Повече сделки с времето не могат да се правят.
Един етруски Кернос с женски глави по него от некропола на Settecamini, Orvieto. Женските устни се учат да целуват, кръглият съд се върти, появява се ту една глава, ту друга. Той притежаваше всяка от тях за миг, за да я загуби за вечност. Въртящият се съд е въртящото се земно кълбо. Вътре в него плуват телата на целуващите се с него момичета, но телата са зад преградата на съда, по-дебела от Китайската стена. Остават му само устните и копнежът за телата.
Вижда се как като дете пълзи между боровинковите храсти с плътните листа на малки боабаби и сред къдрокосите ягодови букетчета, а в устата му се смесва ягодов и боровинков вкус. И знае, че е близко, много близко

до дома. Дом – санскритското “дама”, българското “дом” и немската дума за катедрала “Дом”. Дом, дам и дума. Въпросителните на неговите въпроси. Отново е нагазил бялото поле на въпросите си. Въпрос-отговор – помахването на въздуха.
Той вижда лъв, застанал е до палма, на която виси реклама на някакво кафене. Палмата, разбира се, е нарисувана от Русо, Митничаря. Лъвът е голям колкото палмата, езикът му се е увил около палмата. Езикът е змията, която изкушава. На Митницата на Митничаря Русо са забранените плодове. Люлеят се хамаците на другия Митничар, Мелвил, по които момичетата се прегръщат като екзотичните орхидеи наоколо, които изгълтват насекомите, привлечени от аромата им. Лорънс е прогонен и заклеймен в родината си. 100 години плуването из литературното море е било забранено за Белия кит на Мелвил. На всички сухопътни граници се е стреляло по Белия кит. Там някъде, на другия край на земното кълбо един приятел на Белите китове помахва към Мирко с ръка. Изследователят се опитва да създаде граница от звук, която да не може да бъде преминавана от корабите. Зад тази преграда да е само Морето на китовете, където да не ги стигат вибрациите на корабните мотори. Онзи там е осиновил Белите китове, както Мирко тук – белите китове на виденията.
Фантазиите са като тестото, което меси баба му в нощвите. Меси бабата тестото, пот капи в нощвите, сетне къса топки и от тях изтегля формите на човечета, на волове и звезди, всичко да има по обредния хляб, за да бъде благословено.

Еон и Ейоней – бащата на предводителя на траките на помощ на Троя. Летеше еонът, а на самото дъно, доколкото бездната има дъно, не бяха нито етруските, нито шумерите, на самото дъно бяха пелазгите. Пелазгите, изскочили от морето, когато бе придошъл Потопът и градовете им бяха останали под водата. Градовете на най-древната Атлантида от всичките потънали Атлантиди. Като камъчета под сменящите се води блещукаха знаците на писмеността им, като детски учудени очи наблюдаваха как само рибите ги четяха. Корабите на пелазгите измъкваха непотопени знанията им. Нечовешки бяха тези знания. Те полагаха златни дискове върху чакрите на вождовете си, за да се въртят дисковете и да предават вибрациите на потъналата им родина, да е свързана навеки старата им родина с новата. Да не се загубят тези трептения. Свистят слънчевите дискове по скалите на цяла България, Румъния, Турция, Испания, Италия, настройват на една честота телата на людете, за да не си въобразяват, че са различни един от друг. В Тримонциум и в цялата Римска империя триумфират тези скални дискове, положили в храмовете източни до римски

и малоазийски божества, оформяйки Култа на слънцето. Аполон е качил в колесницата си всички слънчеви божества и люде, за да са едно със светлината. Но не е било същото. Древните култури преди да са изрязали каквото и да е било божество в скалите са изрязали дисковете и то точно там, където е трябвало, за да черпят енергия от резервоара на Слънцето, те не са се нуждаели от посредник, защото са знаели всичко за тази енергия. Това, което по-късно е наречено цивилизация, няма вече достъп до тази енергия, просто органичното знание е било загубено. Пак това древно знание, този път на българите, се носи в небесата на България с розетката от Плиска. Свисти розетката заедно с дисковете, придвижва дните на Слънчевия календар със знаците си. А в Тибетските манастири времето се движи от същия този Слънчев календар. “
Потъналите кораби на пеласгите, освен със знаците на писмеността им са натоварени със златните дискове, които са пришити по дрехите на жреците и вождовете на местата на чакрите. Вождът и жрецът ги носи не като отличие, нито като украшение, те са двигателите на жизнените му функции и връзката му с най-първите – божествата, които са накарали първенците на племето да ги носят. Другите свещени дискове са керамичните плочки със знаците, писмеността, останала на дъното на Черно море. И на дъното на човешкото съзнание. Кое човешко съзнание ще успее да ги освободи от плена на забравата?

Златните дискове върху тялото на жреца насноваваха в телата вълните на Космоса, а чакрите се въртяха лудешки и намотаваха като вретеното на Бендида енергиите в тях. Златните дискове на жреца и каменните дискове на Слънчевите храмове на траките – скалните светилища. Изрязаните в скалите дискове бяха закачени за слънчевите лъчи, чрез тях цяла Тракия участваше в кръженето и избухванията на Слънцето.

Жената Коси е посредникът между енергиите на земята и него. А той е така чувствителен към магичните мрежи на тези енергии. Като D.H.Lawrence.
Има места с удивителна потенциал от сънища. Фантазии, които вече са се случвали. Вълшебни фигури отварят пространствата, през които той може да премине. Поетични фантазии до фантазиите на Сътворението, разюздани фантазии до необяздените. И земята е безпомощна пред тези фантазии, тя не може да ги изтрие от лицето си, от паметта си. Той се настанява в един ъгъл на ума на Жената Коси и ги оставя да се развихрят. Превъзходни са идеите на земята. Те заповядват обръщането на деня и на нощта, на слънцето и на столетията. Волтовете на фантазиите истрелват виденията към луната, за да станат лунатични. Те вкарват съществата в

треската на земята, в нейните изненади. Има места, които не трябва да се употребяват за нищо друго освен за мечтаене, сънуване и молитва. Това са местата на светилищата, храмовете и църквите. Човек обаче не трябва да затъмнява нито своето съзнание, нито самите тях.

Силуетите на етруските жени, с които попада в необратимото време. Триумфът на светлината, изляза от лежащите женски тела. Светлината ги прави на планини от злато.
Минаваше сред изправените и поседналите жени, извили ритуално глави наляво или надясно, все встрани, едно събиране на жени е нещо съвсем различно от мъжкото, в тях няма бързане, мекотата се стеле помежду им и в ръцете на всяка от тях може да се появи едно голо момченце, което може да си точно ти като дете. Превъзходството на майчинството струи от тази мекота. Чувството за защитеност е далече по-голямо сред едно струпване на жени, отколкото на мъже.
От каменните калъпи за метални фигури изскачат статуи на Джакомети, прескачат дребните хора на съвременността и продължават, крачещи, нататък.
Глинените лампи в ръцете им са блуждаещите огнъове на вечността. Устните се търсят между лодките на глинените лампи. Глинените лампи – тези утроби от глина, в които гори светлина. Утробите зачеват светлина. В червен дим се разтварят телата, когато са пуснали котва едно в друго.
В Етрурия четеше етруските надписи и на помощ все му идваше полякът Тадеуш Волянски, разчел етруския чрез славянски. “И тъй като старобългарският е матрицата на славянските, това е бил българският.”
И когато Мирко остана без пукната пара, а наоколо нямаше некрополи, в които да се прояви способността му на „нещонамирач“, както се беше определил още в първите си детски открития на чирепчета от неолита или на лъвчета от бронз от Априлското въстание по тепетата на Пловдив, той зверски огладня. Та като огладня, а не искаше да се раздели с етруските места, трябваше да изнамери друг начин на препитание. Разкошните вили в барок и рококо сами насочваха към „начина на прехрана“ - вмъкваше се в тях и се хранеше от разкошните им кухни, понякога полягаше от виното върху някое легло, ползвано преди това от Наполеон, наслаждавайки се на извивките на линиите на жената от Тицианова картина, която сякаш специално за него се бе проснала така съблазнително на картината отсреща, за да го накара да се шмугне пак в дъбравите, келтски и тракийски на Жената-Коси. Цветята за косите й ги береше от околните версайски градини, както и портокалите.

А след като извади него от преизподнята, Жената-Коси трябваше да измъкне и куршума в месата му и за да го забаламоса му пращаше образите на какви ли не нефрити, опали, оникси и рубини в тялото му, та той вместо да квичи от болка, пищеше от радост пред блясъка им. После тя го закачи на косите си и бавно, бавно го повлече над Колине металифере – Рудните хълмове между река Чечина и Омброне на повече от 1000м.

ФИЕЗОЛЕ

Във Фиезоле усети, че е у дома си, краката му поеха по стръмните улички след ума му. Манастирите съвсем не го настройваха към смирение, видението на Жената-Коси го водеше към всякакви еротични изстъпления досами чертозите на благодетелното убежище на Фра Анджелико. Кипарисите се забиваха в телата на видения от Ботичели и бяха все продължения на неговото собствено тяло, златният прах по подметките му беше от златните зърна, които алхимиците брояха, току-що получени от формулите им, неизвестни обаче дори за него днес, та се налагаше и в това добродетелно място да мисли за иманярство и продан. „А така – казваше си, - покровителят на художниците, заселен насред столицата на Етрурия, какво признание за стенописците и склупторите й, за грънчарите и златарите й. Фра Анджелико натрупал златните прадмети на Етрурия, разтопил го и от него излял златните си картини. “Гледаш Фра Анджелико - казваше си Мирко, - и все едно отгръщаш Манасиевата хроника. Фра Анджелико изработил стила си по образец на миниатюри, ако мене ме питат, това са миниатюрите по нашите евангелия и хроники.

Заселен в някакъв етруски некропол, може би Фиезоле, може би другаде. „Звездите на буквите сигурно си имат съзвездия?“ Сякаш някой полага в ръката му плочка, а той мигновено почва да строи огромни конструкции все около буквите и словото. Какво му е в ума? Архивът от гр.Ума, Месопотамия – Защо умът да не е Ум, ако българите са били там? Ум или на старобългарски Оум – тъкмо съдържа първоначания звук Ом.” Опитва се мислено да прочете фригийските и етруските надписи, които са нанизани в ума му като букви без съгласни.“ И Зенон Косидовски пише за египетския за такова писане и дава пример тъкмо от българския – лк е и лик, и лък. Защо Косидовски дава пример не с полски, а с български? А коптският и българският? И онези монаси-траки в Кумран?“ И изведнъж целите словесни конструкции се стопяват от няколко думи на Жената-Коси: „Ти живееш в истината. Това е твоята истина. Твоите изживявания. Не се опитвай да бягаш от тях както от всичко друго.“

АНТОНИО И КАТОЛИЧЕСКИЯТ СВЕЩЕНИК

Антонио може да си говори с образа на този свещеник, да дискутира за траки и етруски, просто да си бъбри без никакво затруднение. Като птичка долиташе образът му, дълго време Антонио не беше сигурен, дали думите идваха от него. Свещеникът познаваше Мирко, беше учил в Рим, беше спасявал гаврошовците на войната в Рим, но беше изучавал и Етрурия.
Най-често се появяваше на обед, навярно заради обедната почивка в каменоломната. Би могъл да е аскет, но аскетите живеят в изолация, а около този човек гъмжи оттела, които повтарят неговите движения. Полуголи тела вдигат и носят камъни насам-натам и хората нямат никаква възможност да се оплачат от съществуването си на Сизиф. Докато не превърнат цялата планина в чакъл няма да престанат. Но има планина за натрошаване поне за няколко живота. “Бях открил каменоломна в Италия, в които етруските бяха секли своите скулптури.” Свещеникът бе пристигнал в средата на сталинизма от Рим в България. “Този мрамор е бялата мисъл на Бога, смятал е самият Микеланджело. По тези релси ни докараха, по които превозват камъните на Бесапара. Бесните беси. И за мене началниците писали в досието ми, че съм бесноват. Тук са белите кости на беските крале.” Антонио го познаваше от някъде и се сети - той беше тренъорът на детския отбор по футбол. Беше завършил в Италия, на границата се бяха опитали да го освестят - “Какво ще правите в България? Та в нея Господ вече е отменен.” Не могли да го откажат - та той бил завършил тъкмо, за да работи в страната, затова се бил подготвял. Набързо му спретнали процес за шпионаж - посетил няколко пъти Френското и Италианското посолство. “Искам да ти покажа моето царство - мотае се образът му пред Антонио - Тук са най-многото находки. Но те пък не са от бесите. Женски фигурки от камък, полегнали под скала на милиони години. Не могат да са от бесите, нали?” После образът го води в друга посока: “Ето, в тази яма съм събрал чирепчетата с надписи, някога непременно трябва да ойдеш тук, ето, запомни къде са, ще ни трябват.” Бяха го осъдили на 20 г за шпионаж, а всъщност осъждането му беше заради любовта му към България, без която не можеше и затова се бе върнал. “Любовта се плаща” - усмихва се на мислите Антониови. И се захваща с етруските: “Хезиод смята, че тирсеной са обитателите нс “свещените острови”. Тирсеной идва от тюрсис, кула, че са били строители на кули. И илирите са строели кули. Сардиния е страната на кулите. Арцакена е един залив в Сардиния. Арц, арац означава лъв - доказана етруска дума. Айсар пък е бог. Вътре - нашето цар. Етруските са клон от пелазгийско-тракийското дърво. Другият клон от същото дърво са славяните. Виждаш ли с каква лекота го признавам, а искаха да ме изкарат русофоб. Не , не съм русофоб, другарю следовател, казвах им, аз по- вярващи от руснаците, избягали в Рим през

Втората световна война не съм виждал. И не споделям възгледа, че етруските са дошли от Лидия, според мене - от Фригия и от остров Лемнос.”

АТЕЛИЕТО НА АСЕН ПЕЙКОВ НА УЛ. “МАРГУТА” В РИМ

В Ателието на Асен Пейков ходи заради Помпей. Тези портрети са за него застиналите под лавата и пепелта живи тела, лавата и пепелта е самото време. Пейков е хванал поредната вълна на времето, под която са застинали. По лицата се опитва да разбере пораженията им, защото човек е истински човек не в триумфите, а в пораженията си. От устните на Унгарети откъсва все един и същи стих. От каменните очи на Де Кирико хлуят празните пространства на площадите му, над които се настаняват пловдивските тепета неизменно с мраморното ложе на сънуваща жрица, има ли значение тракийска или етруска. Зад Асен Пейков е Андрей Николов, който превръща портретите на ученика си в това, което са били винаги – панове и мимфи, отпечатвайки ги като негатив върху плака. Погледът на Де Кирико обаче ги преобразува в крайници и корпуси на безоки марионетки. Тук в Ателието е и Джулиета Масина, която го пита “Къде е Пътят?”, защото какво е тя без Пътя си, тя го е подарила на Фелини, а не той на нея. Появи ли се Фелини изящните фигури се издуват като силиконови кукли и хукват да се реят сред фонтани и тоалетни. Придворните дами на Пейков никога не са рязали лук и не са скубали перушината на пилета, те само са прекарали времето си, заслушани в птичите трели. В качеството си на музи те не биха могли и да се омъжат.

Асен Пейков може да разглобява и сглобява тела, но това може да се прави понеже хората са цели, не като в неговата страна. Той избяга от България тъкмо заради разядените като от киселина хора, не защото мечтаеше за четиристаен апартамент вместо за тристаен. Там крачеха едни дантели, разядени от ръжда, някакви изпотрошени конструкции на нещо, което някога е имало гръбнак. Той пълни джобовете си с раковини от мрежите на рибарите на Пейков, а после сваля обувките с високи токчета от нозете на актрисите му или обгръща в кадифе свенливо голотата на героините на Висконти. Докато хлътне окончателно в дълбините на женското тяло, които незименно са пещерите на Леонардо с процепи светлина и воали от някаква прадревна, пречистена от древност субстанция. В тези дълбочини той заспиваше в някоя коруба от удоволствие, бавно и протяжно удоволствие, и спейки, изслушваше какво Всемира искаше да му каже, валяха отникъде думи и знаци на шрифтове и той пореше ръце да улови ключето, което несъмнено също му е пратено, но той не съумява да го различи. Там нейде горе беше цялото съществуващо знание на траките и

етруските за самите тях, но те сякаш още не бяха решили да му го разкрият цялото. “Просто трябва повече сънуване” – казваше си, когато се събудеше. Често ходеше на летището, където вееха тракийските ветрове, разпалили кладата на Патрокъл. Вятърът в перката на летателния апарат в ръката на Леонардо понякога се задвижваше според законите на пресоването на въздуха, изследвани от Леонардо. Тогава въздухът го засмукваше и той се оказваше над Колизеума и над Палациото. Там горе беше и Еней и...., а отгоре се съзираше най-добре пещерата на етруската вълчица под всички дворци на Еней. Той се нареждаше под виметата и заедно с Ромул и Рем и пиеше млякото, както дедите му бяха пили кобилешкото мляко. А докато пиеше млякото, знаеше, че тракийската дума за мляко е пак мляко, а фригийската дума за хляб е първата дума за хляб според Херодот. Иродот според Раковски, та този Иродот с легендата за децата отгледани в пълна самота, проговорили първо на фригийски, доказваше че фригите са първият народ на земята. Дали само затова Омир е наречен от Раковски тракиец? Мислеше с все по-светкавична бързина и обяснението за това беше фактът, че горе в небесата мислите се придвижваха с много по-голяма скорост. Тъкмо горе, засмукан от въздуха по законите на Леонардо той прелистваше листовете на бележниците му, за да вникне по-добре в написаното. Обичаше да съзерцава моста с двойната конструкция, веднъж обаче конструкцията щракна като зъби на акула и той се видя зазидан в решетката на кристала. Тогава изживя най-голямата паника от възможността никога да не излезе от капана. Разбира се, най-трайно се занимаваше със законите на вълните, вълните, които са навсъде – във водата, както във въздуха, в електричеството, както в тялото и клетките му, в мозъка и в окото. С вълните имаше също произшествие – докато преначертаваше мислено движението на вълната до една точка и надигането и отново, една истинска вълна там нейде в морето бе се надигнала и бе отнесла главата на 7 метровата София Лорен пред вилата на Пейков. Когато отиде да поднесе извинението си на скулптурата тя бе като Александрийският фар, който също молеше да бъде изследван от него. В Ателието на Пейков го занимаваха главно конете с красотата на античните коне от колесницата на Хелиос. Те бяха наредени като мост, един летящ мост, мост в полет, несвършващият полет на Аспаруховата конница, понеже те бяха тъкмо от проекта за паметник на Аспарух. Паметникът никога нямаше да бъде осъществен в страната на прокудените, конете никога нямаше да съзрат истинския си ръст. За да го унижат до край, чиновниците в двора на диктатора бяха уведомили Пейков, че получава “поощрение”. С това бяха прекратили окончателно мерака на още един голям българин да се върне дори и за ден в България.

ЕМИГРАНТИТЕ И АТЕЛИЕТО НА ПЕЙКОВ

Един реванш за понасяните беди, едно обезщетение за колективното зложелателство на света към тях беше посещението в Ателието на ул. “Маргута”, ателието на Асен Пейков. След дните, прекарани в разораване на “мъртвите сибирски полета” на емиграцията, след копанта в собствената памет, деня и нощя, деня и нощя, ето ги една единна група, почти група туристи, тръгнали да разглеждат града. “Кой ще открие под парцалките ни и белите ни коси такива инстинкти, такава първобитна сила на щенията ни? “ -водачката им е достойна за водачка на група от вещери. Отиваха в Ателието като на прегрешение, там ги чакаха халюцинаторните напитки на чувственото, с които щяха да “се налеят до гуша”.

Сякаш дъхът на толкова чужди хора им бе отнел един по един блясъците от искрите на душата. На тях – титаните от Титаник от Мексико-плац във Виена и от мазетата и таваните на Рим и Берлин. Несретници-емигранти от цяла Европа приждаха в Рим зимъс да са барем на по-топло. Склуптурният бюст на папа Пий XII доста скептично ги наблюдава. А междувременно все повече се нагъват градините на Итало Салвино от новите пришълци в отвъдното. На улица “Маргута” сякаш нищо не се е случило преди мизерстващите емигранти да се снабдят отново с тела, които искат, мечтаят, бленуват, а не са само болка. Заедно щяха да усещат пробуждащата се топлина на инстинктите си, голотата на телата и то не сегашните, а някогашните, соковете на слепването, скърцанията, стенанията, виковете на органите си. Авантюрата да се изложат на опасностите на красотата, за да станат само природна субстанция, радостни животни, които са извоювали отново правото си да се забавляват чрез телата си. Като патерици оставяха пред Ателието старите си похабени тела на старци и старици. “Нашето Ufici, което е и офис.” Единственото, към, което се стремяха, беше замъглеността на съзнанието, замъглеността от желанието, това бе най-дирената от тях мъгла. Както животните ги водеха на водопой, така тях ги водеше колективното прегрешение с красотата.

Насред скулптурите в ателието четяха всеки ден по един ред от “Луда любов” на Бретон. Знаеха наизуст страницата с любимия си текст за един мост, на който ще са все двамата и хитруваха да отварят ден след ден тази страница.

Нещо като водач им беше един стар емигрант, който държеше строга сметка за времето, което му оставаше, и не се съгласяваше по никакъв начин да води безсмислени битки, които на всичкото отгоре не бяха негови. “Без коментар” - отваряше големите си очи с бели извитио мигли над

кестеняви зеници и неотклонно печелеше определението “темерут”. Той всъщност повечето време беше в нещо като дрямка със затворени очи. Най-много да кажеше: “А отгатнете къде съм.” Беше щастливо надарен с хумор. Някой му разправяше за летателния апарат на Леонардо, който трябвало да се управлява с движения на главата на пилота. “Хм, да не може да се почеше.”- възклицаваше и пак потъваше в своите си селения. Или докато някой възторжен поклонник на творенията му надничаше в скиците му от фриза от Самотраки, той прекъсваше възклицанията им с някой гневен сарказъм.
Старците се примъкваха в Ателието като мръсни улични котета, дошли да усетят пак телата си и бляновете им.

Ателието беше Храм на тракийската Бендида сред разни други родствени и етруски божества. Но Бендида въртеше вътре пак вретено, вретеното на насладата, чиито нишки се превръщаха в нишките на съдбата. Душите им побираха телата сякаш бяха вече шепа пепел. Но тракийските ветрове, разпалили някога кладата под трупа на Патрокъл, сега раздухваха пепелта от някогашните им тела и ги разжарваха. За да се обяснят в любов към живота, телата им се обличаха в телата на София Лорен и Лина Лолобриджида. Те се подлагаха на поривите на насладата както едно време на поривите на свободата при бягството им. Попаднали сред митологичните пари и мъгли на Ателието бандата полупросяци изведнъж разбираха, че нещата не са точни и определени и че това е най-голямата свобода, от която човек трябва да се възползва. Колективните игри започваха с кодови думи за Самотраки - “Сега сме на Симпозиума, но ще изядем халюцинаторните гъби, ще подпалим опиумните треви между колоните и ще стигнем тъй до най-дълбокото.” И телата най-сетне ще са отделени от тираничните души. Правеха доста груби уточнения за любовта, която очакваха. Формите на оголената еротика в Ателието им говореха, че не трябва да се примирят с това, което са, с изпопадалите зъби и увисналите кожи.
И при всяко посещение превъплъщенията на всеки бяха едни и същи сякаш душата упорито искаше да се излезе наяве чрез предпочитанията си. Нищо друго освен душата не разкриваше причината защо един усещаше така, а друг иначе. И както всеки си имаше неповторимия къс живот зад себе си, така всеки си имаше своя къс фантазия, в която се намесваха едни и същи рога или котешки езици, жречески факли или глави на Кибела. Оказваше се, че всеки носеше един определен къс фантазия, която бе същото лично притежание като къса минало. И тези фантазии не можеха да бъдат отхвърлени, както не можеше да се отхвърли миналото. Не можеше да се

откажеш от тях, както не можеш да се откажеш от миналото си. И както миналото си е чисто твое съкровище, така и фантазиите бяха от твоите съкровища. А дали фантазиите не бяха пак едно минало, но едно много по-далечно минало? А иначе това бе една игра, в която намираш другари, както във всяка друга игра. Неутолената нужда изведнъж ги сплотяваше извън всякакви дрязги и политически разпри. Сладострастието изместваше безпаричието и глада. Краката с възлите на разширени вени, напъхани в закърпени чорапи или в чорапи със спуснати бримки, отпуснатите и меки като презрели смокини тела откриваха, че могат да желаят и да мечтаят. Очите на телата им ставаха жизнерадостни както вътрешностите им, всеки си измисляше някоя любов със знаменитост и се въплътяваше в друга знаменитост, пъхваше се в бедрата, в корема, в лицето на някоя филмова звезда и изведнъж започваше да целува мислено с нейните устни, да усеща трепета в лоното и утробата на Лорен или Джулиета Масина и така насладата бе по-голяма дори от това, което бяха изпитали на млади години. И Пътят вече беше Виа Игнатиа, по който крачеха знатни римлянки и тракийките на Густав Моро и всичко бе по-чувствено от познатите им от личен опит удоволствия. Между децата и старците общото бе тъкмо наложената целомъдреност. Поразителните приключения на пола ставаха възможни благодарение само на едните мисли, дори когато физиологията отдавна е "сдала багажа". А бръшлянът по фасадата на ателието на ул."Маргута" се развяваше като косите на Жената-Коси. Плътта вече не беше окаяна, защото изпитваше наслада, съвсем истинска и кой можеше да каже изобщо коя наслада е истинска, щом те я изживяваха сега, както и да си я бяха доставили. И животът не е вече нещо, за което те носят вина, а чисто наслаждение всред здрачните следобеди в ателието. През реалното им съществование идеите бяха били много по-съществени от собствените им чувства, те всички бяха по някакъв начин бунтари срещу най-зловеща диктатура. Чак тук започваха да чувстват съществуването си, собственото съществование на телата си, не на идеалите си и сякаш чак сега нищо не им пречеше да живеят. Това бе като излизане на сцената на собствения живот. И вече знаеха какво да правят с устните, с ръцете си, с шиите и бедрата си. Ателието бе фонтанът от филмите на Фелини, в който те окъпваха някогашните си тела, за да смъкнат от тях всички умрели клетки и увиснали сбръчкани кожи. Те, които бяха най-бедни сред бедните, понеже нямаха не само покрив над главата си, но и любов, тук бяха щастливи. Не присъстваха на някакъв чужд концерт, те бяха инструментите, които всмукваха удоволствие, инструментите, в които свиреха родните тракийски ветрове. Ветровете ги бяха намерили чак тук, в Ателието на другия българин. Тук можеха да са ездачи не само на други тела, но и да са

тракийски конници, в ателието летяха коне и описваха един мост в пространството, конете безспорно бяха излезли от плочите на Тракийския конник, но тук бяха конницата на Аспарух. Този проект нямаше никога да бъде осъществен в поробената им родина, в която некадърността не бе допуснала делото на големия българин.
Тук можеха да общуват с Борето, Борето беше Борис Христов, който бе популяен сред емиграцията и с полумитичните си способности. "Говори си с тебе по телефона и ти казва - "Ама Вие сте със зелени очи и сте много висока." И ти казваш "Знам, но Вие откъде знаете." "Ами по телефона Ви виждам" е отговорът." Но всички те имаха огромен респект от съпругата на Борето, та си казваха за прага на дома му - "Там не е като при Асенчо, там не може да се вмъкваш току така при Франка." Докато Маркизата на "Асенчо" бе за чудо и приказ маркиза, и ще те нагости със сладки, дето е пекла специално за тебе, и ще изпрати с някой сандвич в джоба и тебе ти е жал да изядеш сандвич, който е приготвен от ръчичките на маркиза.
Движенията на телата им бяха обяснението им в любов към живота. От тях изпълзяваха живинки, протягаха се разлистени клончета с прясно зелени дъбови листа и с листа от самородно злато. Те разбираха как да използват някогашните си тела дори само от свиването на пръстчето на някоя статуя или от жеста с който статуя придържаше гърдите си, преливащи сякаш от кошница с плодове. Старците виждаха как целувката се извайва върху устните на статуята и как тя се разчленява като рисунките на Пикасо, докато трае безкрая на целувката, за да станат видими вътрешните целувки на органите, гениталиите, клетките. Очертанията на целуващите се устни са като в обвивка на току-що разцепен при падането узрял кестен, тази целувка в бодлива обвивка странства към слънчевия възел и лоното, докато ръката на мъжа го придържа отвън като при целувката на Домие сякаш да не се изтъркули целувката извън тялото.

КИЛИМЪТ

На една витрина са паднали едри капки дъжд, местят се като лупи и уголемяват образите зад тях. Магазинът си има свод сякаш е ниша в катедрала. Движат се капките, поставят на фокус кръгове с точки, разперени паяци на Ж, кукички и геги. Смайването му му пречи да съзре цялото. Древнотракийските знаци, чтъкани в някакъв килим, вмъкнати в геометрични фигури и стилизирани цветя. Килимът удобно се проства в съзнанието му – на спокойствие да ходи по него напред-назад и да го разчита. И чтенето се получава – наляво и надясно, нагоре и надолу.
Докато се взира през лупите на капките, не усеща, че цял е вир-вода от дъжда. И заедно с неразгадаемия текст на килима тече един уж съвсем друг

тектст.Отгоре пише “Thuk” - навярно Тукидид и някакви числа. “Там има няколко халкидци, но повечето са пеласги от племето тирсени, които някога са населявали и Лемнос и Атина: там има също и бизалти и крестони и едони. Те живеят в малки градчета...” И - “Планината Атон има форма на съсца и е така висока, че жителите по върховете при изгрев слънце са вече уморени от оран, докато покрай брега едва начеват да пеят първи петли. По тоя бряг царувал тракиецът Тамирис, който се занимавал със същите работи като Орфей. Тоя полуостров населявали пеласги от Лемнос, разпределени в 5 града: Клеона, Олофикс, Акротой, Дион и Тис.”
““Ора” като “bohren”, макар че Карл Густав Юнг има май само на едно място препратка към старобългарския – за бог Либер и любя.” Като приключи с краткото езиково сравнение мисълта му се върна при най-главното – Лемнос. Етруските надписи на Лемнос. От услужливите текстове на Тукидид, разходили се по вълшебното му килимче, можеше да се заключи какво и как. “Езикът на етруските в Лемнос е от пеласгите и знаците му са оттам. А общото между старобългарския и тракийския трябва да се издълбае във времето. Вазите от Самотраки! Кабирите и надписите по съдовете! А иначе аз съм тъкмо като уродливото джудже-кабир от онази ваза.”
Цяла нощ прави съчетания в главата си от знаците, белки нещо се получи. На сутринта беше пак пред витрината. Нямаше ги капките-лупи, нямаше го и килима. “Продаде се, беше скъп килим от Източна Европа, от нейде си, от някаква България.” Вълшебното килимче бе отлетяло.

КОЛХИДА

Всяка вълна изхвърля злато в краката му, злато от дворците на Медея. Той мята чувала със злато и продължава нататък. Златното руно е метнато на гърба му. Как се радваше на етруския надпис “Калхас”, ами нали е до Колхис, Колхида. Рила в древността е носила името Кавказ, Кавказ е бил тук. “Еней носи в името си началото - ен, един, оттам Игнажден, Един ден, денят година. Ето го рунния знак за Ен Този рунен знак показва откъде произхожда и етруското начало - от старобългарския календар с едничкия ден за Нова година - Ени, Единак - Единичният. Същият рунен знак е за шумерския бог Енки.

ИНЖЕНЕРЪТ

„Какво чудно? На, подръж това – обажда се Инженерът през девет планини в десета, мразеният от толкова археолози Инженер заради това, че знаеше далеч повече от тях. „Хм, няма да знам, моето знание да не е от техните университети, моето знание е от Енох. Ох“ - охкаше си от различните

болести, които вкупом го бяха нападнали. „Онези отгоре – кръглите му с меко и дълбоко кестенево кафяво очи се обръщат нагоре, - нещо не искат много да знам и ей колко болежки.“ Сега под тежестта на съда, който му връчи Инженера, Мидас започна да охка. „ За какво ми е туй гърне.“ „Във всеки случай, не да вариш боб в него. Ето, тук външното съдче, тук вътрешното, пускаш електролита и си имаш електрическа батерия. Туй-то – измислили са го древните. Не де, не са го измислили, онези от небесата са им го подали.“ Инженерът вярваше на космическия произход на човечеството и бе посветил живота си да изнамира българските доказателства за това. „Той Деникен е чул, че го каним, аз и моите приятели, но не пристига. Защо ли? Ами ще трябва да пренапише цялата си теория, защото ще види, че нещата са тръгнали оттук и от нийде другаде.“ И додаде:“ Пък от друга страна, добре че са болестите, че с инвалидната пенсия мога горе-долу да преживявам, а цялото ми време така е свободно, значи онези отгоре са го освободили, за да си свърша работата.“ Не вярваше на никакви комунистически и посткомунистически власти Инженерът, на никакви музеи и институти - „Каквото съхраним, ще е по къщите.“ Като строителен инженер беше установил, че на който строеж да копнеш, отдолу ще се покажат другите строежи, под тях - други. “Няма празно място в земята ни. Ей вчера попаднахме на купища глинени лампи, с глави на грифони, на музи или с кръстове. Предишния ден буквално на ръката ми се наниза ей тази стъклена гривничка. Още като млад инженер взе да ме гложди - Какво разкопахме ние? Това камък ли беше или нещо като бетон на неолита? И в този със бетон, оформен като капител, се показваше кафеникава плоска лепка, бая големичка, беше залята с бетона и така запазена. И взех да чета, голямо четене падна - малко от малко да разбера за какво става дума. Така изследователството стана най-важното в живота ми. Жена ми ме напусна май тъкмо за това, но аз нямах време да ѝ обръщам внимание, защото бях зает със световна духовна задача - и така до ден днешен. Хм, явно попадам в центъра на пулсации на троичното деление и мира нямам.”

При разчитането на Ситовския надпис ползваше кажи-речи цялата литература за скалните надписи по света. Но в българските библиотеки и книжарници тази литература я нямаше, нямаше и как да дойде по въздух и море. „Но тя идваше – смее се Инженерът. - Разбираш ли сега как? Така както ти си общуваш с мене по самия въздух, така идваше и нужната ми книжнина при мене.“

Нали беше Инженер и си разбираше от специалността, се хвърляше в какви ли не изчисления. „Ето, каменна котва, хвърлена от пелазгите във водите над потъналите им селища. Котви, големи колкото хълм, току-що свален от

планината. По нея ще изчислим големината на кораба. Както траките са могли да изчислят размера на купола на храмовете си така, че който застане под тях, да чува гласът си многократно усилен от ехото му, което сякаш се блъска в невидим цилиндър, в който са застанали, така и човешката енергия в определени места се е усилвала стократно, да може да мести планини. Традицията за удължаване на черепите при трако-българите е имала за цел пак такъв ефект - усилване вибрациите в черепа, чрез които се усилват многократно телепатичните и интелектуалните възможности на мозъка.“ Котвата, голяма колкото хълм, се мъдреше в апартамента му, в който придвижването беше сложна работа. „Хайде, оставям те при твоите хареми от етруски и тракийки, и ти си бил винаги като траките, ако си с по-малко от четири жени, се мислиш за ерген. Ох, и тежка служба е била да си жена на тракиец, щом трябва с него да се впуснеш в отвъдното. Виж сега, ако Деникен поназнайваше български, колко добре щеше да е за него. Щеше да има какво да тълкува. Защо съзвездията в старобългарския се наричат животи. А де, сещай се тогава откъде е дошъл животът на звездата Земя. От други звезди.Тъй, тъй. И да вземат учените да обяснят защо в Абидос в Древен Египет наблюдаваме тракийската традиция от погребение на фараона с жените му.“

“Къде ли е жена ми, защо се обажда само като Книга с коментарии за древни култури, а за себе си нищо не издава? - питаше Инженерът. - Още ли ми се сърди заради четирите и повече жени едновременно във всеки момент на мъжкия ми живот? Та това е детинщина от нейна страна. Държи се не като тракийка. “

Снабден с точните науки, Инженерът кацва върху едно или друго свое отражение във водите на Лета. “Лет -години, Лета. И най-важният град на мигдоните е Лете на 20 км. северозападно от Солун, където е открит първият папирус с орфически текст – датировка между 340 и 320 г.пр.Хр. Да, в Лете е открит орфическия папирус за странстванията на душата през Лета. Градът Лете носил името на храма Лето. И най-видният военачалник на Александър Македонски е Неарх от Лете.” В лете господне той ще попадне в Лета, но дотогава ще изтече много вода в нея, защото той има още толкова неща да изследва.

“Инициациите на орфиците са били свързани с освобождаването от страха, освобождаването от вината.” Той смята, че вече не влачи страха, нито вините. Особождаването му е дошло чрез изследването на древното знание. “Освобождаването в съзнанието ти от сегашния живот ще ти помогнеш да видиш предишните.”

Инженерът-археолог се смееше: „Древните са имали Seelenkult/Погледни E.Rohde, добавяше „Psyche, Seelenkult und die Unsterblichkeitsglaube der Griechen", а ние имаме култ към какво - към консумацията.
Инженерът обичаше да разсъждава за изгубените завинаги за човечеството папируси , златни, костени и глинени таблички.. За изгубеното съдържание не можеше да се докаже нищо, но той предлагаше възможни варианти. С вазописта от Атика и Южна Италия беше далеч по-лесно - митовете бяха разговорливи.
За Инженера-археолог нещата бяха съвсем прости: „ Откъде сходствата в учението за душата из различни точки на Средиземноморието – ами корибантстващите орфици са развивали съвместно знанието си чрез телепатията.Телепатичната връзка на орфици, бакхи и питагорейци, на халдеи, египтяни и финики при изследването пътищата на душата из бесмъртието. Защо трако-българите са удължвали черепите си чрез пистягане? И това чак до 12-13 век. Защо ли? Защото в получената форма на черепа се постига вибрация, която помага за включване във вибрациите на информационното поле и телепатичните способности се усилват многократно. Когато чуждите народи говорят за чудесата на българските колобри и шамани, те са били наясно, че те притежават дарби и знания, недостъпни за тях. Недостатъчно образовани "световни" професори разсъждават за шаманските качества на Орфей, без да го свържат с шаманските знания на трако-българския народ. Сравняват професорите Орфей с ведическото божество Prajapati-Първопроходеца, а дума не обелват за факта, че българският език е най-близкият до ведическия санскрит. Как да го кажат като хабер си нямат от българския."
Инженерът също ползваше знанията на бай Йордан Вълчев. Неведнъж беше пресичал границата, за да прилага теорията за прабългарския календар в древните църкви в Италия. "Работи! Предположенията на бай Йордан работят! - ликуваше след всяко връщане. - Но там си имам помощници, бегълци от България, а и местни фамилии Булгарини. Заведат ме в някоя църква, а там се излегнал змей. И църквата построена в годината на змея. "Ох, верно е, Родихме се змейове, бай Йордане!" На свещеника подарих листче с прабългарския календар на италиански, че и на келтски." Беше си изградил свой таен език. Ако беше улучил нещо с предположението си, казваше: "Ей пак минах през Казахстан - казах и стана.""Имената на месеците са шумерски. Шумер е Сумер. Су-со - от. От морето. Онези траки след Потопа дошли от морето. Погледни лицата от шумерските надписи и ги сравни с лицата на родата ти. Все същото. Погледни и знаците им преди клинописа и ги сравни с руните ни. Пак същото." И прибавяше: "Тъй ми се чини работата." За себе си рядко ще

кажеше: “Сълагерниците ми в Бесапара бяха най-добрите слушатели. Чукаме камъка на чакъл, сърцето ми плаче - “Превръщаме на чакъл Бесапара, създаденото от предците си на чакъл превръщаме. И изброяваме една след друга мъките ни, става нещо като африкански джаз. Чукаме камъните под един и същ ритъм и припяваме думите от календара: Шелом, Вечем”.”

„KANIGA – шумерска дума за книга. Изследователите на информационното поле са видяли в небето тъкмо шумерски знаци. Но корибантстващите нямаме нужда от уреди, за да видят знаците в небето. Както и няма защо да ги наричаме шумерски. Това са знаците на древната трако-българска писменост и българските руни. Както няма защо строителите на праисторическите съоръжения да са подражавали един на друг, те са получавали просто една и съща информация. След Шумер е Елам. А еламските знаци са вече на почти сто процента български руни, пък българските руни са и глаголицата .Вземаш фонетичното значение на глаголицата и четеш еламските надписи и изскачат имената на царете им, известни от другаде. Та е нямало защо братята Кирил и Методи да откриват глаголицата, тя отдавна, поне от 5500 година пр. н.е. е превърнала цели планини в страница на своя книга. Надписи както изписването на мандалата, за да се хармонизира Космоса. Тези надписи са хармонизирали българското небе и затова то ни пази.“ „Откъде всичко това?“ - кокореха се слушателите му. „Когато човек има вътрешно зрение, няма нужда да пътува до Имеон, където е Неговото Име.“ Разчепкваше като жива вълна думите
приятелят му.

Инженерът предполагаше, че заради страстните си филипики срещу Института по български език бе преследван от Института и в лагерите. „ Подхвърляха ме от лагер на лагер, това, че ми сменяха лагерите бе екстра, попадах в най-различна езикова среда. Диалектите са водохранилища за езика на траките и езика на българите.“ „И аз съм го чела някои от тези неща.“ - изсумтява някой. “Ах, ти моя Чела???”, чуваха го изненадани да казва.” И после го чуваха да обяснява: „Чела означава ученик на тибетски. “ И повтаряше доволно: “Ах, ти, моя Чела.“ Слушателят е много доволен от тази титла, която Инженерът му дава. Носеха му чужди списания с неразчетени надписи от близо и далеч. Чувстваха се негови сътрудници в изследванията. Размахваха под носа му някакво списание. На него е снимка с надпис: „Сензация!”, а той “Та това са знаците на пелазгите, глаголицата, нашата кирило-латиница или просто българската писменост.”

Като фокусник показваше “фокуси от неолита”: “Вземаш това глинено съдче, след това сребърното, пъхаш ги едно в друго, наливаш електролитен

разтвор и ето ти я батерията за произвеждане на ток. Случайно ли в Египет има фризове с изобразени грамадни електрически крушки.”

ИГРИТЕ И СПАРТАК

Фантазиите на Жената-Коси заразяват със силата си и Мидас. И го отвеждат от Етрурия и Тракия до Спартак. Homo ludens - играещият човек.

- Смята се, че “луден” е етруска дума. Римляните са заимствали игрите от етруските и от тях са създали думата ludus - игра - от етнонима lydos - лидиец - синоним на етруск, вярвайки че етруските са дошли от Лидия в Мала Азия. Етруските - homo ludens на античния свят. Най-важните им култови действия са придобивали значение на градски игри. Голяма част от великите римски игри, заети от етруските, се празнуват в цирка. В римския цирк има олтар на Конс. Конс, приспаният в земята, който се откъсва от нея в дните на празненствата консуалии. При Тарквиниите е създаден цирк с места за публиката, Тит Ливий съобщава за тях. Етруските фризове с ездачи и с боксъори. Ездачите от Казанлъшката гробница и тракийските погребални надбягвания с коне. Игрите Кнедрисийски във Филипопол. Навярно тракийските хтонични игри са преди етруските, както пелазгите са били преди етруските. До юмручните боеве - гладиаторските, започнали както се твърди пак в Етрурия. От Етрурия минали в Кампания и оттам в Рим. 264 г.пр.н.е. - годината на изобретяването на едно от най-големите зверства - гладиаторските борби. Братята Марк и Дециум ги организирали в памет на баща си. Човешки жертвоприношения в памет на баща им. Човешки жертвоприношения без те да си изцапат ръцете. До 1 в.н.е. палачите, които ги доубивали, носели маската на етруския демон Хару и неговия атрибут - чук. От хтоничните етруски игри изскочили гладиаторските. С удоволствие човечеството се върнало към времената на човешките жертвоприношения. Робите трябвало да се избиват в чест на чуждите прадеди и божества.

За да стигне до Спартак Мидас трябва да мине през истината за римското завладяване на Тракия. С размер на космическа катастрофа е това завладяване. Там, където свободата на личността е била главна повеля за всяко мисерийно действие, там където свободата е въздухът на мистериите, на митичното, на съществуващото, загубването ѝ е пълното разрушаване на реалността. Реките потичат мътни и кървави от кръв, траките гинат самоубийствено в неравна борба, никога неприучени да са роби. И все пак - робството след реките от кръв се настанява на мястото на свободата. И името на славните, добродетелни гети става синоним на роб в проклетата империя. Ета цял живот не пуска греблата в римските галери, той не може да ги пусне, защото е прикован към тях. Е, робството е нещо

такова - прикован си към него като в римска алера, не можеш да избягаш на крачка от него. Гребе Гета и не стига доникъде. Брегoвете са все чужди, завинаги робството го е отдалечило от родните брегове. Жената на Гета е в мините. Копае руда с голи ръце, така както той копае вълните с гребла. Нито рудата, нито вълните имат изкопаване. От мината пее жена му люлчините песни на бебето им. Песните залюляват люлката горе в дома им на виделото, детето се унася, с него е бабата, майка ѝ , оставена от боговете жива да го пази.

Грта трябва да забрави всичко друго освен робството, за да е съвършеният роб. Гета трябва да забрави как безсмъртстват гетите. Да забрави инициациите на племето си, през които е минал. Да забрави начаса историята на народа си, издържал най-дълго в борбата срещу зловещия Рим. Но забравата не идва - въпреки плющенето на камшиците, въпреки безпаметството на болката. Животът му на роб обаче не може да заличи по никакъв начин съзнанието му за принадлежност към гордото и високодобродетелно племе на гетите. Рим е дълбоко заблуден, мислейки че жестокостта му е създала съвършения роб и той рано или късо ще си плати жестоко за тази своя самозаблуда. Гета е завинаги гет, но не завинаги роб и Рим ще го усети.Знанието за Космоса и звездите е в него от племето му и това знание никакво робство не може да му отнеме.

Гета обаче не може да бъде Спартак, той може да се присъедини към него, към неговата свобода, но не и да е самата свобода. За да бъде пленник гладиатор Спартак първо е бил водач на въстаническа армия, армия далеч преди другата въстаническа армия - гладиаторската. Изследователите му от всички епохи дирят следите на тази му първа армия, съзират я по северното Черноморие при мистериозната фигура на Митридат VI Евпатор, врагът на Рим, заклел се в неговото унищожение, в освободеното Боспорско царство, чиито владетели също носят името Спартак, в Мала Азия и Кавказ, навсякъде където са враговете на Рим, може да се намира Спартак. Логиката на свободата свързва името на Митридат VI Евпатор и Спартак. И меди и беси си оспорват Спартак - наш е, жреческото племе на бесите в свещената планина не приема разказаното от легендите за пленения принц на медите.За бесите и Спартак, и Орфей могат са само от неговите недра и от недрата на свещената планина. Жена му - жрицата на Дионис Фия е мобилизирала цялата магическа сила на божествата в светилището, за да бъде откъснат пленения ѝ съпруг от лапите на поробителя. Когато чудото не става, когато става ясно, че боговете са вдигнали ръце и от Спартак, и от цяла Тракия, Фия, натоварена с божественото знание и с божествените пророчества, тръгва с него. В гладиаторската школав Капуа ще е жена му, много странно жените от семейството на Спартак се появяват там, където

са само мъже - гладиаторска школа. И боговете са довели в Италия и сестра му Мирца/Марица/, подготвяйки сякаш ладиаторската армия, в която ще има вече място и за жени, и за деца и старци. И тракийското познание за свързаните души триумфира чрез любовта на бойното поле, любовта на Спартак и Фия, любовта на Мирца и водачът на трети въстанически корпус А..... Когато А..... не е вече между живите, любимата му Мирца няма как да не го последва, виждаме я да му подава ръка като тракийката от Казанлъшката гробница - Аз ще съм винаги с тебе. Когато и Спартак загива, тялото му никога не е намерено - нито сред загиналите, нито сред разпънатите. Фия, тракийската жрица е използвала свещеното знание, за да го укрие от поругание. Телата ги няма, но духът им като знаме се ветрее във вечните пространства на свободата.
Мидас си има своя версия за най-известният гладиатор на всички времена, вдигнал за живот онези, които били определени за гибел. Онзи Спартак от медите с царското име Спарток, известно от одриската царска династия и от династията на Спартокидите в Боспорското царство. За да вдигне изведнъж толкова маси на бунт, той е владеел "корибанстването" - пренасянето на мисъл на разстояние. Така робската му армия се оформила първо в главите.
Той е могъл да корибантства, както слугите траки в пиесата на Еврипид. Достатъчно е да спиш, за да се свържеш с другите и с божествата. Това е корибанстването у Еврипид, той положително е знаел повече за орфизма от самия Мидас. Корибантите на Богинята Майка и корибанстването на орфиците – използването на естествените вълни на мисълта.

И заповедите на Спартак са идвали до гладиаторите пак по този мълчалив, но сигурен път. Сенека е казал: "Робът е човек, равен по природа на другите хора; в душите на роба са заложени същите начала на гордост, чест, мъжество, великодушие, които са дарени на другите човешки същества, каквото и да е общественото им положение..... Ще ми кажат: но нали те са роби. Да. Но ето този роб обладава свободен дух. А покажете ми кой не е роб в един или друг смисъл! Този ето – роб на похотта, онзи – на користна жадност, а този – на честолюбие!" В едно гладиаторско помещение е намерен надпис с името на Сенека. Гладиаторът е знаел мисълта на Сенека, за да я изпише в клетката си като знак на човешко достойнство. По същия начин името на Спартак е било написано в главите на гладиаторите, както и всяка негова заповед. Според Сенека заради отказаното им човешко съществуване робините масово са избивали децата си.

Но Спартак от племето на медите е носил съдбовно съдбата на племето си. Навярно е пленен тъкмо във войните на римляните срещу медите, завладяни по негово време. Спартак – злощастният принц на медите - решава да не е войник в чужда армия. Има и намерен надпис, че е бес. Има и предположения, че е бил в армията на понтийския Митридат VI Евпатор. За всеки човек-легенда има много легенди. Жена му, посветената в Дионисиевите мистерии пророчица е винаги с него в трагедията. Когато го завличат пленен в Рим, ужасени римските войници съзират как змия се увива около лицето му, докато спи. Според Плутарх жена му пророкувала за мъжа си - "Това е знак за предопределената му и страшна власт, която ще го доведе до злополучен край." Нищо не смекчила пророчицата – нито предопределената му и страшна власт, нито предопределения му злополучен край. И вървяла с него. Единственото, което можела да направи, било да е с него. За да е била жена му с него, той трябва да е бил учител на гладиаторите, не обикновен гладиатор.
За да събориш Римската империя трябва да си на страната на тези, които могат да я съборят. На страната на робите и варварите, които все един ден щели да я унищожат. Спартак е в началото заедно с Митридат VI Евпатор. А какво друга мечта да има принцът на племето, загубило току-що от римляните родината си. Ще си направи своя, бунтовническа, ей що люде са на неговия хал. Но да си сбере своя си армия трябва бунтът да е в човешките глави. И тръгва той да засажда бунта в главите, на които са до него - говори. На тези, дето са далече - праща мисълта си за бунт. Той знае как, трако-българите знаят как се прави. Еврипид е вложил в устата на героя си репликата: "Не корибанствайте!" Репликата е отправена към едни роби от трако-българите, които спят и изпращат сънищата си насам-натам. Корибанти били помощниците на Богинята-Майка, а тя очевидно ги била научила на тайните си. И отправя Спартак към хвърлените на лъвовете гладиатори заповедта си "На бунт!" Мисълта му хвърчи през главите на гладиаторите и те се сбират под меча му, и армията му става толкова голяма и силна, че вече може да се тръгне към Рим. Лошо му се пишело на свърталището на греха и робството, ако само войниците му не били престанали да следват мисълта му. Но у тях покълвали желания, дето да ги спънат, страхът и милозливостта към дома избуяли като плевел и всеки от тях затеглил към къщи. Как да победиш врага, когато душата те води не към врага, а към родното гнездо. И се запътили - едни към Галия, други - към Дакия. И бунтовническата армия станала на армията на разпнатите. Разпнатите им тела били разтворили широко ръце сякаш с тях махаха на къщите си от далече.

“Защо когато говорим за величието на римската цивилизация по земите ни, не смисляме какво е донесла на населението тук? Тракийските роби в галерите и жените в миите, изоставили децата си на бабите. Защо не знаем славната победа на гетите в Истрия с обезсмъртените бойци, а се прекланяме пред римляните?“
И после Мидас влиза в обичайния си режим на питане. Тогава той не чуваше нищо от отговорите, защото най-интензивно мислеше:
“Защо думата “спартанец” съдържа корена на името “Спартак”? Защо царете на Спарта са наричани “архигети”? Ярките гети? Защо са воювали непрекъснато с атиняните? А ако те са потомци на предгръцкото население - пелазги, кари? И Спартак не е ли „този, комуто всичко му спори“? Дечев видя ли в тракийските имена наши? Разчете ли тракийското Порис, троянското Парис като Борис? Разчете.”

Пришълците бяха людете, които теглиха границата между света и тях самите. Между тях беше и ЧОВЕКА-ГРАНИЦА. Той бе начертал кръг около себе си, “Както сторват етруските жреци, за да обозначат свещената територия.” Не оставаше без обяснения той действията си. И обявяваше, че никой няма право да прекрачи тази линия. Това било неговото свещено лично пространство. Той предпочиташе този затвор, собствено производство, вместо да се меши със себеподобните си и да ги среща ката ден. “Някога аз самият служех за граница. Всички ме прескачаха, всички ме тъпчеха. Конфликтите се изсипваха директно в сърцето ми като в кошче за боклук. Затова сега съм си изградил тази отбранителна система. Ето, хвърлете камък срещу ми и наблюдавайте какво ще се случи.” И наистина камъкът отскачаше обратно сякаш беше срещнал стена. “Как става това? Става от моята самоотбрана, която съм поел в собствените си ръце. Трябва много да вярваш в себе си, много да се обичаш, за да постигнеш това, което аз съм постигнал в браненето на собственото аз. Защо древните българи са носели името ази, откъдето е Азия? Тъкмо от усещането им за “аз”, за това кои са те. Затова азбуката започва с Аз преди буки и веди. Най-важното познание е познанието за Аза. От него е и йазикът. Ако човеците не са Аз, как ще обменят информация? Ами то Азът е абсолютно необходимо за обменяне на информация - умуваше човекът. - А има и тракийски цар с името Аз.” Някои хора упорито се опитваха да преминат границата, която той бе очертал, но отново както камъкът отскачаха изненадани от невидимата стена. Границата обаче се преминаваше безпрепятствено от таралежите, лисиците, костенурките и от всяка друга жива твар. Животинчетата бяха го наобиколили и ближеха нежно стъпалата му. А той миришеше силно и на таралеж, и на лисица, и на пръч, че и да нямаше

прекарана граница, хората се отказваха вече да го доближат, та той така ужасно вонеше, че желанието им за общуване минаваше от само себе си. В един момент на човека обаче му омръзна да стърчи и да излъчва миризма на таралеж, на лисица и на пръч едновременно. Тогава реши сам да излезе между хората, но това изобщо не му се удаде. Той беше построил сам затвора си, но беше забравил как се излиза от него.
“Отговаряй само на въпросите, които не знаеш.” - учеше бащата сина си. Да живеят на Острова-Ухо. Да живеят в ухото. Сами да са ухо. Островът–Ухо сам си дирeше приятелите. Всякакви особняци намираха пристанище тук. За тях Островът-Ухо беше страната на тишината, в която проникваха само звуците на Космоса. Тук душите им на отшелници намираха абсолюта. Понякога Островът-Ухо почти оглушаваше от космическите звуци и тогава ушите им бучаха като тибетски рог. Не беше лесно да си приятел с изгнаниците на острова. - Аз не мога да съм родствена душа на всички вас - обясняваше момчето, но аз ви желая да се изпълни копнежа ви, заради който сте тук. Вашите копнежи ме изпълват самия мене с копнежи. Това “аз съм като тебе” действаше безпроблемно, защото те усещаха - момчето беше честно. Той им вееше с ветрилото на веселието: - Нищо лошо не може да ви се случи вече. Лошото, което ви си е случило, лежи далеч на други брегове. Този бряг е само за мечтаене и за изслушване на чужди планети тук.
На Острова ветровете довяха един МЪЖ С КОЗА.
Близостта на концлагера беше една от причините тук да се появяват избягали или приключили срока си в оключение лагерници. Те бяха най-близките хора на семейството им, те бяха членове на семейството им. Това бяха най-важните хора в детството на момчето. Животът му се разширяваше с техните съдби и преживявания по много странен начин. Повечето бяха високо образовани, с тях обсъждаха Диалозите на Платон или стиховете на Овидий, който като тях е бил принудително въдворен наблизо. Пришълецът си беше “излагерувал” годините в комунистическия лагер и сега не можеше да се нарадва на възможността да щъка по света, без да е запрян. Със себе си влачеше една коза: “Аз навсякъде ще я разходя, ще види тя красотите на света, защото заслужава повече от всеки човек. Най-скъпа другарка ми е тя. Благодарение на нейното виме оцелях. Човеците не щяха да ни дават друго за храна освен една измита вода с някаква пръст вътре. Бетер козичката пасяхме трева. Човеците ме измъчиха дотам, че забравих, че съм човек. А козичката взе да идва като нощ при мене и да ми дава млечице.
Затова сега я мъкна навсякъде с мене - и тя свят да види. И на Запад ще я заведа, заедно ще минем нелегално границата и ще ѝ покажа мадоните на

Леонардо и Микеланджело, да види, че не са по-хубави от нея. Аз съм толстоист, на мравката място сторвам, питайте ги за какво ме запряха, мене образец ми е Йордан Ковачев, славният адвокат, защитникът на Никола Петков. Другите адвокати се разбягали, да не вземат да ги ангажират нещо със защитата на такъв страшен враг на народната власт като Никола Петков. А бай ти Йордан Ковачев се юрнал към съда сам да се предложи за защитник. И после от съда - хайде в лагера. Но човекът не съжалява - "Изпълних дълга си." В най-подли времена той изпълнява дълга си! Че като разбрали за лагеруването му други достойни хора, които му били приятели, дето също държали да изпълнят дълга си, че като заваляли протести и просби до комунистическа България - от британски парламентаристи, от индийски президент, от толстоистки комуни в Русия - "Освобождавайте го!" И него са го рисували с козичка заради Ганди, нали са го наричали "българския Ганди". И в Пловдив е имало толстоистка община, а онзи светъл художник Борис Георгиев е бил свързан с нея. Сега ще мина по света и ще проведа една пропаганда за толстоизма. Да разберат хората, че в никой случай не са повече от една коза. Могат ли те да дават такова мляко, от което такова сиренце се прави? Не могат. Ама бомби да правят - могат. Кога на една коза ще ѝ мине през ума да прави бомби? Тя е за почит, най-голяма, не ние с бомбите. И сега по света има сума ти толстоистки общини, ама всичките са нелегални като мене. Нелегални, щото властници искат да притежават другите хора, пак да им са крепостни, затуй не щат толстоизма и в лагери го заточват." И тъй, през година-две мъжът с козата се появяваше на Острова-Ухо. Изсипваше в ухото му всички истории за човешкото величие и низост, които бяха насъбрали с козичката, и пак отпрашваха двамата нанякъде. "Космополитка е моята козичка - хвалеше я, тя е Байрон сред козите, всичко с врещене може да ти възпее. И най-вече дръвчетата, от чийто сок е сукала." Изгубеше ли се, козарят ѝ викаше високо: "Двизарке, къде се изгуби."Защо ѝ викаш така? - питаха го. - Това името ли е?" "Ама как името ѝ , по нашенско в Родопите двизарка е тъкмо коза." "Пък да ти обясня защо "двизарка" е коза. - Намеси се веднъж Човека-Глосар. - На тракийски "диза" е двегодишна коза, думата идва от "две", а вие в Родопите не сте забравили тракийската реч. Затова ревеш през девет планини в десета: "Двизарке, идвай." А туй "рева" е пак от тракийски корен, от "ру"." От "диза" е планината Дизорон/Круша планина/, където са обитавали дероните, първи заедно с ореските започнали да секат монети, сребърни монети, тежки цели 40 грама. Иначе, то и „коза" си е трако-българска дума. Кой ми разправя, че траките са си имали и име Козик. То и мене можете тъй да наричате."

Човекът заостри четири колци. “Аз забивам четири колци и си правя колиба. Аз съм си и това - колибар от село Турия, тоест нашенска Троя - Дуру. Преди да подпират моята колиба колците са били бучнати да подпират египетското “Нуб” - нашето “небе”. Па после колците станали на мраморни колони в храмовете. “Колони” от българското “кол”. Преди да се стигне до “колците” и “наколните жилища” се е живяло направо сред недрата на богинята Семела/Земя - в землянки. Землянките на рибарите край Каварна хич не са по-различни от землянките по бреговете на Малка Скития, 6000 години преди Христа.”

Друг път се завираше като другите мъдреци-пришълци на Острова във философските школи на древните, пак с едната цел - да възвеличае козичката си: “Моята богомолка е тя. Демокрит предполага религиозно чувство у животните, пък ние ги ядем. Тя да не се появи случайно в живота ми, кога се бе толкоз умъчнил, че ми бе опротивял. Погледна ме с онези ми ти влажни очища: “Аз ще съм с тебе, ще трябва да ме чуваш, да ме водиш в гората и да ме пускаш за зелена шума, ще ми чешеш козината, ще ме миеш, ще ме доиш. И всичките ти глупави мисли ще изфирясат.”

На Острова-Ухо живееше един истински ЧОВЕК-УХО. В главата му се бяха настанили чужди хора. Той клатеше глава сякаш гонеше мухи, но чуждите хора не се махаха от главата му. Затова той се опитваше да не мисли. Това обаче никога не му се удаваше. Той мълчеше, но чуждите мисли не мълчаха. Преглъщането на думи беше възможно, но на мисли - не. Тогава реши: “Сега аз ще съм на ход. Ще мисля много и интензивно и няма да чувам никакви чужди глупости.” И това отначало наистина му помогна. Главата му гърмеше от мисли. Но ужас - изведнъж своите мисли видя да цъфват върху устните на другите. И той по никакъв начин не можеше да им забрани да бърборят с неговите думи. Никакво оплакване не беше възможно. Хората изговаряха мислите му в момента, когато се раждаха в нея. Беше истинско преследване. Преследване на мислите му. Лов на мислите му. Главата му беше своего рода един монитор, от който другите четяха. Тогава реши да се изхитри - бързо да променя мислите си преди другите да са ги уловили. И това толкова помогна. Промяната мигновено светваше на монитора на главата му и изменените мисли необезпокоявано минаваше в чуждите глави. Къде да се скрие по-далече от това да се скрие в себе си? Но се оказваше, че скриването в себе си, изобщо не беше надеждно скриване. И собствените му продължаваха да валят в краката му и той стъпваше по тях като по жар. Прах в очите му хвърляха собствените му мисли. Можеше ли да се вгъби в себе си? Можеше макар и за минута да си почине от чуждото плещене? Беше една подплашена жаба, принудена от уплах да бъде деня и нощта будна. Непрекъснато се

самоконтролираше: “Мислите ми не бива да са мрачни и неправилни, но не бива да изразяват и прекалена чувственост.” И той се опитваше да мисли за безобидни неща като пеперуди и птички с пъстри човки. Пеперудите и птичките бяха красиви, тогава и мислите щяха да бъдат хармонични и красиви.” Щом беше прозрачен, трябваше да поизчисти и подреди главата си и да произвежда само отлични, гладки, лъскави мисли, мисли-образци.
Мислите не го слушаха обаче, ама никак, излагаха го всяка минута, изкачваха се в главата му и почваха да ръсят какво ли не. И чуждите хора слушаха какво ли не. Опитваше се да ги побутва по муцунките, да ги насочва насам и натам, но не ставаше. Като жабешко квакане се носеше край него дърдоренето на мислите му. Почукваше по главата си - да ги усмири малко от малко. За да се освободи от терора на отекващите в чуждите глави мисли, трябваше веднага да предприеме нещо. Тогава му хрумна - трябва ми една пуста земя, обиколена само от море, там няма да има чужди глави, които да ме подслушват, няма да могат да ми крадат съня. Той, Камю, го е рекъл - моят ад са другите. И той обърна гръб на света, за да чуват мислите му само птиците в небесата.
Ако там няма хора, няма да има и глави, които да стават вместилища на неговите частни, лични мисли. Така мислите му няма да са достъпни за чуждите хора. И ето го на Острова-Ухо. Мислите му пърхат с лястовичките. Камшиците на думите не можеха да принудят мозъка му да произвежда думи. Той се посвети на пълната си невидимост и незначителност. Никой не знаеше дори името му, той май собствен не помнеше вече името си. Той беше заселен завинаги на Острова-Ухо, свободен като птиче, никога не се умори душата му от птичата песен. От време на време поставяше мидени раковини на ушите си и така пътуваше по открито море. Раковините го убеждаваха, че се чувства като риба в морето. Но и като риба трябваше много да внимава - да не се настани някой Йона в него, с никого не ще да има работа, и с Йона не. Сега той подслушва чужди мисли - мислите на природата. И птиците кацаха на рамото му, а той си мислеше: “Птичето на щастието кацна на рамото ми.” Земята се въртеше около слънцето. Делфините се въртяха около себе си. Те разбиваха водата на сняг. Делфините и Делфи, дело и Делфи, делата на делфийския оракул. Мисълта му вече не спори с говора. Мисълта му се беше отказала да е “брахман” - абсолют и така мовеше най-сетне да изслуша мирозданието, а не собствените си претенции.
Човека-Ухо слуша Бога. Богът, дето на самьскрит е Бхага. “Моето момче - обучава бащата момчето си. - Кръстоносецът Вилардуен изписва родината ни с името Bogrie. Навсякъде са били българите, управлявали са чужди царства, които до ден днешен извеждат произхода си от нас. БхагаГита е

Божия песен във ведическите текстове. Та нашите моми Гити носят името Песен. Ето, учен като проф. Георги Бакалов вече признава, че сме били в Шумер. В Шумер е племето гутеи - траките гети. Техен цар е Курум, вътре е името на слънцето и кан Крум. Е, виж на тази древна ваза какво пише: "Гета". Следвай езика, той ще те заведе където трябва."

ОСТРОВЪТ НА БЕЗСМЪРТНИТЕ

Тук беше мъжът, който смяташе, че се намира на Острова на безсмъртните. Лежеше в пещерата, току -що освободена от Залмоксис, възкръснал за кой ли път, нижеше своите Упанишади/превод от самьскрит - "седя наоколо" - има се предвид "седя около учителя"/.

"Амрита" от самьскрит - "това, което е безсмъртно". Напитката, която те прави безсмъртен, тоест да НЕ си смъртен. "А" е "не" в самьскрит. Така казва Раковски - "агне" например означава "това, което НЕ се гони". Първият бог е бил Яркият, Белият, Сур, Сурва, Збелсурд. В Збелсурд е името на Белия бог и на слънцето. Румен е богът, както е във Ведите, руен е той, струи той и после е Ра. Ние още нищо не знаем за "канала" за безсмъртие на древните - каква е философията на числата в архитектурата на храмовете, дворците, градовете и гробниците им, как са свързани със звездите и с кои звезди. Когато Дарий I достига гетите, те не го допускат през земите си, обявяват му война, заявявайки, че на тях нищо не може да се случи, понеже са безсмъртни. Когато той избива по-голямата част от тях, той все пак иска да разбере нещо за безсмъртието им, пита пленниците. Те никак не са разколебани в безсмъртието на гетите - загиналите са герои, а на героите е осигурено безсмъртие от боговете.

Знаят тракийските владетели за произхода си от Богинята-Майка, от скалната утроба, оплодена от мъжкото начало - Хермес. Тя е древноиндийското "Първата" - "скала, камък", но понеже тя е първото, навярно и думата "пръв" е от Първата. Пак във връзка със скалата и с Персия е името на Тракия Перке. Херосът пък има епитет Перко /у/с. Пак българският ще ни помогне да ги разберем. Глаголът "перя се, перча се" има огромна заслуга за името на страната Перке. Перелиците и Персенк, и Преспа, и Перперикон са освен скалата онова, което се извисява, което се пери и перчи. А има сведения, че траките са бръснели главите си и са им оставали "перчем" - и той е от "перя се". Древните са кръщавали какво ли не и най-вече себе си на сияещия бог, на бог Сур или Сурва, но и на Румения, Руйния, Белия. Много си обичам Сурегетес, в него е Сур и името на гетите. Подкарва dinacara деня - от "din" -"ден" и "cara" - "карам", напредва колесницата на Сур през Стримон, Нестос и Аксиос, за да стигне

Делфи, пеласгийския Делфи, в който по-късно служат жреците Тракиди. Делфи се намирал тогава сред тракийската Давлида. “
Кой друг да обърне внимание на мислещия се за безсмъртен, кой друг да захване разговор с него:
“Аз, цар Мидас, би трябвало най-много да зная за Пития и Делфи, понеже пръв съм поднесъл дарове там. А в съкровищницата на Делфи е сам тронът на баща ми Гордий, подарен на светилището. Ама ние защо се помайваме, защо не идем да поровим в Делфи, със златни колесници, натоварили златни тронове ще се върнем.”
Мъжът се изтяга в пещерата на Залоксис като в ложе и гледа да извади на видело де що е чел и научил:
“По пътя към Индия минал Дионисий, а археолозите да престанат да спорят къде било Дионисиевото светилище, защото то не е било едно, а много. Нека ни обяснят защо всички Дионисиеви светилища са кръгли с отворен покрив към небето, за да излиза огънят. Това да напомня за зороастризма? А, междувпрочем, щом изрекохме думата “небе”, нека назовем и едно от имената на Залмоксис - Небелейзис. “Небе” - “nabhas” на староиндийски, “nebula” на латински. За да стигнат душите небето са били нужни пирамидите, за да се насочат към звездите. А ако в “небе” “н”то се прочете като “х”, ето ти Хеб, Аполон Хеб, Аполон Небето. И с “heaven” нещата май са такива - прочетеш “н” като “h“ и “б“ като “v” и - готово. Изглежда различното четене на общи букви с различни звукове е допринесло за “пътуванията” на думите между езиците.
Могилите са пирамиди, глинените олтари-есхари и те са с форма на пресечена пирамида, пък и зикуратните строежи на Плиска и Преслав следват тази фигура. При насипване на могилите на гетите първо се е оформяла формата на яйце и се е посипвала с бял варовитов пласт, а в сетнешните етапи могилата получавала форма на пирамида. Както от космическото яйце на орфизма, а и на Ведите е изскочило небето, така и от това яйце да се роди душата за нов живот. “
Когото и да срещнеше човекът, смяташе го за безсмъртен, за бог. “Ами щом нищо не върши никой тук, значи, че има много по-висша задача. Това са богоподобни херои, богове.” Почваше да хвали и почита всеки. поставяше го на облаците и бе винаги съгласен с неговото мнение. Хората го лъжеха поголовно, заблуждаваха го - “Иди там, ще видиш това и това” - а там освен жаби нищо няма. И той пак се връща, и пак чака да го лъжат.
Стои той, навел глава над цъфтящите с макове поляни, и слуша кой от безсмъртните, какво казва. И ще мине много време, а той току ще отрони - “Ти твърдеше друго, това беше еди-кога си.” Клокочеше вярата в безсмъртието им, но и гняв почваше да клокочи в него като схващаше, че

са го взели за глупак. Но птиците изкълваваха гнева му, вятърът минал през цветята, издухваше горчилката му и той отново не се съмняваше, че е на Острова на безсмъртните.

Момчето обичаше да си бъбри с него, той слушаше толкова добре и помнеше всичко. Веднага се опита да му съобщи езиковите си знания: - "Пития" от "питам", "Пития" - "жената, която пита".

-Значи си чел Раковски, не си ли много малък за Раковски.

-Не - отбраняваше се момчето, така силно, че сълзи излязоха на очите му. - не съм го чел това от него. Къде го има? Това си е мое, аз го измислих.

- Добре, не плачи. Това само доказва, че измисленото от един може да бъде измислено от друг. И колкото повече хора намерят пътя към едно понятие, толкова по-вероятно е понятието да е правилно. Записвай си винаги езиковите изобретения. Човек не знае от къде ще изскочи заекът. Езиковедите предполагат, че граматиката е изобретение на деца. Така че - дерзай.

Дерзаеше, вървеше по поляните на траки, скити, древни българи, на ведическите и зендските езици и събираше цветята на думи, които му говореха за общност. Докато се щураше с очи, вторачени в цветовете, кого ли не срещна. Сблъска се с историята на Парамед, неговият народ го обвинил - "Знаеш фригийско писмо, значи можеш да се договаряш с Приам, имате си връзките, нали, пишеш му всичко за нашата войска, предател си ти."

-Всички индоевропейски езици говорят по черноморските брегове. Нали тук се е разпаднал общият индоевропейски език. И първите знаци, с които е записан са ей тук по тези скали.

На Острова на безсмъртните е и БЕГЛЕЦА ОТ ЛАГЕРА. Ако го попиташ как е избягал, ще ти отговори - "С пълзене по тунелите, прорязващи България отдолу. Пеласгите ми показаха пътя. Ако имах кон, можех и да язда през тях, те са толкова високи. Аз всички вас мога да ви вкарам в тунелите, нещо като пещерата на Залмоксис и ще станете безсмъртни. Като ей този приятел." - Сочеше човека, живеещ според него в пещерата на Залмоксис. Ако го попиташе как се казва, щеше да чуе: "Ной".

И като придойдоха големи вълни, момчето чакаше не на шега Потопа и се оглеждаше за кораба на Ной, който ,разбира се, също беше пуснал хилядолетна котва тук. Корабът бе под носа им. А иначе Ной той го срещаше понякога - сееше просо за птиците, но главната му работа беше да имитира звуците и песните на животните и птиците. Имаше вид на просяк, но на Острова-Ухо никой не можеше да е просяк, тъй като парите не важаха - нямаше какво да се купи с тях. На него явно му беше просто по-прохладно, че се ветреeха дрипите му. Поздравяваше тварите със

свирката си, сигурно им съобщаваше да бъдат нащрек, ако ги повика, да идват на кораба му. Когато момчето поиска да разбере какво точно им съобщава, той не можа да му отговори. Изведнъж взе да се прави на глухоням. Свирукаше и със свирукане си изкарваше весело живота. Със свирукане ще събере създанията на кораба си, когато дойде следващия Потоп. Корабът му е наблизо. Той пише един апокриф, един апокриф за това как е станало някога всичко. Един ръкопис с автор Ной. В момента рибите само обитават неговия кораб. Обитателите на Острова ги наричат така - рибите на Ной. Момчето го моли: "Заведи ме при кораба и при рибите." Като отговор получава само едно свирукане, което разчита като - "Един ден и тебе ще взема на кораба."

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО СЕ СТРАХУВАШЕ

На Острова живееше човек, който непрестанно трепереше от страх. Той не беше напуснал къщата си на сушата, за да дири късмета си, а за да се махне от страха си. От страха си избяга на Острова, но и тук треперенето продължи. Толкова силно беше треперенето му, че и листата на тополите и върбите трепереха с него. За да отхвърли страха, той реши да бъде съвсем куражлия, независимо какво щеше да му струва това.

В това време мина край него момчето, което нямаше понятие за неговото решение. На момчето се стори треперенето му много смешно. То спря да се посмее от сърце. Смехът му му заседна на гърлото, когато човекът се нахвърли отгоре му: "Аз съм куражлия, аз съм смелчага и юначага. Аз имам най-многото кураж на този свят, защото нося и най-големия страх." "Като си такъв юнак, защо нямаш кураж за един смях, посмей се да ти мине." И листата на тополата, и на върбата взеха да треперят от смеха на човека, все по-силен ставаше смехът, все повече смелост се вливаше в човека. Момчето беше докоснало духа му и той вече не беше само една настръхнала кожа, по която валят мравките на страха. "Вече няма да питам, ослепял от страха си - "Жив ли съм умрял ли съм?" Ще си живея на пук на всичко."

Този , който се страхуваше, можеше да умре не от страх, но от самота.

БЕЗ СПОМЕН

Той беше загубил паметта си по заповед. Собствена заповед. Но той бе забравил и тази заповед, и момента, в който я бе спуснал, та не знаеше, че сегашният му хал бе пак по собствено желание.

Той бе пожелал да загуби паметта си, понеже животът му се струвал много тежък. Бе забравил що е благодарност, бе забравил да благодари на бога всеки миг за съществуването си. И така от неудовлетвореност бе стигнал до

безпаметство. “Някой ми отне паметта” - хленчеше и не допускаше, че сам бе изхвърлил паметта си, както изхвърля останалата храна преял човек.
При най-добро желание той не можеше да си спомни кой беше. Някъде бе отронил името си, биографията си. В безпомощността си питаше момчето: “Кажи ми кой съм? Подхвърли ми сламка, за която да се хвана. Аз вече не зная.”
Той беше много подреден човек, който се опитваше да въведе ред във всичко. Умишлено събираше тежкият, грамаден мъж мънички морски камъчета. Подреждаше ги в идеални редички. Създаването на ред беше най-важното му качество. Всъщност той беше много чувствителен. Не можеше да понася, че морето непрекъснато правеше шум. Тези вълни, този плясък и грохот. “Престанете!” - Викаше на вълните. Едно таралежче се запъти към него, той го вдигна с ръце и взе да триумфира. - Зная кой съм, аз съм инженер на таралежите, аз съм шеф на таралежите.
И той взе да дава заповеди на таралежа: “Ходи направо, стига с това насам-натам!” После обяви всички таралежи за врагове и взе да дискутира със самия себе си по въпроса за правата на таралежите. Толкова силно дискутираше, че птиците избягаха от гнездата си. “Ти трябва да учиш речите ми наизуст! - Крещеше той ядосан на момчето. - И да ми ръкопляскаш. Така справедливостта ще създаде нов ред.” Момчето бе избягало от него и по-далече от птиците.

КИЛИЯТА

“Аз съм в затвора” - обяви един новопристигнал. - Аз сам се осъдих. Осъдих се на 5 години затвор.” “Аз ще те освободя - втурна се момчето с доброто сърце. - Твоето престъпление вече е погасено по давност.” Момчето бе изучавало с бащата Кодекса на Юстиниан, който си беше българин и името му беше Истина, Управда, та беше в течение на всякакви термини. “Ти няма да бъдеш повече в затвора.” Вицът в цялото беше, че мъжът изцяло му вярваше и хукна да му целува ръцете от благодарност. “Подпиши, че наистина съм свободен.” - подаде му парче хартия. Едва след като момчето подписа, той си хвана пътя. След минути той вече не беше на Острова-Ухо. “Ако се хвана в ново престъпление, ще се върна обратно на Острова” - Носеше се гласът му нейде от хоризонта от лодката му.

ПИТАНИЯТА НА ПИТАГОРЕЕЦА

“Аз съм последният питагореец. Нас ни избиха, както убиха Орфей, както избиваха орфиците, както убиха Тракидите, за да не пророкуват в Делфийското светилище. Античната чистка на интелектуалците.”

Питагорееца знаеше всичко за числата и науките, Кажеха ли му “лъч”, той веднага изобразяваше спектралния анализ на лъча. Той знаеше естествено и всичко за Питагор. Включително и това, че може би не бе съществувал и че може би Питагор е било едно общество от хора, което хилядолетия е развивало науката. Цяло общество от хора, които питат. Питагор, Пития, философът Питак. Хора, станали мъдри чрез питането. “Глаголът питам е в основата на имената им, както и в думата питон, чрез който е питал оракулът.”

Дотолкова Питагорееца вярваше на Питагор, че беше преровил всички археологически музеи в страната с надеждата като Питагор да намери някой предмет, който ще му спомни предишен живот. Някой предмет като щита, който посочил Питагор и рекъл “Мой е от времето, когато се казвах еди-как си.” Обърнали щита и на гърба му пишело посоченото от него име. Никой предмет не му проговори, но пък събра ценни сведения за употребата на числото Пи и златното сечение при траките, за тяхната мерна единица, за пропорциите, типични в строежите им. Беше убеден - светът е създаден и съществува чрез числата. Наученото го бе накарало да мисли, че ако преподреди числата и формулите, ще може да създаде един по-съвършен свят. За да осъществи идеите си, бе продал имотите си и с тях бе поръчал книги от цял свят.

- Ако бях в Абоба като Демокрит, щяха да ме изгонят, че съм профукал бащино имане.

Нали Демокрит бе осъществил осемгодишните си пътувания из Египет, Палестина и Индия с парите от продаденото си имущество. Като се завърнал в любимата Абоба, посрещнали го като умопобъркан и реална била опасността да го съдят. По техните закони престъпление било да профукаш бащините имоти.

Когато Питагорееца вече мислил, че е открил формулата за съвършен свят, взел да поглежда към бедрата си - не са ли се покрили със злато, както ставали златни бедрата на Питагор, докато говорел пред публика. Питагорееца преподредил числата според идеите си, но тогава се случило нещо съвършено невероятно - всички часове се изсипали като пясък пред краката му и той разбрал, че е сбъркал. От него останала само една пясъчна дюня, от която се чувало: “Формулата се оказа погрешна.”

ЗАЛМОКСИС, ПИТАГОР И ФРИГИЙСКОТО ПИСМО

- Страбон го е писал: „Книгите както на фригийците, така и на мизийците ни връщат във времената преди Троянската война.“ Е, е толкоз безписмени са били предците ни. Тъкмо обратното - Писмена Тракия, Фригия, България.

Мъдреца и Питагорееца са като дупе и гащи, все двамката си ходеха и си мъдруваха. Мъдреца обичаше да декламира химни, химни към Орфей, химни към Ахил. “Не, аз не ги декламирам - обясняваше той, - аз ги чета.” “Откъде, от въздуха ли?” - оглеждаха се хората, питайки се: “Мъдреца ли полудява или ние самите?” “Аз чета от унищожените книги на пеласго-фригите, книгите които вече от столетия или хилядолетия никъде ги няма. Това го мога.” Момчето веднага вадеше моливчето си и записваше. Любима личност му бе Питагор. “То и друг философ има с име от нашето “питам” - Питак. Защо като е говорел Питагор, изненадващо бедрото му е ставало златно, така са го виждали хората? Защото боговете са били от злато, така се е изявявала божествената му същност. На него Космосът е говорил с числата, както сега квантовата теория вижда всичко в числа.”
Понякога Мъдреца даваше примери от древността, които изненадващо намираха място в неговия собствен живот: “Ето, мене ме заточиха в Белене заради знаене на немски. “Щом бръщолевиш езика на враговете, значи можеш да се сдушваш с тях, кучи сине. Колко години да ти дадем, та да го забравиш, докато оскотяваш?” Ей тъй са обвинявали и Паламед сънародниците му елини: “Щом знаеш фригийско писмо, предателю, значи можеш да се каращисваш с враговете ни, с цар Приама!”Паламед е могъл да прочете и фригийската поема на Тимоет, племенника на цар Приам, “ползвайки древния език и букви” според Диодор Сикул. Ама тук кое е най-важно? Думата “фригийско писмо”, имало е такова писмо векове преди гръцкото! И Питагор го е знаел, та е разчел на щита си от преди сума ти животи фригийското си троянско име Еуфорб.”
Смееше се Мъдреца, беше непрекъснато в добро настроение. Не можеха да разберат защо се радва толкова. “Не ме питате, че ви е неудобно, но аз ще ви обясня. Аз виждам как самозванците губят властта, как мощта им става на прах. Как да не се радвам, че ще бъдете свободни? Някога ми викаха “Ха-хото”, понеже пак ми беше весело и в най-проклетата чернотия. Защо ли? Виждах как властта на комунистите се рони, изчезва, а другите я имаха за вечна. Всичко за фригийското писмо ми е известно от моя сънародник от Швейцария някога, бяхме заедно със Стефан Груев, събирахме се при Георги Кьосеиванов. Той намери как да ме уведоми за научните занимания на Георги Сотиров в Канада, когато вече гниех в лагера. Ние си бяхме дали дума никога да не предаваме научното си дело, каквото и да се сипе отгоре ни. Каквото знам ще ви го кажа на вас, децата, че вие да го кажете на вашите деца.”
“Българинът от Канада” е станало магическо заклинание за децата. Той не само е написал Енциклопедията на българската древност и я е изнесъл пред образования свят, за да се научи този свят, когато разчита древни текстове,

да не посяга веднага към гръцкия и латинския, които не са били първите езици, но е разчел по поръчение на канадците древните надписи на индианците по скалите. Това беше зашеметяващо за децата - на Винету древните надписи проговаряха с устата на българин! Така Мъдреца им ставаше още по-скъп - той беше другарят на неговата младост. Макар че Мъдреца си беше завинаги мъдър и завинаги млад. А колкото тайнствен и загадъчен беше Мъдреца, толкова по-тайнствен и загадъчен ставаше с призрачния си приятел, за когото българската наука не отронваше дума.

Лежи си Мидас като цар на плажа, между пръстите му се ронят песъчинките на отминали народи, а пред очите му се вият змиите на фригийските надписи. “Във Фригия има азбука с век по-стара от финикийската, а в нея - български и латински букви. Същата каквато е на каменните плочи, скрити в олтарите на родопските църкви и манастири.” - Нашепва му дребничката археоложка, която за малко се е отбила на Острова - “Да се заредя.” - Преди да потегли пак към нейните фригийски Кибели. - “И там ги крадат, ама с цялата скала, изчукват цялата скала, мушнат я под мишница и отпрашват. А що се отнася за фригийското писмо, то то си е там, а и думите на Страбон за фригийското и мизийското писмо си ги има. Бригите/фриги/ бръгоу сме ние българите, мизийците сме пак ние. Както казва онзи велик българин в Канада - македоно-българите са и мизийците, и фригийците, и македонците на Александър Велики, все трако-българи.”
Слуша текста, дошъл сякаш в бутилка от морето, текста на българина в Канада, а зад небето се привиждат черните дупки, през които хлътваш в предишни светове. Хлътваш и насреща ти самия Херкулес - Херос силес, силен герой. Геройски са мускулите му и цялата буца на огромното му тяло, ама в момента нищо геройско не чини. Като плахо ученичe се е навел над плочката си и драска, дялка по нея - deltos. Записва с фригийското писмо най-важното нещо в живота си, гледа думичка да не пропусне или неправилно да не запише. Записва това, което току-що са му предсказали в пеласгийското светилище на Додона. Фригийските букви е научил от Лин, а с учителя му Лин захваща една още по-дълга история. Всички пеласгийски прорицалища могат да функционират тъкмо благодарение на фриго-пеласгийските букви, с които се записват предсказанията. Ако не се запишат, кой може да е сигурен, че е чул точно това, което е запомнил. Предсказанието се нуждае от тълмачество.
И писма са пишели троянците до близките си по време на Троянската война. От дядо си знае как войничетата след превземането на Одрин, вадят моливчета и хартийки и бързо редят думи за победата си до роднините.

Стената на Одринската крепост е под обсадата на изливащите душата си войничета. Ами тъй е било и през Троянската война - който си е имал писменост, е могъл да напише и писмо до близките си.
Не само предсказанията и писмата си записвали с фригийското писмо, но и оръжията си надписвали с него. Влиза война в храма, но в предверието оставя всичко земно - и меча, и шлема, и щита. Един такъв щит собственикът му открил столетия след като с него е бил в битки. Собственикът бил самият Питагор. Съзрял щита си в Делфи, так където са свещенодействали Тракидите, съзрял го и очите му се насълзили, познал щита си от един предишен живот, от пребиваването си в една друга черна космическа дупка, от един друг свят. “Мой е - упорствал. - Погледнете надписа му на гърба, обърнете го, тогава аз бях Еуфорб.” Еуфорб - фригийско име. Питагор - някогашният фригийски герой.
Истината за Питагор се нанизва като спиралата на охлювчето, спряло любопитно до тънките пръсти на Мидас, които продължават да си играят със златото на песъчинките. Неслучайно при Питагор, прероденият фригиец, е богът на траките Залмоксис. Богът е при свой, при една от най-умните глави, които фригите са раждали. Древните знания го правят на вълшебник като Орфей. Ор-фей – Златният певец – фей – пее – или “Хор пее”, както е разчел името му българоведът Владимир Цонев. Захване ли речите си Питагор, почва да се пробразява пред изумената му публика сякаш изживява прераждания си.
Питагор нямаше да е философът Питагор, възприеман почти като божество, ако нямаше роб Залмоксис Тракиеца.
Един ден робът Залмоксис Тракиеца завързва сандалите на господаря си и проговаря:
- Вие имате душа, нали? И аз има, нищо че съм роб. Значи, двамата имаме нещо общо - душа. За еднократна употреба ли е душата ни? Умираме и захвърляме душата. Нищо ли не остава от нея? Ние траките с мистериите си се занимаваме много силно и непрестанно с душата. Пречистваме я за нейния бъдещ път. Аз ще ти докажа, господарю, че единственото трайно нещо у нас като хора е тъкмо това, което изобщо не се вижда - душата. Ти ще си съблечеш тялото и ще останеш само с невидимото, с дъха на тялото - душата. Ти ще си само един дъх. Един дъх, който чувства, мисли, желае и се надява. И в един миг душата облича отново едно тяло. И отново е в кръга на прераждания. Но душата може да се измие от лошотията. Хората с измити, чисти души са мисти и ктисти - чисти. Отшелници, заети единствено с пречистването. Когато душата е пречистена, тя е вече божествена, съединена с божественото. Твоята душа много скоро може да получи пречистването.

Душата на господаря усеща, че душата на роба му отваря пътя към истината. И пуска в себе си неговата вяра за душата. От този момент всичко тръгва много бързо. Когато си на пътя на истината, спиране няма. И Питагор става философът, мъдрецът, магът Питагор чрез мъдростта на своя роб. Но Питагор отдавна се е усъмнил, че робът му е предрешен бог, за да го поучи. И не смее да изисква от него вече никакво обслужване. “Не се страхувай, господарю - като бог, Залмоксис знае всичко, - аз единствено ще те водя, за да достигнеш сам божествеността си, искай от мене, аз съм тук, да ти давам.”
И Питагор освобождава роба си от робството, едва когато е достигнал пълното знание, което Тракиеца бе му донесъл.
Залмоксис е доволен - отворил е източник, през който да се лее тракийската мъдрост.
И който четеше в следващите столетия Платон с широко отворени очи , се сещаше чия сянка стоеше зад него от духовния свят. Важното беше, че траките бяха предали така знанието си и на другите народи.
На другия край на земята седеше в поза лотос един неостаряващ младеж и проповядваше същото, учението му завладяваше Азия. Залмоксис беше доволен, тайната за пътищата на душата се разпространяваха от сина на племето саки Буда, тракийското племе саки, загнездило се сред планините и долините на Азия. Светът на идеите не поробваше никого, само освобождаваше от незнание.
Слушаха децата дълбокомислените думи на възрастните, пък се юрваха към Калиакра да дирят съкровищата на Александър Велики. Напълно сигурно беше, че са там - и в книгите го пишеше, там ги складирвал, само дето книгите не бяха снабдени с карти, както бе в приключенските романи, та трябваше сами да изследват пещерите, като навсякъде пред очите им в тъмното проблясваха люспици злато, сякаш цялата Калиакра беше един полегнал змей. Под сводовете на скалите морето насмешливо ги наблюдаваше със синьото на очите си. А може би то знаеше тайната, може би златото на завоевателя на света беше в пещерите, които бяха под вода.
- Живеят в Троя по време на Троянската война, както и от другата страна на Дарданелите в Тракия според Омир. Родом са от Балканския полуостров като мизите и дако-мизите. - Нали е Мидас, трябва да зная всичко за фригите. - Например как ли съм се досетил, че столицата им Гордион идва от горд. Не, не било така, хубаво. Аз пък съм горд с Гордион, но и с цар Гордий. И ако не е така, то Гордий ще е от „град“. В нашия език е ключът. Не само ключ болгарского язика, Раковски, но и ключ на тракийския, фригийския. Приятел ми е Минко, фригийския цар Минос, патрон му е Свети Мина.

Предгръцката стела от Лемнос и фригийското писмо. Споменеше ли някое селище и подкарваше вътрешното си зрение: “Хайде към Лемнос!” примерно. На пеласгийския Лемнос знаците са като фригийските. Надписът от Лемнос е на етруски език или на тракийски диалект. Един археолог едва се вижда, затрупан с етруска керамика и етруски статуетки и мрамори, със славянски и скандинавски руни. Но това никак не му пречи да изговаря текстовете, които са пред очите му. Осемнадесети век е, а Тадеуш Волянски чете гладко като в театър етруските текстове, по стъпалата на времето е насядала публиката на човечеството и го слуша, слуша го внимателно, защото прочетеното от етруски на славянски е повече от убедително. Според него славяни, келти и скити са били някога един народ, а от тях са етруските. Според наши изследователи скити, траки, етруски са част от древнобългарската общност на пелазгите-българи.

В Плутарх Мидас е намерил обобщението за пеласгите, обяснението защо къде ли не бе посеяно името на пеласгите/пелгари/ българи.. Разсъждавайки за създателите на Рим, Плутарх пише: „Едни предполагат, че пеласгите, обиколили едва ли не целия свят и покорили едва ли не всички народи на земята, се заселили там и нарекли града с това име...“ Тъй – обиколили света, че и покорили едва ли не всички народи, тантрическа цивилизация, атлантска.

Нейде из амфитеатъра на времето е стаята на един бивш австроунгарски служител. Служенето му е имало смисъл само заради парите, които е събрал за мечтаното си пътешествие до Египет. От него е сувенирът му в стаята, който си е закупил. Една египетска разголена мумия стои в стъклен шкаф. В друг стъклен шкаф са лентите, с които е била обвита - ленени ленти от книга. Ленена книга от библиотеката на Александрия. Тази книга е имала късмет за разлика от другите, изгорените. Шансът ѝ е бил да я използват за мумията. Добре изписано е облеклото на мумията. Момчето се доближава, разглежда внимателно редовете и както във Фригия съзира латински и кирилски букви. “Също като плочите по олтарите в родопските църкви са тези надписи - шепне си озадачено момчето. - Но това се води етруски надпис, онова - тракийски.”

Той пъха ръка в торбата със знаци. Измъква една змия, която съска. Змията е едновременно мълния, но и „с“, и „з“. Под пръстите му попада и диск с една точка в средата, той се въртеше бясно. Това бе знакът на небето. Толкова беше доволен от себе си, че вдигна триумфиращо ръце и така стана сам знакът Y и се огледа във фланкирания ипсилон от Плиска, Преслав и Мадара, че и на Белинташ. А дискът с точката, триъгълник с точка или без точка, чисто нашенско „ж“, изписано като звезда с равни лъчи, завършващи с точки се бяха разположили в надписа в италианското

историческо списание, което съдбата му беше подарила. Под надписа се мъдреше текст: „Неразчетен надпис от Елам, 3000 г.пр.Хр.“ „Някой от нас ще го разчете, той е наш от времето, когато българите са били в Елам.“
В торбата се смесват български руни с древнобългарска писменост, глаголица с кирилица и линеари. И Мидас си мисли за манастира „Св.Богородица“ в село Равна, Провадийско, където по времето на свети княз Борис Покръстител са се ползвали пет писмености за светите Писания, между които и българско руническо писмо.

ЛОВЕЦ НА СЪКРОВИЩА

Това лято много се копаеше и се дириеше на Острова. Разкопките този път бяха съвършено частни, държавата и хабер нямаше от тях. “Иманяр съм, ловец на съкровища” - тупаше се по гърдите той. Никакви усилия не му се струваха достатъчни, пот хвърчеше като парчета градушка от него. “Копаенето не коства пари. Аз пари нямам, но време имам. А и знам как да примамвам златото. Ведическото божество на богатствата, и на подзермните, е моят покровител. Е, със същото име като наш Кубер, Аспарухов брат в Македония. Кубер си е съвсем близо до прамама Кубаба, пък и до думата “бера”. Ще бера подземни богатства, ей туй ще върша. Древните са знаели, че един ден ще дойда, та са ги заровили - за мене.” Славата на откривател го мамеше неудържимо - “Ще докопам златото и ще стана принц, цар, каквото си поискам.” Тялото му е като пръчка, с която се дири вода. Намира ше ли се на място, пълно с метал, почваше да трепти като пръчката над водата. Монети - колкото щеш - търкаляха се в краката му, на купчини се събираха. Но изведнъж той нагазва в цяла планина от злато - ритони, филиали, чаши. И тогава окончателно решава, че е принц, цар, каквото си поиска, само на принц и на цар прилягаха такиви тежки злата. Той ги прегръщаше страстно като най-желани жени и поотделно им се обясняваше в любов: “Леле, мале, с какви любими се сдобих!” Прегърна мечтаното съкровище и не искаше да го остави ни за секунда. Лежеше върху богатството си на земята и не смееше да мръдне - да не го види някой. И тогава дойде въпросът - къде да дене имането си? Къде с тези килограми злато? Не биваше никой да узнае за него, че инак - вземаха му го на часа. Лежеше плъоснат върху златото и мислеше ли, мислеше, чак се задъхваше от мислене. Измисли го. Припълзя с плячката си до едно дърво и закопа всичко в корените на дървото. “Ще почне златни джанки да ражда.” - засмя се. След час-два го изкопа, стори му се мястото ненадеждно и пак се защура. Птици се разлетяха под тежките му стъпки, разпискаха се, сякаш искаха на света хората да съберат, да го издадат. И като се почна - всяко ново скривалище му се виждаше по-калпаво от предишното, преора

Острова-Ухо с лопатата си, заравяше и разравяше, докато толкоз капна, че загърби всичките си дертове и заспа. Когато се събуди, паметта му беше като бяла, изпрана кърпа, ни прашинка спомен нямаше по нея къде е дянал съкровището. “Леле, земята го изплю, земята си го взе.” - Хукна човекът като побъркан, завираше глава под всяка трънка, слагаше ухо на всяка педя на Острова-Ухо и го прислушваше, но съкровището не се обаждаше. Пълзя, скимтя, рови, плака, пък се и сети за старото вярване, че колкото по-зовеш съкровището, толкова то потъва все по-дълбоко в земята. Накрая като разбра, че няма никаква надежда неговото съкровище да стане отново негово, се завъртя на петите си от отчаяние и тупна като прашинка на земята. Сега ще спи, напук на всичко ще спи, в съня ще се сети къде се е скрило съкровището от проклетия. Щеше да спи и да сънува, додето се сети. Спеше, будеше се, нищо не му бе просветнало, тогава пак ще спи. Без съкровището си не ще да е буден.

ЧОВЕК-ГЛОСАР

“Ей, народе, каква Суматоха те е нападнала? Къде се разбяга, народе? Какво търчиш след доларите по всички кътчета на света? Хм, “търча” и “траки”, да не би пък от този корен да е названието на траките? И сегашното разтърчаване доказва, че и разтърчаването на траките до Индия и до Шумер за тях съвсем не е било невъзможна работа. Нямаш ли си къща, народе, нямаш ли си кът? “Къща” - от “кът”, с този корен е и “кътам, скътвам”. Ей що къщи си си скътал, защо ги зарязваш за едните хартийки. Някой печата хартийки и ти търчиш към тях. Нямаш ли си дом? “Дом” и “дама” от самьскрит. Оттам и името Дамов, и дам на селската къща. Седиш на купчина от съкровища и не ги забелязваш. Езикът ти е съкровището, а ти хабер си нямаш за това. Не те е еня, че в твоя език са корените на всички древни думи, ако има праезик това е твоят. Махни премяната от сума ти индоевропейски езици и отдолу ще видиш българския, какъвто и ще да го наричат - праславянски, тракийски, староцърковно славянски, старобългарски, самьскрит.В уелския имало “бидоф”, ама че уелсците са и кимерийци, каквито са и българите на Аспарух - това някой смисля ли го? И в земите на Аспар цар, Аспарих, Аспарух са намерени древни поне 4000 г.пр.н.е. гробове на първото население с остатъци на тотемни животни кучета и вълци. И се чудят, и се маят онези ми ти американски учени археолози, откъде, от какъв мит са тези тотемни животни, а да се сети някой за скитите с техните кучета-тотемни животни и за дако-траките, за Даосдава, няма, о, няма. И дирят някакви скандинавски изображения на хора с рога, а да рекат за котела от Гендструп, на който Орфей е седнал като Буда и на главата му растат еленови рога като на българските

шамани-колобри. Е, няма, та няма. Нещо като не знаем, значи го няма. Пък него го има. И на латинския основата - пак български думи. А те да си обяснят дори имената като Кърт - Курт - не могат. Нас да питат. Баш така! И баш е превъзходна степен за голям/велик на старобългарски".

Децата минават край него, а той си подпява: "Българската рат..." "Ратайштар" в "Ригведата" е "водещият колесницата." Къде ариите без бойна колесница? И къде колесница без кон? Изтопурква конят на Аспарух дотук, а в земите му в гробниците - кости на коне 5000 години преди Христа. В гроба на Алцек, брата Аспарухов, в Италия има и кости на кон. Идалеч от Велика България спазена е повелята на скитско-тракийската традиция. И къде колесница без колело? Първото колело на света - в Пловдивския музей. А от Поволжието баш където е била Волжска България - изображение на колело и то със спици върху глина. Където се озърнеш - все ние. А, тъй - "зървам" - вдига той пророчески пръст. "Dzr" на самьскрит - "зървам". Имало някога един протоевропейски език, дето никой не го е чувал и виждал, ама учените го измислили. Индоевропейците живели баш на нашата територия - Балканите и северно от Черно море, когато започнали да се роят езиците. Ако мене питате, разроили са се от нашия език, а не от някакъв абстрактен език."

Преди известно време Човека-Глосар си бе заповядал: "Дотук с работата - робство. То и в речника така е дадено: работа - служение, робство. Дотук с робството. Сега ще работя вече само за езика си." - Човекът наблюдаваше другите чудаци на Острова и полека-лека разбираше какво иска да прави до края на живота си. Ще си състави един пеласгийско- всякакъв речник, минавайки през старобългарски, самьскрит, вандалски и въобще както дойде. И ще остане тук, присъединен здраво към сдружението на чудаците. Един хубав речник ще спретне. Глас, гласна, съгласна.

От езиците на бащата Мидас хващаше отделни фрази, които особено настойчиво използваше. Използваше "бидаф" вместо "бях"."Така говорят селяните, но и уелсците, това беше древният език на кимерийците/кимбри, за каквито са били смятани и българите. Раковски! И те живеят освен другаде и в Кумбрия/Кимбрия, което доказва, че в древността "у" се е четяло ту "у", ту "и". Въобще четенето на "u" като "и", "c" като "с" или"ч", "у" като "у", "w" като "ш" даваше удивителни резултати. А кирилицата беше и латиница, та затуй веднъж "у"то беше у, друг път - "и".

БОГ СУРВА, СУРИЯТ ЕЛЕН И ДЕМЕТРА

"Дилмано, дилберо - припява си непонятните думи момчето и прибавя от себе си "Деметра, Додона". "Всички уж невнятни "ди'до'ле, да-да'ле" са си най-внятни тракийски думи. Повтарянето на думи е бил най-лесен начин и

изразяване на множествено число. Че сме ги забравили, не означава, ама никак, че не са тракийски. Но народът обаче помни. “Мнемозина” - богиня на паметта. То, хубаво, ама мнети на старобългарски е мисля, то помненето е и мислене.”Наблюдава Мидас как бог Сурва/Сурия във Ведите се издига над хоризонта и облива в течно злато една или друга скала или дърво като в картина на Густав Моро. Златоковани са и рогата на сурия елен, който от известно време обикаля острова, дирейки сякаш Деметра да го обязди. “Цар Котис ей тъй е зовял богинята за любов и който му е казвал, че богинята не го чака в ложето, е бил екзекутиран.” Сурият елен няма намерение никого да наказва, пощипва си тревица между камъните, но вместо богинята се появява вила-самовила, невидима е Вида, но пришпори ли го, всички се чудят защо така бясно търчи насам-натам и Острова-Ухо му е малък. Големият глинен жертвеник във форма на елен е застанал пред пламъците в огнището и зорко пази къщата. Спиралите от бяла боя са го обвили като паяжина. Навън гледа елена - към другите елени-жертвеници. Безбройни стада от керамични елени извиват шии пред огнищата - от Крит през Микена до Боспор Кимерийски и Боспор Тракийски до всяко кътче на Балканите.

Другите, истинските елени се сурват над тракийското селище Бурдапара до Пирдоп, тичат по тракийските могили, докато един от тях бъде принесен в жертва в тракийското светилище на деня на Бог Сурва - деня на лятното слънцестоене. Още много векове ще тичат, за да стигнат пак мястото на тракийското светилище, само че на това място ще се издига Еленската базилика и те ще се приютят в мозайките като древни символи на християнството.

А Мидас с другите деца бяха и сурвакарчета, възпяващи бог“Сурва” със сурвакарските песни и със сурвачки - жезли на Хермес в ръце.

ДИОСКУРИТЕ И СВЕТЛИНАТА

Диоскурите властваха над Калиакра, в името им - богът на слънцето Сур. Конете на братята-близнаци вадеха искри от скалите, на монетите им лицата им бяха залепени едно за друго - едно нагоре, едно надолу, близнаци, отговарящи за горния и долния свят. Царски беше култът им, столицата на Севт III Севтополис беше ги приютил в храма на столицата на одрисите. В техните мистерии в Храма на остров Самотраки са били допускани и свободни, и роби. Цялото Средиземноморие се стичаше в мидата на Храма върху планината на острова и човешките песъчинки се превръщаха в бисери. Във фриза от острова в тържествен ритъм танцуваха в светлината на факли Ида, всяка източена момичешка фигура беше неговата Ида. Те обграждаха в кръг посвещаваната в мистериите

Олимпиада. Без посвещението в мистериите на братята-близнаци тя нямаше да осъществи свещеното зачеване на Александър.“Ах, в името им е Сур/Кур - радва се момчето. - Името на Слънцето. Двойните Слънчеви богове, Близнаците.” Слънцепоклонници са били древните трако-българи, та чак до Свети Константин Велики, дето го обвиняват, че и след като е приел християнството е изповядвал слънчевия култ.
Те са братя-близнаци като богът на светлината на волжските българи Сабан и богът на бурята, дъжда и светкавицата Кубар. “Кубар и Кубер!” - радваше се на отекналото ехо момчето.
Като братя-близнаци бяха и Сабазий и Загрей, всеки мегалит беше тяхен храм. Сабазий на ярката изгряваща светлина и Загрей, богът на залеза? “За”-представка за отминаване на “грея” - греенето? Светлината, която е Зара в самьскрит?

ЗЛАТНИТЕ МАСКИ НА ТЪРСАЧА НА СЪКРОВИЩА

След като загуби съкровището си той започна в съня си да събира други съкровища. В съня му танцуват траките. Танц на триумфа. Мъжки танц, войнски танц. Наоколо се въртят около себе си жените с протегнати нагоре ръце. Танцуват в поза на адорация. Позата на някои женски фигури от Магурата. И от гробницата в Свещари. Фигурите от Свещари според него не са кариатиди, те са жрици също в поза на адорация, поза на молитва и екстаз. Полите им се ветреят настрани и нагоре и изглеждат като орхидеи. Слънчевият лъч гали златните маски на царете. Всяка златна маска носи чертите на съответния цар. Една божествена маска върху човешко лице. Маските лъщят нежно и многознаещо едновременно. Спечелените и изгубените битки са върху маските. Царете са направени целите от метал, метала, който измъкваха от галериите поданиците им. Те бяха като мечове, нямаха възмовност да решават дали да воюват или не. Мечовете са създадени за война. И те като мечовете. Следователно - те водят войни и считат войната за най-голямото благо на земята. Танцуват войнския танц и краката им задвижват звездите, слънцата и луните. Идолите от глина танцуват заедно с тях, сетне биват полагани в земята, за да избуява всичко от земята с тяхната сила. Загине ли някой цар, той бива разкъсан на части, за да продължава да властва по всички земни посоки. Търсачът на съкровища събира в сънищата си маските на царете, за да узнае лицата на стотиците царе на траките, които бяха царе на собствения му народ. Лицата на предците го гледат горделиво от златните маски, наредени около спящото му лице.
Маски, които раждат маски. Лица, които стават на маски, така твърди и непроменени, че можеш само с чук да ги измениш. И театрални маски,

станали на лица. Което носи също своето неудобство. Трагичната маска не може да промени бръчките на гнева, за да се разсмее. Комедийсната маска не може да спре да се хили и когато плаче.
“А маската на земята, казваше Сирак Скитник, е много по-мистична от човешките маски. Маската на земята, която живее и диша.” - Обаждаше се бащата.
Събудеше ли се, набързо ги рисуваше преди да ги е забравил. Опитваше се да продаде една или друга своя рисунка, но и петак не успяваше да получи. “Това е парче хартия, това не е къс злато, та да изисквате толкова пари за него.”-Възмущаваха се. “Вие ще имате колекция с лицата на предците ни, такива, каквито ми се разкриха на сън.” “Хм, спало дупище, сънувало сънище, хайде, не на нас! Разкарай се преди да си отнесъл пердах вместо пари.” Така търсачът на съкровища разбра, че кариерата му на иманяр е приключила. Скъта рисунките си, те му бяха печалбата вместо златото. И започна да сади картофи. Хем щеше да има какво да яде, хем можеше, докато копаеше и ореше, да открие наново съкровището си. И подари портретите на тракийските царе на момчето: “Ти по-добре от мене ще знаеш какво да направиш с тях.”

ГОСТИТЕ НА ОСТРОВА-УХО

Какви всякакви “невъзможни” хора идваха на острова! Най-скъпите гости бяха лагерниците - бегълци от лагера. Бащата вземаше участие в нелегалната организация за извеждането им от лагера. Започваха да ги захранват с мъничко храна, докато след дълголетното гладуване отново можеха да се хранят като хора. Когато здраво вече можеха да стоят на краката си, бяха транспортирани във вътрешността на страната. Острова-Ухо трябваше да е раят, в който трябваше да забравят ада си. Най-хубавото преживяване за сина беше един католически свещеник. Човек чуваше камбаната в гръдта му. Камбаната биеше високо. Ритъмът ѝ беше завладяващ. Той благославяше хора и животни. Ушите на момчето се переха да уловят бързите му сравнения на езиците. “Формите “ям, ядеш, яде” в старолатинския и старобългарския.” Баща му беше в постоянна еуфория край него: “Когато е тук, мога да водя дори диспути на латински.” Със същата бързина, с която играеше футбол с момчето, изстрелваше латински сентенции. Двамата измисляха църковни песни, докато играеха футбол. Най-интересните диспути бяха обаче между неги и другия футболист - писателя. “Шт! Аз не съм писател, аз съм овчар. Не бива да се разпространява истината за моето писателство. Това е една от добре охраняваните тайни на Републиката.” Той поставяше въпроси на свещеника: “Разкажете ми нещо за църквата “Санта Кроче”, нали сте следвали там?” И

след това се отплесваше, не слушаше отговора, а следваше своите умувания: “Там е намерена дъсчица с надпис”Назарет”. “В Назарет са живеели хунорите, които са били протобългари. А може би Исус е бил един от тях? И влъхвите са от тях. Затова влъхвите носят суровачки в ръце. Суровачка - от бог Сурва. Суровачката преди да е суровачка е била скиптъра на бог Хермес - главният бог на трако-българите. Какво стои под тази църква - дворецът на Света Елена. Този надпис върху кръста тя го е намерила.” Следваха екстравагантни топонимни негови разкрития, с които бащата и свещеникът изобщо не бяха съгласни. Анонимният писател вечно си заминаваше и се връщаше на Острова. Свещеникът обаче изчезна от обсега на Острова-Ухо и никой не знаеше къде е. Къде бе неговото местопребиваване научиха по изненадващ начин.

На острова пристигна едно оглозгано като кокал създание, което почти пълзеше под товара си.

- Влизай - махна с ръка бащата сякаш брега беше врата.

-Аз трябва само да би предам дар от един лагерист.

- От кого? Аз не очаквам от никого подарък.

- Това е най-хубавото в цялата история, я.

Той постави товара върху пясъка и разопакова нещото. Когато мукавяната хартия беше отстранена, се показа един жълтеникав камък с две щръкнали уши. Човешката глава беше редуцирана до топка с две наперени към небето уши. “За Острова-Ухо - две уши от Бесапара - рече отчето, което ви праща подаръка. Ушите от жълтеникав порьозен камък стояха горди на Острова-Ухо и показваха, че това е тяхното място.

- Подаръкът е от католическия свещеник, който бе заловен, когато разучаваше с деца християнска песен. И още по-лошо - той е авторът на тази песен. Нечувано престъпление в Републиката - да се разпространява християнска пропаганда.

- И къде е приятелят ни, надявам се в Белене? - Бащата изрече това “надявам се”, защото имаше много лагерници-съучастници в Белене.

- Неговият лагер е на другата страна на България. Той е много по-ужасен от Белене. - Очите на новодошлия бяха по-остри и от гъсто наболата четина на лицето му. - Той стърчи в една каменоломна ден и нощ и чука скалите. Трябва да превърне скалите в чакъл, тогава ще го пуснат, а скалите са огромни, цяла планина. Лагерът е в тракийската Бесапара. Комунистите ще видят голям зор да надробят цялата Бесапара на чакъл, следа да не остане.

Античната столица на бесите Бесапара. Бащата беше обсебен от ушите от Бесапара:

- Подкрепление мощно за Острова-Ухо. Когато човек е собственик на праисторически уши, трябва много да внимава - какво влиза в тях, какво

излиза. Към бесапарските уши се прибавят ушите на глинените и костни идоли от цяла България. Много от тях носят обици. И дупките на обиците са пробити тъкмо в най-важните за акупунктурата точки. Всеизвестно е - ухото е с формата на зародиш и на него са точките за акупунктура за всички органи. Тези точки са били известни на траките. Както и чакрите - златните дискове върху жреца от Варна са на местата на чакрите. А да видим тогава колко по-слабо развита от нашата е била онази цивилизация. То и земята си има точки за акупунктура. Върху нашия Остров-Ухо се намират точките на всички страни на земята. Острова-Ухо - с формата на земен зародиш.

И бледото, измършавяло същество започна отново и отново да носи дарове от Бесапара. Фигури от Бесапара застанаха по Острова-Ухо на страж на праисторическото минало.

- Вече сме като Великденските острови. Още човеците не са ни открили, но Космосът ни знае. Бесапара и Бесарабия - момчето въртеше всяко понятие, то откриваше навсякъде връзки.

Чудаците на Острова, които пристигаха на рояци. Човекът, който искаше да отгледа диво магаре, каквото някога е владяло цяла Добруджа. "Ако не го бяха изяли, да му се не види. - тюхкаше се. - Но откъде да намеря диво магаре? Ако пусна едно обикновено нашенско си магаре и то подивее, няма ли да е диво магаре? Така ще допринеса решително за разнообразието на видовете."

Тук беше и скулпторът, който дялкаше от камъняка стада от бикове. Пускаше ги да пасат между гробниците с бичи черепи в тях и ги фотографираше: - "Чатал-Хаюк трева да пасе, ама и той е на траките. На орфическите плочки от Олбия? За биче мляко става дума. Бичето мляко като напитка за безсмъртие."

И танцьорът беше тук.

- Защо не идеш в някой балет, в някоя опера? Тук кой ще те види? Камънака.

Не можел никъде да иде, защото можел да танцува само тук. Ритъмът на мястото движел нозете му.

"Хахото - за едни и Мъдреца - за други се явяваше само когато имаше да им каже нещо важно, да ги предупреди я за наводнение, я за някоя милиционерска акция срещу тях. И той бе минал през Белене, но видът му бе на най-цветущ човек с невероятни не само духовни, но и физически сили. Помагаше обикновено на скулптора да мъкне камъните си, докато работеше разказваше за прозренията си. Беше винаги засмян, като фонтан бликаше радостта му от живота. Вардачите в Белене го бяха нарекли "Хахото" тъкмо защото си бе подсвирквал и усмихвал, докато бе строял

валовете и мъкнал дърветата. “Не можеха да разгадаят моята веселост, а тя имаше простичко обяснение. Аз виждах, че властта им ще си отиде и нищо няма да остане от нея.” “Хм, той наистина е Хахо, щом мисли, че тези някога ще си отидат.” - Говореха зачудени някои обитатели на Острова-Ухо. Други обаче клатеха глави: “Той очевидно има уши за идващото като този Остров-Ухо.”

Като пчеличка жужеше момчето сред чудаците всред цъфтящата градина на понятията, грабваше някоя сричка и я кръстосваше с други срички, докато съвсем се опиеше с нектара на думите. “Ра, бог Ра и хо-ра, и, естествено рай, богинята-майка Рея. “Опа” на немски е “дядо”, дядото на Орфей е Хар-опс. И Евр-опа, и Род-опа, и Мер - опа, дали все не става дума за някакви дядовци. А пеласгът Египт в Египет, ах, има какво да разкаже пеласгът Египт. Всички хора произлизали от Африка. Затова ли Кабирите са с африкански главички върху фиалата от Панагюрище? И светилището им на Самотраки е било достъпно за всички, включително за робите. А-та/баща на пеласгийски, на самьскрит “Ати” - родител, тракийското име Атис, Атес, Атас. И на хетски нас-нас, есми - аз съм, тати-тати, куна -ръка. Загрей какво е Загрей, грей, изгрев, връх Загора в планината Хеликон, развъдник на музи, планината Загрос между Асирия, Армения и Мидия.

Островът-Ухо чува всичко. Той представлява и спиралата на живота. Спиралата на Острова е втренчена в спиралата на съзвездието на Голямата мечка. И новината за скелети на гиганти в Родопа го хвърли хептен в еуфория. “Логика има. Когато са съществували животни, големи колкото динозаврите, е имало и гигантски хора. В древността са вярвали, че циклопите-великани са обитавали Тракия. Цикл - оп. Пак пустото опа.”

И - хайде в Родопа на лов за останки на великани. Заедно със Загрей, вселовуващия. Великаните обаче потънаха надълбоко в земята и бяха неоткриваеми. Само дето самата Родопа беше като скелет на гигант. Те самите потънаха в една пещера. Делфи означавало утроба. Те потънаха в една утроба. Отдалече виждаха играта на делфините, свещените животни на Аполон около Острова-Ухо. Делфи било наречено и пъп на света, нали от пъпа излиза пъпната връв. И както Самотраки Родопа беше тялото на Богинята-Майка с пещерите-утроби на богове. Цялото тяло беше осеяно с ями, ниши, скални светилища. Пътят им минаваше през стени от каменни плочи с надписи. Плочите бяха скрити по манастири и по къщята, но те ги подреждаха мислено една до друга по пътя си и се получаваше една дълга-предълга китайска стена, по която премигваха знаците на българските руни, на древноевропейската дунавска писменост, на линеарите, на глаголицата и на кирилицата, на латиницата и на гръцката азбука.

Откакто на Острова-Ухо се появиха ушите на Бесапара, Бесапара взе да разговаря с Острова-Ухо. Странен разговор беше това, настана една неистова тишина и почнаха по чуден начин да се появяват каменни и глинени идоли. Момчето и Ида обикаляха около тях като мухичките, които се въртяха упоени наоколо им сякаш са цветя. Нанизани по скалите, фигурите ги гледаха с лицата си без очи, сънувайки мистериите, в които бяха участвали. Оглеждаха се фигурите да разберат какво ставаше наоколо им в това ново време, в което бяха попаднали. Съзряха козата на Човека с козата и кучето на Човека-куче и разбраха, че кой знае какво ново няма. Стояха почтително и чакаха да бъдат открити. "Виж, и тук има някакво човече, и тук." - Обикаляха Ида и момчето озадачени. Тук имаше някаква тайна. Човекът-пощальон от лагера отдавна не беше идавал, а и в чувала му толкова каменен и глинен народ не можеше да се насъбере. Един ден огненият ореол на залеза увисна в небето в невиждана пищност и момчето и Ида заплуваха към него, за да го достигнат преди да се е скрил. Бързолетни сенки затичаха отгоре им, те вдигнаха глави и съзряха нишката на птички, малки и големи, които стискаха здраво в човките си камънчета. Пощалъоните на Бесапара този път бяха птиците, "Лекокрила чучулига." - Възпяха ги децата и хукнаха да търсят камънчетата в тревите. Излезе ветрец и настъпи голямо брожение между току-що пристигналите фигурки.
- Ако знаехме тракийски свястно, нямаше сега да се чудим като глупаци. Обаче какво се сещам. - Взе момчето една фигурка, загали я, гушна я. - Ето какво. Дългокрили птици носили камъни в човките си към град Византион, дето апокрифите наричат "Византия". Византион като бизи/визи и град Виза. Цар Константин съзрял това и решил, че не е по-глупав от птиците, затова се отправил натам. И си рекъл "Те ми помагат да съградя нов град. Е, колко камъни вече са надонесли. Тук ще издигна велик град във възхвала на Бога, дето прати птиците да ми покажат какво да правя."

ПОЕТ ОТ БЛАЖЕНИЯ РОД

Поетът, който смяташе, че пише само слаба поезия, изповядваше обаче орфическото "И аз се гордея да бъда от вашия блажен род." Имаше предвид рода на поетите. Живееше в безкрайна бедност и безметежност. "Все не съм си платил за несправедливите си думи, за думите които напразно или накриво съм изрекъл. Лошото е, че изкуплението за пречистване пак го осъществявам чрез думи. Не владея въздържанието откъм думи." Никак не вярваше на Пиндар, че поети са душите, платили вече откуп за предишна омърсеност, на които предстои безсмъртие. На познати и непознати подаряваше стихове, като го питаха за името,

отговаряше: “Анонимен”. Иначе нямаше откъде да ги прочетат - той ги пишеше по въздуха.

Много внимаваше за стиховете си, защото те с чуждите стихове осигуряваха “рита” - принципа на полагане на ред в Космоса. Затова се молеше и чуждите стихове да са с правдиви думи, само така можеше да се осигури космически ред, а не хаос. Поетът настройваше лирата си по звука на пеещите лебеди, от чиито ята небето непрестанно сменяше формата си и пулсираше като сърце. Той твърдеше, че ги придружава с мислите си още от Африка. В поезията си прибавяше и тропота на конете на траки, скити и българска конница по Малка Скития и Карвунската земя. Той е Музей, Тамирис и Орфей едновременно, но не и Омир, когото смяташе за несъществувал. “Ако е Омир, то в смисъл на събирателна дума за поет.” Той е един от онези първи герои и царве на траките, които са непременно поети, музиканти, носители на писмеността, божествени като Прометей, даряващи огъня на изкуството на хората. Стиховете му се изричат от скитащите разказвачи ма юнашки песни и песни на Нибелунгите българи и германци сред хунското царство, разнежват сърцето а самия Атила/Атле. Тези стихове се пеят от бедняците гуслари из българските империи, та чак ди времето на Поета.

„Докъде се стигна с неистините! Обявиха откривателя на поетическото изкуство Орфей за безписмен, сиреч за невеж! Но божествената митология помни всичко, което людете искат да заличат. Ето я Ямба, тракийката Ямба. Случайно ли е тракийка? Щерката на Пан и Ехо Ямба е олицетворение на ямбическия размер в поезията.“

“Без да се излага на показ, мъдрецът огрява света.”, “Опразни се и ще се изпълниш.” - Следваше той Лао Дзь - българина Боян, известен в Древна Индия като Болгар. Изпразваше се от всяко желание и така се изпълваше с образите и знаците на Пътя. Разтоварваше от себе си всичко, с което го бе натоварила цивилизацията, без да го е питала. Не беше зависим нито от стиховете, нито от читателите им. Отглеждаше кокошки и петли: “Да могат да кукуригам и кудкудякам с тях.” Смееше се така заразително, че разбунваше обиталищата на чайките. Като мухи пъдеше мислите си за бъдещето, не щеше да е поет-предсказател като Орфей. Пред Омир предпочиташе Хезиод, и заради мизерията му, и заради теорията му за златния век, сребърния, бронзовия, железния, за тоталния регрес в човешката история. „Доказателствата за златния век са пред очите ми - Варненския жрец. И пластмасовата и тенекиената цивилизация - също. Как се оплаква само от съвременниците си Хезиод! А ние, от пластмасовия век какво да кажем.”

На Мидас казваше: “Ти следваш Хезиод - да разкажеш за нещата, които са, които са били, които ще бъдат. Пък мене историята никак не ме засяга, но пък - сянката на облака или формата на цветето - много. За мене не съществува друго освен природата, човекът - дотолкова, колкото е природа.”

Понякога в дълбините на залеза наблюдаваше Буда в страната на саките. Седеше Буда като цъфнал лотос сред водите на медитациите, в които се разбиваха безуспешните атаки на царя на разрушението. “И ако саките са били наистина траки, това обяснява защо толкова родни тракийски черти има в учението на будизма - и вярата в прераждането, и вярата в Нирвана и в пречистването. При Орфей пречистването е чрез ритуали, при Буда - чрез медитация. А фактът, че баба ми се казва Буда като бабата на Адриана Будевска може би обяснява всичко.” Поетът започна все по-дълбоко да се потапя във вълните на медитациите, виждаше как вълните им пристигат от водите на Буда, а стиховете му тогава най-сетне се смълчаха. Превърнаха се на слънчев лъч и на полъх от вятър. Вече нямаше никаква нужда да ги записва.

Говори, говори Поетът, пък изведнъж млъква. Запокитва се към де що мегалити има. Щръква главата му през сводовете и портите, оформени от разлетелите се акробатски скали от десетки тонове, кацнали върху основа от няколко сантиметра. А хората се трупат в подножието на мегалита, където е той, защото чуват неземна поезия. Без думи, а с пулсации беше тази космическа поезия, беше творчество от Космоса. Белият блясък на изгреви и залези до капка на всички черни грижи и мисли. Край камъните на боговете бяха слетявани от съновиденията на яве. И без да си отвори устата поезията-излъчване проникваше в съзнанията. Всички заедно пулсираха в еднаква честота. Заедно си припомняха историята на земята, космическите вихри и първоначалния взрив. Кварцовите кристали помнеха всичко за фригийската богиня Семела – земята. Нейните съновидения бяха техни съновидения.

Когато някой вземе да рецитира стиховете му, той е най-смаяният човек на земята.

“Откъде знаете за моята поезия? - пита поетът учуден. - Тя е записана по въздуха. На такъв лист за писане поезията трае най-дълго, но пък никой не може да я чете.””Ето, че се лъжите, господине. - Обръща се към него един от обитателите на лагера, наричайки го не “другарю”, а “господине”. - Едното ви стихотворение гласи: “Морето оттегли мастилото си. Листът остана съвсем прозрачен. Стихотворението е само блещукането на морския вятър.” Поетът е поет, понеже усеща вълните, скрити в човека и от самия

него. Опише ли ги, човекът се разпознава - “Да тези прибои и дълбини, това съм аз.” Не се лъжете, че сте анонимен - за всички хора са достъпни стиховете ви - хората ги четят от въздуха. Хората от градовете идват тук специално за стиховете ви. Там въздуха е мръсен и наистина нищо не се вижда от стиховете ви. Но тук, о, тук - те са написани на коприна с лилаво мастило. Аз мога да Ви кажа кой сте Вие - Вие сте митичният поет Фатах на народа Фир Болг, описан в ирландската “Книга на нашествията”. Ние, народът Фир Болг сме участвали като атлантски съюзници на страната на Троя, сетне сме опустошили Средиземноморието и сме победени от Рамзес III. Като част от морските народи сме изобразени по фризовете в Египет преди да пристигнем в Ирландия и да построим мегалитната й̀ култура, която до днес се свързва тъкмо с Фир Болг. Та този им поет Фатах на народа Фир Болг бил толкова вълшебен, че от него друидите приели по-късно ирландското си название - “фати.“ Названието бол-гар, т.е. бул/бур се появява в зрителното поле на живота на света на Европа през много древни исторически епохи, даже до-исторически” - ето, извадил съм го от Н.Марр. И Гомер/Омир гърците са взели от доисторическия, яфетически епос, Гомер/Омир не е било име на поет, а общо название за поетите, създали колективното словотворчество на доисторическите времена. И какво е значило гомер, дума, извлечена от яфетическия език - поет, странстващ поет, чародей, пророк, вълшебник, но и шут, слепец, сиреч - някой, който се отличава от всички останали. Някой каро нашите ослепени гуслари от армията на Самуил, пеещи и разказващи народната памет. И този колективен епос на яфетическата епоха е бил създаден на яфетически език, българският е такъв език. Не Ви ли напомня този митичен Гомер за митичните Орфей, Лин, Тамирис? И има ли по-велика поезия от възникването на езика? “Небе” в яфетическия език е означавало и “вода”, и “твърд”, и “облак”, и “птица”, и “луна”, и “звезди”. Другата основна дума е било “ръка”. Ръцете в “Магурата” - знак за идентичност, и така до днес. Съществителното е било първоначалното. Съществителното “ръка” - от него глаголите “давам”, “вземам”, но и куп съществителни - “сила”, “знак”, “указание”.”

Край него е Кали - вълшебната аскетка, която съблазнява всички, Кали - възпяващата Шива, която с удоволствие сама се обозначава като измамница. Тя е създаващата чудеса, която обаче отваря и рани. А че е чародейка се вижда от факта, че знае всичките му стихове, написани по въздуха. “Събираш росата на мъглата, нали поете. От нея стават най-замъглените стихове. Към тебе плува пеещата глава на Орфей.” Приказните дадености на Кали. “Откъде знаеш моите стихове? Та ти дори не познаваш моя език.” “Откъде да знам? Откъде да знам как зная твоите

стихове. Защо ме питаш такива трудни неща. Откъде? Та те са като облак над главата ти. ” Кали иска от Поета да се обвържат в едно споразумение. “ Аз ще ти стана любовница. Но не защото те обичам, аз досега в никого не съм се влюбвала и не зная някога ще се влюбя ли. Но по време на любенето аз виждам нещата съвсем ясно - къде има съкровища или какво в бъдеще ще се случи с някого. В момента на любовта човек е най-богатият на света. Ще се любим и ти ще ми задаваш въпроси, а аз ще ти отговарям. Само чрез тебе ще стигна до отговорите. Ти обаче ще обещаеш, че ще запомниш всичко, защото аз след това нищо не помня освен, че ми е било хубаво.”
Скалите пълзят, придвижват се магмените тела на кентаврите, скалите са и плезещи се езици и бедра на Богинята Майка. По тях са Mulden - ямите за пророкуване. “Mulden sind Münder” - тя прави игрословици на чужд език, който пак си е присвоила на бързо като неговия.
“Дадале”, “Додона” - децата се увличат от създаването на трако-пеласгийски думи с повторение на срички. “Дадале” е надпис от Самотраки, Додона е прочут пеласгийски град със светилище. “Ах, Доне, Доне” - измислят си песнички. Светулките на фригийските букви светят в косите на мрака преди Троянската война като светулките в къдрите на Ида. Всеки от тях може да цитира Страбон: “Книгите както на фригийците, така и на мизийците ни връщат към времето преди Троянската война.” Ами казал го е човекът - “фригийските книги, мизийските книги” - какво има да се умува! Да обявим, че са написани с гръцки букви - не можем, гърците още са нямали тогава писменост. Тогава Безписмена Гърция е граничела с Писмена Тракия.

ЧОВЕК И КУЧЕ

Влачи човека кучето, куче влачи, диря няма. Върти опашка кучето. Куче влачи и кучи-болгар. Кучешките жертвоприношения в гробниците на траките и в курганите на скитите. Култът към кучето при атлантите. Духовният водач Анубис с кучешка глава в Египет.
Кучето и човекът - две самотии, които са се сблъскали една в друга. Самотията на човека и самотията на животното. Застинало е кучето в свойта си поза и вместо да лае, само се прозява. Мъжът и той се прозява, няма какво да събуди интереса и на двамата. Мъжът се наглася на гърба на кучето като върху възглавница и се кани да спи.
След месеци косата му се превръща в куча козина. Ноктите раснат по пръстите на ръцете и краката му като нокти на куче, грамадни и каменни. Превръща се бавно мъжът в куче. Главите на човека и на кучето клюмат една към друга. На човека му се ще да е куче, да е постигнал хармонията барем с едно живо същество. Не смее човекът да мръдне, не смее да се

обърне назад - да се види като човек. А иначе се е научил да вие - и ето, че по острова защъкват диви кучета, хукнали към себеподобните си. Край на самотията на човека. “Брей, измислих го как да не съм сам” - чеше се той под шапката. “Според орфиците душата на праведните се вселяват в кучешки тела. Кучето и коня, както казва Инженерът, са още едно доказателство за близкото родство на протобългари, траки, гети-славяни. Кучи булгар и градът Куча. И жертвоприношенията на кон и куче в курганите и могилите на цяла Скития и България. Ех, този Инженер, на колко народ отвори очите. И колко народ написа книги с неговите знания. А него, като го питаш - “Кога ще видим твоя книга?”, все отговаря - “Къде време за книга, изследванията в духовното изискват цялото ти внимание.”

ПЕВИЦАТА

Почва градът да клокочи, хората се разхвърчават – ноти, търсещи мястото си .

Момиченцето, което е тръгнало по пътя на тишината. Някой го е зарязал някъде, някой го е намерил и довел на Острова. Детето, което пее. То може да разкаже преживяванията си само чрез мелодии без думи. Детето никога не успява да научи думите. Тоновете на гнева му могат да отворят вратите на затворите. Момичето се съпротивлява срещу всичко, което не е музика. Досега то не е изговорило една единствена дума, то не е научило никога езика на хората, то не се нуждае от тях. Собствените му родители го бяха изоставили на улицата, защото не го смятаха за човек. “Човекът трябва да може да говори. Какво е създанието, което не промълвява дума. Пън някакъв, животно някакво, цвъртящо и жужащо насекомо, но не човек.” - Казваха родителите му някога и докато го изричаха се изсипваха удари отгоре му. Родителите му смятаха противопоставянето му на думите просто за инатлък, който те не можеха да прекършат. Това нежелание за говорене възприемаха като следствие на зъл дух, влязал в него. Как се прогонва зъл дух - с бой. Старецът намери детето просещо на улицата. Просията беше чрез мелодиите, които клокочеха от гърлото му, пеене без думи. Чистата музика. В гласа ѝ се събираха звуковете на цигулка и на пиано, на гайда и на кавал. Гърлото ѝ беше инструмент за смесване тоновете на различни инструменти. Човешките сетива настръхваха от тези ечащи звуци. И душите на слушащите ставаха също на инструменти, на които свири сам Бог. Детето подготвяше душите за среща с божественото. Неговите мисли бяха толкова чисти, че можеха да се изразят само чрез музика. А самотуването с музиката беше пречистило още повече момиченцето. Неназовимото намираше изказ в нейното пеене без думи. Един свеж полъх идва от музиката ѝ и освобождава душите от думи. Те

самите ставаха музика, всички твърди понятия бяха в един миг издухани като листа. Но хората не стоят най-високо, смята момиченцето, птиците са тези, които са най-близо до Бога, защото те чуруликат и пишат с тонове по небето. Гласът му кълве семената на тоновете, очите са обърнати нагоре - песента като молитва. То дири корените си в небето, не ги е намерило на земята. Температурата на тоновете може да се увеличи с придихание. Тоновете цъфтят в клетките на тялото му.
Отвори ли уста момичето, там нейде, в облаците се завихря вртоп от чуруликане, птиците подхващаха неговата мелодия, която истински се завихряше в небесата. “То ни е талисманчето - казваха хората на Острова, - то прибавя свещеност към Острова ни.”

ТЪРСАЧ НА СЛАВА
Людете го питаха:
- Защо нищо не правиш? Защо само седиш тук по цял ден?
Той:
- Имам нещо по-добро за правене. Отделям тъмните часове от светлите. Защо това смесване? Ще увековеча само светлите и ще живея само в тях. Вие не броите това за работа, а за мене тя е най-важната работа. Аз мога и на вас да осигуря само светли часове, само ме оставете да си върша работата.
Мигновенно му повярваха, на пръсти минаваха край него, да не смутят делото му.

ПИСМЕНОСТТА
Момчето крачеше между съзвездията от знаци, то се въртеше около боговете, които не познаваше. Острова-Ухо улавяше шумовете на времената и ги привличаше. От всеки надпис напираха думи. И думите влизаха в ухото на Острова-Ухо.
Знаците на първата азбука на света бяха кацнали върху потъналите градове в Черно море и по скалите на крайбрежието, по планините и по керамиките под земята. Но пеперудите не стояха на едно място, те летяха към Етрурия и Крит. Жреците там записваха свещените формули със същите знаци като в Родопите. Знаците на жреците тук и там се разбираха така добре както техните храмове и култови места един с друг.
Фигурките от глина са също надписани. Те лежат в гробницата на жрицата. Те са играчки на малкото момче. Върху глината са издраскани знаците. Но не всеки ден могат да се видят едни и същи знаци. Текстовете се сменят със знаците. Момчето чете историята на храма и е вече съвсем сигурно кой знак за коя буква стои, той може да прочете думата “храм”. Той се чувства

като Шамполион, само че неговият Египет е там, където е роден. На следващия ден вместо знакът за храм върху корема на глинената фигура стои знакът за жрец. И тогава момчето чете думите за молитва и за небе. Но само не може нищо да докаже, защото всеки ден надписите са различни. Сякаш боговете искат да го научат да чете думите, отправени към тях. Бързината на текста следва бързината на времето.
Пеперудите летяха от Черноморското крайбрежие, те летяха дълго време, почти хиляда години, тогава кацнаха в дворците на Кносос. Те се заплетоха в косите на минойските жени в дворците на Кносос. Оттам попаднаха в ръцете на търговците. Търговците започнаха да правят списъци с тях, списъци на продадено и купено. Те брояха стоките си и колкото повече брояха, ставаха толкова по-алчни за стоки и съкровища. На ята влетяваха в храмовете, където жреците се опитваха да ги затворят само между стените на храмовете. Колкото повече пишеха жреците, толкова повече очи на богове проблясваха в мрежите, които плетяха.

Плъзнали бяха знаците по Небет тепе, по Сахат тепе и по Джендема, по Воден камък, по Белинташ и Бегликташ, по Мадара, Плиска и Преслав, и по-далече - във Фригия, Крит, Лемнос, Памир, Алтай, по Елам и Вавилон, до Китай и Тибет, е, там не можеха ги стигна, но поне из България ги преследваха със страст. Хващаха знаците за ушите и ги слагаха до глаголицата и до кирилицата, за да стане очевидното видното - че са едни и същи. Меандърът се завихряше от керамиката чак горе до звездните вихри в небето. Концентричните кръгове един в друг се свиваха до точка в средата, очички, соларни знаци, пулсации. От мотива дъжд се издължаваха резки и черти, засрещаха се под различни ъгли, строяха стълби към небето. Инженерът им беше помогнал да се впускат в мисловни приключения с удоволствието на пътешественици из света. Слагаш глаголическият знак в кръг и така узнаваш как просто с няколко математически знака - кръг, триъгълник, кръст можеш да създадеш съвършената говореща азбука Аз-буки-веди-глаголи-достойно-есть... “Това обаче е и като кръгът в средата на есхарата в култовото средище на Евмолпите на върха на Небет тепе.””И като много от монетите, разграфени от равностранен кръст, свастика, триъгълниците на лабриса.” “Както на килима на баба го има дървото на живота, на него - пиле, отстрани ипсилоните от фланкирания ипсилон, звездата на ж-то и плъзналите като патета “ъ”-та, оцветени в пиперено червено.” Имаше толкова много да се мисли и бърбори.

ЧУЖДЕНЕЦ

Стъпил е на острова един нищожен, незабележим човечец, но всички се скупчват край него, защото той не говори като всички, а на друг език. “Гледай ти, чужденец дори се е заблудил сред нас. Известен става Острова-Ухо, няма що. И други искат да слушат през ухото на Острова.” “Хм, то няма да е случайно, я виж, може и да е шпионин, шпионин на НАСА, дошъл е да изслушва новините от Космоса, които могат да се хванат само тук.” Жителите се опитват веднага да му бъдат полезни, дават му указания как да се вслушва, под кои точно звезди да застава, как да отваря сетивата си. Една млада дама се заема с отваряне на чакрите му и с издигането на Кундалини в него. Тя определено бе решила да се отърве от Острова и от България чрез него. Щом е чужденец ще трябва да има парички. Просва се дамата на земята и започва да ухае по-силно и от роза. Разголва се дамата, като се опитва да установи все пак наличния капитал на чужденеца, за да знае на какво да разчита и заслужава ли си той изобщо усилията ѝ. Но сащисването ѝ сетне граници няма. Човечецът се разприказва, драго му е да е сред съмишленици, казва, които очевидно като него са избрали живота без пари. Той бил твърдо решен вече никога да не се докосва пари, никога да не цапа ръцете си с тях.

И гостът отдалече заговорва като един от тях:

- Орфееви химни. А къде са техните записи? Върху кори на дърво, висящи по поляните на орфиците в Родопите? Нашето Buchstabe и вашето буква говорят за едно и също – думата за “буква” произлиза от думата за “бук”. При нас - “die Buche” е “бук”.. - Придружава ги в изследванията немецът, измислил си друга професия – “изследовател на писменост” и зарязал заради нея професията и заплатата си в Германия. - Тоест буквите са били върху кори от дърво. Ако не бяха на този разсипал се на прах материал, щяхме да четем химните на Орфей, Лин и Тамирис.

Шрифтът скрива и открива. Писмеността влиза в нишите на подсъзнанието на човечеството и подсъзнанието ромоли подземно чрез нея. В стиховете на сюрреалистите от XX век, нарекли себе си орфици, алогичното е измъкната от подсъзнанието на човечеството красота. Древността като складирани подсъзнателни връзки. Архитиповете на човечеството лежат във всяка глава на новородено.

“Нека да идем при етруските – Предлага немецът. - При детето Таг – етруският бог на мъдростта, гадателството и писмеността. До мъдростта – гадателството и писмеността. Етруският бог обаче бил пеласг по произход. Отново от дъното на времето се обаждат пеласгите – богоподобните, “проселениди” - родените преди Луната. А Таг е титлата на върховния вожд на пеласгите, която е в името на Омур-Таг. И писмото на пеласгите било преди Потопа. Само те след Потопа имали спомен за него.

“Финикийците са взели писмото от пеласгите, а не обратно.” - Услужлива е главата на немеца. -”И те били на Крит преди всички други. И критските Линеар А и Б са от тях. Остров Крит - “скрит” и “скрипт”, писмеността, която е била и нещо скрито, сакрално, отначалото само за жреците. Защото словото поражда действителност. Преди да идат пеласгите по Егейските острови и крайбрежието на Мала Азия, на остров Сицилия и Апенините те са били в Аргос Пелопонески и Аркадия. А в Аркадия е нещо много свидно за мене – бог Инах. Кой е бог Инах? Ами библейският Енох. Той ни е оставил записа на мъдростта си в Ситовския надпис.” “Има един Инженер, посветил се на разчитането на Ситовския надпис.” - Осведомяват го услужливо децата. “ Веднага да го доведете, на мене такива хора ми трябват. Но – обратно към пеласгите и етруските. Пеласгийският език е най-близо до езика на фригите, индоевропейски е. Трако-пеласгийската общност е възникнала на Балканите, а с нея и първата писменост. Дали ще го наречеш енеолитно балканско писмо или староевропейска писменост – все същото.” „Ама пък не е едно и също - това е писменост на дедите ни, трако-пеласгите – българи.“ - Контрират децата. „ Оттук тази писменост е отишла към Крит, към Египет и Шумер. А произходът на българите е също балкански. Да се допитаме до вашия Раковски – българският е древният пеласгийски. Затова и българските руни съвпадат с голяма част от знаците на енеолитната балканска писменост. Диодор Цицилийски: “Лин съставил делата на Дионис с пеласгийски писмени знаци и е оставил след себе си в своите спомени и други митични разкази. Тези писмени знаци са използвали Орфей и Пронапид – учител на Омир и изтъкнат поет.” Какво повече? Само дето не се връзва тезата, че пеласгите първи приели финикийската писменост. За рождение на пеласгийската писменост се счита VIII в. пр.Хр., а времето на Орфей е май хилядолетия преди това. И в тези хилядолетия до VIII в.пр.Хр. финикийската азбука я е нямало.” “Така наречената древноевропейска писменост от неолитното население по българските земи, което си е тук до днес, е колко хилядолетия преди Омир?” “Затова – Дионисий Траск, моля: “След Девкалионовия потоп никой от оцелелите гърци не е запазил спомен за буквите, с изключение на пеласгите, които от Гърция отишли в други страни и които Омир нарича “богоподобни”/лелеги, каукони и богоподобни пеласги/. От тях първи ги научили финикийците и те дали буквите на гърците.”

Пеласгите са дали на древните гърци своите писмени знаци. Градешница, Тартария и Винча са едно.

Плочката от Градешница най-вероятно е била поставена в нещо като къщичка, цялата също изписана. Тази къщичка беше обзела въображението

на Мидас, откакто бе видял в Пловдив неин уголемен модел от камък с кръгли прозорци като люкове. “Татко, хайде да ходим, да търсим другаде къщички за буквите.”
“Тази къщичка е пощенската кутия на древното знание. Преди седем хиляди години някой го е сложил в пощенската ни кутия, която едва сега отворихме. А можехме и въобще да не си погледнем пощата.” “Хайде, да търсим другата си поща.” - Нетърпението на сина обхващаше и бащата. “Разчитането на етруската писменост трябва да е лесна игра за нас. - Окуражаваше го бащата. - Един полски колекционер и филолог, Тадеуш Волянски още в 18 век ги е разчел чрез славянския. Кой ще е този славянски, след като старобългарският е първият език въобще на една национална държава, не само славянска в Европа. На него е терминологията не само на църквата, но и на администрацията и държаввостта.”
“Дъсчиците, дъсчиците, използвани от бесите в храмовете на Дионис! - Прочел е Мидас пак нещо и е извън себе си от радост, триумфира сякаш сам е открил азбука. - Ето ги вандалите в Северна Африка. Намерена керамична делва - вътре дъсчици с надписи. Нотариални актове, продадох, купих, ей така върви света - продадох, купих. А дъсчиците не са изядени от паразити и гъбички, имали късмет тези дъсчици, че между тях имало кедрови, та миризмата им прогонвала всякакви вредители. Е, по нас кедър не вирее, та затуй и орфеевите дъсчици не са се запазили, но пък свидетелствата за тях са си у античните автори.”

Немец с бейзболна шапка се разхожда в ръка с дебел тефтер и на сносен български обяснява на ляво и на дясно, че не е нито археолог, нито историк, а само търсач на истината. Разтваря тефтера и показва пресъвани знаци от музеите:
„Виждали ли сте някъде другаде подобни знаци?“ В тефтера му е записано къде се намира чирепчето или скалата със знаците, отстрани на рисунката са сгъчкани с дребни букви негови тълкувания на знаците и разсъждения за сходства с линеарите от Крит, глаголицата, българските руни. И всичко написано на български.
- Чувате ли тропот от стъпки, докато наблюдавате тези знаци? Аз ги чувам. Сред знаците има знак за стълба, стълба към небето. Но те самите са стълба, по която се катери човешкото съзнание, налучкало пътя за развитие. Нещо триумфално има в тази стълба. По нея минава човечеството в мистерията за увековечаване на случващото се чрез записване.
И всички негови слушатели видяха как той се изкачи по стълбата, застлана със знаци, родни и близки им от Острова-Ухо и как, когато застана на

върха на пирамидата от знаци им помаха победоносно с тефтера. Херман, защото той се казваше Херман сякаш за да се отвори приказка за Херман, дето е Хермес и за кадуцея му, който е също предавател за връзка с Космоса, беше едно изключително благо създание. Сините му очи се синееха, розовите му бузи се розовееха, а устата му се смееше на това, което предстоеше да каже:

- По кориците на моя тефтер са реклами на телефони. И в случая с тези знаци става дума за комуникация, комуникация още в каменната ера. Система за предаване на съобщения. Само че Балканите никога не са били предвидени като начало на тази система за комуникация, каквато е писмеността. Hochkultur може да има в Двуречието и на юг оттук в Древна Гърция, но на Балканите – в никакъв случай. В хипотезите на световните учени Балканите са били винаги в хинтерланда на Hochkultur и никога в центъра. Недоглеждане – бихме си помислили като наблюдаваме пируетите на учените, но такова заключение няма да е вярно. Учените съзнателно забравят да споменат фактите, противоречащи на теориите им. Но нещата се обръщат много неблагоприятно за тях. Край Винча, Тартария, в България цъфват от никого непредвидени находки със знаци от каменната ера. Устите на учените остават отворени от изненада – Мястото им не е тук, трябва да са в Месопотамия. Но тъй като са открити тук, няма как да ги преместим там. Добре, тогава ще преместим колония шумерци на Балканите, за да донесат тук Hochkultur, писменост, металобработване. Ето как е започнало – решава елитарният клуб на учените и започва да дава пресконференции и да пише статии по темата. Създала се е колония от шумерци на Балканите. Обогатявайки тукашното население със своята Hochkultur, естествено се захващат да пишат с писмеността си, на която си пишат в родината още преди клинописното писмо. Но за жалост на учените скоро им се налага да изселят шумерската колония обратно в Шумер, тъй като датировката на керамичните печати и плочки от Балканите е с хиляди години по-стара. Ще им се да замълчат, макар че вече голям шум се е вдигнал с плочките. На всичкото отгоре към първата писменост на Балканите се прибавя и първото злато, а първото обработено злато и първата писменост са май баш Hochkultur. А се надигат гласове от техните редици, които твърдят, че първият, най-старият индоевропейски език се е оформил около Черно море, та една писменост към него е нещо най-логично. Та първата европейска цивилизация е родена при вас, генетичните изследвания сто на сто ще докажат, че тези хора на Варненската цивилизация са предците ви. Та ще трябва много да ви пазим като хора в музей.

Свиват рамене слушателите, съгласни са.

- И нищо чудно тази писменост да се окаже основа на всички писмени системи в света. Ет ги линеарите от Крит, ами в тях са голяма част от тези знаци, само че 3000 години по-късно. И с българските руни, и с глаголицата са големи съответствията. Тъй като онези хора сте вие, диря поне един от вас, в чието съзнание се е запазил кодът на тази писменост. Някой Шамполион, който ще я разчете. Учете древни езици, може би чрез тях ще се събуди кодът на тази писменост.
И тефтерът му тръгна да обикаля островните жители, а той сам се емва да търси Петко Димитров с чинията на Ной.
Когато се върна, към тефтера бяха прикрепени листчета - „Това го има на Курт-тепе при Руен.“ „Това е гетско“. „Това е върху овен от Асеновградския музей“.
- Стигнахме до нещо много важно – обяви немецът с късите бели панталонки и с плетен от някоя баба елек на една кука. - Първата европейска Hochkultur не е около Черно море. Тя е в Черно море. Трябва да се започват машабни изследвания на морското дъно. Тръгвам обратно за Германия, за да търся спосори, трябват ни не пари, а много, много пари. В това време вие си знаете задачата. Оставам ви тефтера, прибавяйте към него де що откриете.

ПРИТЧИТЕ ЗА ПИСМЕНОСТТА

Сами изскачат в главата на Мидас, нито ги е дирил, нито ще ги помни.

ПРИТЧА I

Вятърът решеше короните на дъбовете и цялата гора глухо шумолеше. Листата на дъбовете летяха тържествено по поляните и хлуеха през отворената порта на Храма. Там полягаха - вече от чисто злато - на олтара. Жрецът ги събираше, те бяха готови златни листи за книги, пришиваше ги със златен конец и почваше да изписва по тях свещените формули, без които Храмът нямаше да е Храм. Момиченцето седеше до него на трикрако столче и дълбаеше свещените знаци в глината. От напредъка му зависеше ще стане ли един ден писар към Храма. Докато с неуверена ръка водеше острието си говореше наум, опитваше се да убеди знаците да бъдат послушни, да не му се изплъзват: “Хайде сега да спуснем стълбичката, тук е небето, тук е земята, значи от небето към земята.” И знакът на стълбичката криво, ляво заставаше на плочката, Изместваше плочката малко на страни да му е по-удобно и продължаваше да нарежда. “Нека водите се разлеят, да покрият сушата, ама не цялата, а само част от нея.” И вълнистите линии излизаха под острието, те бяха от лесни по-лесни.

“Гърмът се спуска на зиг-заг, добре. После едната спирала се протяга като ръчица към другата, ето хванаха се. Спиралата може лесно да се завива и развива напред и назад и обратно. Да съберем сега чертиците така, че да се пресекат.” Момичето беше най-изкусният гравьор в Храма.

И то порасна и мечтата му да бъде писар към Храма се изпълни. Изписваше свещените формули и бе прикачена като брънка на верига към тях. Изписването на знаците изискваше всичките сили на младата жена, от тях зависеше сняг ли ще вали или слънце ще грее, ще има ли хляб за племето им и ще се раждат ли много деца.. Макар че не беше жрица, всички се отнасяха към нея като към жрица. Нямаше време за нищо друго освен за знаците, нито мъж да намери, нито дете да отчува. Все по-бързо се справяше с работата си, все повече плочки се трупаха. Един ден тя погледна в бронзовото огледало и видя, че косата ѝ вече не е черна и че отсреща я гледа една стара жена. Тогава тя посегна към купчината златни листа, избра едно и с еднакъв натиск, за да може ясно да се чете, започна да пише орфическата формула за минаване в отвъдното. Този път плочката беше предназначена за нея.

ПРИТЧА II

Той беше писар към прорицалището. Трябваше да записва прорицанията на оракула, за да бъдат сигурни хората какво точно им е казано. Те си вземаха плочките с прорицаията и сетнешният си живот сравняваха с казаното в тях.

С огромна скорост гъгнеше жрецът и той трябваше да улавя бързо вкупом всичко, за да не излезе нещо съвсем невярно. Само той можеше да е писар на този прорицател с такъв невнятен говор насред транса, защото познаваше всяко трепване на лицето му, всяка гънка на устните му, всяка тяхна извивка, какво значеше примижаването на очите му или оцъклянето им. Взорът му бе неизменно впит в лицето му, а пръстите му механично записваха знаците.

Минаха много години, прорицателят все така изригваше прорицанията си, но беше вече само кожа и кости и опнати жили, и той вече не си знаеше възрастта. Чак тогава той се обърна с нещо лично към писаря. С нежен и човечен бавен тон го попита: “Аз цял живот разправях на хората какво ще става с тях. Сега да те питам - Какво стана с мене? Аз говорих цял живот, а кога ще живея?” Писарят му отговорил чистосърдечно: “О, прорицателю, ти бе тръбата на боговете, през тебе минаваха техните гласове. Ти наистина прави само това, но защото боговете те бяха определили за тяхна тръба.” “Можех ли да откажа?” Ти най-добре знаеш, че човек не може да откаже това, което му е предопределено.” Оракулът се сви, сякаш се смали пред очите на писара, сопна се на следващия кандидат за прорицание: “Нищо

няма да ти кажа, нито на тебе, нито на когото и да е другиго.” И той бързо и бодро напусна Храма. С всяка крачка видимо се подмладяваше. Когато стигна поляните, беше вече станал дете. Помаха оттам със стрък маргарити към писаря: “Не съм тръба на никого, дори не съм тръба и на боговете.” А писарят се огледа сащисано - без оракул той оставаше без работа.

ПРИТЧА III

Ораторът сипе думи като брашно от чувал, всички са набрашнени от многото му думи. Опитват се слушателите му да стръскат брашното по себе си, но нови пръски ги засипват. Ораторът дига ръка, за да се запази от силния блясък, какво е това пусто слънце, което грее насреща му? Блясък, не блясък, продължава, че думите не чакат. Трябва всички да ги изрече, за да събере хора на своя страна срещу този, който му оспорва властта.

Когато е решил, че хората са достатъчно обработени, както се обработва нива с жито, млъква. Ръката му е още пред очите, от пустото слънце ни слънце вижда, ни нищо. Чак му чернее от силната светлина. Изведнъж чува от тълпата едни думи, един ясен безстрастен глас произнасяше неговите думи. Дума по дума. Обръща се към тълпата, прави си сянка с ръката и трескаво дири гърлото, от което идват тези думи.

- Не можеш да ме видиш, но ето ме.

- Не се приближавай! - Извика ораторът. - Ще ме изгориш.

Ораторът беше осъзнал, че блясъкът идваше тъкмо от човека, който му говореше. Но човек ли беше, щом излъчваше толкова светлина? Да не беше слязал на земята самият Бог на Слънцето? Ораторът се свлече на земята от уплаха и все пак попита:

- Как запомни всички мои думи, една по една? Да, аз това го казах, и другото, и третото, но ти как го повтори? Аз самият не мога толкова точно да го повторя. Или ти си вложил в мене тези думи, та ги знаеш всички до една, ако си Бог?

- Не съм Бог, аз съм Орфей от Родопа планина, ей там онази планина с многото сняг, дето от вашето племе не смеят никога в нея да се залутат. Ела, ще ти покажа как става! Виждаш ли тази плочка, виждаш ли тези знаци? Ето, тези знаци стоят за тази буква, другите - за следващата. Имаш ли тези знаци, имаш паметта. Ела, готов съм да те науча на тях. Така ти давам памет.

Много цитати има да учи момчето. Наред е Кирил Рилски, духовният учител на Левски, който го е подстригал за дякон, игуменът на Рилския манастир, спасителят на батачани след въстанието. Лежи си момчето сред тревите, тревите, които растат сякаш на Кирилова поляна. Кирилова е кръстена поляната пак на Кирил Рилски - така са я нарекли батачани, които

той е крил в гората наоколо. Полюшват се сенките на тревите над пожълтялата от времето книжица на архимандрит Кирил Рилски, като плетеници на Евангелие украсяват буквите: “Илирийските древни българи още преди Христа, като езичници, са си имали свой религиозен култ, свой език и своя ПИСМЕНОСТ С ЛАТИНСКИ И ГРЪЦКИ БУКВИ, а може би са имали и своя азбука, каквато е могла да бъде ГЛАГОЛИЧЕСКАТА ПИСМЕНОСТ, КОЯТО Е ИЗНАМЕРЕНА В ДЪЛБОКА ДРЕВНОСТ В ИЛЛИРИЯ.”

“Прав си, прав си, отче Кириле - стиска малкият книжката от 1930 г. Колко хубаво, какъв късмет - задъхваше се да степенува, - че татко не ме праща на училище, за да си стоя тук сред тревите, да се излежавам и да си уча истината. Учеше се, разбира се, и от “живи библиотеки” като онази археоложка, дотичала от проучванията на Фригия да сравни някое тамошно идолче с идолче от Острова-Ухо. С нейното откритие във Фригия на надписи на азбука с латински и кирилски букви едновременно, поне век по-ранна от финикийската, за гръцката да не говорим, бе най-популярната гостенка на Острова.

“А такачка - народоведът поглажда едни други месестите си пръсти. - Не са ни финикийски, ни гръцки буквите, щото са на ей тези древни илирийски българи, за които ти говори архимандрит Кирил Рилски. - Питай мене бе, жена, аз веднага ще ти изброя поне десетина места, на които можеш да четеш на такава азбука. Е, разбира се, ако предварително не си решила, че всичко, което не стои в умните български учебници, е фалшификат. Ще те заведа в едни църкви, ще уредя да надникнеш зад олтара, което е по-трудно за уреждане от това да се проникне в хранилищата на някой музей. И тогава ще застанеш лице в лице с това, дето не бива да го има, ама ти си видяла вече във Фригия - каменни плочи с надписи на латиница и кирилица едновременно. Е, сега, на ти обединен изток и запад. Ама то е така и в надписа под седалките на Античния театър в Пловдив. Това са Скрижалите на Родопите, набучени са били из всичките им краища, а местните са ги укрили в църквите, след като Родопа е била завладяна от османците. Каменните книги на Родопа са те, каменни за разлика от другите, златните.

В древността Орфеевите химни са били изписани на кора от дърво. Така е било и в Latium - изготвяни са били от кора най вече на липа таблички. Латинската дума “codex” има тъкмо значение на “дървена дъсчица за писане”. “Паспортите” пък на орфиците за отвъдния свят са били върху злато върху гърдите на орфици.

А в книгата на Державин “История на България” е нанизана онази скъпоценна броеница от гениалния Н.Маар, палеолингвиста, който е учил езици за дни. Българи и кимерийци е едно, твърди той, кимер, Кубер,

шумер са синоними на названието на един народ, който си е на Балканите още от палеолита. Също като Марио Алинеи той вижда в сегашното население на Балканите автохтонно население още от времето на палеолита.
“Ето как се свързва фактът за наличието на шумерски писмени знаци върху керамиката, намерена в нашите земи. Шумерите-българи са отнесли при походите си към Шумер след потопа тези знаци в Шумер. А учените, които хилядолетия са пренебрегвали нашите земи, са си блъскали главите, откъде тези шумерски знаци по българските земи. И заключили на часа, че тези знаци били от Шумер донесени тук. Чак като ги изследвали се разбрало, че тукашните знаци са с поне две хиляди години по-древни.”
“Виж, виж, тази ваза - на ляво до героя пише “Гетас” от дясно на ляво, а до кентавъра - Хераклес, от ляво на дясно. Това е положението, пишели са и в двете посоки. И “s” се чете като “к”, слънцето е “сур” и “кур” - сияещия. А ето че златото, което е златно от слънцето в минойския Линеар Б е “куруси”. Ето го тракийското Дин - ден, бог, светлина, в старофригийския Ti, tin, tiyes, tios, в новофригийския dews.
Но преди азбукето на Светите братя Кирил и Методий не са били тези народи безписмени, нашите учени все пропускат казаното от изворите. Ето какво казва Асемани за по-древното писмо: “Те си служели с някакви йероглифи, които нито могат толкова лесно да се научат поради големия си брой, нито са годни също така да изкажат всичко - изобразят се някакви фигури като свързани в последователност букви, с които, разположени една спрямо друга, се предават не цели думи или изрази, а срички с определено движение на устните и произнасяне на звуковете. “
“А сега нещо за Светите братя - разговарят се Ида и Мидас. - Асемани казва, че някои ги смятат за илирийци, Илирик определено не е Елада. Когато се сбогуват със своята скъпа майка преди да отпрашат по суши и морета, тя ги заклева, ако се случи единият да умре, другият да прибере тялото му в манастира си. Очевидно Методий не е изпълнил дадената клетва, макар че може и да се е опитал да вземе брата си при себе си. Те са били големи пътешественици и откриватели. По сушата открили реброто, главата и други останки от блажения папа Климент Римски, други части намерили на дъното на Понтийско море, когато морето се придърпало навътре при отлив. И много древни български знаци на древни български азбуки изпооткрили, а такива азбуки - дал Бог. В шепи ги взимали, стискали камъка на който били гравирани и той вода пущал, пръстите им били ситото - тези знаци ще свършат работа за новото Аз Буки Веди, чрез Буките и чрез
Ведите ще водят към просветление. И Асемани казва - поканил ги българският крал Богорис в България и те донесли там вселенската вяра.

Що да не са били при Богорис в страната Богрие/така е наречена България и от кръстоносеца Вилардуен/? И що да не са покръстили някои българи? Ами те българите що пъти са покръствани. Веднъж - древните пелгаро/белгаро/ българи, друг път - при крал Богорис/ княз Борис, и при Калоян кръстоносците са искали ново покръстване, че нещо не им допадала българската вяра, та я считали за еретична. Тя тази работа с покръстванията си има двойно дъно, там пак нищо не е ясно, както в цялата ни история. И дали гърците не са притиснали с военни заплахи българите да приемат от тях християнството, след като в апостолските времена са го били приели от Рим. И колко свидетелства има, че първо древната българска църква е била към Рим. Ама както в цялата ни история тя все на някого не се харесвала, църковни събори се водили срещу епископите ѝ и първите ѝ храмови постройки до основи били събаряни, така че следа от тях да не остане. И Асемани във връзка с покръстването на българите от мисията на двамата братя от Илирик казва, че те покръстили българите, произлизащи от Сарматия и трибалите, слели се с българите. Очевидно "българите от Сарматия" са българите на Аспарух, а под трибалите се разбират траките. Името на траките носи и Тервел - Тривелий, Трибалий - "трижди голям', както някои казват, че Децибал е "дете големеше" от народните приказки, като "бал" е голям. И Балканът е голям. То в народните ни приказки какво ли няма - и дядо Трак, и дядо Колад, и феи - справка Ор-фей. "И се служило в земите на българите освен литургиите, и другите канонически часослови." И езикът на тези служби бил старобългарският, който обслужвал царството, а други народи, които си нямали свой църковен и административен език, взели го от държавата, която първа в Европа ползвала свой народностен език за църковен и държавен.

САУРА И ГЛАГОЛИЦАТА

"Наличието на информационно поле наред с био- и атмосферата Карлос Саура е изразил така в един свой филм, в който герои са Бунюел, Лорка и Салвадор Дали. Героите му слагат магични очила, за да видят невидимото - невидимото информационно поле. С магичните очила те виждат светещи знаци в небето. Езиковедите биха видяли първите писмени знаци на света - знаците на нашата писменост по нашите земи, наречена от Харалд Хаарман "древноевропейска" с великата радост, че първата писменост е не другаде, а в Европа. Героите на Саура обаче виждат знаците на глаголицата. И тъй като Саура не е знаел нищо за Кирило-Методиевите ученици и приютяването им от княз Борис, а с това - и приютяването, и спасяването на знаците на глаголицата в главите на учениците, говори само за

глаголицата в Хърватия и изпуска така началото ѝ . Както пише професор Отто Кронщайнер, учениците на светите братя идват голи и боси след пленничество и изтезания в България без нито един ръкопис. И те съставят отново преводите на глаголицата. А що се отнася до хърватите, те извеждат рода си от българите, които смятат за аристокрацията на Аварския съюз. И отново имената ще ни кажат истината - Кубрат-Корват и Хърват."
Някой от пришълците на Острова-Ухо е донесъл италианско списание и услужливо им го подава: "Ето, пише - "Сензационна находка" Знаци от 3000 г.пр.Хр. Място на намиране - Елам. И знаците на тази глинена табличка са знаците и на древноевропейската/древнобългарска писменост, и на глаголицата, че и на българските руни. Вижте, и буквата "ж" е тук! А на езика на шумерите твоята професия е "шаришчия" - разбира се, от "шаря", "рисувам". Шари си, ние само ще гледаме и няма да ти шумим, да не пречим." И донеслият списанието от Италия сам се разбъбри: "А бях в Равена, работих там по строежите, влезнах веднъж в църквата, ама с предубеждение: "Къде нашата чудотворна икона от Добърско - мислех си, аз съм от там, от потомците на Самуиловите воини, - тук и да е красиво, няма да е чудотворно. Но вътре що да видя - същите чудотворни ликове като в Добърско, сякаш някой ги бе донесъл от Добърско."

ОЧИТЕ НА ВОИНА НА САМУИЛ

Не знаеше дали да му вярва, че беше воин от Ослепените на Самуил. Очите му гледаха и искряха, а от воините на Самуил никой не бе пощаден. "Водеха ни към Добърско. Нищо че бяхме армия вече от слепци и просяци, народът ни посрещна. В Добърско ни умиха очите с водата от Аязмото. Умиването траеше толкова дълго, колкото да си кажеш молитвата. След "Дай ни хляба насъщен" аз рекох "И дай си ми моите очи". И в този момент светлината се върна при мене, очите ми се върнаха при мене. Думите ми бяха чути, разбираш ли? Значи намерил съм верните думи в молитвата си. Оттогава аз внимавам много за точните думи в молитвата.Все си мисля: "Ако тогава не бях казал точните думи, до днес щях да съм сляп." Бог чака от нас правилните думи, доказателство, че душите не са ни напуснали в нуждата, страхът не е изпълзял в нас." И лицето на воина се избистри, от него бе изчезнала всяка неяснота, сякаш той самият беше една точна, права дума.

ПЕЧАТЪТ ОТ КРИТ

Печатът от Крит подпечатва всички документи от Крит. Един век след възникването на печата от Карановo е пристигнал благополучно на Крит. Корабите донесоха в Крит и другите знаци на древноевропейската

писменост, за да бъдат създадени Линеар А и Б. “Татко, погледни, “а”-то на Линеар Б е същият кръст, с който започва глаголицата, глаголическото “а”, само дето в глаголицата кръстът е танцуващ.”
Разговорът слуша един приветлив японец, който само слуша и кима утвърдително с глава, той е съгласен с всичко с българите, които е приел за роднини. “А пинтадерите, дето изскачат по целия път Ямбол-Бургас, те си имат съответствия от Лигурийските пещери отпреди десетки хиляди години.” Японецът се е заселил в Караново. Като всички изключителни хора той е приятел на баща му. Японецът беше работил при разкопките на некропола с варненския жрец във Варна. Но щом видял пластовете на Караново, той прегърнал сам себе си: “Аз притежавам света! Та тук са и Троя, и Шумер, и Египет! Всичко е тук и може би и по-древно. Тук има работа за мене не за един, за сто живота.” Оттогава той живее в нещо като землянка до Вавилонската кула - така нарича пластовете на разкопките в Караново. С дни не го виждат, на дъното в дълбоката яма той като египетски роб пълни кошовете с пръст и не чака и него да го изведат на повърхността като кошовете. Работи без заплата, най-щастлив е, когато изсипва откритията си в ръцете на българските археолози. “Аз получавам невиждано висока заплата - казва - знанията, каквито няма къде другаде да събера.” Веднъж той така се заравя в пластовете, че се налага да организират спасителна акция за изваждането му. Неговото тяло се пълни с все повече татуировки. Татуировките са изпъстрени със знаците от керамиките, които откриваше. Всички се чудеха къде има време да ходи някой да му прави татуировки, но мълчаливо приемаха тази му странност - японска му работа. Само дето не знаеха, че знаците сами се появяваха по тялото му, щом ги зърнеше.
“Ти си Каран, името ти идва от самьскритското “кара” - “правя”. Ако прочетеш “кара” обратно, ще получиш “ръка”, ти си Ръката на правещия, на откриващия. Кармата и то е това - което сам си направиш. Най-първата тантрическа цивилизация се е появила едновременно тук и в Япония, ти усещаш роднинството си с варненския жрец, той не те пуска да си заминеш. Ти си от българите - “дошлите от боговете”, както разказват за тях в Азия.”
Докато се разговарят, изминали са няколко десетки години и камък с надпис на Линеар Б се появява на Перперикон. “Защо пак бързат да обявят, че този камък е донесен от Крит на Перперикон, не разбраха ли, че движението е обратно - оттук натам? Минойците са си трако-пеласги. И филистимяните - също.

ФРИГИЙСКАТА ПИСМЕНОСТ

- Живеят в Троя по време на Троянската война, както и от другата страна на Дарданелите в Тракия според Омир. Родом са от Балканския полуостров като мизите и дако-мизите. - Нали съм Мидас, трябва да зная всичко за фригите. - Например как ли съм се досетил, че столицата им Гордион не идва от “горд”, а от “град”, “оградено място”. Не, не било така, хубаво. Аз пък съм горд с Гордион, но и с цар Гордий. В нашия език е ключът. Не само ключ болгарского язика, Раковски, но и ключ за тракийския и фригийския. Приятел ми е Минко, фригийския цар Минос, патрон му е Свети Мина.

Предгръцката стела от Лемнос и фригийското писмо. Споменеше ли някое селище и подкарваше вътрешното си зрение: “Хайде към Лемнос!” примерно. На пеласгийския Лемнос знаците са като фригийските. Надписът от Лемнос е на етруски език или на тракийски диалект. Един археолог едва се вижда, затрупан с етруска керамика и етруски статуетки и мрамори, със славянски и скандинавски руни. Но това никак не му пречи да изговаря текстовете, които са пред очите му. Осемнадесети век е, а Тадеуш Волянски чете гладко като в театър етруските текстове, по стъпалата на времето е насядала публиката на човечеството и го слуша, слуша го внимателно, защото прочетеното от етруски на славянски е повече от убедително. Според него славяни, келти и скити са били някога един народ, а от тях са етруските. Според наши изследователи скити, траки, етруски са част от древнобългарската общност на пеласгите-българи.

В Плутарх Мидас е намерил обобщението за пеласгите. Разсъждавайки за създателите на Рим, Плутарх пише: „Едни предполагат, че пеласгите, обиколили едва ли не целия свят и покорили едва ли не всички народи на земята, се заселили там и нарекли града с това име...“

Нейде из амфитеатъра на времето е стаята на един бивш австроунгарски служител. Служенето му е имало смисъл само заради парите, които е събрал за мечтаното си пътешествие до Египет. От него е сувенирът му в стаята, който си е закупил. Една египетска разголена мумия стои в стъклен шкаф. В друг стъклен шкаф са лентите, с които е била обвита - ленени ленти от книга. Ленена книга от библиотеката на Александрия. Тази книга е имала късмет за разлика от другите, изгорените. Шансът ѝ е бил да я използват за мумията. Добре изписано е облеклото на мумията. Момчето се доближава, разглежда внимателно редовете и както във Фригия съзира латински и кирилски букви. “Също като плочите по олтарите в Родопите са тези надписи - шепне си озадачено момчето. - Но това се води етруски надпис, онова - тракийски.”

Той пъхна ръка в торбата със знаци. Измъкна една змия, тя съскаше. Змията беше едновременно мълния, това беше и с, и з. Под пръстите му

попадна и един диск с една точка в средата, той се въртеше бясно. Това бе знакът на небето. Толкова беше доволен от себе си, че вдигна триумфиращо ръце и така стана знакът Y. А на Белинташ е фланкираният ипсилон от древността.

ПРОМЕТЕЙ

Херо е гръцко, Херо е Геро, до ден днешен все Геро, оттам Гергана. И Герой, разбира се. А, и Гераците. Я да ги разгледаме героите ни. Тъй - ломоти си като дърто момчето. - Тъй, тъй - Прометей:

Всичко е започнало от мисълта на Бога. Смятам, мисля - мнети. Свещеният бик в Египет има освен името Апис и Мневи - пак от тракийската дума за мисъл. Мневи бил въплъщение на творящия чрез мисъл творец. С това си име бикът Мневи ни казва: "Мисълта, чието име нося, тя твори. Творецът чрез нея твори."

Пак от старобългарското "мнети" за мисля е името на планините Ману, зад които си почивало слънцето. Истински слънцето можело да си почине зад грамадата от мисли. На грамада от мисли, вкаменени на скали, се е излегнал Прометей - Първо-мислителят, че е трак се разчита от името му. Към него непрекъснато лети орелът, пратеник на слънцето. Във Ведите орелът е ведически орел Гаруда, но при египтяните той е с тракийското име Баг. Баг/Багхават Гита във Ведите, благат, бак, баху, боху, Бакхус, Бог/. Да, всички тези мисли ги дължи на Владикин, но как му помага Владикин да мисли. Та орелът, пратеник на Бог с тракийско-българското название, хвърчи към него и кълве от черния му дроб. Във всички древни знания по черен дроб се гадае. Намерени са глинени модели на черен дроб от Етрурия с определени зони за всеки бог. Сиреч черният дроб е зоната на познание. И орелът кълве тъкмо от източника на познание за бъдещето, за да го носи на хората. И Прометей чрез него вижда смисъл за своите мисли. Чрез страданието си той ще предаде мислите си на хората, а това е единственият смисъл на мислите - да стигнат до други мисли. Така че страданието на Прометей е блаженстване. Никога не престава да лети пратеника на слънчевия бог към него, никога не престава да блаженста Прометей. Трако-българският Промислител, Прамислител захранва с мисъл света. Той отдавна се е слял със скалите, на тях отдавна като капчици от кръвта му са избили пеласгийските/беласгийски/български/блъгарски знаци.

ЗАРАТУСТРА

Родом от Бахкри, Бактра, Бактрия. Зора, Заратустра, Златната звезда, каквото означава името му, седи на брега на соленото езеро, надвесил се е над вълните, скалите са му писалище. Трон му е планината Загора. С почти

непосилна работа се е захванал, която само той може да свърши. Мозъкът му е свързан с всички тракийски племена, които до един са му мисловни сътрудници, за да запише милионите стихове на тракийския цар жрец Азонак или Вож-Аа-Накт. От тях ще поникне Зенд Авеста, за да разнесе вестта на свещеното авестийско знание. Известие от Вестителя. Весталките в Рим и те това вършат - вестят. И "вестя" е обща авестийско-българска дума. И бактрийския език на първите арии става авестийски език. Онзи зендски, авестийски език, за чиято връзка с българския пръв заговорва Раковски, който го е знаел. "Защо той е знаел това, а ние не?" - Пита се момчето.

В Гатите/Песнопенията/ на Зенд Авеста траките от Туркестан и Персия сами се наричат Айрия, Ayria, а страната си Айриана Ваежа. Думата ар излиза от корена "ар" - високо, възвишено, благородно.

"Харно - вика момчето заедно с Владикин. - Щото нашето "харно" е от "арии". И "харизма" е от нашето "харно".Пояснява Владикин - ведическите божества Вишну и съпругата му Пърнати са Ари и Ара. И децата им са Ари и Ара - носят божественото в себе си и затова повтарят имената на божествените си родители."

Тронува в длъбините на мирозданието Заратустра и разказва борбата на доброто и злото на първия арийски език, един ден разроилите се езици да се припознаят в него. А българите там четат Кубрат, Хоурват, Курбат.

"Нека вземем божествената субстанция от зороастрийската религия, тя се нарича Спента Майниу", за да разчетем смисъла на Майниу е достатъчно да посегнем към глагола "мьнете" - мисля - в старобългарския, това е мисля, именно "мисъл". Нарочно бащата говореше с подчертаване на отделни срички и думи, за да навикне сина да "разглобява" и "сглобява" думите.

БЪЛГАРИТЕ НА АХИЛ И АСПАРИХ

Незнайна ръка повдига светлинка, слабата светлина осветява червеникави квадратни икони и чирепчетата със знаците на кирилицата, глаголицата, на древноевропейската писменост. Не се вижда никаква стена, на която да са окачени - само черна, брилянтна звездна нощ. Кротки, замръзнали в пространството крила са иконите. Чирепчетата са като паспорти за навлизане в духовния свят. Далеч, далеч пред тях в по-ново време висят другите керамични икони - от Преслав - като с дим са изрисувани преславски икони в бяло-кремаво, кремаво-кафяво, пастелно зелено. А погледът на техния Свети Тодор може да се сравни по вглъбяване в зрителя само с погледа на детето-Исус от Бояна. При Виничките икони няма глеч, няма блясък, те са шепа родна земя, видни са песъчинките, видни са сякаш

движенията на пръстите, които са ги оформили. Нещо шава по червеникавата неравна повърхност на иконите, движи се и лети - дебел къс конник върху дебело късо конче. С дебели букви е изписано Ahiles, на друга иконка - Bolgar. И тези две икони висват под небето на България с особена сила. Най-български икони. Толкова чудотворни, че изваждат потъпканата истина наяве. IVти-Vти век са иконите, според българските учебници има век-два до Аспарух, а на тях пише Bolgar. Също като чудотворната сила на картата на Свети Йероним. На нея България не се помръдва от мястото си, което и сега има. На това място пише Bulgaria или Moesia. А тя е от IVти век. И от нея надзърта и другата пренебрегвана истина - мизите са българи. Според Никофор Грегора македонците са живели "от най-стари времена" там и са пришълци от Мизия, сиреч българи. Други казват, че и пеонците, и готите, и хуните са българи, та много са българските имена.

И Йоан Екзарх в Шестоднева пак това пише - българите - мирмидонците на Ахил. А Йоан Екзарх ли не е знаел? Преводачът на Светите Писания от латински, съподвижникът на Свети Свети Кирил и Методий, първият ни патриарх не е знаел кое е племето му? Пък в Тесалия на Ахил и мирмидонците според Фасмер се е излегнала планината Булгар и се пени освен реката с име на пяна Пеней и река Булгарис.

Държат българите своята земя и затова тя им е държава. Именникът на българските князе е намерен в свитък за асирийските царе. Съставителят е направил тази директна връзка. Кутиите/кутригури завладяват Шумер, за мене това е обяснението за причисляването им към Асирия. Странно е намирането на Именника, странно е началото в него - митичният Авитохол, в него виждат Атила, защото след него е Ирник/Ернак - любимият син на Атила. Те са все от царствения род Дуло. Гостун е гост във властта, тъй като той е не от хилядолетно славния Дуло, а от друг род - Ерми.

- Това и аз ще го кажа - Ерми - Хермес, всеки ще се досети.
- Друго?
- Апостол Ерм и ...
- Друго? Ерма река.

Децата бяха свикнали да си играят със сричките като с джаменки.

- Вътре са и Тервел..., но има и един неизвестен владетел. От сметките така излиза.
- Аз съм този неизвестен владетел - крещи Мидас и пери една пръчка в ръцете си. - Така мога да си правя каквото си искам в историята и никой не може да ми наложи нещо измислено за мене. А тази пръчка е скиптърът ми. Същата пръчка е носел бог Аттис - Бащата на траките, тя е скиптърът на Варненския жрец и на Хермес, представете си около нея две змии, тя е

разбира се и сурвачката. Пък мога пак да си избера името на предводителя на мирмидонците-българи - Ахил за моя неизвестен владетел. И без туй устието на Дунава, където е дворецът на онзи Ахил на остров Певка е на хвърлей място от вала на Аспарух от Дунав до морето. От бога владетели сме ние в страната Богрие, както е по Вилардуен.
И подражавайки на баща си, казва: “А, да видим защо пророк Исайя в Апокрифа като говори за земята Карвунска, дадена им от бога, чучва Онгъла между реките Затиуса и Ереуса, чиито имена били варианти на свещената планина на Залмоксис. “
- И по Апокрифа българите-трета част от куманите, сиреч българите на Аспарух пристигат при българите на Слав. Един виден наш архитект написа голяма книга за това как името Слав е от Флавий, Флавиите са били трако-българи - римски императори.
Дуетът между баща и син се е синхронизирал, само да имаш време да ги слушаш.

Слабата светлинка се оттегля от иконите и облизва фигурите на съвсем друга сцена. Старец, чиято бяла брада е виснала като бяла конска опашка, прелиства с дясната си ръка дебела златообкована книга, с другата гали златния сфинкс - опитомения лъв, който пази храма на кабинета му. В нозете му шумоли брокатът на географска карта. На нея любовно сам старецът е очертал възвишенията и дълбините на родната си страна Далмация, до нея е написано име на близката страна - Moesia hec et Vulgaria.
“Татко, Свети Йероним не е знаел какво ще пише в днешните учебници за пристигането на Аспарух, та е нарисувал България тук още IVти век.” “Аспарих, не Аспарух - за пореден път го поправя бащата. - Чели са го нарочно “рух”, за да го отдалечат от роднините му-трако-скитски царе. От другите Аспарихи. Какво значи “аспар”?” “Кон” “На кой език?” “На ирански. Нашето “яздя” е от езика на траките - “яздя”, а орелът от гробницата във Вознесенка е “орол” на тракийски.” “Какво име е Аспарух?” “Скитско-сарматско. Разпространено по четирите посоки на света.” “Как е на древнобългарски “Цар на четирите посоки?” “Кубрат или Кабрат.” “Къде е това име?” “В Шумер, който е бил завоюван от кутите/кутригури. “Кои други Аспарихи знаеш?” “Чакай, не ме объркwай, как беше? Цар Аспург, царска династия в Боспор Кимерийски. В неговата династия има все тракийски имена - Рескупорис, Котис, Реметалкес.” “Как се казва жена му?” “Тракийската принцеса Гипперис.”
Щом става дума за българите в България преди 681, момчето има готов цитат от архиепископ Кирил Рилски. Като литургия е текстът му

“Българска самостоятелна църква в Иллирия”, повтарят се фразите, разгръщайки се. И нейде там е Свети Григорий Велики, папа римски, умрял 604 г., това кога е умрял е много, много важно, та пише папата римски писмо на “Йоанну епископу Первой Юстиниании в Иллирии”, че е единодушно избран за епископ “със съгласието на всичкия събор и със волята на светлейшия княз.” “Който си има княз, си има и Княжество” - съгласява се Народоведът. Първа Юстиниана на иллирийците-българи се е намирала в политическо обединение на иллирийските българи със свой княз.

Момчето стъпва от крак на крак, има още нещо да каже. Ето какво било: “Аз Свети Йероним най го харесвам на картините и графиките на Дюрер, и лъвът е лъв, и атмосферата е съвсем алхимическа. Сякаш от някаква фуния се засмукват знаците на глаголицата от философския трактат на Етикос Истрос, написан на родния му скитски език. Свети Йероним грабва Глаголицата и тръгва да причестява надлъж и нашир с нея първите християни на Балканите. Затуй му я приписали на него - Йеронимица. Той обаче е казвал: “Не, това е азбуката на брагородния скит Етикос Иструс. Пък тя не е била нито на Етикос Иструс, нито на Свети Йероним, тя си е била баш на най-първото население тук, което винаги си е било скито-трако-българско. Аз вярвам на йеромонах Кирил Рилски, чието име носи онази поляна с бежанците от Батак - Кирилова - който пише : “Хилядолетна азбука е Глаголицата.” А ако питаш мене, Свети Йероним е Свети Геро, а приятелят му носи съвсем тракийското име Rufinos-Червенокосият. Сещаш се за Руфинка. И щом древното местно население е имало древна азбука на собствен език, и щом това древно население е станало население от първи християни, какво би му попречило да преведе свещените писания още веднага щом са написани? А може би и само да си напише Свещените книги? И съществуването на тази триезична догма придобива логика като забрана за ползването на родния език на голямата маса християни, за да бъде дадена предадена само на трите езика-колонизатори. “За изобретяването на езиците” пише Храбан Мавър/780-856/, който изобщо не е Черноризец Храбър. И аз искам да напиша за изобретяването на езиците, моя си версия, да се види как са тръгнали езиците от нашия.’ “Добре мислиш, право съдиш” - беше извънредно доволен бащата и се зае пак за четките. Искаше да изобрази Свети Йеронимус като Геро и като Етикос Иструс едновременно.

“Я, да видим картата на Стара Велика България на Кубрат. Кубрат, Кабрат, ведическо име, владетел е на най-голямата държава тогава в Източна Европа. А държавата е Стара и Велика, не може да е просъществувала десетилетия, а столетия.. И точно там в древни времена са били мирмидонците на Ахил,

които са били българи според Йоан Маллала и Йоан Цеца. А Ахила как е близко като име до Атила.
“Акеле е твърдо установена тракийска дума за вода. Тогава aqua трябва да фигурира в речниците не като латинска, а като тракийска, тъй като траките са по-древни от латините. И тези десетки реки Ахелой са тъкмо от това akele. Защо тогава не видим в името на Ахил тракийската дума? Нека да видим какво става със съдбата на Ахил след гибелта му. За героят това е не по-малко важно от това къде се е появил, защото той е част от мита. - Бащата се опитваше да подреди нещата, които се знаеха.
Мидас си мисли за дрехата от пяна на морската богиня Тетида. Съзира голото тяло на нейния син, което тя потапя в Стикс, за да стане безсмъртно. Как не забелязва петата, останала суха, докато тя топва телцето му. Мидас уважава Ахил най-вече заради учителя му кентавърът Хирон. Колко се бе надявал да го срещне - учителя не само на Ахил, но и на Язон. Ако имаше него за учител, не само баща си, какво ли сам щеше да измисли? А и щеше да знае как да лекува майка си, защото Хирон бе и лечител. До сухата пета, останала завинаги уязвима, се нарежда обувката на владетеля от времето на орфиците, чието събуване е знак за губене на власт. От времето на орфиците е тръгнала към днес и обувката на Мара Пепеляшка, която е и в нашите народни приказки.
- А когато ахилесовата му пета определила края му, - баща му не подозира сложните конструкции с кентаври, ахилесови пети и обувки, които се въртят в главата на сина му, - той бил отнесен на остров Певка от богинята, там била гробницата му. А на остров Певка се оттеглили траките-трибали, които не се подчинили на Александър Македонски. Три-бали от “бал” - от санскритския корен “пала” -” управлявам”. Та - мирмидонецът-българин Ахил се настанил в гробницата си при трибалите - българи, управлявани от трима управители. А когато царят Аспарих от царските скити/българи слязал от земите край Меотидското езеро/земята и на Ахил/, минал Дунава, той пак бил българин. Цар Аспарих/ Аспарух водил битката на Остров Певка на свещеното дунавско устие с Константин Погонат, та остров Певка е много български, понеже събрал все българи от различни български земи и времена - Ахил на мирмидонците, трибалите и цар Аспарих/Аспарух от царствените скити. От гробницата на Аспарих/ Аспарух изпърхва орлето му. И до орлето се нареждат тракийски царе и императори с име на орел - гетският цар Oroles. И тракийският офицер Oreolos, провъзгласен от илирийските легиони за император и останал в Иллирик.
Покръства княз Борис още непокръстените, но знае, че църквата на тази земя и на този иллирийски/мизийски народ е много древна. И нарича архиепископа преславски не преславски, а дръстърски, да се свърже

старобългарската църква с апостолската на мизийското-тракийско население. С първия духовен център на север от Хемус - митрополията Марцианополис, особено прославена с многобройните си мъченици от времето на Диоклетиан.
“И онези светци с името Ахил. А при тях не е ли и връзката с нашия Ахил? Ето го свети Ахил от плочките от Виница. И Остров Свети Ахил на Самуил.”
Момчето разглежда конника върху съкровището от Сен Наг Миклош, фантазията му се занимава не с конника, а с торбичката, окачена на колана му. Пълна е с монетите на скитските царе, но за него далеч по-скъпоценна от монетите вътре е самата торбичка. Торбичката е наречена на английски bulge. Превод на български - българска торба. От същата тази дума, свързана с името българин, е извлечена думата бюджет. Думата е от галски произход, казват речниците. Галите са траки - казват приятелите на баща му.
Момчето се е навел от ръба на Острова и наблюдава в бездните на времето как се разхожда човекът с bulge, с българската торбичка, отупва той торбицата и тя ръси български думи из чужди пътища и страни. В Британия тези български думи се запазват главно под названието “галски думи”. За галите Раковски си има своето тълкувание - българите, наречени голите. Bulg и то е “изпъкнал, извисен” и става на берг в тракийския, burg, Berg на немски и бряг в съвременния български. Та крепостите Burg в земите на кръстоносците му стават мили и драги заради произхода им от Bulg.
А преди Плискова България на Аспарух е била основана българска държава на Долната земя Охридска още в 5ти век, та затова в Равенския хронограф от края на VIти век се твърди , че “в Тракия и Македония и Долна Мизия все българи живеят.” На отец Паисий и поп Йовчо е било известно, че още два века преди Кубер през 495г. Стара България/Долната земя Охридска/Илирийска България е заселена от българите на княз Драгич/Драгон при поп Йовчо/. Драгич взел за пръв път данък от император Анастасий.
“Знае, много знае отец Паисий и за българина/скит/тракиец Виталиан. Знае, защото по негово време книгите с истината за Виталиан още не са били унищожени. - Учи го баща му. - Той се вдига срещу Византия заради прогонените от нея български епископи. В неговата история е историята за българската апостолическа църква, която е била преследвана от Византия, когато императори-нетраки седнали на нейния престол. Неговата история е като историята на Аспарух. Той води стотици хиляди българи/траки/скити, които се завръщат в земите си в Мизия, Тракия, Скития, от които са били прогонени от Александър Македонски. Охридската средновековна легенда

повествува тъкмо за това вечно завръщане на българите по земите им, откъдето са били изтласквани през различни периоди.
- И в края на краищата Аспарих/Аспарух се появява в Именника на българските князе като Есперерих князь. Та в името му е онова “пер”, което е толкова символно за България, от страната Перке - Тракия до перчещите се, изпъкнали, извисяващи се върхове или градове на Персенк, Преспа или пък Перперикон. Та Есперерих князь ще означава и “онзи, който е начело”.

ОРФИЧЕСКИТЕ ХИМНИ
Момчето лежи в засада, чака появяването на статуята на Орфей. Статуята върви през зимата, през пролетта и някога ще я види. Статуята лежа толкова дълго на агората в Евмолпия, точно там, където Орфей ръководеше своето орфическо училище. Дебатите на философите продължават векове. Дебатите продължават, за да могат да бъдат разкрити фалшивите твърдения. Статуята е направена от мед и от цветя и цветен прашец. Вечерта, когато я съзря, се появи една дебела мъгла след един кратък дъжд. И изведнъж тя изчезна, разтвори се в мъглата. Той остана задълго при името на Орфей. “Ор” от злато и “феус” - така близо до “фея” и до “Фия” - жената на Спартак. И името на епископ Улфила беше пак от Ор/Ур - злато и Фила - Фея. Главата на Орфей си плува в Марица, а крайниците му - в Орфанския залив в Гърция.
От една височина в Родопа видя големия град Евмолпия. Той махна към Орфей и неговите ученици, но никой не го забеляза, той събра всичките си сили и викна, но никой не се обади. Той се намираше просто в друго време. Орфей говореше за щастието, което можеха да изпитат само хората, животните, растенията и небесните тела заедно. Щастието можеше да дойде не само от хората, но и от светлината и сянката, от топлината и уханието. Той ги учеше как да се разбират взаимно, само хармонията помежду им можеше да им подари не част, а целия свят.
Папирусите на Орфей бяха изгорени от враговете му, дъбовите кори с химните му бяха изгнили, но химните му бяха в паметта на планетата и тук или там някой поет ги изричаше отново, без да знае сам откъде са кацнали на устните му. Който беше така чист като неговите мисти, можеше да ги извади от паметта на земята. Мистите носеха названието си от ритуала на умиването/прочистването/, те бяха толкова чисти, защото бяха ритуално умити - мисти.

Хилядолетия светът живеел с Орфеевите химни и пишел с Орфеевата азбука. Докато не били унищожени и азбуката му, и химните му. В

орфическото училище в Пулпудева изучава Орфеевите химни от ръкописа от Дервени, най-древния ръкопис на света. Горял, той е разчетен с най-сложна техника, разчетени са и овъглени места. Горелият ръкопис от Дервени носи символен смисъл за унищожените стотици хиляди стихове на Орфей и за унищожената азбука на Орфей. В него са стиховете на Орфей и орфико-питагорейски тълкувания към тях от 5 в.пр.н.е.
Орфей огласява глосата, смисъла. Българската дума "глас" огласява. Орфей огласява, за да обучава. Самите Орфееви химни са обучение в скритите истини.
Повтаря Орфеевите стихове момчето, които са извлекли вибрациите не само на звяр и природа в хармониите си, но и вибрациите на човешката душа, зафиксирани с първата азбука на света, за която говори
Орфеевият стих: "Земята и всички други/елементи/ са във въздуха, тъй като това е дъх."
Дъх-душа, въз-дух, въздишам. Земята и въздухът дишат и имат душа като човешката. Острова-Ухо е толкова далече от горите на цивилизацията от комини и вдъхва истинския дъх. Любовно момчето изрича старобългарската дума за въздух еьр -air. "Отново келти и траки са словословили заедно. На самьскрит водата е uda, отпред едно "в" и ето я българската дума вода. Вода и water. Някой намерил в хетския език думата "water" и оттам било обявено, че хетският е разчетен чрез английския. Непопулярността на българския обаче въобще не означава, че в хетския са тъкмо и български думи, и английски, и български - все индоевропейски.
Орфей нарича въздуха "съдба". Мъдростта на бога била съдбата, мъдростта му да ти отдели този или онзи дял.
"Я да видим как е в самьскрита съдба. Онази включваща какво ли не дума, която и при нас има различни значения. "Deva" - превод "бог, съдба, желание да се усъвършенстваш, Бог на земята". Тракийското име за град Дева може би е свързано тъкмо с Бога на земята в това място. Пулпудева на древните трако-българи и Пълдин на Аспаруховите българи е едно и също, няма защо да делим тези имена на града на тракийски и славянски, тъй като - видно е - те са едно българско име, затова така лесно след Пулпудева е възприет Пълдин. А тъй като при древните езикът е бил все още в период на създаване, те са си играели със сричките. И така от "дева" е станало "веда'."Веда", от което е така важното старобългарско "ведьти" - "зная". Инфинитивите на глаголите в старобългарския звучат съвсем по самьскритски, те имат същите окончания. Веда, Ригведа и Веда Словена.
В дъха на Земята - въздуха са всичките елементи казва Орфей. Тълкуването, допитало се сякаш до съвременната химия и физика,

заключава: “Елементите, разделени на малки частици, се движели и възкачвали във въздуха и чрез възкачване са се слели един с друг.”
И слънцето, луната, звездите са “във висящо състояние”, стоят отделно, защото в противен случай ще се слеят в “една буца” като в началото.
Твърденията на орфическия химн за планетите спомня на момчето любимия му Йоан Екзарх и неговия “Шестоднев”, даващ научни знания, появили се като знания чак във времето на Коперник и Галилей.
“Татко, от сливането на атомите се образуват молекулите, само дето не са назовани с това си име.” “Да, момчето ми, всичко е започнало от Залмоксис, всичко, наречено наука и философия. Друидите на келтите са се учили при жреците на гетите. Предавали са им vedi - те - науките. “Uchete” на самьскрит - “бъди издигнат”!
“Когато Зевс пръв възкачи божествената Афродита и роди от нея Пейто и Хармония”...
“Пейто - отново име-откритие! Пейто е Пътят.”
Пейто и Хармония са имена на един и същ бог. Хармония е мярката, финесът, съразмерността на съществуващите елементи. Хармония върху релефите в Самотраки?
Представата му за хармония - храмът на Кибела в Балчик. Розовее камъкът от прилива на жизненост. Кротко като сфинксове са изправени до падащите гънки по изтеглените бедра лъвове.
Нощта е полегнала като Нощта на Микеланджело върху небесните поляни. От нея е видимо само звездното мляко, с което кърми боговете. Нощта и Острова-Ухо са сами в тишината. Нощта казва и предсказва с
дълбините на утробата ѝ на безсмъртна кърмачка на богове. Смъртните ще чуят само разрешеното за тях. Единствено чистите ктисти ще чуят всичко. “Затворете вратите на ушите си” - нарежда Орфей на непосветените. Ушите на непосветените са недостойни за тайните. Друидите, ученици на траките, са запрещавали записването на техните думи по същата причина. Ухото на Острова-Ухо обаче е ухо на просветен.
Учените от овъглените страници на ръкописа от Дервени извличат елексира на Орфеевите химни. Изгорелите химни се появяват. И в тях - Ахил, носещ името на “вода” - тракийското “акеле”. И тъкмо за животворната вода става дума в строфата за него.
-Дилмано, дилберо, дал, ал - наглед безсмислени срички подскачат из народните песни, а тракийският надпис “Дадале” не е ли същото? А ако тези уж безсмислени срички са всъщност текстове от древността, чиито смисъл сме уронили?

Орфей е разкрил на света струните, които го свързват, един свят, зависим от вибрациите на струните, които са опнати из него. Вибрациите са дъха на света.

ТОПЧЕТАТА НА ДЕМОКРИТ

На една от седалките на времето седи тракът Демокрит и слуша лирата на Орфей. Той наблюдава обаче един невидим танц, воден сякаш от звуците, танца на малките топчета, чрез които материята съществува. Той виждаше топчетата съвсем ясно, но все едно колко му се искаше да играе с тях, не можеше. Това беше разрешено само за боговете, най-многото което можеше да очаква един простосмъртен, беше да ги съзре. Като него. Той нарече топчетата "атоми". Но той знаеше, че те както лирата на Орфей осигуряваха единността и съществуването на света. Боговете поддържаха неизменни правилата за движението им, за да остане камъкът камък, и дървото - дърво. Еднакви бяха топчетата, топчетата обясняваха защо тракийските лекари настояваха, че трябва да се лекува цялото - душата и тялото. Задачата на лекарите е да поставят в хармония топчетата и струните на Орфей в тялото. А иначе в езика топчетата са буквите, те не могат да се разделят на нещо по-малко, Тези топчета, тези атоми е донесъл Орфей, изсипал ги е по агорите и пазарищата на тракийските съседи - гърците - и оттам се е почнало писмото им.

Противниците на Орфей са унищожили папирусите му. Мислили са, че са ги унищожили изцяло и завинаги. Те наистина изчезнали от лицето на планетата, но останали в паметта на човечеството. И хич не се знаеше в кой момент кой човек щеше да попадне чрез своята памет направо в химните на Орфей и щеше да почне да ги записва като свои. Или къде някой щеше да протегне шия и да започне да пее химните му, а горите веднага щяха да започнат да му припяват и наоколо му щеше да става все по-чисто и бяло, в което щяха да се мятат по небето блестящите дрехи и стъпала на учениците Орфееви по самодивските поляни.

"Внимавайте какво говорите! - предупреждава Демокрит хората. - Имената на нещата са говорещи статуи. Внимавайте какви говорещи статуи пускате сред множествата. И се слушайте един друг какво говорите, че думите са сенки на делото. От думите на другите ще разберете най-лесно какво ще последва. Ако обаче се слушате един друг."

КОТЕЛЪТ ОТ ГУНДЕСТРУП И СИДХАРТА БУДА

Около котлето, в което се готвеше за толкова души, колкото се съберяха накуп, насядваха на земята гладните за чорбите и историите на Глосаря. Той сякаш пее историите си. "Гаяте" - казва Глосаря - е "възпявам,

прославям", това е гетска дума. Е, аз и това правя." Този ден той разказваше за огъня и за шаманите. "Ще знае той нещата, нали той сам е считан не от един или двама за шаман." - Шушукането край него е като пукот на съчки в огъня.
- Има тракийско племе, за което древните пишат, че е произвело за пръв път огъня. А че траките имат нещо с огъня се вижда от това, че първи почнали да обработват металите. Той огънят е и металообработка. И за тях огънят бил нещо живо, нещо което хортува. Затова с почит строели храмове без покрив - да може огънят да си се вдига на високо, колкото иска и да си хортува с боговете. По неговия огнен език пророкували.
Разгръща Глосаря месала на оранжеви и зелени линии, в който е увит хляба, който пак сам е опекъл, кани се да го начупи на толкова парчета, колкото са слушателите му. Ако ще и по трошица да се падне, ама всеки да има. Намества се на камъка, на който е седнал, нещо му е твърде остричък, че подлага под него сега друга част от телесата си и започва друга история.
- Надошли тук келтите, някои викат - абе, това са селтите-келти, пак вид траки, ама нейсе. Ако питате мене, дошли са не за плячка и не за земя, а за знанията на тракийските жреци. Всеки божи ден ходили друидите в школото към храма на траките. Понаучили се едно-друго, потрябвал им котел, ама не за чорба като нашия, а огромен котел за обредите им. То, хубаво, но техните ковачи не били така изкусни като тези на траките, та да могат да ти направят по котела всякакви човечета, че и животни и шамани, дето могат да заменят човеците с животни.
Изскачаха някакви лица от случки преди хиляди години и се скриваха като искрите на огъня, припламтели за секунди.
- Съгласили се траките да им изковат един котел, мющерии не се изпущат, холан, а отгоре му разпръснали своите богове, да ползват келтите техния котел и да си разговарят с техните герои и божества. И човек не може да избяга от представата за българските шамани и колобри, дето ги има и по графитите от Плиска и Преслав, гледайки този котел. Седнал е по йогийски шаманът върху котела от Гундеструп.
Създаден от тракийски майстори, котелът се смята се келтски заради собствениците си. Учени виждат в него Орфей, животинки са се насъбрали около него, от дълбоката му връзка с тях рога са окичили и неговата глава. Очите му са затворени - героят медитира в поза лотос. Орфей тук май е и Буда. Буда Сидхарта - Сака от народа на саките. В персийските царски надписи траките са наречени "Саки Парадрайа" - "Задморски скити", персите са поставяли равенство между скити и траки. Той въплъщава мечтата на човека да избяга изцяло от себе си, така далече да избяга, че еленови рога да прораснат на главата му. Буда буден, събуден. Буда буди.

“Bodhati/budh/” - “будя”. “Prabudhyate” - “пробуждам”. Дори представката е същата, то че “а” минава в “о” е известно. А “bodhakara” е трубадур, който буди принц Сидхарта. Който те събужда, може да ти придаде и собствените сънища. Инициацията на момчето в мъж е ставало чрез подобни ритуали, в които духът на тотемното животно се сливавало с човека.
“Сидхарта от рода на саките” - пише Херман Хесе. Един Сидхарта от една книга, която помага на Мидас да пътува из собствените си лабиринти повече и от баща му. Един смирен Сидхарта, който разпознава чрез скуката изкушенията на греховете. Саките обикалят света, за да намерят сякаш мястото си за медитация. Мястото се оказва тъкмо земята, на която се е появила световната религия на зороастризма. И саките дават на света нов магичен цвят на обичта - будизма. Будизмът за момчето беше усмивката на лотоса. И то трябваше да надникне отново в древните книги, за да научи, че саките са източен народ/Страбон/. Саките са траки/Аристофан/. А Аристофан с неговите вакханки и корибанстващи траки-роби не може да бъде обвинен, че не познава траките. “Сакалиби” са наричани българите от арабските автори, нежно звучи това “сакалиби” в ухото на Острова-Ухо - людете саки. Седи там нейде в земите на будите Сидхарта и от неговите медитации нахлуват познанията в сърцето на момчето.

Препускат през времето Тракийските конници, разлайват кучетата, като сновалка се движат напред-назад през времената, вътъка тъкат, няма как да спрат. Отгърмяват копитата им на север и юг, на запад и изток. Върху гърбовете им се прибират вкъщи траките от Древна Индия, от Шумер и Египет, от скитските степи, навсякъде, където се губят следите им, кръстосани с нечии чужди следи. Каквото са стоварили там, стоварили са го, да си блъска който иска главата откъде са дошли и накъде са се отнесли. И името на вожда Аспарух/ Аспарих е най-близко до името на тракийския вожд Аспар. На рамото му орелът маха с крила. Момчето се отпуска и унася под равномерните махове на орловите крила. Бели водопади се спускат отгоре му, закриват Острова и щръкналите уши на подаръка от Бесапара, разсейват се цветните дъги във водните капки и нейде на невидими хълмове седи друго момче, дето се бе унесло и тъй много момчета по много хълмове бленуват заедно. А най-отгоре на най-високия хълм на света седи като блестяща светкавица Буда и медитира, та в медитацията му са и момчето, и другите момчета, и траките, и саките, и всички приказки, които си разказва човечеството, откакто свят светува.

ЧОВЕКЪТ С НЕОБИКНОВЕНОТО ЗРЕНИЕ

Прибраха слепеца от брега, сякаш някой го беше докарал с лодка и го бе оставил тук съвсем безпомощен. Мидас пръв го откри и взе да се грижи за него, все едно беше престарелия му дядо.
- Аз съм толкова благодарен, че ще ти подаря моите вътрешни очи. Аз съм тук не случайно - обори той предположението му, че насила е докаран тук.
- Моите вътрешни очи ме доведоха тук, защото те виждат всичко. Видяха и древните гробници на Острова-Ухо, и ушите на Острова, наперени към гласовете на Космоса, и храма на Кибела. Исках да съм сред тях, на мястото, където атлантите първи са стъпили. Разговорите ми с тебе ми показаха, че едно дете може да е много по-умно от мене, затова реших да ти подаря моя вътрешен взор. Но ти ще видиш с вътрешните ми очи по-далече от мене, затова е справедливо ти да ги имаш. Нали като българи имаме една и съща задача. Аз ще ти подаря моите вътрешни очи и ти ще имаш много късмет с тях. С тях ще виждаш и предишните времена, и бъдещите.
Той не търсеше неговото съгласие. За миг момчето гледаше вече съвсем различно. Навлезе сред тълпи не от хора, а от времена, влизаше, излизаше, не мирясваше.
Тихо кацна вътрешният взор на мъдреца в душата на момчето и светът, целият, се отрази като в огледало в него. Достатъчно беше да гледаш в огледалото. Никой не можеше да остане безучастен с такова огледало в себе си. Картините в него се сменяха, съчетаваха се, наслагваха се и той вече беше друг. Оставаше му да реши един-единствен проблем - проблема за човека във всички времена.
И пред очите му се издигнаха менхири, скали, побити камъни с древни знаци. Момчето си измисляше звуци за знаците. Усещаше как езикът на древните камъни попиваше в него, просмукваше се и той се превръщаше в някакъв менхир с надписи. Надписите се превръщаха в пергаменти и книги, пергаментите ставаха на хора с пергаментови лица, които се разпръскваха по всички посоки. Сред тях се смесваха вили-самодиви, панове и силени, богове и жреци като в халюцинации. Най-правилният метод беше да се подходи към тези разжужени купчини хора като разгледа сцена след сцена. Налагаше се да разгонва хора от други епохи, които не бяха участници в дадени събития. Излизаха хората на сцената, хвърляха котва в живота, беряха с две ръце знания за живота, а накрая от тях оставаше една мокра следа като от водорасло, която бързо изсъхваше. За жалост можеше само да наблюдава сцените, колкото и да му се искаше, не можеше да се намеси в полза на един или друг актьор на сцената на живота.
Прави човекът нещо глупаво и чува как хорът зад гърба му се задавят от смях, обръща се, но не вижда ни човек, ни животно.. Отгде да знае човекът,

че смехът иде от други човеци, настанили се в съвършено други времена. Те наблюдават глупостите му и си се кискат в шепи. Прави той нещо умно, “Браво! Да му се не надяваш!” - Пак коментират онези люде, биха го потупали дори окуражително по рамото, ако можеше ръката да се протегне от едно време в друго.
Задържа момчето картините във вътрешното си огледало и не може да си намери място от любопитство.
Ей го монахът, я отец Паисий, я Спиридон Габровски, чучнат насред камарите на царската и патриаршеската библиотеки, няма нужда да плюнчи пръста си, за да прелиства, това сторват ветровете на времето, отгръщат баш на страницата, която му е нужна. И на която страница да прелисти времето - все трако-българи се юрват нанякъде. Тук става дума за трако-българските царства, дето не са били едно и две. Жените бъхтят в рудниците през Римско, бабите люлеят люлките и плачат, мъжете се бият в армиите на проклетото царство. А богатите им сънародници по богатство и слава не можеш различи от римляните. Някой от тях стават и императори, та да се чудиш чия е тази империя. Само че не една бран бяха вдигнали българите срещу Рим. Кога се вдигнаха трако-българите от северната част на Дунав и тръгнаха срещу императора Валент? Отец Паисий казва, че тогава българите са ги наричали готи. И най-главната бран е била победоносната бран на Свети Константин, който трако-българите са смятали за свой - от тяхното племе, от Ниш. Затуй в апокрифите до митичния им цар Слав е ‘нашият цар Константин”. Той побеждава противника си със знамението върху знамето на армията си. “Знак, знаме, знамение” - реди момчето думите в главата си. И тръгва славният цар Константин към селото на траките бизи/визи - Византион - и сторва от него своята столица. И сторва своята история. И вдига своите дворци - в Сердика, дето едва не му става столица, и в Костинброд - най-големия му дворец на Балканите. А на деня му и на деня на майка му Света Елена българите играят нестинарските си танци, за да запечатат роднинската си връзка с него.

БЕГАЧ НА ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ

Бегачът на дълги разстояния знае, че най-дългото разстояние е това от едно сърце до друго. Не е достигнал досега никое сърце, затова бяга ли, бяга. Сърцето му го гони и той бяга. По-бързо и по-бързо. Острова-Ухо тича с него. Ще настигне ли някъде страстите си, за да ги пита - докога тази мъка? Дели си вятъра с птиците. Готов е да вземе всички животни в глутницата си. Очните му ябълки почти се стапят от слънцето. Краката му стигат до морето и обратно. Когато поиска да спре, не може. Нозете му продължават

да бягат. Не му остава друго освен да продължава да тича. Ще изтича живота си до последна стъпка. Ако му остават сто години, сто години ще тича.
И докато тича, нарича: “Pegas е Бегач, въпросът е как го четеш, древните гърци не са владеели добре тракийските писмена, които са ползвали, и затова непрекъснато са ги грешали при разчитането. За това са се сещали всичките ни възрожденци. А иначе нашите са си пазили думите до ден-днешен - тича река Тича. Бързам, бързей и река Бързия. Хайде, момченце, че бързам.”
Не ще да се поспре дори за миг при Мидас. Но Мидас не го оставя: “Да не си някой вестоносец, та та така бързо тичаш?” “Добре, вестоносец съм - съгласява се изненадвашо бегачът. - Нося вести от Авестата на моята душа. Над мене тегне височайша повеля да сторя това. Но няма на кого да я връча. Никой не я ще, никой не се интересува от моята душа, затова търча и я търся.” “Ами дай я на мене” - предложи скромно Мидас. “Момче, не се шегувай с мене, за какво ти е моята душа? Да играеш с нея на джамени ли?” “Не позна, защо някой приема чужда душа в своята? Ами, за да станат приятели.” Човекът се задъха от думите на Мидас и изведнъж спря. “Повярвах ти, че искаш да станем приятели и ти подарявам душата си. От днес сме неразделни.”

ЕНОХ И СИТОВСКИЯ НАДПИС

Мисълта на момчето улавя някой надпис и той се появява във вътрешното му огледало за виждане като на екран, колкото да си троши главата - що е то? Като брадати лишеи се развяват по скали и камънаци надписите над бездните на времената. Живеят си те в светлината, цвърчат и пеят, и чакат светлината да освети мрака в главите.
“Хайде, качвай се върху скалната костенурка със знаците на небесата, ще ни заведе до Ситовския надпис!”
В Ситово баща му го качва на раменете си: “Гледай и заради мене! Сега си на четири очи с Енох.” Детските пръстчета се плъзгат по вдлъбнатините на надписа. Надписът разказва за неговото пътуване из небето? “Енох е бил и пророк, той е знаел всичко, което ще му се случи. Затова са тези знаци с формата на стълба - да може да се катери нагоре и надолу. Спомни си стълбата от Роженския манастир, по която се качват ангелите.” “Ангелите са чевръсти - мисли момчето. - Хората също. Те се катерят от живот в живот. “Пророк” ще е от нашето “реч, река, изрека, прорека” - “река за в бъдещето”. Затова е казано, че Енох е вървял пред Бога и е изричал бъдещите му стъпки.”

Повдигнали са се на пръсти людете пред Ситовския надпис, много на високо е, пусто опустяло, ни за Енох се сещат, дето го е написал, ни за архитект Пеев, дето го е открил. “Съзерцавал е видението на небето Енох и е писал с горещ пръст по разтапящата се от пръста му скала прозренията си. Ей в тези знаци навярно е разказал за това, което са му разкрили небесните ангели, ама кой да го разчете, я. От планетарна важност е този надпис, щото Енох е говорил със Светия и Всемогъщия. Всеки губи ума и дума, като разбере, що значи това да си имаме послание от Еноха. Кой знае сега как всички държави, барабар с държавниците си слухтят, какво се е гушнало тук край туй наше село. По цялата Родопа и после по цялата земя създал слънчевите календари Енох. Подредил скалите в светилищата, та да служат за Слънчеви календари, не само отгоре им слънчевите дискове направил. Щото Енох е знаел пътя, определен за всеки човек и за всяко небесно светило. А тя - Родопа - цялата е скално светилище, напращяло от отделни светилища. Ние българите сме го разпознали, затова е имало и българска Книга Енохова, описали сме го - да се помни. Българинът все чрез книги помни. А Енох написал 365 книги, колкото са дните на годината. А какво пише в Книгата на Енох. Че той говори - небесните войни се възхищават на дърветата, на плодовете, на тварите, на птиците, на реките и моретата и че божиите създания имат предначертан път. Това, което Йоан Екзарх повтаря макар и по друг начин в книгата си за Божия свят, Божието творение - природата - в своя “Шестоднев”. А какво правят божите създания - защо секат дърветата с плодовете им, защо трепят животинските твари, защо мърсят реките и моретата? Туй го правят хората с каменни сърца казва Енох, ама за тях няма да има прошка. Енох е писал тук тъй на високо , защото публиката му и тя е била от хора не просто високи, а от люде гиганти, щото те са населявали земята, когато е писал той до нас. Родът на исполините, роден от земни жени и небесни ангели. Ето защо из Родопите има огромни скални сфинксове с човешки лица. Те са скулптури на онези великани, чиито кости все по-често откриваме. Ако го разчетем това тук, ще знаем не само с Енох, но и с ангелите да говорим. Уф, моят приятел цял живот все това прави, този надпис разчиташе, на света библиотеките прерови и си отиде от тоя свят, без да е сигурен, че го е разчел. Дано да имаме късмет, дано.”

“Мъдростта никъде не намери на земята място, където да положи глава, затова избра за свое жилище небето.” - Цитира Мидас коптската версия на Книгата за Енох. - Затова ли, татко, надписът на Енох е на най-високото място - до небето? А може би оттук са го взели? Може би оттук са го взели на небето да напише книгите за Господните знамения. И свети пророк Илия е взет на небето. Затова на границата на небето и земята по целите

Родопи са неговите параклиси. Той е библейският Зевс с гръмотевиците - Свети Илия" И взе да си каканиже, както си знаеше: "Хеб - небе, Аполон Небесния." И пак: "Татко, може би в този надпис са думите му към праведните, които живеят в скръбни времена? Или в него разказва за това какво са му показали ангелите? Или пък в текста са прозренията му за всичко, което ще се случи до Второто пришествие? И сигурно, който го разчете, ще придобие от него проницателност." Момчето от всичко най-много обичаше онази част от Книгата на Енох, в която се разказваше за исполините. "Намирани са скелети на исполини и в Родопите - шепнеха местните жители, - от тях са нахвърлени скалите на мегалитите, онези гюлета от скали, тежащи тонове, които се крепят върху другите само на няколко сантиметра основа." "Енох, Писаря - скандираше момчето, - дето е описал всичко. Нещо като нашият Поет от Острова-Ухо!"

"Погледни хълмовете на Пловдив, погледни ги от скалите на Родопите. Едно море от къщи, пронизано от каменните светилища на хълмовете. Кой съвременен град притежава скални светилища? Те обикновено са в планините, в горите, но не и насред града. А култовите светилища на Пловдив са от гранит. Това е много съществено. Гранитът има кристали, които го превръщат в предаватели. Съвременен град, прободен от антените на скални светилища. Учениците от училището на Орфей за пет минути са при Античния стадион и Античния театър."

НЕБЕСНИТЕ И СКАЛНИ КОСТЕНУРКИ

Момчето се покатерва на гърба на скалната костенурка, за да събира мъдрост. Съзвездията върху гърба на скалната костенурка оповестяват космическата динамика. Всяка скална костенурка влачи част от небето на гърба си. Събрани небесните карти от гърбовете на скалните костенурки дават вечния календар на скалните хора. Всяка скална костенурка - цикъл от календара. Хората са напрашени от звезден прах, звезден и земен прах, смесени заедно. "Живот" на старобългарски означава "звезда, съзвездие". Ние сме звезди, образуваме съзвездия. Зодиите от Преображенския манастир и върху корубите на скалните костенурки. Изгърбен като костенурка, Мидас протяга врата си от време на време и прилича съвсем на медитираща костенурка. В медитацията си наблюдаваше странния танц на костенурките на Георги Машев. Седнеше ли да медитира, краката му изтъняваха, главата му ставаше все по-голяма, а после там, където беше медитирал, оставаше светъл силует, в който можеше да се вмъкнеш като през врата.

И кой знае защо в медитациите му насреща му заставаше шаманът от котела от Гендструп също със затворени очи като него, подвил крака под дупето си, усещаше да израстват и върху неговата глава еленовите рога, които се клатушкаха върху шаманската глава и в този миг беше безспорно, че рогата са антени. Опитваше се да схване какво си предаваха, иначе за какво са антени. В главата му ехтяха химни на келтите във възхвала на тракийските жреци, столицата им Туле съзерцаваше Севтополис, а името й бе подозрително близко до името на рода Дуло. По Средна гора траки и келти бързаха, натоварени с камъни, всеки да огради своята свещена дъбрава с каменни кръгове от общата средногорска гора, докато горе на Хемус се бе качил Филип Македонски,, за да види Черно и Адриатическо море според Тит Ливий. Замъкът на Александър Македонски бе много близо до площадката за излитане на душите в Белинташ и Ситово, а недрата на Родопите бяха пълни със златни колесници. “Родопа пътува чрез тях, хилядолетия пътува” - казва Мидас. Всъщност духовете на дърветата на келти и траки се разбираха изключително добре и си разпределяха гръмотевиците съвсем равномерно. Гръмотевиците бяха оръжията на боговете, споменати още в Книга на Енох. Небесните създания показват гръмотевиците на Енох, с тях е въоръжен и Зевс - Деус-Дивния. Богдан Филов вадеше от Мезек главата върху колесницата, която мязаше на онова рибовидно от Лепенски вир, обявявано от кого ли не за извънземно, а соларните знаци по келтските съдове бяха плъзнали съвсем същите по меча на Аспарух и си бяха все същото - соларен символ.

РАННОХРИСТИЯНСКИТЕ ЧЕРКВИ

Баща му преподава, докато рисува. Рисува тракийски шлем с очи и нос над отвора за очите. В Дакия е намерен шлема, “Но те - румънците - са по-честни от нас към дядовците ни и наричат траки и даки един народ, както си е.” Очите и носа са изпъкнали, та цялото напомня на птича глава. Рисува ли, той най-много говори и все затова, което за него е важно. Да попита човекът до него нещо си, в никакъв случай няма да го чуе, защото - “Сега аз съм ораторът на форума и ортувам на ората. Я да я видим тази Византийска империя какво и е византийското. Столица - селището на бизите/ визи Византион. Основателят ѝ - наш цар Константин, хич не са били балами нашите житиеписци и домашни историци като включват Константин Велики Мизиеца при царете ни. Ако сме траки, значи е един от царете ни. В името му е думата ни “стан”. Кон - стан - тин, първоначалният Стан, Станчо, стана, постоянство. Ама трак не може да е император? А Лъв

I Бес, Лъв II - какви са? Ами пак бес. Ами Гетас? Или пък Флавиите - Славиите? И тракът Юстин и племенникът му Юстиниан.

Едните императори траки разказват хилядолетия преди Наполеон сагата на войника, станал генерал. В кожените торбички на селянчетата от Тракия бил мушнат маршалският жезъл, онзи жезъл на варненския жрец, изпердашвали пеша до столицата, за да станат императори. Или войската си ги разпознавала за водачи както робската армия - Спартак - и хоп - тракиецът начело на империята. Другите императори тракийци се озовавали най-отгоре по линията, която и при нас работи, линията на "аз, баба, дядо, чичо, стринка" и тъй - като свински черва нанизани. И който стигне върха, придърпва родата и сънародниците нагоре. Ей го Юстиниан Велики - докарва съплеменници в столицата, знаем името на един - Борайд. Дали ще е Борайд, Борей или Борко - то е все едно." Бащата следваше формулата - вземай най-лесното обяснение, то ще е и най-вярното. "Да се занимаем с нашия единоплеменник Юстиниан. Наречен е Управда, сиреч Истина. Иста Истина. Император Истина. Юстиция, законодателство е също от истина. Юстинианович кодекс, Корпус юрис цивилис - пръв той кодифицира законите в Римската империя и затова е в основата на Римското право и на юриспруденцията изобщо. "Истина" на самьскрит е "сути", същност, на старобългарски "суть". България е наричана Юстиниания, защото императорът е оттук, близо до Охрид, сиреч България е била страната Истина. Императорът, роден в село край Охрид, пожелал да подари на съотечествениците си самостоятелна архиепископия с достойнство, равно на Римската, Цариградската, Александрийската. Отделил той седем провинции от диоцеза на Римската църква и създал Първа Юстиниана, независима от никого. Патриарх Фотий при тълкуването на 131 Юстинианова новела в своя номоканон сочи: "Разбирай от настоящата юстинианова новела привилегиите на архиепископа на България, защото той е архиепископ на Първа Юстиниана, отечеството на императора Юстиниана. България заради това се нарича Юстиниания, защото император Юстиниан е присъединил тази страна под властта на римляните."

Българската история на Юстиниан е като българската история на Свети Константин Велики. И той е от земите на трако-българите, от Ниш. Най-големият му дворец е бил в Костинброд, дворецът му, другият му дворец е в центъра на София, Сардакия, Сердика сред земите на траките. Има данни, че майка му Света Елена е родена в София. Накрая се е решил за Византион за столица на империята си на тракийското племе визи/бизи. И в най-древни тракийски монети стои надписът "базилевс', оттам и името на цялата Византия.

Императорството Юстинианово и името му тръгват от императорството и името на чичо му император Юстин I Тракиеца, а след него е друг от родата му - Юстин II. Едни пишат, че баща му се казвал Сабатий от Сабазий, бога на изгряващото слънце, други го наричат Изток, ама то е пак същото. Колко сведения има и за Константин Велики, че е бил и той слънцепоклонник. А майката се е казвала Биеленица - "Бела съм, бела, юначе". Биелица като генерала му Велизарий - "Белият цар".Такива ми ти работи с Юстиниан, "който по говор и по облекло и по разсъждения беше варварин." И колко "варварски" са му делата - затваряне на езическите училища в Атина и укрепване на крепостите в родната му Тракия. Повтаряй след мене: " Сердика, Наисупол, Германея, Панталия, Сингедон, Дортикон. Бонония, Искус, Сукидава, Куимедава... Какво е "дава", "дава" и "дева"?" И кои църкви построил Юстиниан? А ако живеехме по негово време, щяхме да прочетем неговите "Беседи" и щяхме да ги разберем, защото ги е бил написал на родния си език, нашия. Така казва кой? " "Йоан Лидийски." "Йоан Лидийски, обаче - къде го казва?" Нямаше начин да спре бащата с въпросите си и с говоренето си - това щеше да стане, когато картината му беше вече нарисувана.

Гласът на бащата също рисува, не само четката му. Рисува една белокаменната гора на раннохристиянските църкви на Първата апостолска християнска църква в Европа по нашите земи, всяка отделна базилика е част от този огромен храм. Цялата територия на трако-българските земи е една необятна мозайка. Мозайките на подовете от Сардакия и Филипополис, от Перперикон и родопските църкви се сливат в едно обиталище на рая, в което цъфтят в антични вази райски цветя, летят райски птици, десетки и стотици видове, не можеш да ги изброиш, кротко пият жива вода сърни и елени, а всички овце - символи на душите - са подкарани от Пастира, за когото филипополският епископ Ерм е написал "Пастира", неотменна част от Новия завет до края на IVти век. По мозайките плуват рибите - символ на Христос. Кънтят в този общ храм песнопенията на богослужението още от първи век. А може би месата е от "маса" - общата трапеза на първите християни? "И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови и го разчупи и като го даваше на учениците рече..."

Вдигат се една по една античните църкви с мозайки, вкоренени в античното изкуство от Пела/Бела, от Евмолпия и Пулпудева, от подовете на античните вили на знатни тракийци, но както са вдигнати, така една след една биват разрушени и опожарени. Бащата познава един български професор от Германия. "Знаем тайната. Те не са разрушени от врагове, а от онези властници, които са били срещу всичко трако-българско в империята. А сред всичко трако-българско са били и трако-българските императори.

При император Юстиниан I Велики изникват огромна част от църквите, с падането на тракийската династия, изчезват и църквите на траките. Тракийската апостолска църква е била обявена за еретическа. Ето ги раннохристянските базилики във Филипополис, една от тях е епископска. На Филипополския събор през Vв. кой се събира? Епископите, нарочени за ариани, поддържащи всъщност трако-българското разбиране на вярата. Филипололският събор срещу Седрикийския. И ето я Малката базилика в Пловдив. Построена в чест на Базиликс през края на Vти веднага е горяла, а през VI така е разрушена, че никога повече на това място да няма църква. Ако не е разрушена от властта, а от чужди нашественици, руините ѝ нямаха да останат току-така под пръстта барабар с мозайките си, без никога да бъде въздигната отново църква на това място. Така както надписът в черквата в чест на Базиликс е унищожен от противниците му, така и църквата е заличена заедно със спомена за нея. Някой е водил последователна война тъкмо срещу тези най-древни църкви на трако-българите."

"Тъй и тъй сме в Родопа, я да се отправим едно поклоническо пътуване из раннохристиянските черкви в Родопите. Черквите в България са от време оно, от времето на най-първите християни. Апостол Ерм, епископът на Филипопол, е от 70-те първи апостоли. Ето задача за вътрешното ти огледало - къде е била неговата църква във Филипопол?" Те седят в тръните край Червената църква в Перущица и
момчето рисува сводовете ѝ като небесни дъги след дъжд във всички цветове на дъгата. Червената църква на бесите - от кои бесове е разрушена? Далеч преди да са турците тук. Съдбата на българските църкви - като съдбата на българските книги и на българските държави - да бъдат унищожавани. А като знаем какъв ренесанс преди западноевропейския ренесанс се е крил под варта, замазала стенописите на раннохристиянските черкви в страната ни, и какви стенописи са се били ширнали върху разрушените - камък по камък, тухла по тухла - черкви, можем само да си представим какви са загубите за човечеството. Борбата и унищожението на българското винаги е било борба и унищожение на културата. И под сводовете на Червената черква до Перущица изслушват един бес от Родопа.

БЕС ОТ РОДОПА

Този мъж чува първи гласа на Свети Павел, без да го е срещал никога. Навярно е имал уши като ушите на Острова-Ухо. "Този мъж е толкова муден и с две леви ръце - говореха за него съвременниците му. - Той очевидно е твърде ленив да си изкарва хляба. Най-добре да го изгоним от

нашето селище. И камък да вдигне от земята, камъкът пада, без да се усети. Един такъв кьопав глупак.” “Бог ще ми даде хляба насущни” - обяви той. “Какъв е този хляб насущни?” - удивиха се другите, не знаеха, че Бог говори чрез него, такива думи не бяха чували. А той се отправи към златните мини: “Жените веднага да напуснат работа. Децата имат нужда от тях, не златото на царя. Царят има предостатъчно злато, за какво му е още?” “Не знаеш ли, че златото е определено за боговете? - нахвърлиха се отгоре му. - Не знаеш ли ти, че боговете непрекъснато изискват златни дарове? Или искаш да ни оставиш без тяхната защита?” “Чуйте, хора, истинският бог не иска никакво злато и никакво сребро. Вашето злато и сребро ще е да изпълнявате неговите заповеди. Ето, апостол Павел ги изрежда десетте заповеди във Филипопол, аз само ще ги повторя. Той не иска никакви дарове от нас, само нашата обич.” “Кой е този твой истински бог? “Тръгвайте с мене, ще ви разкажа.” И човекът се запъти към стражата, пратена от царя да го арестува. Но стражата не можа нищо да му стори, войниците посягаха към него, но ръцете им оставаха празни. И в този миг бащата и синът го изпуснаха от поглед. “Татко, къде отиде той?” “Може би в Кумран ? Или пък във Фригия?”

И човекът отиде във Фригия, но попадна в едно много по-старо време, беше объркал нещо пътеките и попадна там. Цяла Фригия лъщеше и блестеше от злато. В града на цар Мидас беше вече всичко от злато. Нямаше нужда да се добива злато в мините, те бяха вече напуснати. Всичко, което хората докосваха, се превръщаше в злато. Че и в гърлата им, в главите им дрънчеше злато. Жреците в храмовете на Гордион принасяха дарове от цветя и плодове, но и тези дарове ставаха на злато. “Скоро ще станат земята и небето от злато - шепнеха ужасени людете - и тогава и човекът ще стане един златен идол и от него вече няма да има никаква полза. Човекът от злато не може да се съединява с друг човек от метал, нито пък деца да ражда. Златото е капан, заложен отдавна, но сега капанът щракна. Единствената надежда на човека от злато е един ден да стане на прах, ако и златен, тогава дъждовете ще го измият в реката и той ще е пак част от природата.” Това го говореше една жрица, която никой не слушаше, всички бяха толкова щастливи, че лъщят и блестят, че са целите от злато.

Тогава мъжът от бесите се опита да ги вразуми: “Седнете ето тук на тревата, седете кротко, не мислете нито за златото, нито за нещо друго, тогава един или друг от вас ще получи нов слух и ще разбере за какво става дума.” “Слух за какво?” “Абе, стойте мирни, може би ще разберете за какво иде реч.” Първата, която получи новия слух, бе жрицата им, която беше преодоляла капана на златото в душата си. Човекът от бесите разбра това от думите, които тя изговори: “Хора, след мене, ние можем да разтопим

златото, полепнало по нас, само с вярата в истинския бог. Милостта му ще го стопи.” Много от тях се дърпаха назад, не искаха да се разделят със златото, обвило телата им като броня.
Това беше жрицата, която първа захвана зографската традиция по женска линия във фамилията си. И от едно вдишване в друго тя стана дяконица в първата църква на Фригия.
Молитвите втечняват златото и под златната коруба щръкват пак треви и дървета, слънцето става пак на огън, а не златна монета в небето. Възхвалата на фригийската дяконица беше във фригийския лад с фригийските флейти.
А бесът от Родопа можеше да приюти жаждата си за истина в кой ли не от беските манастири - в Светите земи и на Синай, из Гърция и из Египет. Във всеки от тях се пазеше Библия Бесика и всеки запознат с беската писменост можеше да си го чете на бески.

КОРАБЪТ

Полюлява се сънно корабът, сънно изплуват привиденията на хълмовете, които се пълнят като вена със синьо, все по-наситено синъо, зад хълмовете са мощните нахвърляни една над друга вълни на Родопите. Корабът навлиза в земята на траките, тя го обгръща с прегръдката на простори, жита и плискаща се край него вода, и тя някак светла и искряща като виното им. Навлиза в един от най-мощните градове на земята. По купите сено на хълмовете, образувани сякаш от синя слама, искрите на статуите и храмовете съграждат короната, с която е коронясан града. Още не слезнали и научават, че градът е пълен, препълнен с храмове, казарми, затвори и къщи на аристократи. Отсреща по подножието на Родопите се белееше нанизът от вилите на богатите хора. Корабите, които преди тях акустираха на брега на Марица, стоварваха скъпоценни камъни от Египет и Вавилон, кедър и платове от Финикия, подправки от Индия, кехлибар от Балтийско море. Никой не обърна внимание на апостол Павел и верните му, току-що стъпили на брега на Марица във Филипополис и така бе добре. “Такъв богат град ще има и много бедняци” - рекоха си и се запътиха да ги дирят. Множеството от тях бяха скупчени пред храмовете. В центъра бе храмът на Деметра, тракийската Богиня-Майка, в определени часове след мистериите бедняците получаваха своя дял от Богинята, закрилница на плодородието - жито, ябълки, круши, беше ранна есен и въздухът на града трептеше с мириса на огромна овощна градина. Овошките бяха навсякъде, клони и златни топузчета на плодове се вряха в очите им. Целият град бе омотан като с паяжина с лозниците. Виждаха бездомници да късат чепки и никой не им се караше за това. Храна се раздаваше и пред храма на всевластния

тракийски бог Хермес и пред лъчезарния Аполон Кендресийски. Имаха какво да си говорят с тях. Вечерта, тъкмо се бяха приготвили да нощуват, завити в наметалата си в горичката на един от хълмовете, когато пристигна един слуга и ги покани в къщата на господаря си. “Клопка ли беше? - Питаха се, - но си казаха “Каквото Бог е решил” и се запътиха към двореца на тракиеца. Собственикът бе чул проповедта им пред бедняците и искаше да научи повече, всичко за тази нова вяра. Изслушва ги цяла нощ, на утринта заключи - “Всичко това не ми е чуждо, аз съм орфик, елате да ви покава домашния ми олтар, мисля, че всичко това е чудно-пречудно, че попаднахте тъкмо на мене.” Комай за пръв път богаташ не ги гонеше и не ги предаваше на римляните.

АПОСТОЛ ЕРМ

В един ден от този месец на първото столетие жителите на Филипополис срещнаха един непознат мъж и веднага узнаха, че са братя и седнаха за пръв път на обща трапеза бедни и богати. Той хвърляше дълга-предълга сянка по каменните плочи, с който бяха покрити улиците на богатия град и където паднеше сянката му, людете започваха да мислят съвсем различно отпреди. Дори последователите на Митра от легионерите в града свидетелствуваха, че в един миг самият Митра от релефа в храма му, пуснал рогата на бика, който бил хванал за жертвоприношение, и се отказал от жертвоприношенията. Странникът с дългата сянка правеше чудеса на всяка своя крачка. Разшумя се, че се е появил поредният нов Орфей, който говореше за благост и въздържание. “Не ме бъркайте с Орфей, аз съм пратен от Онзи, който се жертва за вас, за да изкупи греховете ви.” И следваше списъкът на толкова много грехове, че отначало хората се плашеха - кой можеше да се откаже от толкова много изкушения. По кози пътеки заслизаха селяците-беси от планината и никой не ги наричаше селяци, а ги канеше на общите трапези, на които до апостол Ерм сияеше Христос - “Където се съберат в мое име, там съм и аз.” Върнеха ли се обратно бесите в селищата си, започваха да строят катакомби под земята за жилища на тези, които са минали в другия свят. Целите Родопи бяха прокопани от тези катакомби, из чиито фрески плуваха риби и цъфтяха райски цветя. Момчето събираше сведения за скалните църкви, катакомби още от 1ви век в Родопите и плочи с древно писмо, укрити от свещениците, но в това време умът му се занимаваше с името на апостол Ерм. “Ерм, безспорно Хермес, ето го така важното “хер”, но и българският аристократичен род Ерми. Е, и река Ерма.”

Апостол Ерм кръстосваше хълмовете на града и говореше: “Трихълмието е символ на Светата Троица, Вседържателят го е създал.”. На пръсти по петите го следваха людете - да не изпуснат ни дума. Словото му само се лееше по хълмовете, образуваше водопади. Откъдето минеше, хората притихваха и се смиряваха и никой не знаеше как става това.
Особена светлина се разливаше пред сандалите на скитащия проповедник и шурваше по улиците на Трихълмието, които ставаха реки от светлина. Трихълмието го привличаше с особена сила, защото бе поставено сякаш от Бог да направи видима Светата Троица. Много бяха знаците на триединството, разхвърлени из скалите и камъните на града. Той обичаше да присяда до един камък близо до двореца на Евмолпите. На камъка явно се открояваха три изпъкнали полукълба, разположени във формата на триъгълник. Сякаш Бог бе разказвал за Светата троица чрез скалите на този град. А и в главния бог на траките Хермес Триместит можеше да се разчете вярата в Светата Троица и в идващия Месия. Той обичаше големите гъши гърбове на плочите, с които бяха покрити всички улици на града. Никъде нямаше улица само от пръст, затова градът заедно с мраморите си и с каменните си улици блестеше в силен блясък под южното слънце като раковина, изхвърлена от изумрудените води на Марица. Апостолът обичаше мислите, които бяха вградени в къщите на този град, мисли за достойнство, работливост и чест. Колонадите на Форума бяха залюляни от същия древен танц, който той бе наблюдавал вече неведнъж сред древното тукашно население, но и повтаряха танца на родопските верии около града. Наа синевата на реката се разливаше синевата на планината, която сякаш димеше в синъо в небето. Слизаха от Родопите бесите с гайдите и кавалите си и процесиите им извиваха най-сетне на форума онзи танц на траките с приклякания в кръг, който наричаха хоро.
Тъкмо защото населението тук неуморно дирещe истината, бе си устроило толкова красив и удобен за живеене град. Аквадуктите носеха на раменете си като родопски девойки най-хубавата вода от Родопите, а канализацията не позволяваше мръсната вода да завладее града, както бе почти навсякъде из света. Много страни беше видял Апостолът, та можеше да сравнява. Заради търсенето на истината беше проповядвал тук Орфей, който сега му улесняваше извънредно задачата. Бързо събираше людете, които му трябваха за изграждане на християнска общност.
Мраморната лира на Библиотеката бе до колоните на Форума. Ораторът подготвяше тук речта си между книгите. Той можеше да чете и родните тракийски букви, та му бяха достъпни и думите за Орфей. От техните сокове приготвяше омайващите питиета на речите си, заради които бе така прочут из цялата империя. Той държеше речите си за Орфей и неговите

истини по площадите на града, а градът както Родопа планина бяха населени със спомените за Орфей и неговата школа на върха на един от хълмовете. Когато ораторът приключи речта си, апостол Ерм започва да му задава въпроси. Въпросите толкова харесват на оратора, че той тръгва с чужденеца да нищят какви ли не теми. От този миг нататък двамата не се разделиха. Ораторът става гърло на новата вяра. Когато не проповядваше, той преподаваше на Апостола тракийските букви и го снабдяваше с книгите за Орфей.

“Градът на езерото” беше първоначалното, най-древното название на града заради мокрото око на голямо Маришко езеро, сега езерото беше изчезнало и бе оставило само богатите си наноси за посевите на местните хора, но пък Марица стелеше бляскави вълни чак до стръмните скали, върху които бе построен дворецът на Евмолпите. Всички безсмъртни тракийски херои бяха свързани с музиката и с писмеността - и Орфей, и Лин, и Музей, и Евмолп. Музиката като част от мистерията на мирозданието беше част и от мистериите. А царят Евмолп беше дал указанията за Елевзинските мистерии. Сред гражданите се носеше легендата, че главата на Орфей е била хвърлена тъкмо от тези скали и докато теглеха мрежите си с риба, местните все очакваха да уловят и пеещата глава на Орфей. От реката нагоре към двореца имаше стълбичка, издялана в древни времена, но и самите скали бяха нахвърлени като стъпала от ръката на някои циклоп от тракийското племе на великаните. Рибарите, наклякали по маричения бряг бяха свикнали със странния силует на грамадна птица на застаналия до тях Апостол. “Защо стоиш тук да си губиш времето и не правиш нищо? - попита го веднъж един млад къдроглавест рибар. - Да ти дам една въдица, барем и ти нещо да си хванеш. Не може само ти да си с празни ръце.” “ Нямам нужда от въдица. Аз сега с молитви ще ти помогна да хванеш толкова много риба, че сам ще почнеш да я раздаваш, защото не можеш цялата да я закараш у дома, а няма и да имаш къде да я сложиш.” И докато Апостолът изрече думите, мрежите на рибаря се издуха като светещ хълм от сребърните гърбове на огромно количество риба. “Ето вземи - подаде му той риба, - взимай колкото можеш да носиш, аз толкова много риба през целия си живот не съм видял.” “Вземи и ти” - взе да моли той всеки срещнат. “Видя ли колко е хубаво да даваш, по-хубаво отколкото да вземаш, значи си дотолкова богат. “ “Не, аз няма да се успокоя - тръгна след него рибарят, - докато не разбера как привика толкова много риба. Как се казва този твой бог, на когото се молиш?” Апостолът кротко му отговаряше на всички въпроси, а той бе вече напълно забравил за зарязаната риба. Когато чу за другия рибар, който станал ученик на Спасителя, той заключи, че и неговото място е до Апостола. “Хайде да се

върнем при улова, той е твой, не бива да разпиляваме ни трошица от това, което Бог ни е дал. Хайде, ще опечем рибата и ще свикаме на трапезата всички, които искат да чуят за Месията.” Това бе и първата обща трапеза - меса в града на Евмолп.

Хората започваха да пишат по новому съдбата си и с това - и съдбата на града. Казармите на града бяха по хълмовете и долу в низината, всичките бяха препълнени от легионери на Империята. Монетарницата се беше настанила до Форума, за да е ясно, че властта е нищо без нея. Тежките статери течаха към ръцете на легионерите. А във военните си походи понякога едва се придвижваха под тежестта на заграбената плячка, която пълководците признаваха за тяхна собственост, за да имат послушни войници. Сред слушателите на апостол Ерм се появи неочаквано и първият легионер. “Къде ли не съм бил, из половиния свят съм воювал, но за пръв път чувам за Бога, който е срещу войната. Това е моят Бог. Той е като мене, уморен от война, аз съм дирил Него, Бога срещу войната. Но как да го последвам, като никой от военоначалниците ми няма да ми го позволи?” “Кого трябва да слушаш - Бога или военачалника? Кого е по-добре да слушаш?” И легионерът разбра. На следващата сбирка той не беше вече в дрехите на легионер, той бе забулил голите си меса от горе до долу с дрипите на просяк. Беше сменил съдбата си както дрехите си. От предрешването му на всички участници в общата трапеза бе станало ясно колко опасно бе пребиваването им на тази трапеза. А легионерът бе скрил легионерските си дрехи, за да може да се вмъква в стария живот, когато виждаше възможност да си поговори с някой от старите си бойни другари за идващия Месия. Когато звездите потегляха по небесните пътища и скалите започваха да блестят под лунната светлина като зъбери на гигантска крепост, напусналият стария си живот войник рече: “Сънят не идва до очите ми и така е по-добре. Ти заспивай, Учителю, - обърна се към апостол Ерм, - аз ще те пазя.” “Нямам нужда никой да ме пази. Пази ме моят Отец.” И той заспа, а просякът-легионер просна отгоре му дрипите си да не го простуди вятърът от Марица.

“О, аз научих от него повече, отколкото исках да науча. Но наученото е вече научено и сега трябва хем да съм весел, че имам правото да съм на този свят, хем да следя за греховете си всеки ден, които избуяват като троскот по пътя ми.” Той заяви на всеуслушание: “За мене настъпи вечният мир” и се запъти към казармите. Той взе да прониква тайно в тях с надеждата да ги превърне в пристанища на вечния мир. “Никой не бива да тръгва оттук напред към своята или чужда смърт. Всички хора са си ближни и затова само обич е позволена между тях.” И той се опитваше да отвори широко вратите на казармите и да пусне войниците като стадо овце

на свобода. “Искаш да ни лишиш от професията ли ни? На улицата да ни оставиш, хляба от ръцете ни да измъкнеш? Да станем като тебе всички просяци?” - Гневяха му се. “Войната не е професия” - опитваше се той да си дойде на думата, но не го оставиха. Другарите му го набиха едно хубаво и го изхвърлиха като боклук пред вратата на казармата с поръката да изчезне от града, ако иска да е жив. Той се приюти обратно в сянката, дълга-предълга на апостол Ерм. “Мира поех от твоя дъх и за него най-много ти благодаря. Ето, те ме бият, а в мене дори няма гняв, моля се и за тях. Най-сетне в мене след толкова години крясъци и стон навлезе тишината, та вече мога да чуя думите на другите, но и на вятъра и на водата.” Особенодобре той разбираше говора на водата, нали беше жива вода. Веднъж му разказваше за капките вода в облака, накъдрил се над Персенк, друг път за водата на свещените извори на музите, които бяха тракийки, за водата, с която се замесва великденската пита или за водата, събрала се в стъпката на Богородица върху родопската скала.

На събиранията идваше и момиче, което освен мълчание друго не знаеше. То мълчеше с полуотворени очи и устенца. Очевидно не можеше да говори, но чуваше ли? Всички бяха убедени, че то е и глухо и затова почти не общуваха с него, както не се общуваше със скалите. С полуотворените си очи и уста момичето изглеждаше като човек, който очаква непрекъснато нещо. То обаче се бе залепило за апостол Ерм и се мотаеше непрекъснато около него, Но един ден, когато апостол Ерм разказваше за пустинята, момичето отвори очи и устата си и с дрезгав глас произнесе: “Там искам да ида. Къде е пустинята? Насам? Или натам?” - сочеше с ръка в кръг около себе си. И момичето не дочака отговора, а се отправи натам, накъдето смяташе, че е пустинята. “Тя е съхранила думите на Спасителя в себе си най-добре като съд, понеже не пропусна нито една негова дума, говорейки.”

Често когато наметалото на апостол Ерм метеше каменния път на Трихълмието към светилището на Евмолпите, очите му срещаха очите на жреца, тръгнал по важните си дела. Очите на жреца бяха толкова големи, а тялото толкова сухо от аскетични упражнения, та от него се виждаха наистина само очите. Струваше му се, че жрецът знаеше, че срещата им беше среща на едната вяра с другата. Апостолът никога не го спря, вътрешно му бе благодарен, че той не насъскваше хората си срещу него. “Ела на мистериите ни - изрече при една от случайните им срещи жрецът на един от филипополските храмове, върху всеки хълм на града блестеше като планински кристал по един храм, увенчан със скулптура, на единия например бе Аполон Кендрисийски/Светлината, на другия - Херкулес със златно биче, на третия - Хермес, - за да узнаеш кои сме ние в

действителност.” “Ела на нашите общи трапези, за да чуеш за истинския Бог” - на свой ред го покани Апостолът. “И на двамата работата ни е да навлизаме вътре в хората и да ги преобразяваме.” Апостолът с очи посочи предългата си сянка, която сякаш растеше по хълма. - За двамата ни е тясно на хълма, едната вяра ще остане, защото истината е една.”
В групата от привърженици около апостол Ерм имаше и един поет, който изцяло и завинаги се влюби в неговите видения. Думите на Апостола не бяха думи, те бяха видения, които отваряха небесата към други пространства. “Аз искам да ви се отплатя, Учителю, с нещо, което не сте чували.” И той издекламира една дълга ода. “Това е Орфеев химн, Учителю, ето тук на този хълм Орфей ги е декламирал пред учениците си. Това е най-хубавото, което зная и искам да ти го подаря за това необикновено нещо, което ме накара да почувствам с твоите притчи..” “В коя книга мога да прочета всичките стихове?” - попита Апостолът. “Само от главите ни, там са запазени, иначе Орфеевите книги са унищожени. Орфей е бил унищожен и стиховете му също. Но ние ги помним, докато има траки, ще има и Орфееви стихове.” “Благодаря ти, всяка красота е от Бога.”

Но и апостол Ерм носеше душа и този нажежен следобед той почти се беше свлекъл по стената на Храма на Митра. В сянката на стената, увит в парчето плат, щеше мъничко да подремне. Да, можеше да подремне, ако жителите на града не го познаваха. Подвил крак, вече го заобикаляха непознатите, за да чуят словото Му. И Словото дойде, и както винаги, той сам се удивляваше на притчите, които се застъпваха с все по-голяма достоверност. Изведнъж следобедът се огласи от виковете на пазача при Храма на Митра. “Елате, хора, елате да видите - Митра пусна рогата на бика, Митра се отказва от жертвоприношения!” “Отче, Ерм, Митра е чул думите ти.” - Оттекна от тълпата.
Апостол Ерм и да мълчеше, говореше чрез виденията си. Той ги поучаваше с виденията си. Много от людете нямаха нужда от изречените му думи, тъй като те виждаха на сън или наяве поучителните му видения.
И момчето сънуваше виденията от книгата му “Пастир”, без да е чел още книгата. Баща му само бе му рекъл, че ще направи и невъзможното, за да я достави чрез някакви свои коптски приятели. Красиво беше във виденията на апостол Ерм, та момчето изобщо не искаше да излезе от тях. “Този витиеват, този красив, волен и необятен език, с който ми разказва виденията си, него го зная вече и дори мога да кажа откъде. От Йоана Екзарха и от Патриарх Евтимия. Ето я първата страница на великата старобългарска литература, най-великата европейска литература на деветия век. Казват за апостол Ерм, че бил юдеин, нищо че името му е тракийско,

но за да проповядва на траките, той е трябвало да проповядва на техния език. Това не е било никакъв проблем в апостолските времена, когато апостолите са проговаряли чрез снизхождането на Светия дух на най-разни езици. За гърците е имал гръцки, за евреите - еврейски, а за най-многото люде - траките - тракийски. И цялата терминология на църквата е създадена в неговия "Пастир". Неговият Пастир е принадлежал към Новия завет, към договора на човека с Бога. И ако Ерм е от Хермес, в чието име е думата "месия", то в неговото име е заложено чакането на Месията." "Помни Бога всеки час и няма да сгрешиш." Е, това послание древните българи - траки, дако-мизи, сапеи, одриси са го разбрали много лесно, те откакто съществували, съществували чрез боговете си. Сега познали истинския Бог. И веднага върху старите светилища изградили християнските базилики. Който иска да почувства колко стари християни сме ние, българите, нека се поразходи не само из улиците на Сердика и Филипопол, но и по пътеките на Родопите, за да види с очите си какви грамадни и изящни базилики е имало в Гела или Перперикон. А апостол Ерм завинаги се свързал с Тракия, защото съградил нейната първа църква.
Виденията на апостол Ерм за градежа на кулата на църквата е за момчето някак много родно. Родно като езика на рода им, дошъл от Македония преди 300 години, и дал сума ти дюлгери в дюлгерските тайфи. "Кула, дали идва от кол? - верен на подхода си момчето поставя на изпитание всяка една дума. - Блестяща кула, която се строи върху води от блестящи камъни. Каман - казват по селата на камъка. А реката от камъни го води до реката Скамандър, която тече край Троя, а нейното име означава на езика на траките-троянци и на българите все едно - камък. Най-подробно описва камъните апостол Ерм. Кулата е квадратна, а момчето си представя камбанарията на църквата "Св.Йоан Предтеча" в Брацигово, как се дига от дедите му. Представя си и католическите църкви в Италия, в Падерборн, в Пловдив, на които пак се бъхтят вдъхновено строителните тайфи от изселници-българи от Македония. И когато дойде бедствие, техните "кули" не падат, гъвкава е снагата им, а и е свързана с оловни спойки, както камъните още на тракийските храмове. Едните камъни са извадени от дъното и са гладки и равни и плътно прилепват един към друг. Така плътно са прилепнали, че изглеждат като един камък. "Ха - не може да не възкликне момчето, - сякаш описва циклопските строежи из България." Други камъни са донесени от земята и са грапави и с пукнатини. Изслушва момчето обясненията за значението на алегорията за камъка от апостол Ерм, така както той го е изслушал от възрастната госпожа, която се оказва самата Църква. Кулата е строящата се Църква. Откровението за църквата като кула за Мидас е като засмукано майчиното мляко заради това, че е

потомък именно на строители на църкви. “Диза” - знае момчето - е “крепост” на езика на траките. “Като разместиш сричките, става “зида” - предоволен от хрумването си е Мидас.
“Как да стигнем до истинския Бог?” - питаха тълпите, вървящи след Апостола. “Спазвайте неговите заповеди, покайте се за греховете си и той ще ви намери. Вие ще сте живи в него.” Бързо мълвата, че свят човек се е появил във Филипопол, обиколи града. Изви се пред него опашка като пред магистрат, който може да помогне. Като деца го молиха всеки за своята болка. “Хайде това, което от мене просите, научете се всеки ден от Него, истинския Бог да просите. И бъдете непоколебими във вярата си, че той ви чува и ще ви помогне. Той е баща ви и е всемилосърден. Наберете в едно всичките си мисли, всичките си сили в желанието си просбата ви да стигне Бога.”
Наваляха го с яростни упреци към враговете си, към господарите си и властниците, вдигаха шум и изискваха незабавно наказание. “Чакайте, сега тихо и кротко, тихо, кратко и смирено. Във всеки у вас е Свети дух. С врявата, вдигната в самите вас, с мътилката на печалта, с пламъците на гнева и яростта ще изгоните Светия дух и после какво ще правите? За да действа Свети дух във вас, той иска чистота, тишина, смирение. Вие сте домът му, подредете го, стоплете го, та да ви свети със светлината си. Бъдете радостни и честити във всеки момент с такъв гостенин във вас - самият Свети дух. С молбите си постигайте изменението на положението си, не с огъня, дето изгаря, не с печал, дето изпива жизнеността ви.” Но людете продължаваха с глъчта си, нападаха се един друг, ругаеха се, теглеха го за ръкава - “Обърни на мене внимание, не го слушай него.” “Живейте по заповедите Му, които ви предадох, и Той ще ви даде всичко, от което се нуждаете. Но - учете се да живеете с хората, за да можете да живеете и с Бога. Така не можете да злословите за ближните си.” Много го чуха, по-малко го разбраха, още по-малко можеха да се откажат от зли дела, тщеславие, злословие, гордост и злопаметство. И затова и да приемеха новата вяра, веднага започваха да се сдружават срещу тези, които не бяха християни. “Вие нищо не сте разбрали за истинския Бог, щом действате така. Вие не бива никого да отхвърляте, а трябва да дерзайте всеки да приобщите към вярата. То няма нищо общо с омразата.”
Омразата пък него следваше по петите, най-сетне се стовари отгоре му в Одесос чрез камъните, с които го замеряха езичниците, видяли в него най-страшна опасност за досегашния си живот. Апостол Ерм загина под дъжда от камъни, които така добре бе описал във виденията си.
“Пастир” е многострадалната и все пак достигнала до съвременника книга на Апостол Ерм. “Пастир, паса, пасище” - сума ти думи на български от

този корен. “О, Марио Алинеи, ако твоята теория е вярна, то българската дума “пастир” е в основата на “Pastor” в латинския. Pasco - паса, а пастирът - Pastor.”
Лодките и корабите по Марица се напълниха с народ, който прииждаше от целите тракийски земи, за да го видят. Никой не ги гонеше като в Ефес. И думите оставаха отпечатък в душите, станали меки като восък. На един такъв кораб бе дошло за пръв път благовестието в града на Марица чрез апостол Павел. Един ден бе тръгнало от ръцете на апостол Павел от ръка на ръка чак до апостол Ерм във Филипополис. Когато писмото стигна до апостол Ерм, цялото пространство кънтеше от думите за поздрав. “Ела в моя дом” - отваряха се вратите пред Апостола, а надеждата се настани дори в затворите и в клетките на гладиаторите, сред дрънченето на вериги и оръжия се чуваше: “Бог е милостив.” Да защитаваш истината дори с цената на живота си се оказа най-важното - то ти осигуряваше пътя към Божието царство. В името на истината роби се възпротивиха на господарите си, а на Форума излязоха оратори, които не държаха витиевати речи в прослава на императора, а говореха за окаяното положение на беднотията. Отърсването от двуличието беше вече Пътят към Него. И се появиха богаташи, които нямаха дворци, а живееха по улиците, раздали всичко на бедните.
Като водоскок изскачаше енергията от недрата на земята, която поеше с ликуване клетките, тогава ушите на хората оглушаваха и вибрации изпълваха цялото пространство и вече никой не беше господар на себе си, мачкаха чела и и длани, белки дойдат на себе си. И тогава почваха да виждат жрицата как води някакво шествие по безкрайно стълбище, и всяко стъпало на стълбището е някаква степен на радост и удоволствие, хиляди крака пристъпяха едновременно по хиляди стъпала на радостта и удоволствието. Пред очите им насред проповедта на апостол Ерм тя се превърна в образа на кошута, която изчезваше нейде из Родопите, за да се завърне в една от базиликите на Филипопол, когато бе построена . Заедно с елена кошутата жадно започна да пие вода на пода на мозайката в базиликата.

ПРЕОБРАЗЯВАНЕТО

Коленичела в подножието на града, Дадале събираше сълзите му. Величавият град с монетарница, затвори, храмове имаше много богатства и много сълзи - Сердика, столица на Средиземноморска Дакия. Сълзите никой не оползотворяваше, никой не им обръщаше внимание. А тя бе измислила нещо полезно - събираше поточетата сълзи, които се стичаха по улиците и с тях замесваше питки. И понеже питките ѝ бяха без пари, се разграбваха на мига. Слугите на най-видните хора стояха на опашка пред

нея, защото господарите им вече не можеха без тях. Питките бяха чудодейни, те разтваряха сърцето на този, който си отчупеше от тях и сърцето му вече не беше желязно, а меко като хляба - приемаше чуждите мъки като свои. Аристократите започваха да виждат сълзите в чуждите очи. Затова и богатите хора на този град бяха все повече готови да делят с бедните. Питките ѝ вършеха това, което и думите на убеждение не свършваха. А ако я попитаха, откъде бе житото за питките ѝ , не можеше да отговори - то само се изсипваше в полите ѝ от нивите край града. Сякаш вятърът го жънеше за нея. Така ѝ беше писано, че тя все живееше отвън - извън семейство, извън града, извън обществото. Някога бе имала баща и майка, дядовци и баби, но то бе много, много отдавна. При едни междуособици всичките бяха погинали. Наложи се да се научи да живее сама. Градът пред нея беше опасан с огромни стени, камъкът светеше белочел между червените нанизи на тухлите, зад стените бяха мъжете, от които можеше да си избере съпруг, там бяха не само сълзите, но и усмивките, танците, песните, веселието, които можеше да сподели. Но тя не пристъпваше границата на града. Оставаше при селенията на синчеца, пелина, бучиниша. Буренитe тя превръщаше в лекарство, както и сълзите. Знаеше думите, тоновете и звуците на баенето, чрез което бурените-цярове церяха. Понякога имаше чувството, че косата ѝ се превръща на треви, които вятърът сресва. Един ден една кола изтопурка до нея. Конете заковаха, слугиня слезе от нея:

- За тебе идваме. Господарката поръча да те доведем.
- Ето ви питки, аз в града не влизам.

Слугинята назова името на господарката и тогава тя реши съвсем друго. За господарката се шепнеше, че е християнка, а това бе тъкмо религията на милосърдието. Затова се качи в колата и тържествено влезе в града. Господарката беше бившата съпруга на Констанций Хлор, целият град го кореше, че бе изоставил съпругата си, прочутата с милостта си съпруга, и беше си довел нова, но и целият град се гордееше, че милосърдната господарка Елена беше родом оттук.

Изведнъж Дадале попадна в един съвсем друг свят. Свят, в който не срещаше отхвърляне, а най-мила обич. Тя беше свикнала на ругане, гонене като безприютна скитница, бяха я замеряли не само с плодове, но и с камъни. А тази нежна, прозирна жена не вършеше нищо друго освен да се съгласява с нея, да я поддържа в мислите ѝ , да ѝ се радва, дори не я поучаваше, само я стимулираше да мисли.

- Ние с тебе еднакво мислим. Моят Бог е Бог на състраданието. Обичта към хората е това, което изисква той от нас. Няма по-печална гледка от човек с острие на меч вместо сърце. Никое животно не може да измисли така подли

наказания като човекът. Нима може да се обясни с нещо извратеността на властимащите, с която християнки са продавани в робство на публичните домове на Рим и Помпей?
Макар че роденият в Наисус неин син Константин още през 306 бе обявен за август от легионите в Британия, Елена, майка му продължаваше да живее, така както бе си избрала - като помощничка и закрилница на бедните, готвеше за тях, хранеше ги и ги стопляше с някоя Христова притча. Така тя бе стигнала и до питките на Дадале - беше научила за питките, разтварящи сърцата.
- Кой по-добре от дъщеря на гостилничар знае добре да готви? - разказваше ѝ за своя Бог и за своята история господарката Елена, дъщеря на ханджия. Чувството ѝ за хумор разсмиваше новата ѝ приятелка с глупостта на нафукани легионери и алчни търговци, измамили не другите, а себе си. В това време кучетата, които се навъртаха с огромна охота около дома ѝ обираха на мига храната, която им подаваха и лягаха по гръб, поднасяйки коремчета за галене. И пак печаха питки, но тях замесваха със смях - да се смеят сърцата на бедните, когато ги ядат. Самочувствието им, че господарката на двореца на крака идва при тях да им раздава "смеещите се питки" бе несравнимо за тях.
Дадале се заслушваше и за всичко, свързано с рода ѝ . А от рода й на траките бе и император Галерий Говедарят. Говедарят сега бе захванал строежа на невиждан дворец с Сердика, за да се прослави, но най-голямата му слава до момента беше славата му на мъчител на християните, нищо че жена му Валерия сама бе християнка. Говедарят - император Галерий беше като дядовците и бабите на Дадале тракийски селянин от селата край София. Знаеше се, че той говореше на родния ѝ език, нито го беше забравил, нито се бе отказал от него. Та нали на този език са говорили и сума ти от военните императори - тракийци. Дадале с всяка тракийска дума разбираше по-добре цветята и дърветата върху тази земя, както и жителите на този огромен и мощен град, тъй като те всичките бяха в мистериите и вярванията на траките. Но вярванията на рода ѝ не бяха вярата на господарката ѝ Елена. Сърцето на Дадале бе смутено, но то искаше да отсъжда и никой друг. Всесилни бяха боговете на траките, но никой от тях не изискваше безусловна обич към всеки човек, дори и към тези извън племето.
И един ден Дадале се почувства като обезлистено дърво без религията на Бога, на който вече несъзнателно служеше с господарката си Елена и разбра, че вярата в него е приета в сърцето ѝ .
Тя бе копняла за майка и вече я имаше, Елена бе не нейна господарка, а майка. Имаше усещането, че е покорила целия свят, след като бе спечелила

господарката си за майка. Преливаше от обич и искаше да разнесе тази обич по улиците и площадите на света. И един ден тръгна. Пое си дъх и се впусна сред тълпите. Но обичта ѝ хората срещаха с неприязън. Край нея взе да витае слухът, че тя е една от следовниците на онази развратница Мария Магдалена. Тъй като престоят ѝ при господарката ѝ я беше изнежил, тя съвсем инстинктивно очакваше не да я разпъват на кръст в омразите си, а да я прегърнат и приемат със сърцето си, както бе сторила избраната ѝ за майка. Но тепърва ѝ предстоеше да усети какво е да бъдеш гонен не само като нищ и низвергнат, но и като християнин. Един се разболял, другаде паднала градушка - виновните за всяко зло се дирeха сред християните. С огромна изненада установи, че сега бе далеч по-презряна отколкото преди. "Тази е от онези изроди, дето не правят жертвоприношения на боговете ни, дръжте я." Сега, когато беше сама християнка, тя имаше вече очи за страданията на християните. Видя, че целият град бе изписан с кръвта им. От арената на Сердика се носеха не победни викове на спортисти, а стенанията на християни. До нея бе матириумът. Тайно на него се събираха братята и сестрите во Христе да споменават избитите мъченици. На това място се лееше елеят на милостта. Събереше ли се с другите си съверници там, тя се изпълваше с нова жизненост и вяра сякаш нищо тежко и страшно не бе преживяла.

В Сердика живееше един далечен неин роднина, единственият роднина, който имаше. Баща му беше говедар като нейния дядо, заедно бяха пасли стадата си, заедно бяха мечтали да забогатеят дотолкова, че децата и внуците им да притежават стадата на цялото сердикийско поле и към тях да потече мляко и мед. От мечтите на нейния дядо не бе излязло нищо - ей на кой хал бе тя, но пък за неизвестно какви заслуги синът на другия беше станал не друго, а император. Императорът на хвърлей място оттук управляваше империята, докато тя рушеше официалната вяра. По едно време се разбра, че императорът се е разболял тежко. Християните си шепнеха, че това е възмездие за зверщината, с която ги преследваше. Слушаше тя слуховете, но сърцето ѝ знаеше, че милосърдието ѝ е за всеки. И тя запреде към двореца му. Докато слугите му се опитваха да я прогонят от прага на двореца, тя на скоропоговорка изброи всичките му роднини и на края изпусна и фразата: "Аз съм братовчедка му." Никой от слугите не пожела да рискува с по-нататъшното пъдене на императорската братовчедка. Тя коленичи пред ложето му и разказа как дядо му я е учил да дои кравите. Като видя, че той се заслушва, полека-полека му разкри цялата истина за питките, които подарява из града. "Искам и аз да опитам." "Те са целебни, защото чрез тях почваш да вярваш в доброто и така сам притегляш към себе си доброто. Ако някога бе ял от питките, замесени със

сълзи, ти нямаше да разплачеш толкова майки на християни. Така сам нямаше да попаднеш в преизподнята на греха и в крайна сметка на мъката. Грехът винаги ражда мъка и болест. Аз ще ти помогна да оздравееш. Можем да опитаме с молитви. Знам, че той не е твоят Бог, но ако ми разрешиш, ще се моля за тебе."
Тя стана негова целителка. Към билките прибавяше баене, че без баене нищо не хващаше дикиш. "Болките попреминаха - изрече един ден императорът, - вече ми е поолекна, не зная дали ще оцелея, но искам да направя нещо за твоя Бог. Ще ви позволя да се молите без империята да ви наказва и убива за това. Единственото, което ще искам от вас, е да се молите за държавата и за всички нейни поданици, независимо от вярата им. Едно е някой да те проклина, друго - някой да се моли за тебе."
Наскоро императорът издаде Сердекийския едикт, с който освободи християните от кръвната дан. Тракът - император, гонител на християните стана първият император - покровител на християните, но никой не подозираше ролята, която бяха изиграли питките на Дадале за това преобразяване. Сердика разцъфтя в империята като първото цвете на милосърдието спрямо християнската вяра - в нея бе издаден Седрикийският едикт за спиране преследванията на християните.

СВЕТИ АНДРЕЙ ПЪРВОЗВАНИ И НИКИТА РЕМЕСИАНСКИ

Апостол Андрей Първозвани бе пръв от апостолите призован по бреговете на Черно море. Pontos Euxinos разстилаше златен пясък за стъпките му. Отпечатъците от стъпките му се пълнеха с морска вода от стръвта на вълните и в тях мятаха златни кореми риби, които местните ловяха с голи ръце. Зад него на дълга верига се придвижваха меланхолични косртенурки, в косите му се заплитаха птици.
Апостол Андрей е излязъл сякаш току-що от картината на Ел Греко. Кръстът, който влачеше, чертаеше линията на новата религия, тя следваше вярно брега. В малка торбичка на шията му висеше единственото му богатство, това което бе по-ценно от живота му. В торбичката се съхраняваха мощи от Учителя му, Св.Йоан Кръстител. В торбичката носеше цялата обич на Учителя си към света. Оттам бе и неговата мощ.
"Йоан Кръстител - мислеше момчето, - Кръстителят на Исус на река Йордан. Йордан идва от Дон - вода."
Св.Андрей беше тънък и крехък, а кръстът беше много, много тежък. Силата на апостол Андрей идеше и от мощите на Кръстителя на Исус, само чрез тази сила той можеше вече години да носи кръста. Един ден той заспа дълбоко на брега на един малък остров срещу античния град Аполония. Събудиха го шумните кръгове, които изписваха стадо делфини и силното

ухание на жасмин. “Наоколо ще е пълно с жасмини - рече си преди още да е отворил очи и да се е разсънил. После вече буден знаеше - жасмини не можеше да има, защото беше зима, плащът му целият се беше вкоравил от коричка лед. Уханието обаче приждаше на вълни и не остави ни капка съмнение у него. Бяха мощите на Кръстителя, те ухаеха. За него това означаваше едно - те избираха за свой дом това място. Йоан Кръстител му даваше знак да остави мощите му тук в страната на гетите. Той се запъти към отсрещния бряг на градчето, Вървеше по вълните, подпирайки се на кръста. В Аполония всичко блестеше не само от лед и сняг, но и от мрамор. Сводовете се спускаха и засрещаха като вълни, а под тях вървяха по успешните си дела скити, гети, гърци, римляни. От тях бързо се образува рояк, който прилепна към стъпките му. Със сърцата си бяха усетили, че той тях търси и те се озоваха. Установиха обща трапеза, на която се събираха да слушат думите му за Христос и да споделят яденето. Когато дойде час за тръгване, той им подари най-ценното си - мощите на Йоан Кръстител. Светията бе дал знак, че иска тук да почиват мощите му. Оттогава християнската община пазеше с трепет най-великата си тайна. Тя знаеше, че е богоизбрана да пази частица от този, който беше кръстил самия Исус. Докосвайки се до кутийката, която бяха изработили като мощехранителница, се докосваха сякаш до самия Исус. Мощите им помагаха много бързо да спечелват сърцата на нови люде за християнството и общината бързо превзе целия град, ако и думата християнство да беше смъртно опасна. Минаха векове, децата на първите християни бяха вече старци и предадоха кутийката с мощите на внуците си с думите на апостол Първозвани. Тогава се и отмени преследването срещу им. Внуците съградиха манастир на острова, на който бе заспал апостол Андрей, когато бе замирисало на жасмин от мощите. Манастира и острова хората нарекоха Свети Йоан.

Люлката на Никита Ремесиански се залюлява близо до Ниш, родното място на свети Константин Велики, в село Бяла паланка. Когато порасва, Никита поема на плещите си задачата да въведе в християнството онази част от сънародниците на Константин Велики - траките. Избира си най-трудното - появява се сред планинците беси. Бесите го посрещат с камъни, със стрели и с копия.. Той обаче упорства във вярата, крачи от скала на скала, от рид на рид, от планина на планина. Отгдето е минал, израстват като родопски лалета кръстове. “Хайде, носете камъните насам - вика им, - вместо да ги мятате отгоре ми, градете църкви до всеки кръст.” Когато църквите са готови, той им сочи древни плочи с надписи на техния език, вътре са буквите и на кирилицата и на латиницата. “Вграждайте ги в олтарите, да не се погуби писмеността ви. С нея ще славите истинния Бог.” Някой говореха,

че той им бе създал писменост, но то беше само говорене. Той всъщност направи това, което сетне сториха светите братя Кирил и Методи - събра знаците им, създадени от тях в предомирови времена и ги насърчи към писане.

ТРИБАЛД “МОНЕТАРНИЦАТА”

Трибалд, трижди божественият, чието име е като на Трбелий/Тривелий - Тервел - пак трижди божественият. Наричат го “Монетарницата”, защото сече монети, такова количество древни монети, че сякаш има Монетарницата във Филипопол, дето се е намирала до Общината в Пловдив. Всякакви монети сече Трибалд, “Монетарницата”. “По поръчка на клиента - казва. - Тракийски, етруски, древногръцки, византийски - кой каквато му е на сърце. Това ми е професията. Е, че били фалшиви, ами ще са фалшиви, истински ли да сека. А върнете ме в онези времена, истински ще ви произвеждам. То чунким можете да различите моите от истинските. Аз съм Монетарницата на Маронея и на Абдера, на Тасос, на Филипи и Филипопол. Аз съм Монетарницата на Севт и на Гета, на Спаратокос, на едоните, сатрите, дероните, македоните. Аз съм най-гениалният фалшификатор на монети. Претендирам да ми бъде дадено това звание. За да създам съвършената монета, аз първо трябва да преспя с Богинята-Майка. Тя ме благославя със “суровачката” си - жезълът от две увити змии, които после е връчила на Хермес. Само тогава шлемът, например, на Хермес е абсолютно същият като шлема от монетите на ореските. Започнах с монетите на дероните. Баща ми беше златар. Нямаше нужда да ходя в някой музей, за да видя истинска монета от дероните. Достатъчно бе да се разхождам из нивите на Тракия и те сами започваха да се търкалят в нозете ми. Когато се влюбих в любовта на силена и нимфата от монетите на дероните, веднага захванах да изучавам занаята на баща ми. Един ден бях вече в състояние да изготвя същата монета, с неравностите, деформациите й, които бе получила при лежането й в земята, докато ме е чакала.

Аз съм световен измамник. Моите монети измамиха кого ли не. Музеи се изпокараха кой да притежава моите монети. Професори си скубят косите за датировката на монетите ми. Монети на непознати владетели особено ги хвърлят във възбуда. Затова сека например монети на Стокос. Главата на Стоскос и надпис с името. А, да ми кажат, че не е изглеждал така. Приготвил съм и няколко монети, на които за пръв път се появява надпис “Бизанс”.Аз не съм само фалшификатор на монети, аз съм и всички онези владетели, в които се превъплъщавам. Аз съм онзи Спокос в Абдера с

титлата Базилевс. Той всъщност въобще не би трябвало да е в Абдера и пък хич да носи такава титла, но ето че аз му дадох съществувание. Аз помогнах на учените да осъзнаят, че тракийските владетели далеч преди III век преди Хр. са прибавяли към имената си царска титла. Така, на шега направих монета на виден владетел, чието име измислих. След доста време научих, че моят владетел наистина съществува. Откриха се надписи с неговото име. Сега остава да намерят или бронзовата му глава като на Севт III, или монета, за да се види вярно ли съм направил профила му на монетата. Имах и един мистериозен случай. Продадох на един чужденец, той изглежда реши да ме изнудва: "Ти ми продаде златна монета, а тя се оказа бронзова, аз я изхвърлих на боклука." "Така ще ти отговоря - отговорих му. - Металът зависи от ръката, в която попада. Ако ръката е добра, металът заблестява с истинската си красота. Ако ръката е на не дотолкова добър човек, златото се превръща в сребро, ако човекът е от лош по-лош, монетата става бронзова. Ти трябва да си алхимик на самия себе си и да изготвиш своето вътрешно злато." За малко да си изям боя. Разказах му за алхимичните монети на Крал Едуард Трети/1312-1377/ Те били приготвени за войната му с турците. Той обаче водил с тях стогодишната война във Франция. Никой не знае колко от златните му монети са се превърнали в бронзови и просто оловни монети. "Аз мога да направя монетата златна, но не и човека."

Майстореше майсторът монети и ги продаваше за луди пари на червулената номенклатура, решила да се представи за аристокрация, най-малко тракийска.

Намери си и ново амплоа, захвана да произвежда надписи на етруски. Отначало това бяха поздрави към самия него: "Нека Тита бъде здрав." Всъщност това бе текст на латински върху фибула, нейде 6в.пр.н.е.,, от него му хрумна идеята да произвежда и фибули. За този текст се смяташе, че е виртуозна фалшификация на някой негов събрат от древността. Лееше и изчукваше келтски, тракийски, елински и римски фибули и бе добре запознат с разликите помежду им. Той беше амбициозен и искаше да се докаже като виртуозен фалшификатор. Отгоре изрязваше надписи с етруски, венетски, раннолатински шрифт, които се харчеха отлично. Освен че го нахрани, търговията с фалшиви надписи го положи със златна лъжичка сред каймака на аристокрацията в Европа, която възприемаше притежаването на антики като последна възможност да се закрепи като каста.

ФРИГИЙСКАТА ХРИСТИЯНКА

В дъното на родопска каменоломна една жена копае камъни. Сама е в дупката, в която ѝ хвърлят отгоре късове месо и мехове с вода. Колкото повече копае, тя отива по-надълбоко. “Все повече се отдалечвам от хората – мисли си тя – и се приближавам до Бога.” Тя е от християнската общност на Монтан от Фригия. Някогашните фригийски жрици бяха станали християнски епископи в общността. Интуицията ѝ беше нейното прегрешение. “Но нали тя ми е дадена от Бога? “ Питаше тя съвсем наивно съдниците си.

Някога първите християни бяха обвинявани, че ядят деца и правят детски жертвоприношения, че са съюзени със злото и негови проводници. Сега едни християнски общности твърдяха същото за други християнски общности.

На въпросите на мъчителите си след месеци изтезания “Отричаш ли се от пророчествата си едно по едно?” тя бе отговорила: “Отричам се от това, че предрекох еди-какво си. И се отричам и от предреченото за един кой си ден. И за предреченото за еди кой си град. И за еди кой си цар. И отричам осъществяването на пророчествата ми, които се случиха до едно. Ако зависеше от мене, не биха се осъществили.”

В дупката си тя продължаваше да ражда пророчества, но нямаше на кой да ги съобщава, нито да проверява истинността им, затова ги пращаше на Трибалд, чиято душа беше бездънна пощенска кутия. “Притежавам такава голяма сила, а пред съдбата си съм безсилна.” Но тя бе привикнала към пророчествата си, както се свиква с някоя физиологична проява на тялото. Тя си спомняше с любов за онази жена, която бе останала там горе, волна и свободна и за детето, което бе родила от един минаващ скитник. Сега всичките ѝ усилия бяха насочени към това да го извика с мислите си и да го прати да прибере детето ѝ, за да се погрижи за него.

“Изчуквам камъните за мозайката, от която ще направят образа ми в медалъон на пода на една знатна филипополска къща, където ще живее един ден дъщеря ми. Искам да ме познава. Изчуканите камънчета сами ще знаят как да се подредят, за да оформят образа ми.”

А за мъжа, от който бе детето ѝ, казваше: “Сладостта на неговото тяло завладя всички крепости, които душата ми построяваше срещу него. Когато и последната крепост падна, аз се озовах в палатката му на преминаващ воин. В тази единствена нощ на зачеването той установи, че не мене е дирил и продължи пътя си. Аз също бях жестоко воювала срещу прегрешението. Срещата ни е била с единствената цел аз да зачена, въпреки противопоставянето на волите ни, любовта победи. И чудно – не го бях никога сънувала. Сънувам все чуждите съдби и любови. На кого са нужни тези чужди съдби и любови? На мене – не.”

МОЗАЙКИТЕ

Момчето се е подслонило под арките на фреските. Фреските на първите хора в пещерите, фреските в гробниците на траките и в храмовете на първите християни.

Една жена реди мозайка, чувствата са в пръстите ѝ , в тях е ликуването и радостта, заоблят пространството, мозайката е небесният свод и той е целият златен като варака на иконите. Скалите на милиони години са се натрошили до тези камъчета, изсипали се в ръцете ѝ . Разноцветни камъчета според соковете на земята. Едни медно червени, други червени като пламък, сините са пък със синъото на простора или със синъото на морските дълбини. В Юстинианови мозайки са се уталожили стихиите на тракийските страсти, в неговата църква е църквата на траките.

Момчето се е настанило под фреските и мозайките. По стените се стичат водите на времето, ту солено-горчиви, ту сладки, издължени като в гробницата в Казанлък крачат тракийките, принасят излияния на християнския Бог, освещават пространството, от музиката сякаш на двойните флейти е излязал димът им. Фантазията на момчето изтръгва образи от пещерата на времето и ги омесва. Образите възпроизвеждат образи чак до иконите на първите християни. Най-верните иконопочитатели и най-талантливите художници на икони внезапно хлуят от северната страна на Дунава, надошли са да защитят иконите от иконоборците. За тях Стария и Новия завет е небето, пълно-препълнено с фрески , икони и мозайки на библейските сцени.

Една млада жена подрежда парчетата на мозайката в Юстиниановата църква в Равена. Равена, дето може да идва от равно. Реди тя образа на императора Истина, дето даде архиепископия Юстиниана на съплеменниците си, образът му сам избива изпод мазилката и тя само го очертава. Още мозайката не е разцъфнала, още не са подредени цветовете така, че да запламти. Още не е създала цялата градина на своята мозайка. Най-силните цветове още не са се надигнали от сърцевината ѝ , но и това ще стане. Мозайката живее от нейните настроения, веднъж е модра, друг път меланхолна. Като листи растат картините от миналото. Твърде бляскави са тези картини, изобилието от чувства ги уморява. Това мъжко облекло, как и пречи. Но не може по друг начин, след Мария Магдалена, след пра-пра-баба ѝ фригийската жрица, станала християнска дяконица жените нямат място нито в устройването на църквите, нито в свещеническата дейност. Майсторката на мозайки нарича камъните: “Един за любовна печал, един за любовна наслада.” Нарича ги и си мисли за онази

най-първа художничка в семейството им, заради която до ден-днешен ги наричат “Зографите”.
Майсторката на мозайки знае с кръвта си всичко за нея. И сега сякаш струята, водила ръката ѝ първо по фреските на фригийските домове, а сетне по раннохристиянските фрески, обгръщаше и нейната ръка, та имаше усещането не, че твори, а че се носи като чезнещ лист сред листата на овощните кехлибарени градини и сред прохладата на боровите иглички. Не кръв, а сякаш мъзга я свързваше с тази художничка от семейството. Знае, че и тя е обичала да рисува птици като нея самата, дългоклюни птици, които са навели глави, умислено загледани в отражението си във водата, опитвайки да го извадят от водата. Птици гмурци, които триумфиращо измерват дълбочините. Райски птици, вдигнали над света многоцветни криле сякаш го благославят. Бързолетни птици, които се стрелкат като борови иглички и пришиват облаците. И също - цветя, цветя от разпалена жарава, отдръпнали се в мрака на стайните ниши, цветя избуяли от червена земя, цели поляни пъстри цветя леко се огъват под стъпките на предшественичките ѝ. Докато се опитва да направи осезаема светлината в мозайката, женски образи минават безплътни край нея и я докосват с развятите си дрехи. Тя знае името на някои от тях. Спаратида е преминала по овразите на ливадите край града, вървяла е деня и нощта, защото е робиня в бягство. Огромният Филипополис е последната ѝ надежда - да потъне в него като игла в купа сено и господарят ѝ никога да не я намери. Тя посяда на края на изтощението си на първия камък на града, забулва се в тънкия си шал, за да не любопитства никой за лицето ѝ. Хората я подминават без капка внимание сякаш самата тя е камък.
Тя наблюдава хората на многохрамовия град, всички те имат своите пътища, само тя - не. Залезът над града висеше толкова дълго, че сякаш се канеше завинаги да остане. И тогава през висналото огнено огледало мина профилът на една жена, гравиран сякаш върху слънцето. Спаратида се изправи бързо, прибра полите си и тръгна на пръсти след това лице, изразяващо епично спокойствие. Тъкмо такова спокойствие ѝ трябваше, ако някой щеше да ѝ подаде ръка, то това щеше да е тази жена. И тя безшумно следва дългия преплетен път на жената, през квартала с магазинчетата едва не я изгубва от поглед, при пресичането на Форума гледа да не е съвсем близо до нея, да не прави впечатление, после в тълпата пред храма на Митра пак се доближава плътно към нея. “Мило момиче - как само се потиш, остана без дъх, - обръща се изненадващо жената към нея, цялата се извръща, заковавайки я с очи, за да няма съмнение, че говори на нея. - Жената посяга и избърсва потта и прахта от лицето ѝ с кърпата си. - Не си ли свикнала на такова горещо време?” Жената бута портата на една

къща от розов като мидена черупка мрамор и двете потъват в мрака и прохладата ѝ . На Спаратида не ѝ остава нищо друго освен да разкаже цялата си история, от игла до конец, пък жената ще да реши какво да прави с иглата и конеца. “Аз зная, зная, няма нужда повече да се притесняваш и да ровиш в душата си. Аз те вземам в моята къща, но не като слугиня. Аз имам нужда от божията ти дарба. Ти ще направиш мозайки в къщата ми, толкова хубави мозайки, че къщата ми ще стане на храм.” И ето след само месеци Господ наднича зад рамото на божия рабиня Спартакида, усмихва се на тромаво гигантските рога, назъбени като баири на планина, на елена, пиещ от евангелските води от мозайката на пода на дома от розов мрамор. С жаждата на Спартакида пиеше елена от евангелските води, защото и нейната душа като неговата копнееше да разбере какво се случва с нея. Цялата природа пиеше заедно с елена от извора, който я беше създал. От злато и сребро беше еленът, та беше сур елен, а колкото той пиеше, толкова водата ставаше по-изумрудена. Не от ръцете ѝ бяха излетели фениксът с брулените от вятър крила, нито преялият от кротост и белота гълъб, от вечността бяха излетели, а тя им беше дала само зрънца от душата си. Трите влъхви с фригийски шапки и развети туники тичаха към Сина на Бога и в ръцете им даровете бяха ритоните и филиалите от злато, които още пазеха в домовете си филипополските траки. Собственичката на розовия дом, дом сякаш от прасков цвят, най бе привързана към образа на Спасителя като Пастир. Спасителят-Велик пастир много път бе минал, целия свят бе пребродил, за да събере всяка заблудена овца, прашни бяха нозете му, а агнецът беше снежна преспа от Родопите на раменете му. Тук край неговия образ покровителката ѝ четеше от “Пастира” на “Нашия апостол Ерм, дето украси града ни с благоволението си. Ние не сме като ефесчани, дето напъдиха апостол Павел, нашия епископ ние обвихме с душите си, за да го пазим.” И домът от розов мрамор наистина се превръща в храм, тук се събират християните на града, тук заедно четат молитвите си и извършват службите си, тук се крият, когато ги преследват.

Минават години, дълги години - и собственичката на дома, и майсторката на мозайки вече ги няма. Градът е станал християнски център на християнска империя. Строи се първата официална базилика на Филипополис. В дома се събират майсторите на мозайката на тази първа базилика. Разглеждат мотивите, проследяват плетениците, съчетанието на цветовете, събират опит за мозайката в базиликата. И ликуват заради това, че жителите на града чуват райските птици от мозайките да пеят, а райските дървета да шумолят като при вятър още преди да са се проснали мозайките под нозете им.

ЗЛАТОТО ОТ ВАРНА

От няколко месеца валеше злато от небето. Много злато се изсипа от къдрите на слънчевия бог. Нещо ангелско лежеше пред бащата и сина. Това не беше злато от фриволни бижута, това не беше украсяващо злато, което се е появило, за да разкрасява. Това не беше злато, което прилича на вкус от разтапящ се крем на торта. Около скелета на жреца трептеше златната му аура. “Татко, това е като нимба на икона.” “Нимбата очертава, сине, аурата на жреца. Сякаш слънцето е шапката на главата му. Златото е направило видима аурата на човека. Важното е да разберем каква е била тази цивилизация, която е познавала аурата. И чакрите.” Движат се поточетата от енергия, въртят дисковете на чакрите, бащата всичко важно отдавна е обяснил на момчето, сега момчето търка очите си, струва му се и че тези златни дискове, поставени на местата на чакрите, също се въртят и свистят като самите чакри, това са чакрите на жреца, от него са останали скелета му, неговите чакри и аурата му. “Татко, жрецът да не е тибетец? Може би е бил будист?” - смее се момчето, докато не се втренчва в скиптъра му. Ето я вълшебната пръчица от приказките, с която се свързва със звездите и която дирижира скалите.

Chakra - диск, пръстен, после станало на чекрък. Върти се чекръкът от приказките, чекръкът на приказките, размотава воали ведически, не само дядо Трак се провижда, но и Крачунчо, и Всепроникващият Вишну. Дискът е и оръжието на Вишну, с него побеждава. “Дали Кракра не е Побеждаващият?” Оръжието на бог Вишну - дискът - е изкован от тялото на слънчевия бог Суря. Както целият бог Суря е облечен от слънце. У първата човешка цивилизация е бил сякаш жив споменът за тъмнината преди рождението на света, та тя така обожествява светлината. Боговете и са Сияйни, светлината е ярка, а кочияшът на бог Суря е Румен/Аруна/. Arcati - грея - и “ярък”, греенето прави ярки нещата. А пък “ярък” на самьскрит е “zveta”. Но и други езици е огреял самьскрита. Rejate/rej/ - грея - и английската дума за лъч - ray, а зад тях се провижда бог Ра.

УРОК ПО МАТЕМАТИКА

Острова не е нито особено голям, нито особено широк. Една кърпа, хвърлена върху вълните. От силния вятър дърветата са се превили и изкривили. В една кръгла яма момчето се чувства добре защитено. То играе с необикновени неща, направени от кост, които бащата е открил. Бащата придружава играта му с поредния урок. “Сега ще ти покажа нещо съвсем друго. Искаш ли да построиш една пирамида от Египет? Тогава вземи този правоъгълник с дупчиците отстрани. Сякаш някой го е бил пришил върху дреха, та са му трябвали тези дупчици.” - чуди се момчето. “Това е

измервателен инструмент на каменната епоха. Един правоъгълник, съставен от два триъгълника. Съотношението между дължината и височината е както 8 към 5. Съотношението на великата, всемирната хармония. Съотношението на човешкото тяло, на горната част към долната.” Бащата му го беше обяснявал с картини на Енгър.
По есхарите на Небет тепе има вписани квадрати и двойни окръжности. В свещената кошница на мистериите се гушат един до друг конуси, каменни сфери, пирамиди с различен брой пъпчици по глината. Питагорейството е започнало от тракийските дворци и храмове както тези на Евмолп на Трихълмието в Пловдив.” После му се налага да обяснява какво е питагорейство. Като червa са нанизани знанията и фактите. Оракул е дума за изортуваното. Оди Одисей по земята и влачи Одисеята си.
“Аз съм алтант - обажда се някой. - В годината ми на раждане са атлантските числа 5 и 6. Египет идва от числото пет. Когато атлантите на народа Фир Болг пристигат в Ирландия, разделят страната тъкмо на пет.”

СИМВОЛИТЕ

„Предметите от Варна и Дуранкулак не са само предмети, те са символи. Погледни този амулет от ямата. Същият, само че от злато е при жреца във Варна. Това е формата на Богинята-Майка. Така, а този амулет е пак от кост и е от съвсем друго време и от съвсем друго място - от Плиска. Ето ти го доказателството, че българите са живели винаги тук. И амулетът от Плиска е изписан със знаците, които изписват телата на идолите от каменната ера по нашите земи. Разтварянето на действителността чрез символи, обхващането на действителността чрез символи. И усещането за празнота между разтварянето и извикването за нов живот. Каменните къщи от раисторията на Острова са началото на Кносос и на Троя. Първите маски от злато върху лица от глина, 5000 г.пр.н.е. във Варна са предшествениците на театралните маски. Микена ги повтаря колко по-късно.

БЪЛГАРСКИЯТ СТАН

Stana, самьскрит - място.
В стана на българите се издигат колоните с каменни надписи. Омуртаг, Маламир, Пресиян възвестяват. На един от надписите стои: “Ермиак”. Момчето е готово с отговора на задачата: “Отново при българите на Аспарух тракийско име. Хермес, река Ерма, апостол Ерм, родът Ерми от “Именника”, по времето на който властва Гостун. Кубер - имащият всичко по самьскрит. Ведическо име от Древна Индия. Кардам от царството Бахлика в Северна Индия. В самьскритския речник пише: bahlika, vahlika - принц на Царство Baljika. Цяла династия -дядото Кардама, синът му Ила и

внукът Саса-бинду са наречени династията на Кардамилите - “духовно чистите”. Мия, умит ,мист. ктист са от един корен - чист. Царството на царствената фамилия Кардама в Индия чак до 12 век. А Ила е Илъо. Според древноиндийските митове синът му е тръгнал по-нататък да завоюва нови земи. Аспарух е негов потомък. Ето защо един княз от Бавария е твърдял, че е с фамилно име Болгар и родът му е от българските родове в Древна Индия. Кубрат/Кобрат - ведическо име със значение на четирите посоки. Brahman - гимнософисти са били наречени балхиките заради мъдростта си. В Анонимния хронограф, който има две версии, е казано в първия, че Имената на синовете на Сим/синът на Ной/ са: Евилат, от който са гимнософистите, които всички са бактрийци. Във втория вариант “гимнософистите” е заместено със “Зиези, от който са българите”.
В Апокриф от 11в. се казва, че след Слав/а от него са Славиите-Флавиите/ са се появил друг цар-детище, носено в кошница 3 години. Вижте мита за кошницата при орфизма. Този цар създава Дръстър град, Плюска град. Населил цялата Карвунска земя.
Под звездното небе е съвсем тихо.Чува се само дъхът на морето в раковината на света. “Нейде в тъмната пещера в Космоса като пещерата на Кибела се заражда вятърът.” - Слухти момчето, за да го чуе още отдалече. Вятърът Борей се носи от земята на хиперборейците. Кладите на героите в Троя го очакват, без него те не могат да бъдат запалени. “Той може да се чуе, но не и да се види.” - Ще му се на момчето да съзре къдриците му. Пръстите му рошат тръстиките и от тях изскачат дивите гъски, с които може да облети Острова. Съвсем от друга посока от юг, от ведическата страна вие и вее ведическият бог на вятъра Вата и богът на вятъра Ваю. “Ах, че хубаво - вятър - Вата, вея - Ваю!” Извайва богът на вятъра дюните на времето, загребва богини-съпруги и богини-девици и моми-юнакини, веди, вили и самовили, размесва ги, така че после никой не може да разграничи чии са приказните приказки - български или от Древна Индия.

БЕГЛЕЦЪТ ОТ СВЕТА

Тъкмо защото Острова-Ухо бе принадлежал цели лета само нему и на Ида, Острова го глезеше с отблясъците на миналото му. Те деляха пейзажа на Острова „надушвайки светове“. Правилото беше – моля, бъди любезен. Остани при истината. Придружаваха истината на мушиците и на конските опашки, които ги пъдеха. Истината на видрите, чиито тела се свиваха и разтягаха като хармоника. “Отер” - тракийска, но старонемска и българска дума., българската “бобър”, немската “Otter”. Истината на мишките, които носеха гордо в устата си рожбите като най-скъпа плячка. Човек можеше да

изучи тяхното изкуство – не стоеше ли то по-високо от всяко човешко изкуство.

Острова беше изходен пункт за какви ли не нужни на Атлантиадата/подобно на Илиадата/ пътешествия. Бащата нямаше пукнат грош за разлика от Шлиман, но пък имаше навсякъде верни „авери“, които поемаха напълно финансово гостуванията на семейството. На Побитите камъни се ходеше на лов за знаци със сина на професора, работил във Ватикана. Площадката със знаци на Камен бряг бе любимият стадион на момчето и кученцето. По висящите каменни мостове на Камен бряг и Яйлата кученцето минаваше най-смело от всички тях. Проблемът беше, когато хлътнеше в някой от „куминитe“ на пещерите, които бяха и свързани една с друга. За да го откриеш трябваше много внимателно да ги пребродиш. Оформени от човешка ръка, тези пещери обсебваха фантазията на момчето със загатнатите си колони и сводове. Нощем, когато стояха срещу равномерно издигащото се и успокояващото се море, момчето съзираше същите колони и арки от мрамор да проблясват от дъното на морето – там необезпокоявана от хората почиваше мраморната снага на Атлантида. Бащата беше опитен водолаз и при гмурканията си неизменно донасяше чирепчета със знаци от дъното на морето. Но градовете на Атлантида и той не бе достигнал. „Навярно са по-навътре в морето, тук са само каменните им котви и някое и друго съдче.“ Най-приключенски бяха походите на Бегликташ. „Да не се бърка с Белинташ“ - казваше бащата. - И там ще ви заведа някога, той е в Родопите, докато Бегликташ и Лъвската глава са под носа ни.“ Под носа им беше Бегликташ, но бе охранявана зона за резиденция на висша номенклтура. Налагаше се да се промъкват между стража досущ като в приключенски филм. Всички бяха обути с високи ботуши, гумени, разбира се, купени от Хоремага на Каварна. Мястото бъкаше от змии. Край ушите им като торпеда префучаваха диви свини, изскочили сякаш от ловните сцени на траките. На мегалитите на Бегликташ се извърши посвещаването на момчето в юношеството – пуснаха го една нощ само в Лабиринта от мегалити, когато нямери пътя между тесните проломи на огромните скали момчето вече не беше дете, а юноша, който сам можеше да ходи на лов за следи от траки и атланти. Един юноша, който носеше отговорност за лабиринта на мислите си. Мидас си играеше с думата “labris”-двойна брадва и лабиринта на душата. По някакъв начин властта при траките, чийто символ беше двойната брадва, беше свързана с лабиринта на душата и с лабиринта на обществото, което се управлява от властта. Двойните брадвички беше виждал в светилището на Евмолпите в Пловдив, но те бяха разполовени и по древните монети също като свастиката, свасти, шаишта-щастие на български.

По мегалитите на Бегликташ се бяха излегнали огромни знаци, някакви ипсилони, Ъ-та, Ь-та и Т-та, които бащата старателно изрисува за колекцията си. Тогава момчето получи и пръстена, който после го отведе къде ли не. Бащата го беше намерил на морския бряг, целият беше със знаци, които никой, дори бащата не знаеше какво означават. Момчето с пръстена сякаш получи задачата за възрастните си години – разчитането на тази писменост. Някои от знаците бяха от пръстена на Езерово – това щеше по-късно да установи, но други нямаха нищо общо с него. Бащата всеки ден разчиташе върху пръстена различни имена на тракийски владетели. И веднъж се сети за нещо много вълнуващо:

- Пръстенът на скита Скил, никой не вярвал на Херодот за съществуването на скитски вожд с име Скил, докато не открили хиляди години след Херодот пръстен с надпис "Скил" и то тъкмо на мястото на битката, в която загинал. Херодот бил прецизен летописец – точно упоменал и мястото, където щял да се появи пръстенът.

А с Мидас се случват странни неща. Каквото прочете на пръстена, в такава ситуация се и озовава. Ако пръстенът е жалбата на някоя тракийска неутешима съпруга като пръстенът от Езерово, той се озовава пред нея. Но ако някой друг божи ден разчете надписа от пръстена различно - ето го на върха на планина или в култова горичка при лов на глигани.

БЪЛГАРСКИТЕ СКРИПТОРИИ

- Скрип-скрип - скрипт - скриптория. - Глосаря е винаги в бляскаво настроение - в древните скриптории е имало подвижни масички, на тях са били глинените плочки, въртели са ги на ляво, на дясно, когато са ги гравирали. Това са нашите първи книжовни школи след скалите в пещерите, изписвани с изпражнения на прилепи, а после са дошли орфическите дъсчици, папируси и книги. Ха да ви разкажа и за учените мъже Кирил и Методий и княз Богорис.

Преди да тръгнат братята, които не един източник сочи за илирийци/България е наричана и Илирик/, се прощават с тяхната скъпа майчица. Тя ги заклева да изпълнят волята ѝ - ако се случи някой да умре преди да се върнат, живият брат да отнесе починалия си брат в неговия манастир. Тръгват братята, крачат по суша и море и са и големи откриватели, изгребват с шепи знаците на древните български азбуки, като сито са пръстите им, пресяват знаците, докато останат само тези, нужни за новата азбука. Откриват и реброто и главата на блажения папа Климент Римски, след отлива на Понтийското море извличат и други остатъци от мощите му от дъното на морето. А че свърват в държавата на Богорис е от

ясно по-ясно. И дирижират мелодията на скриптенето на стилата в Скрипториите на най-богатата държава тогава в Европа - България. Държава, дето можела да отдели толкова златни пари за тонове агнешки кожи за книгите, за строеж на църкви, манастири, университети, училища и учители. Никоя държава в Европа си нямала писменост на национален език, че да си напише и книгите на него, бедни и безпросветни са били другите държави пред нея. А тя едновременно си подготвила и азбуката, и азбукарчетата, и учителите. И чуждата византийска мисия обърнала в своя. Е, за учители се наложило да извади от робство учениците на светите братя. Нямало нужда като свои пратеници княз Борис/ Богорис да праща най-добрите познавачи на робските пазари. Нямало нужда по робските пазари да се издирват като игла в купа сено продадените в робство от немските епископи Климент и Наум, Сава, Горазд и Ангеларий. Князът знаел в кой затвор са двестато ученици на Светите братя, успял да освободи като негови поданици Климент, Наум и Ангеларий. Едновременно, голи и боси, без никакъв ръкопис в себе си те се появяват от другата страна на Дунава до Белград български, откъдето всичко вече за българската държава е много лесно. Приготвени са манастирите, университетите, учениците, парите за организиране на обучението и превръщането на България в най-големият образователен център на Европа можело да започне. Учениците на светите братя били нещо и като министри на образованието - към тях за разумно употребление се насочвали огромни парични потоци. Князът общувал с тях тъкмо като с министри, като най-съществена част от неговата администрация. Поне за Климент и Наум житиетата им свидетелстват, че са били от българските боили от Мизия и че са се намирали с мисия от българската държава във Великоморавия. За Ангеларий е известно, че с огромна жар някой си Чеслав измолил от княза разрешение да го приюти. За Горазд и за другите трябва главно да гадаем убити ли са, къде са измъчвани, на кой пазар за роби са продадени. Университетите и книжовните школи на Плиска, Преслав и Охрид са преди първите университети в Болоня, Париж и Оксфорд.

Откъде започва хуманизмът на българското образование? Ами от простичкия факт, че в първите български университети преподавателите са току-що освободени роби. Какво ли е да си роб и да трепериш, че ще бъдеш унищожен, а с тебе и цялото ти знание? И каква е разликата в преподаването и възгледите на един бивш роб и един робовладелец. Бившият роб едва си поема дъх и вече скърца с перото. Той помни как лесно човекът се превръща на животно, когато го продават на робския пазар като на конски. Душата помни камшика не по-зле от тялото. Но

съзнанието му още не се е отърсило от най-страшния си кошмар - че ще бъде унищожено знанието му и така ще бъде изличено завинаги. И колко време ще мине, докато друг достине до това знание. Затова по чудо спасеният роб бърза да излее знанието в душите на младите, няма време за Мидас, няма да чуе въпросите му, нито ще им отговори. Като са дошли голи и боси къде са били скрити преводите, глаголическите ръкописи?
А в това време Мидас си мисли вече за съвсем друго. За един ученик сред ученици на сума ти години. Сяда и повече не помръдва от мястото си петдесетгодишният ученик на Свети Климент. "А, това ли било, ами аз този знак съм го виждал. И този." Къде ли не бе скиторил старецът по целите Балкани, от Крит до Карпатите и зад тях. Тази азбука умили сърцето му, щото, оказва се с нея е пораснал, знаците ѝ бяха по скалите, надвесени над селото им и по знаците, отбелязани по рабошите . И той взе да пише, ден и нощ, той остаря, той онемя и оглуша, но продължи да скрибуца. Пишейки, стана на мумия. Тялото му се вкамени във формата на мумия. Мумията беше във формата на буква. Буквата "А", танцуващият кръст, с който започваше глаголицата. Тялото оповестяваше: "Аз.Това съм Аз, дето знам Буки и Веди".

КАЛОЯН

Хвърлят се отгоре им от всички страни войниците от кръстоносните походи. "Защо нас сте готови да разкъсате? Нали Божи гроб ще освобождавате?" Първо щели да освободят света от еретици. "Защо да сме еретици? Не се ли молим на един Господ Бог в църквите ни?" "А, и църкви си построили еретиците?" И - напред - да изгорим и разрушим църквите им. Разноезични са, но на всички езици са единни - тук се вдят еретици. И църквите пламват, и когато са само пепел, отдолу се показват основите на другите църкви, от апостолските времена, когато по тези места са ехтели проповедите на Свети Андрей и Свети Павел, на апостол Ерм и Тимотей. И тези църкви бяха също унищожени някога, защото не бяха угодили някому. "Някой не иска да имаме ни църква, ни царство" - развъртя меча Калоян. И от устата му полетяха към превзетите от кръстоносците крепости и градове закани. И от самите думи рухнаха крепостните стени. И Калоян се озова зад тях. И славните кръстоносци и помагачите им взеха да губят не само глави, но и кожа. Навлекоха кожите им като кожуси Калояновите войници и продължиха да се бият.
А кръстоносците отмъкват мощи на Св.Йоан Предтеча и на Св.Петър, на Св.Андрей Първозвани и на сума ти раннохристиянски светци и из църквите на Западна Европа се появяват изненадващо мощехранителници с надписи, които никой не може да разчете, тъй като българската

интелигенция чете не само старогръцки, но и латински, но западната няма понятие от старобългарски.
И в 30 те години на XX век един български пасионист, католически свещеник, обявен след мъченическата си смърт за блажен, Евгени Босилков пише в Папския източен институт възторжено докторската си дисертация на латински именно за Калоян - "Съединението на българите с римското седалище през първата половина на XIII век/Калояновата уния/. С нея е решен да даде своя дан за опознаване на двете църкви - православната и католическата, които по волята на Бога е узнал така подробно и отвътре по силата на своето месторождение и образование.

АВТОРЪТ НА ЛЮБОВНИ ЕПИГРАМИ

"Най-лютата битка в живота си съм водил с таланта си. Само него можеха да измъкнат от мене хората, затова смътно подозирах всеки срещнат в предателство спрямо мене. Предателството чрез вяра единствено на думите. С нищо не можех да пропъдя образите от думите ми в главите им, за да ме видят. Щеше ми всичките да ги заведя вкупом на баячка – да им бае, да махне дивотиите от стиховете ми в мозъците им, за да започнат най-сетне да общуват с мене, не с измишлъотините ми. Идваше ми да започна да удушвам още в зародиш думите, които ръсех. Опитвах се да прибера обратно в мълчание образите в главата си, но те все се връщаха обратно в пространствата, за които бяха предназначени – пространствата в главите на хората. Та – прокобата на таланта ми отнемаше възможността за щастие. Бягах от него, но всуе – хората начаса усещаха отмала пред сластта на любовниците, които бях описал, но за мене не щяха да чуят. Пръкналите се от мене образи бяха зажаднели за любов, хапеха телата на случайните срещнати и мед капеше от устата им. Хората не можеха да разпознаят смисъла на това, което говорех, те дочуваха само мелодията на стиховете ми. И тъй талантът стана най-големият ми враг, всички мислеха, че съм роден за това-да бълвам стихове, от което очите им ставаха унесени и почваха да виждат разни неща – кой каквото си иска.Докато бях във Византия, опознах кого ли не – от патриарха до императора и все, за да ги възпея. Талантът искаше само с него да се занимавам, съпротивляваше се зверски на всяко друго занимание. Когато се влюбвах, талантът беше най-щастлив, понеже изригвах най-много стихове. После оставах пак с празни ръце и с купища стихове. Не че съм грозен, напротив, имам хубост дори в излишък, един от онези прекалено изтънчени младежи, които приличат на момичета, добре поддържани с балсамови масла. Но аз бях

просто невидим за тях заради прекалено красивите видения, които раждах, пусти-опустели. Освен това мъките и гърчовете на любовта ми не можеха да си идат, пригвоздени на листа, и всеки миг ми напомняха какво бедствие ме е връхлетяло. Когато падна Константинопол, си рекох – “Барем с него изгоряха книгите ми, сега съм свободен.” Като се заселих във Венеция обаче, пак към таланта посегнах – нали нещо трябваше да се яде, но този път се изхитрих. Разбрах, че тук живеят жените с най-бодливите гърди и най-дългите кълки. И реших да припечеля нещо от това. Започнах да предлагам на най-високопоставени особи – от дож нагоре – да докарам с любовни епиграми избраницата му в леглото му чрез стиховете си. Ако ложето му останеше празно, пари не исках, но ако го напълнех с исканото, трябваше да е готов да раздели с мене богатството си. Платата му трябваше да е доказателство за силата на любовта му. И ми потръгна – от ден на ден клиентелата взе да расте, заплашени от идващата старост мъже, ме викаха да говорим на четири очи, за да ми предлагат богатства срещу сласт. Станах много заможен човек, но най-голямото богатство, което придобих, бе властта над града, контролът над тайните му. Сега аз негласно го управлявам. Ако ми дадеш половината от етруското си злато, и на тебе ще намеря любима.” “Аз си имам любовница. Не виждаш ли?” - Антонио посочи полегналата върху ложето му статуя. Не прилича ли на Ахматова?” “Е, нали рисунката ѝ от Модилияни е уподобявана на “Нощта” на Микеланджело.” “Каква Ахматова, какъв Модилияни? Та нали си в 15 век.” “Бре, ти ще си в 20 и аз ще си говоря с тебе и няма да имам нищо общо с века ти? Но за да те подсетя за нещо, ще ти издекламирам няколко епиграми, този път не мои, а на този който знае повече за тебе и мене – Платон. И после още няколко за тази, която знае пък всичко за Платон и Сократ – Диотима. А защо ли са се събирали тъкмо в Храма на тракийската богиня Бендида? Нали за да покажат, че цялата им философия е оттам.

Само за голямата си любов нищо не написах, страхувах се, че ако я обхвана с мисъл, тя ще стане минало. А от това най-много се страхувах и ужасявах – да стане любовта ми някакво утъпкано, изравнено от тропленето на много думи минало. Исках да е все такова болезнено страдание. Истинската любов е едно безгранично страдание, в което се е заселила насладата като предчувствие за вечността. Единствено желаех чувствителността, която развивах по време на влюбеност, една чувствителност, при която получаваш рани без какъвто и да е допир. Има нещо перверзно в това да увиваш болката като месо с амбалажната хартия на думите. ”

ИСТОРИОГРАФ

На момчето особено му допада бог Ка от ведическата религия. Бог Ка - бог Кой. Такъв бог би удовлетворил копнежа му по непознатото. Какъв по-непознаваем бог от бога Кой! “Кой - kaH, къде - kutra, кога - kadA, какво - kim? А сетне подготвя отговорите си с този - etat, това -tat.
“А в “Тримутри” е и една тъй позната на българина дума - “мутра”. А тя означава “образ”. Ето ги трите образа - Брахма, Вишну и Кришна. А Брахма е от глагола briha в значението на “разширявам се, разпространявам се”. Дали пък траките бриги, преминали в Мала Азия и станали на фриги, не са тъкмо тези брихи - разпространяващите се?” - гадае момчето.
Слуша го Историографа, гледа си пъпа, клати кръгла глава и повтаря: “Не е тъй, не е и иначе.”
Настанил се е Историографа на най-древното кътче на Балканите, гледа пъпа си и сладострастно измисля народи, времена и нрави, люшка се между траки, гети, готи, татари, турци, славяни, алани-прабългари. От сметището на историята измъква каквото му е нужно. Авантюрата му го вдъхновява неописуемо. Накъсва народите на късчета и на късчетата измисля история. В края на краищата човечеството все това е правило - измисляло си е истории, за да прекроява историята така, както на него му се иска. Древността иска да даде на тези, които му се виждат най-престижни. Епичните дела на измислени от него народи – всичките ще ги разкаже. И всеки народ, който е измислил, ще го чества като патриарх. Той смята, че е открил философския камък и тежко му и горко томува, който не приема теориите му. Пръскаше се от напрежение Историографа да върти света около пръста си. Кои ще са били малцинствата – той ще каже и кои са станали мнозинства – пак той ще определи. Така че да го слушат! Особено го дразни народът му, дето е признал някакъв си поп отец ти Паисий, а него не е признал, по никой начин, как ли не се мъчи, обаче не и не, простият си държи на простотията. Обаче неукият поп е Отец, оня, дето е манипулирал векове фасулковците с измишлъотините си.
Той обаче всичко ще обясни. Лашка ония ми древни народи насам-натам, та чак и на него самия му се вие свят. Но пък е Бог-създател. Епичните дела на измислените народи – всичките ще ги разкаже. Пише докладите си за народите, както някога - доносите си. И обявява, че това, което е написал, било последната страница на историята, така че единствено неговата дума щяла да се чува от сега нататък. Ако можеше, би си отмъстил на всеки, който не го признаваше за велик.

МИДАС И ИДА

И ето ги с Ида - най-сетне пораснали. Март, винаги март, пътят на лястовиците, пътят на щъркелите се кръстосва с техния път. Любовта на щъркелите към собственото гнездо и към ничие друго. Те са като щъркелите влачат след себе си копнежа към своето гнездо, към Острова-Ухо. Гнездото до гробницата на жрицата. Гнездото, превзето от лешояди.

- Лястовичките, същите са, от стенописите от Санторини- Тера.

-А-ха, Тера и нашето диалектно "терам". Тера - Alt-Land -ida - Старата страна, дето сме били някога.

Лястовиците са тук. Те си подават зърна във въздуха. Те се целуват, краката на едното птиче докосват гърдите на другото птиче. Изида се превръща в лястовица, за да роди лястовиците от Санторини. Тези лястовици описват кръга от Египет до Санторини. В кръга - Тракия.

Искрите помежду им - от кремъка на душите им.

- Кремък, ела, ще ти покажа каменоломните с кремък, с кремък е пълна Етрурия. Хайде, да се измъкнем от познатите времена. Може и в Санторини.

- Тера ни тера, Тера ни търси. Древните са вярвали, че отлитайки на юг, лястовиците се превръщали на топки без криле, които презимували в дупки в скалите.

- Първата ни пролет на Тера, Тера не ни пуска, тя се движи с нас. Едно втвърдено парче магма между взаимните игри на вулканите. Втвърдена магма, над която цъфтят ирисите от стенописите и водят битки боксъорите пак от тях. Боксъорите са нарисувани като близнаци, близнаци, които си разменят удари, но така нежно, че изглеждат като ласки. Два огледални образа, които се опитват един друг да се строшат. Черни, полирани скали върху една вряща магма.

- Каква картина по Бъоклин може да стане!

- Да си направим свой език от сакрални думи. Sakra и татристкото Sakti. Квантовата супа ще стане напълно жива, думите ще се спускат една в друга и ще се съединяват, няма да има задръстване, думите ще се удрят една в друга.

Мидас слуша с всяка пора - Ида е неговият двойник, неговата сестра.

- Всеки е двойник на човека, когото обича и негов ангел-хранител. Сафо, не беше ли тази мисъл нейде из твоите стихове?

- Лястовиците - те са братът и сестрата по Макс Бекман. Между тях - мечът. Мечът, приготвен за тяхната любов.

- Лястовицата от вазата от Атика. "Кълна се в името на Херакъл - това е една лястовица" - пише на вазата. Нещо като Розата е роза, роза, роза... На вазата - едно момче, един мъж и една лястовица - душата.

-Аз мога да разчета и надписите на “варварския” език н на Самотраки.
-Кога си била на Самотраки?
-Кога сме били на Самотраки?
На глътки все по-бавни и по-дълбоки поглъща той Ида, а тя се разстила на смугли вълни кафе все по-далече, обема все по-големи пространства, в които мърдат зародишите на времената. Тя е Нощта на Микеланджело, завързана като робите му за стълба на Passion, роенето на лотоса, разравянето на Логоса. Косите ѝ се движат мокри и хлъзгави по стоманените отблясъци на кожата – наелектризирани топки от вкопчени една в друга котки, всяка капка от нощното ѝ море е клетка на пола. Чудовищната красота на Sakti – енергията, която чупи на клечки всички литийни кораби и руши вълноломите от готови измислени отговори. Една необятна Тан-тРа, в която висините на Тан са при вечното слънце на Ра, слънцето на всички удоволствия. В Нощта ѝ – черната спечена магма на Коридите от Сарагоса, разветите пред очите на биковете червени платна на езиците, които са там, за да направят червеното още по-червено и черното – още по-черно. И тя е блуждаещият остров на сирените, омагъосали сами себе си, тя сама е морето, чернотата, грохотът и мощта.
“Овидий наистина е бил тук, на Яйлата, еротиката му се движи с живата плът на тези места, не е само легенда.” - отбелязваше съзнанието на Мидас. И без да ще съзнанието му вадеше сравнения от поезията на Овидий.

Мургавината ѝ имаше здрачевината на кедъра, езикът ѝ беше съвсем черен и той виждаше сладостта да капе от него, сокът течеше по преплетените жили на кедъра , изпъваше мускулите ѝ като жили, мускулите като езици, облизващи вътрешния ѝ огън, огъня на живота, та всички се опитваха да се присламчат към нея. Тези вътрешни възли, изопвания, задръствания от влакна бяха като клонки на върба отгоре му, усещаше ги да се изопват и да го държат възбуден деня и нощта. Понякога тя хлътваше в сиво-черната си здрачевина и ставаше някак плоска, само врата, отворена като устните си. Друг път бе по тициановo отпусната в нега, тогава беше във формата на облак, плуващ в езерото толкова изкусно, че не можеше да се каже къде беше горе, къде долу.

ВРЕМЕТО
„How many times the mountin exists?“ Стои пред Леонардовите вериги за часовници и я чува да казва: „Човешкото време се измерва с молитвите, които човек казва за най-съкровеното си. За един е много бавно, за друг – много дълго, според това доколко молбите му биват чути. И молитвите се

катерят една по друга по планината на времето, назад до първата молитва на първия човек. Е, това е времето.“
Слънчев часовник – върху Джамията в Пловдив. Пръчицата, която хвърля сянка, е вълшебната пръчица, която може да осъществи всичко. И да унищожи.
Часовникът край Старо Железаре е от менхири. Беше го пробвал, ако тръгнеше обратно по часовниковата стрелка по менхирите, денят се завърташе на обратно и вечерта ставаше на сутрин.
Неговата Молитва, когато усещаше, че някой от близките му е опасност – веднага проециираше в небето онази картина “Молитва” на Христо Станчев и нарисуваното момиче се молеше вместо него. „Хвана дикиш“ - Въздишаше баба му зад гърба му.

С часовника от каменната ера сякаш умът на Мидас се разшири. “С такъв безграничен ум мога да стигна до някой предишен неприятен момент, до който изобщо не искам да стигам. А проклетото време е последователно, не можеш да прескачаш откъси от него сякаш са цитати. Времето изпуска всичко мислимо и немислимо.

КОМУНАТА
Потокът на знанието се беше надигнал и никакви диги и похлупаци не можеха да го скрият. През разкъсаната завеса на изолацията изскачаха вдъхновени лица на американци, немци и всякакви чужденци. Един американец развяваше някакви листове: “Ето ги резултатите на наш най-авторитетен научен Институт по медицина - Incredibly!- гените ви са от ледниковия период и от мезолита, вие сте изцяло европейска популация, оттук гените на древните земеделци са тръгнали на запад, за да се разпрострят из цяла Европа! Най-древен народ!”
“Американски научен Институт, не мое високоумие го прогласява, чуеш ли бе народе!” - Търчеше от човек на човек Каторжника и сякаш всите му мъки изведнъж намираха смисъл. - Вие сте последният народ от първите, неслучайно викаше Лихачов - “пазете се, като се пазите, пазите автентичното.” То си е и тъй - който е най-близко до Началото, той е най-близко до Бога, дето му е вдъхнал дъх, има най-ярък спомен за това, как всичко е станало! Разумявате ли какво значи това? Делото на живота ми самият живот го потвърди.” - Охкаше Каторжника сякаш още спасяваше камъни със символи от каменоломната в Огняново, внимаваше от много радост да не си глътне сърцето.

“Древните българи отидоха толкова на север, че стигнаха на юг и се отправиха толкова на запад, че стигнаха на изток.” - Отговори им Мидас, перефразирайки любимия на баща си Лао Дзъ. Каторжника от Огняново, някогашният доставчик на находки от Бесапара, го гледаше с невярващи очи, че е доживял момента да чуе от другите това, което той и другарите му твърдяха, изложени на подигравките на назначените за учени. “Ето го швейцарското изследване - имаме гени от Варненския жрец и от траките, и от воините на Александър, близки сме с гърците заради гените на пеласгите. - Сам Каторжника беше си осигурил изследването от политически емигранти в Швейцария преди още да е публикувано.

- Ако ползваме Колин Ренфю, ще трябва да направим пряка връзка между праезика-майка и разпространяването му извън границите му с разпространението на земеделието. И щом земеделието е тръгнало оттук на запад, и щом гените са тръгнали оттук на запад, то и праезикът-майка трябва да се дири тук, на Балканите. Е, чудно ли е, че неолитната писменост е също създадена тук, от тези първи земеделци. Връзката между праисторическа Източна и Западна Европа е бил праезикът. - Пред Глосаря човек не можеше да произнесе дума, без Глосаря да тръгне да разхожда думата както Човекът с козата - козата. С ностратичната хипотеза му бяха създали хептен работа. - Къде няма българска канава? - Питаше - В Индия, изживяла похода на траките на Дионис, или в Персия, чиито ритони застават до тракийските ритони, или в страната на народа Болг - Ирландия, или в страната на даките - Дания, или при траките в Литва, или в славянските езици, които са езика на гетите и венетите? Раковски как веднага се е включил в революцията на сър Уйлям Джоунс от 1786, който посочва - Погледнете, най-древният език на Индия - самьскрит- е близък до гръцкия и латинския, “Не ни подминавайте - чува се от Раковски, - нас за вас ни няма, но ето я истината за нашия самьскритски и зендски език!” И им реди думи, дето и глухия ще убедят.

Не са свикнали българите да се занимава с тях светът, ама сега няма как - става дума за пръкването на първите европейци, световен въпрос е значи това, не само за туй какво са нашли в Горно Нанадолнище. То се оказва, че намереното в Голно Нанадолнище касаело не само горно-нанадолници, ами и долно-нанагорници и целия свят.

- В почвата са нашите корени! - Достига ги гласът на царя на палеолитната и неолитната керамика Петър Детев. - Отникъде не сме идвали, и Аспарух се движи пак в собствена земя - в причерноморските и дунавските земи на траките и скитите. От ледниковия период едни хора, първите хора живеят тук и осъществяват мозъчните революции, в главата възникват едно по едно нещата на човешкия свят. В човешкия свят има огън и огнище, има

къща и покъщнина, има земеделие и скотовъдство, преди него - лов и риболов, има рударство, има обработка на метали, има писменост и светилища. Предците ни са направили първи всичките тези революции в главата и са очовечили света. Първото, което трябва да направим, е да осъзнаем величието на "оума-разоума" на дедите ни, както се пишат тези думи на старобългарски. И по пинтадерите можеш да проследиш първата протописменост тук - още неолитна. И за медта съм сигурен, че те са почнали първи да я обработват, един ден ще се намерят доказателства, дерзайте, защото произведенията на тяхната бронзова ера нийде ги няма.
Слушат го омаяни праисторическите селища, разположени като на ложи в театъра на праисторията по терасите на Праисторическата Атлантида - Поречието на Марица, чието достойнство Петър Детев върна на България. То е със значение не по-малко от Поречието на Нил. Промяна в мисленето на българите изисква той, за да проумеят те дълбочината и дълготрайността на съществуването си на родната земя. "Никой не бива да ни внушава, че сме пришълци на земята си."
И нийде я няма надареността Детева, повторил като Христо Данов българската приказка за сирачето-бедняк, станало приказно богато в духовността. Омесил Бог човека от кал и му вдъхнал душа. Омесил човекът съдове от кал и им вдъхнал от дъха си. Захванал Петър Детев да вади чаши, паници, гърнета с един само фин шеф още от късния палеолит, неолитни съдини с червен цвят на глината, изписани с бяла боя, късна черна и сива неолитна керамика вече с крачета и дръжки, изписана не само с украса, но и с писменост. Редял съдовете по дъсчените полици на музеите в Пловдив, Свиленград, Стара и Нова Загора и сякаш сервирал праисторията пред очите на българите, канил ги на трапеза, преливаща от духовни богатства трапеза. До нея нареждал опалените глинени пещи, подовете на неолитните жилища, замазани с червена глина и каменните мелници и българите всичко разпознали - "Ха, нашата пещ в къщи, досущ същата, и тежестите за стана и вретеното от глина на бабичката."
- Можеше ли българското село да не е по-мистично и странно от всяко друго село в Европа? - Питаше съгражданинът на бай Йордан Вълчев от град Кула. То и името на града им беше знаков за българщината, защото древните територии са били осеяни с кулите на първото население, превърнали се в кули на феодалите. - Как да живеят българските села като другите, щом под нозете им са хиляди години непрекъсната история. Едно и също население от древността до днес има тук своите имоти, къщи, хамбари и плевни, в неговите грънци е онази хилядолетна керамика, дори украсите са същите. Хабер си нямат селата извън България за тази приемственост, в които ако се намери праисторическо селище, то то ще е

просъществувало 100 - 150 години. Българските села по това ще ги познаеш - по някоя дивна местност с могила край тях, в която цъцри свещен извор, пробива си път между грамадни тръстики и хвощове и мие керамика от неолита, енеолита, меднокаменната, бронзовата и желязната епоха. От всяка епоха има съдове, а в училищните сбирки се мъдрят каменни брадви, олтарчета, идолчета, кремъчни и железни ножове, за които биха се сбили най-известните музеи на света. Затова няма българин без имот - това население си владее земята тук от време оно. Клечат къщите над праисторията, а бабите вътре прескачат на метли огнището като бабата на Йордан Вълчев, до огнището е пещта, немръднала от праисторическо време, а в двора можеш да сложиш на прасетата да ядат в някой глинен съд, току-що изкопан от земята или пък в някаква метална съдинка, която после като я лъснеш може да се окаже чисто злато както се беше случило с Вълчитрънското златно съкровище. От бабата можеш да чуеш приказката за дядо Трак и за овена, който е посланик между световете също като овенът в тракийската митология. Змиевидните богини са впили като корени змийски опашки в земята като знак на автохтоност, сиреч – ние сме пуснали корени тук, ние сме автохтонни. В Бояно, в Италия, където са се заселили българите на брата на Аспарух Алцек в местната църква на каменен релеф се е разпростряла същата змиевидна скитска богиня, докарана тук от Алцековите българи. Змиите-нозе на змиевидната богиня се извиват надалече до приказките, за да прораснат в дракон или змей. Юнакът, преборил се със змея, е герой от древността. А като зърнеш невестата в носията, разбираш удивлението на някогашните пътешественици - жени, облечени като царкини, берат рози, докато славей им пее над носещата се сякаш върху облак от ухание долина. Крилатите коне и богини от съкровищата се засрещат с ангелите по стените на църквите. Осмокракият елен с рога птици е предшественик на богомилските релефи с многокраки животни. И всичко е така магично, защото е омесено във вълшебствата на самото начало на човешкия род.

Нарамили са тези първи земеделци глинените си делви, дето ги произвеждат още от палеолита, делвите със семето за нивите с лимец, ръсят покрай семето и гена си, където придойдат, след тях се е плиснало море от кози и овни, дето диви са ги наловили по урви и орляци, притичват кучета напред-назад, подбутват живата им стока, по-хубаво от жива стока има ли, насочват я в пътя, а българинът храни кучето, пък и му се кланя, че му е свещено животно, та чак едно от племената си е кръстил на него - кучи булгар. От народностното им име булг се е отронила думата за булгур, булгурът ценен и от хипитата както свидетелства Керуак. Воловете с

колите пътуват, ама и се поспират, та заорават свещените пространства на първите поселища. От колите се е отронило и първото колело на човечеството, поместило се в Пловдивския археологически музей. Най-накрая ситнят жените сякаш някой ги е вдигнал от седянка, на гърба им в цедилките се поклащат дребни дечица, а ръцете им въртят вретена, че много вълна има за предене, до една са Бендиди, точещи нишките. Няма как, когато се повествува за туй множащо се бързо множество народ да не се използва думата "първи", над него бди и богинята Първати на ведическата цивилизация.

- Тези хора са били сами Прометеевци, но са треперели от страх, че ще бъдат наказани за откритията си, които били позволени само на Бога. Митът за Прометей е доказателството.

СЛУЧАЕН МОНОЛОГ

"Светът тогава е бил толкова страшен, ледници, после живот в пещери и землянки, падащи канари, диви животни, неовладян от човека свят. А жрецът от Варна навлиза царски в него. Когато разглеждаш варненския жрец, няма да ти хрумне ни за глад, ни за суша, ни за бедствия, ама за Атлантида, за божественото и за Космоса ще ти хрумне. При жреца от Варна не става дума за оцеляване и препитание, а става дума за духовност. В земята на Орфей началото е духовност. Загубили от неговата височина, гушим се край него и немеем глухонямо пред гледката на първото интелектално пробуждане. Тук думите не могат да ни помогнат. Кокорим се, изкарани от дупките си от шокова изненада. Наистина, този златен цилиндър сме го виждали – къде? - в ръката на фараоните. Навярно е царски знак като скиптърът. У нас май не овчарската гега след хилядолетия развитие е станала на скиптър, а обратно – скиптърът след хилядолетия е станал овчарска тояга. Ето го скиптърът му – от злато, със сърцевина от кристал. Защо кристал? Предавателче е, антенка, затуй, предавател в Космоса. Нали заради тези си свойства кристалите са в компютрите. Гледаме това, дето не е за вярване, че го има, пием тънко-тънко от красотата на мига, в който сме се срещнали със зародилия се човешки интелект, запътил се към пирамидите. Тъй, тук е и златната плочка. Не е за пришиване на дрехата тази плочка, нито за украса. Доказа ли ни го онзи изследовател – доказа ни го – това, което хич не би ни хрумнало. Еталон е това, математика, „свешена геометрия" - вика изследователят. Триъгълници, динамични квадрати, числото Пи и числото Пси, Питагорова теорема. Не че разбирам нещо от това. Но когато ученият нанесе златната плочка по диаметъра на златорисуваната чиния, изумях – точен брой пъти се нанесе плочката, ни сантиметър повече, ни сантиметър по-малко. Тъй –

веднъж по дължина, втори път по ширина – пак съвпада пущината, пак ни сантиметър не е излишен или недостатъчен. Тогава ти става ясно, че тази плочка тежи колкото пирамидите и Сфинкса, построени чрез знанието, въплътено в нея. И разумяваш лека-полека, че пред тебе лежи Прометей, дарил си сам огъня на познанието. А че той е не само жрец, а и цар на първата протодържава за мене е извън съмнение. Ох, пък бичетата – изпълзели са от гробницата на жрицата с бичата глава от Дуранкулак. И те не са никаква украса, пак са част от свещената геометрия, дето вика онзи учен. В математиката не се мисли от гледна точка на плоскостния свят, а от гледна точка на изграждането на триизмерното от двуизмерното изображение и така нататък с измеренията. И тогава фактът, че голямото биче се отнася към малкото в съотношение пет към три има вече епохално значение. Пет към три – златното сечение, което ще ни отведе от пирамидите до Леонардо и Тициан, ще ни преведе по пътя на красотата. Човешкото око схваща това съотношение в композициите като красота. И му се кланяш на този странен Пришълец, и му благодариш, че от стъпките на абстрактното мислене, които е направил, връщане назад няма. Питагор вече може да бъде роден, и Нютон, и Коперник. И тъй магически са откритията на Мислителя, че нямат друго обяснение освен божествено. И се сещам за една глинена статуетка от неолита с триъгълна глава, лицето е плоско, почти триъгълно, едната ръка на човечето е скръстена пред гърдите му, с другата подпира главата си. Праисторическият мислител. Той всичко ще измисли. Неолитен вариант на Мислителя от Роден. По-умислено лице не си виждал. Очевидно тази глава прекалено тежи от мисли. Какво бе писал за това Раковски? “И тъй първий народ е развил науки и изкуства в себе си.” Е това е жрецът от Варна - Мислителят от Каменната ера.“

ИЗХОД ОТ ОХОДЕН

На хвърлей място от Острова е Оходен. Излизане на първите хора от Небитие в Битие. Прави първите си стъпки първият човек - от дома си до Храма - дома на Бога. Тази стъпка му е най-важна, божественото в него му шепне - накъде без Бог. Преди селището на Оходен е била Магурата, вълшебният дом на маговете и на бог Ра на слънцето. Рисунките по стените са превърнали пещерата в светилище, прадревна българска традиция - чак до Ивановските скални манастири и Аладжа манастир. Като железни свещници побити стърчат в тях богини и кариатиди в пози на адорация, с вдигнати ръце прославят Бога на Слънцето Сур. Но човекът не иска храмът му да е само от създаденото от скалата - пещерата, той иска сам да гради, да изведе прослава със собствените си ръце. И ето до праисторическото селище до с.Оходен танцуват талпи, побити в земята, отворите още могат

да се видят, и преплетените клони, замазани с пръст. Храмът на Слънцето е с конструкцията на кирпичините къщи, които шестват и дишат живи чак в 20 ти век, напомня за онези виртуозно скачени талпи без използването на нито един пирон, оформили плевни, пребъдвали векове. Талпите ще станат на камък и мрамор в храмовете на Ра и в Старосел и в Пеласгиона, дето се знае е, че е издигнат от прадядото Пеласг. От Храма на слънцето до Оходен се сурва бог Сур по хоризонта на хилядолетията, за да има и изгрей, и Загрей. Огрява Сур българите слънцепоклонници и огненопоклонници и храмовете - домовете, дето са градили на небесното светило, та чак до онези прорицалища на Дионис, самозабвенно отворени към небето, та огнените езици да могат облизва небосвода.

- Намерих нещо! - Стиска безработният, включен в програмата за заетост, асистент-археолог ще става бившият безработен, а кариерата вече я е направил.

- Показвай нещото. Божичко, медна стопилка от годината 6000 преди Христа. С "нещото" току-що ти измести с 1000 години началото на обработката на медта.

- Не може траките да са имали такива постижения в бронзовата епоха и да не са първите, обработвали медта, казваше Детев. Ето го доказателството за поредната мозъчна революция на траките. Дедите ни за нищо са ги нямали тези мозъчни революции. Опалените от огън камъни на Оходен показваха, че са прометеевците, докарали огъня в огнищата си. Добре, ама огънят са го сложили и под рудата и ето ти я медната стопилка. Рудниците им, сребърни, златни, медни под похлупак трябваше да ги сложат - да може да ги наблюдава човечеството, без нещо да променя, че в тях може да се види началото на индустриалните революции. - Мидас е настроен велеречиво, няма спиране. - Нямат спиране - казва от своя страна за революциите им. И до ден - днешен има легенди за тях. Ще ви ракажа легендата, дето скита из Родопите, че и вдига на крак иманярите. В пещерите трупали римляните златните и сребърните монети, сечени от рудата в рудниците на траките. Нали се знае, че още Филип Македонски почва да сече големите си и тежки монети едва след завладяване рудниците на траките. Складирали легионите монетите в пещерите за заплати на войската. Когато пак дедите ни с други такива щастливци с поробени отечества гътнали Римската империя, сума ти складове с жълтици останали в родопските пещери и сякаш се забравило за тях. След столетия една хайдушка дружина шетала по тези места. Воеводата спасил вълчетата на една вълчица и вълчицата взела да се умилква като коте в краката му. Погалил я воеводата, после взел и да я пъди, но вълчицата не си тръгнала, докато той не тръгнал след нея. И вълчицата го завела не в бърлогата си, а в пещерата на Аладин с римските

жълтици. И перперите станали на пушки. От легендата заключавам, че тъй ще е била вълчица, дошла от земите на даките, там има такъв Град на вълците, че вълкът им е бил култово животно. Другата легенда е пак от Родопите. Докато бабите люлеели люлките с децата, майките били в рудниците и копаели рудата вместо мъжете, дето били откарани като войници с римските легиони чак на другия край на света. Сговорили се тракийките с мисли да затворят с голям камък входа на рудника, който римляните знаели, другият, тайният изход бил известен само на тях. Речено-сторено - измъкнали се през него, взели си децата и бабите и се скрили в най-дълбокото на морето от гори.

В Храма на слънцето в Оходен се търкалят десетки глинени и каменни дискове с 8000 древност, отпечатват се по скалите на Родопите и Балкана, застигат божествата в Египет и се качват върху главите им и изгряват между рогата на свещения бик. Глинените и каменните дискове стават на златни и зазвъняват по чакрите на Варненския жрец. С тях свистят и първите свастики върху дъна на керамични съдове пак на такава библейска възраст, свастика на самьскрит значи “щастие”, те са тук, а не в Индия и са си с истинското си значение - знаци на слънчевия култ. В първия Храм на слънцето в Европа е и първият олтар. Устата на Каторжника се е изприщила да повтаря все тази дума “първи”. Първият олтар е от глина, предшественик на глинените олтари в дворцовия комплекс на Евмолпите и на хилядите есхари, без които домашното огнище не е осветено. Върху олтара са се преплели като старопланински върхари еленови рога на великолепни екземпляри, красяли тази земя преди 8000 години. Прорастват еленовите рога до златните съкровища на скити и траки, застигат главите на препускащите елени от Скандинавия до Черно и Средиземно море. Деметра и Артемида се залавят здраво за тях, докато ловуват из непристъпните тракийски гори. Към еленовите рога върху олтара в Оходен се изпъва дългият врат на елена-лопатар от светилището, посветено на слънчевия бог край село Мулдава, Асеновградско. Наред със зооморфния съд и олтаря във форма “Т” са едни от най-скъпите дарове, поднесени от Детев на българите. Скупчват се еленовите рога над кошницата, донесла царското дете Авитохол, докато го кърми сърната, за да имат българите цар. Пазят сянка еленовите рога на царското дете на сърната - любима на всички тях и на слънцето. Накрая елените се пръскат по мозаечните подове на раннохристиянските базилики. Смирили са се най-сетне елените в християнския култ, рогата им докосват водите на чистия източник на вярата, от която пият. А сърната от българските митове тича все пред Мидас и приятелите му сред Парка на сърните на Буда, гледа ги с очите на кошутата от Йовковите текстове и ги подмамва незнайно къде.

И във вярата тези хора били първи - от храмовете и светилищата на Бог Сур и Богинята-Майка до първите базилики на първата апостолска църква. До наниза от могили се простряла една дълга процесия от домове за разговор с Бога. Вилардуен е нарекъм България с името Богрие, така му е била известна на него тази страна с жители - богрии/българи. Следователно той свързва думата "бог" с думата "българин". До Храма на слънцето в Оходен е положен един член на племето с глинен съд и кремъчен нож.
-Ето го другото колосално интелектуално постижение на дедите ни. - Каторжника е седнал до Храма на Слънцето и се препича на слънце, обърнал глава към слънчевите лъчи. - Тези хора са стигнали до идеята за смъртността на човека, те са теглили черта между тук и отвъд. Тези първи дарове са началото на бойните колесници с конете, златните съкровища на траките и на фараоните, полагани до отишлия си. Оттук започва онази стръмнина на пирамидите, която трябва да изпрати душата на фараона при звездата Сириус. Оттук са тръгнали и орфическите прозрения, без които и Платон, и Питагор нямаше да ги има. Българинът винаги се е занимавал с душата, ей колко изрази имаме, свързани с душата. И колко много душеведци и душеприказчици имаме, разпределени равномерно във всяко село поне по един. За това са тези орфизми, богомилства, Петър Димковци и Дъновци, тези танцуващи по огъня, тези баячки и церители. Обяснението - пъпната връв на българина с деди и прадеди не е резната изцяло, сетивата му не са закърнели както на другите му съвременници, цивилизацията не е направила душите им стерилни. Душеприказчиците от Острова много обичат да си приказват за душата:
- Учението за душата на Платон е изцяло учението на траките. Кой предава учението за душата в книгите му? Чужденката Диотима, с което той казва - от чужд източник на мъдрост струи това учение.
В пещерата Козарника край Белоградчик homo sapiens прави няколко резки върху кост с кремък. Времето е отмерило някъде 1, 400000 години и науката не може да се съмнява – това са първите следи на homo sapiens. В пещерата Бачо Киро дялка един човек от палеолита резки върху парче кост. За всеки промеждутък между тъмно и светло, за всеки ден по една чертичка. И докато врязва чертите човекът, изведнъж осъзнава, че не може да изтрие вече резките, да върне тази поредица назад - което е минало, е вече минало. Тези промеждутъци тъмно-светло вървяха само напред и никога назад. Началото на календара е поставено. По скалите на друга пещера - Топчика - са се разположили царски писмени знаци от неолита.
- Кого ли ще учуди това, че в териториите на праезика на първите земеделци са излезли и първите писмени знаци? Маговете посягат към знаци, за да запишат своята znana, своето знание, своето можене. Мисля -

“мънети” на старобългарски. Музата на паметта Мнемозина и старобългарското “мънети”, немското “meinen”, английското “mind”. И далеч не чужди учени са първите, който пишат за тези знаци, българските археолози отдавна са ги забелязали и ги събират и изследват, но някак тях не ги чуват, защото не са немци, френци, англичани.

Един козар от неолита е поседнал под дърво на сянка и дялка с кремък праисторическа Венера.
Каторжника се обажда:
- Хващаш фигурките на Богинята-Майка от Врачанския музей, слагаш до тях скулптури на Пикасо и с чиста съвест можеш да обявиш Пикасо за плагиатор. И до Бранкузи да ги сложиш, и до Джакомети - никой няма да се усъмни, че са произведения на модерното изкуство.
Вместо козарят-скулптор му отговаря Човека с козата, който се е присламчил към него:
- О-хо, знаеш ли колко такива отмъкнаха французите от земите ни още преди Освобождението, идея си нямаш.
После Човека с козата се опитва да заговори козаря от неолита.
- Моята коза е тетевенска тънкорунна. Когато минаха под ножа овцете и козите от ТКЗСто, на мене ми дадоха коза от тази порода. Що път извървях да намеря козел от същата порода, та да не се затрие породата. Харно, аз си хортувам, но ти по никакъв начин не можеш ме чу. Имало черни дупки в Космоса - застанеш в тях, те те всмучат и си вече в друга, паралелна Вселена. Та и ние с тебе сме в паралелни вселени. Гледам те и се чудя как си седнал там на поляна, ами те поляните отдавна ги изличиха, където седиш, има бетонен хотел и паркинг. Ако можехме да се каръщисваме с тебе, щях да ти дам една коза от моята порода, да разбереш какво е да имаш истинска коза. Аз правя козе сирене и съм запланувал да залея с него целия Европейски съюз. И субсидии ще ми дадат. А на тебе никой нищо не дава, нали?
Неолитният козар все така съсредоточено дълбае камъка, изскочили са вече грамадните гърди на Венерата.
- Ох, бабачко - вика Човекът с козата. - И аз искам една такава женска.
После Каторжника полага ухо на земята и се смее:
- Оживено и шумно е по земята ни, чува се чаткането на хиляди копита, приждат конете на конелюбивите ни деди. Първите коне са отгледани не другаде, а на Балканите, конят е другото културно животно на слънчевия култ. Води ги мадарският конник, който никак не е от епохата след Христа, а е от периода преди ведическите армии, до него е орелът от Вознесенка на Аспарух, омесени са конниците и колесниците с Тракийските конници от мраморните оброчни плочки. Няма по-украсени коне от тези, звънтят по

тях сребърни и златни апликации, облитат телата им богини с крила и без крила, които им дават от силата си. Знаците на слънцето блестят по челата и набузниците им, грифони от сребро хапят един друг главите си и образуват така кръг. Юнакът на бял кон от приказките и песните ни. Траките откраднат колесницата на Ксеркс заради белите коне, в които е впрегната. Слънчевата колесница и тя е с бели коне. Достигат бойните колесници на Балканите ведическите пространства на Махабхарата, а от ведическата религия на българите повява вятърът Ваю и Вата, на ум и разум се учат от богинята Ума, фурии са халите, които омесват приказките ни в един вихър. Орлите пък от монетите на дероните и от Рогозенското съкровище са царска исигния, сребърният орел на Аспарух е тъкмо знак за царска власт.
- И българите са и траки, и Мизия е и България. Териториите на Аспарух отвъд Дунава и по Черно море и териториите на Мизия отсам Дунава са все български. И в Карпатите са българите, и в Армения и Кавказ. - Утвърждава Каторжника. - И за кутите, дето сетне са кутигури, кутригури няма съмнение, че сме ние. Владетелят им е първият в историята назован цар - “шар”, затова в приказките ни комай няма приказка без цар. И какво прави този пръв назовал се “шар” - цар - ами пише. Древният инстинкт на българина към писмо и четмо. Там при кутите са царствените имена Кубрат, Кардам, Крум.
- Добре че са възпитани - отбелязва Мидас - иначе виж че са се сбили.
- Кимерите - гмери са пак българите - задълбава Бащата и няма спиране. - Кубер-Кимер, да си спомним Марр.
- Те са българи, защото са траки, източни траки - Не отстъпва Каторжника.

Душата на Каторжника беше беше цялата огън и пламък сега, когато си бе намерил семейство - Ида, Мидас и бебето им. “Голям дивак е!” - дигаше го мама Ида като хоругва - да го видят и чуят не само човеците, но пилетата в небето и рибоците в морето. Седи Каторжника на пясъка, който се е изсипал от пясъчния часовник на времето и целият е станал на злато и свири на цигулка. Движи лъка и с неговото нагоре-надолу се вдигат вълните и се спускат, вдигат се и се спускат. Вперил е поглед в един корморан, застанал върху къс дърво. Корморанът пери перата си, суши ги и пътува важно с кораба си в неизвестна посока, маха им с тежки крила, а той мисли чрез музиката си: “Така и ние сме се събрали на Острова, за да сушим перата на душите си след толкова много лични потопи.” Каторжника не се разделя с цигулката си.
- Ако имах цигулката в лагера, колко ли хора щях да спася с нея. Не само по Достоевски красотата спасява, не, тя действително спасява, защото те

държи над водата независимо колко висока е вълната, тръгнала да те поглъща. Сашо Сладура стана на парчета с цигулката в лагера си, защото вицовете му бяха като цигулката - даваха кураж на всичко живо, от мъдруване не всеки разбира, но от смях - всеки. Е това беше - натрошиха смеха на тези, които от него чуваха, че има зло, но има и добро и то ще дойде за добрите. Нямахме цигулка в лагера, но имахме хармоника като тракийския бог Атис, него нали го изобразяват стиснал с една ръка хармониката до гърдите си, а с другата тояга-скиптър. С тях като Орфей ръководи природата, че е бог на плодородието. Хармониката принадлежеше на всички, защото всички я криехме. Разбира се, че беше забранена, но виж ти как в незнаен ден и час се понасяше от невидимо кътче нейната мелодия, слушаха я людете и си казваха - Бог е всемилостив, праща ни тази веселба за душите да знаем, че има и друго освен каторга и това друго, това харно ни чака някъде там напред. А пъдарите се юрваха напред-назад - да арестуват хармониката, но все не можеха да я арестуват, понеже не можеха да я намерят.

-Искам да си ми учител - Едно друго фъстъче застана пред него, момченцето беше много елегантно и много учтиво. “Дрехите му не са тъдявашни” - отбеляза в ума си Каторжника.

- Мики ми викат, децата в училище, ще ви споделя, много ме измъчиха като ме наричаха Мики Маус, нали съм мъничък.

- Когато някой е много надарен, трябва изглежда само да мълчи, защото отвори ли си устата, срещу него ревват 100 зависти - опита се Каторжника да го въведе в същността на нещата, които му се бяха случили.

Срещу момчето ревеше халата на бебето на Ида и Мидас: “У-а!” Поздравяваше го с такъв мощен глас, че морето потреперваше, а момченцето отстъпи назад: “Диваче”. То беше живяло къде ли не по света, говореше и пишеше на няколко езика. Кой знае защо, когато бе съгледало Каторжника на Острова, бе решило да го цани за свой учител. “Ще ми преподавате български език, литература, история, география - всичко българско. Ще ви плащаме както плащаме в частното ми училище в онази далечна страна, където живях.” Беше фино и плахо, колкото пък диво и буйно беше бебето на Ида и Мидас. Момченцето беше представител на онази армия от българчета, родени далеч от България, проговорили едновременно на куп други езици. То беше насъбрало какви ли не планини от знания на чужди езици, а беше неграмотно спрямо културата на родината си. “Може ли без Вазов и без Дебелянов, без Йовков и Елин Пелин, без родната къща, в която да се завръщаш?” - Каторжника бе останал без ума и дума. Родителите на момчето стърчаха с безспорна решителност от двете му страни като подпори на врата, през която

трябваше да минат право към него Вазов, Ботев и другите. “Не можем да си представим, че ще расте без тях, затова се върнахме.”
Каторжника прие на драго сърце мисията си и си пожела с мислите си да доведе и други другарчета на момченцето със сходна иноземна съдба. Май тъкмо те двамата с момченцето измислиха Комуната, макар че никой не можеше да каже кой пръв даде идеята за нея. Във всеки случай Ида, Мидас и бебето не се разделяха нито от момченцето, нито от Каторжника. А те пък двамата бяха унесени в разговори за цар Симеон, Каторжника му бе изрязал репродукция на картината на Алфонс Муха и се обсъждаше едновременно всичко - къде се е учил цар Симеон - един от най-великите владетели на Европа, оттам пък се налагаше да се обяснява кои са Аристотел и Платон и какво е това антично знание:
- И цар Симеон е бил детенце като тебе, въпросът е какъв искаш да пораснеш, кой какво търси. Един търси злато, защото смята да живее само със златото си, друг търси другари - с тях да подели живота си, трети търси наука, заради слава, четвърти - мъдрост, за да разширява хармонията в света. Ти трябва да разбереш какво търсиш.
- Аз ще ставам зъболекар.
- Най-много обичаш зъбите ли, та искаш да ги лекуваш?
- Не - врътна Мики глава в знак на отрицание, хич и не обичал ни зъбите, ни зъболекарите.
- А какво най-много обичаш?
- Ами - да си играя с братчето. И да уча езици, ето от Виктория в нашия клас научих това.
И момчето взе да говори на италиански, понеже Виктория била италианка, а то запаметило всичко от нея.
- А знаеш ли какво значи това, което каза?
- Не изцяло.
- Сега ще ти го преведа. - Каторжника бе завършил класическа паралелка в Мъжката гимназия в Пловдив и затова бе научил за един семестър в правото и що-годе италиански, та можа да му каже какво значат думите, които произнесе. - Ами ти така можеш да научиш мно-о-го езици, като срещнеш друг чужденец, набързо ще опаткаш и неговия език. За зъболекар много езици не са ти нужни.
- А за какво са нужни?
- Ами един езиковед се нуждае от купчина езици, та да смисли нещо и от древните езици.
- Тогава ще стана - как го каза? - езиковед.
- Така ще помогнеш на страната ни, че нашият език хем е много древен, хем сравнително малко чужденци го знаят и е все пренебрегван, милия.

- Значи и той все е пренебрегван като нашата страна. Как не срещнах един да знае истински за нас?
Дочула техен разговор, млада немкиня с очевиден вид на интелектуалка-пътешественичка ги заговори на един много забавен български, удивително правилен, но със сменени често ударения:
- Представете си, господине, в библиотеката в София не открих почти нищо от онзи австрийски професор, заради когото се записах да уча Българистика, всъщност Славистика в Берлин, понеже Българистика само след Залцбург вече никъде не се преподава. А тъкмо той написа напук на всички фалшификации, че за него без съмнение македонският език е българският. Поискал професорът подкрепа от българската държава, за да продължи съществуването на Българистиката като Частен Институт, а България отговорила - Нямаме пари за такива проекти. Защо България няма пари за своите проекти?
Момичето беше тънко, със стрелнат нагоре перчем на късо постриганата коса и със също толкова стрелнати нагоре към слепоочията му очи. Беше успяло да обиколи вече целите Балкани. Когато от Каторжника чу за фреската с Йоан Кукузел в Албания, беше особено развълнувано: “Ами аз в Албания ходих, но ето че за това не съм знаела, че го има.” Беше очевидно, че е готово да хукне на часа обратно. Но не тръгна, тъй като гледаше Каторжника и другите с явно ликуване: “Ама, че ми върви! Да попадна на тези хора.” И изведнъж реши, че следването по Българистика е много по-добре да се замени с живот сред българи.
Сложна и странна бе връзката на немкинчето с българския и българите. Веднъж на бит пазар в Германия си бе купило пръстен, бе решило, че е железен, но пък с много интересно гравиране на облата си плочка, беше се питало - йероглифи ли бяха това или букви. Колкото го носеше, толкова пръстенът изсветляваше, докато взе да свети като чисто сребро, каквото си и беше.
- Хич и нямах представа какви са тези украси по него. Но един ден бях - Как беше изразът? - , да, бях като тресната по главата. Това, което научих от ваше списание, “Минало” ли беше, “Анали” ли или “Археология”, ей Богу, не си спомням. Та чувството, което изпитах, научавайки нещото от списанието, можеше да се сравни само с чувството, което ме бодна, когато чух за пръв път българския на вашето море. Боже, колко е хубав този език, рекох си, непременно трябва да го науча. А когато научих българския в Университета, първото което узнах от българското историческо списание беше, че пръстенът, който купих за 1 евро от Trödelmarkt е обсипан със знаците на халколитната европейска писменост и че той има знаци като знаците от вашия Остров. Списанието бях започнала да превеждам за

немски археолози, но след него нямах грам покой. Грабнах си нещата и ей ме в България при вас.
Немчето ходеше в стъпките на Мидас, все по него, сякаш не забелязваше ни Ида, ни бебето им.
- Защо вървиш все след Мидас, той ми е мъж, не разбра ли? - Ида застана с бебето между нея и Мидас.
- А, много хубаво, аз се радвам. - Чистосърдечно обясни немкинчето, не схващайки в какво я подозират. - Аз ходя след него, защото и той като българският език някога и като пръстенът ми е много познат, някак си на него имам доверие.
- Ами пък имай му доверие, аз му нямам, ама ти му имай. - Връцна се Ида, усетила, че заплахата от това неоправно немкинче е нулева. В ръцете ѝ детето вече обръщаше срички като баща си някога: "Път - стъп-стъпка -стъпва."
Ида се оглежда в едно бронзово огледало с костена дръжка и в него бъдещето е съвсем наред. "Подарък ми е от един орфик преди 5000 години - твърди тя. - Вътре се вижда неясно тъкмо като в пещерата на Платон, в която съзираме не самите хора, а техните силуети на фона на светлината на огън. То това е животът - когато истинските хора бъдат за краткия си живот осветени, докато преминават пред отвора на пещерата, отминат ли го, няма ги вече като отражения на стената на пещерата."
В началото на зимата водата заклокочи, възвря от птици, като планина от рубини засияха телата на червеногушите гъски, скупчили се в средата на езерото.
"Идват да зимуват тук. "- Знаеха местните и се чувстваха изключителни заради това, че тяхното място на земята е избрано от гъските, не само червеногушите, но и белочелите.
- Място - dhate - в тракийски и албански, има го в тракийския речник на Владимир Георгиев и berg - бряг, чуваш ли, моето момиче, - обърна се към немската българистка, Berg - планина, навярно и висок бряг. Пък Пътят на Лао Дзъ - сега пък се обърна към Бащата - е тракийското друме, нашето друм, а и дромосът на гробниците е пак от друме. - Човека Глосар продължаваше да върви из живота като ексцентричен ловец на пеперуди, замахваше и улавяше някои древни думи.
- Ностратически език, език още от палеолита, език на 10000 - 15000 години. Американци и англичани пробваха ностратичната хипотеза върху 80 произволни езика из цял свят - обаждаше се нейде заврян сред групичка череногуши гъски, удостоили сушата, японецът с тънък птичи глас. - И тя май ще се окаже вярна, човечеството наистина си е отворило устата за един единствен език, на него са говорили палеолитните ловци и събирачи на

корени и растения. От това мрежата от семантични връзки и общи корени в езиците на света. Дерони - тракийско племе, догони - африканско племе, а имената им как близко звучат, а?
Радва се японецът на червеногушите гъски, та и на белочелите, а не знае, че може и бой да яде заради тях. Никак недолюбваха земеделците на Карвунската земя и на Малка Скития гъските и всякакви пернати, никак не замитаха за тях, щото им подяждаха житото, а имаше години, в които изхрускваха зърното на цели полета.
- Ностратичният език го има само в главите на езиковедите, колко ли още езици ще измислят, само и само да не кажат истината, че българският е нейде в началото. Сега с емиграцията като го сторят на рядък език, ще трябва да го поставят в някаква защитена книга като червеногушите гъски за застрашени видове. - Глосаря беше в много войнствено настроение, той нито за миг не прекъсваше бденията си върху езика.
Японецът не можеше да се нарадва на шанса да поживее сред дивите гъски.
- “Нилс Халгерстръом и дивите гъски” - учтиво се усмихваше японецът. - Гъските ме доведоха, и аз като тях прелетях хиляди километри. Това са същите гъски, които са в японските гравюри. Що хайку са им посветили нашите мъдреци, всеки от тях е мечтаел да е естествен като тях. Искам да ги погаля за гушките” - японецът гонеше гъските с разперени протегнати ръце. Той се покланяше на всички, но най-дълбоко на самия Остров. Не му костваше много време да обиколи гробниците, светилищата, древните постройки на Острова. Най-много се покланяше на светилището на Кибела, късаше диви божури и ги слагаше на олтарчето. И на идолчетата на жрицата отдаваше почит, чиито модели, направени от бащата, му показаха. “Ами те плочките от Тартария в яма с такива идолчета са намерени и с гривна, тук - герданчета, там - гривна.” Пипаше зидовете на къщите, покланяше им се и на тях: “Не е като в Чатал Хаюк всичко от кирпич. Каменни къщи, огромни.” Много внимателно се излягаше в дупките на гробниците, плъзваше ръце и опипваше всеки камък. Когато като слепец със затворени очи, напипа релефа на бика в една от гробниците бе извън себе си от радост: “Бича глава! Атлантската цивилизация на бика и змията.”
- Да, змията, нали знаете Богинята-змия, тя е почитана и изобразявана и от траки, и от скити - опитваше се да го заговори, заинтересован от презморския гост Каторжника.
Но японецът беше като някакъв шаман в транс, сновеше насам-натам.“Разбира, разбирам - казваше за себе си. - Всичко разбирам. Ето я Кибела, ето ги жриците ѝ , ето ги къщите на населението, живеещо в мир - с природата, със себе си и с другите племена. Тук е Острова на Кибела и на

Мария Гимбутас. Ако литовката Гимбутас беше стъпила на Острова, колко ли щеше да е щастлива да види тук потвърждение на цялата си теория за златната епоха на праисторията. Потвърждение на теорията си, че цивилизацията на Европа не са я донесли мисионери-жреци, търговци или рудокопачи от Шумер и Египет, кълновете на цивилизацията са били в собствената ѝ шепа, кълновете на праисторическата ѝ култура. Ама случайно ли литовка стига до сърцето на праисторията? Та колко много думи от езика на траките има в литовския, и колко общи неща има между архаични литовски и български думи. Когато Гимбутас обяснява защо е станала археоложка, посочва странните знаци по скалите до селцето им, навярно като тези на Острова. Бяха ми разказвали за наш генерал още по комунистическо, отишъл на обмяна на опит в Балтика. И като поздравява войничетата, отговаря му техен генерал: “Особена чест е да ни поздравява български генерал, че основата на езиците ни е една - траките са стигнали и до тук, до Балтийско море, както са били навсякъде по Европа, по Азия, че и в Индия.

И при нас лъжеха, както при вас - “Японската керамика е всъщност китайска, те, японците древност нямат, нищо не са създали. Нищо че керамиката ни Жомон е от 40000 г.пр. Хр. с невероятна технология на изработка. Аз например вярвам в нещо метафизично - ей тази керамика е пратила японските археолози да копаят с вашите при Варна, за да открият какво - как до главата на Варненския жрец е разперил лотосов цвят съд, идентичен по форма и изработка с древни японски съдове. Отхвърляха значи учените-преучените обществото Жомон като цивилизовано - нямало държава, нямало писменост, нямало метални оръдия на труда, значи няма цивилизация. Но след съвременното развитие и аз като Роберт Ръдгли ще кажа - не това са признаците на цивилизованост, а това дали обществото живее в хармония с природата, без да ѝ вреди. Ама керамиката Жомон била дело на ловци и събирачи на корени, те не можели нищо цивилизовано да създадат. Така ли? А езикът малка цивилизованост ли е, щом те първи са изобретили езика. Ами ловците от Тепето- пъп в Турция как са извили кръговете от огромни камъни-стели, за да изградят онзи монументален Храм на предците? Бях там, видях ги гушерите, лисиците, змиите, птиците по стелите, галих тези древни поне на 14-15000 години релефи, а Карл Шмидт, дето водеше от десетина години разкопките, беше толкова разговорлив, че отделяше за кого ли не от времето си. Бяха го наобиколили едни ловци на извънземни, решени да отнесат всичко открито към извънземните, а той и на тях всичко напоително разказва и показва.

Та и нашата праисторическа култура беше непрестанно незабелязвана. Както на вас казваха - “Писмеността е дошла от Шумер и Египет, и от

Древна Гърция, всичко е заемка - гърци са рисували Казанлъшката гробница, Тракия е безписмена", пък то какво излезе - преди Шумер и Египет е вашата писменост. Аз бях и в Сърбия, ами геометричните знаци от Винча са си букви, Шан Вин ги е събрал в няколко основни символа - I. X. V - то пък обърнато е Л от кирилицата, С, ., -, +, доколкото знам това са букви от кирилицата и латиницата, и от двете. И тук са тези знаци и комбинация от тях. Моят писмовен приятел Зигрфрид Шоппе публикува в немския вестник "Ди Велт" една от първата статии за тази древноевропейска писменост, ето и тукашните знаци са комбинация от тези символи, и те са букви. Ето какво измъкнах от багерите край Ямбол и Карнобат. Докато строят магистралата, машините изхвърлят с пръстта купища керамика, ами че на хвърлей място е Кабиле/Кибела. Ето ги моите чирепчета, дето ги пъхнах в джобовете преди да ги затрупа пръстта. Всичките са дъна на съдове и като плочката от Градешница са изписани от двете страни с красивите, будещи асоциации с антропоморфни фигури знаци. Тях са ги нарекли много хубаво - "знаците на Богинята-Майка, метафизичната азбука на Богинята". И аз го приемам. В тях има нещо тържествено, храмово, жреческо и навярно са използвани за храмови надписи. Сравнявах жреческите знаци със знаците на един съд от Ново село и какво установявам като се концентрирах върху този съд? - Той бърчи гладкото си чело сякаш да се разбере колко се е бил концентрирал. - Ами на съда от Ново село е знакът ш, щ от българските руни и кирилицата, такъв какъвто го има като царствен знак от Кушанската империя, а нагоре по съда при гърлото се мъдри египетският йероглиф за море. Без ума и дума съм. Представяте ли си красота - живот според природните цикли и храмове с дарове от керамика, цветя, плодове. И никакви войни хилядолетия, никакъв рак, защото изследванията показват това - нямало я я тази болест. Не може да изчезват завинаги десетки животински видове от лицето на планетата и човекът да си мисли, че ще си живее щастливо. Грехът за тези изчезнали видове той го носи, няма друг, който да е променил дотолкова средата на обитаване на животните, че да предизвика тяхното изчезване.

- Праисторическата ни култура е на царството на Богинята-Майка, българската ни наука си има своите Мария Гимбутас с не по-малко дръзки открития и теории. На Острова всичко изследва, описа и систематизира проф. Хенриета Тодорова, историята и митологията на гетите буквално извади от земята с двете си ръце проф. Диана Гергова, Ани Радунчева откри едно от първите чудеса на човечеството - храмовете-планини. Там ще ви заведа все някога.

Тъкмо тази фраза даде на момичето идеята за Комуната:

- Защо някога? Защо не сега? Сформираме си нещо като доброволческа група, нещо като Комуна, живеем и изследваме заедно. И така постигаме истинска цивилизация по Ръдгли - един с друг и с природата в любов. Такова общество са имали хората от културата Варна, такова ще си изградим.

Немкинята-българистка хабер си няма за тяхната Комуна на Острова, която без да я бяха нарекли така, функционираше по този начин. “Разширяването на знанията за природата, за езиците и за древността е разширяване на човешкото.” - Каторжника бе дал тази мисъл за мото на общността им. “Не свръхчовеци, а само истински човеци.”

-Не да гледаме какво да отнемем един от друг или как да ограбим, опоскаме, изнасилим природата. И от официалните учени никого няма да допускаме. Като сър Артър Еванс, дето е купил терена на Крит, под който е лежал Кносос, само за да може независимо да проведе разследванията си и никой да не му се бърка с кривите си изкуствени постановки. Той е държал никога да не се подвежда по мнението на другите. Когато вижда минойската и микенската знакова система, той не тръгва като доктор Власа, откривателят на културата Винча, веднага да търси нейни по-древни образци в Месопотамия и Египет, а се сеща веднага за знаците от Турдас, Румъния, открити 70-те години на 19-ти век и отбелязва близостта им с изкопаните от него знаци. А след век наблизо щръкват неопровержими и плочите от Тартария в Румъния.

- Ще си имаме всички тук гнезденце, да знаем, че сме си между нас си, гнезденцето може да се мести, колко изпразнени къщи има из селата, ще се заселваме - ту тук, ту там. А вече готовите ни изследвания ще предоставяме на музеите. Докато ги има музеите, ще я има България, че паметта е в тях.

Мидас на часа съвсем припряно, нещо несвойствено за него, ги подкрепи:

- Всеки ще гони своите мухи в главата, но ще се подкрепяме.

- Оти е най-хубаво човеците да са заедно. - Момченцето освен чуждоземните езици владееше чудесно диалекта от селището на майка си.

Момченцето съвсем разтопи сърцето на Ида, която не можеше да си представи, че детето ѝ няма да говори на български, както се бе случило с внучетата на нейни познати, дори писатели, та се налагаше бабите им да си говорят на английски с тях.

- Имал съм късмет да ви срещна - прозя се насреща им младият поет и изследовател на птици. Дори не прикри устата си с ръка. - Прозяването е автоматично поемане на кислород, на никого не вреди, хубаво е, че е заразно - и другият почва да се прозява. - Вижте, ще ви предложа като ще се заселвате в празни села да изберете Родопите. Ще се катеря по скалите, за да търся гнезда на орли, а вие в това време ще се чудите как да

достигнете нишите в Източните Родопи, а аз ще ви помогна, понеже съм и алпинист. Те и някои храмове в Тибет могат да се изследват само с алпинисти. Особено сложна задача е да улучиш времето, когато орлиците измътват своите едно-две орлета и да проследиш преселването им на друг рид или на друга планина.

- Ами хайде, да вървим - доведеният от Каторжника негов сълагерник се опитваше да ускори работата. "Този човек оперира с гол нож и с някакви си упойващи билки десетки в лагера. И пазачите чакаха той да ги оперира. Не щяха друг, защото с ококорени очи сами виждаха какви чудеса твори. Лекар, сам каторжник, не като Чехов - лекар сред каторжници." "Следях лицата на лагерниците - разказа лекарят едно-друго. - По лицето разбирах съвсем ясно кой се е предал, кой вече е сдал багажа. Гледах да съм тъкмо до него. Говоря му за децата, за внуците, дето ще родят тези деца, всякак кръстосвам из личната му история, карам го да ми се довери, опитвам се да измъкна светлик от нея наяве, да се поокопити човечеца, да си спомни, че и хубаво е имало. "Щом е имало хубаво в живота ти, значи, че пак може да дойде то, хубавото." "Как така, при мене как ще дойде хубаво, не виждате ли на какво съм замязал, душа вече не нося, свърши се тя." Аз обаче съм се впил като пиявица в него, ръчкам го, инжектирам го с надеждица, а и някое късче хляб от моето му давам. Докато не се окопити, няма оставяне. Оцеляването се решава в главата, затова нея обработвам."

Хайде, та хайде. Подкараха пред себе си и семейства немци с дребни дечица, които решително допринесоха за оформянето на Комуната им. "Пчелите защо се събират на рояци? Не съм пчела, но все си мисля, че заедно ще е по-харно.Това няма да е Комуна на хипита за секс, наркотици и рокендрол, Комуна на семейства, които искат да живеят със себе си и природата, не да бъдат развявани насам-натам от външни ветрища и бури. Най-сетне Господ ни склони да живеем истински, та ни доведе тук." - Те бяха открили в древността на България равновесието си. "Сред супермаркетите, пестицидите, парите и пластмасата бяхме вечно болни. А да видим тук ще сме ли вечно здрави. Господ беше много милостив, че ни даде сила да прозрем и да се откъснем от властта на Мамона, грамадна власт е това, но ние я победихме. Победихме я благодарение на децата ни, милостта ни към тях ни накара да мислим - искаме ли да растат, опаковани в пластмасови торбички като творенията на Кристо."

Японецът приемаше като подарък свише, че ще шътка из българските села. "Моми във ведически носии, старци по на 100 години с глави на пророци. Ами аз вече съм го видял това в картините на Васил Стоилов в Япония, но сега - на живо. Искам непременно да зърна така ли светят гранките на цъфналите овошки в България и лицата на тези селянки така ли са чисти

като лунната светлина на фенерите по чардаците в Япония.” Досега обаче нито цъфнали овошки видял, нито лица на селянки като лунни фенери, понеже не бил живял още в българско село. Щял да им помага в селскостопанската работа, рече, в Япония имал мандаринова градина, та бил свикнал на труд. “И при нас бабите здравата работят, дигат щайгите, та чак чуваш как кокалите им пропукват.”

Бяха придошли и изследователи и поклонници на Стоунхендж - Стоунхендж не им бе достатъчно древен. Бяха изпълнени с решимост да узнаят от къде е тръгнало всичко, включително и за Стоунхендж. Не вярваха на никакви официални датировки, “Всичко е много по-древно - клатеха едновременно руси английски глави, - и много пъти е започвало.” Бяха от някаква си тяхна английска изследователска организация, бяха картографирали де що мегалити имаше из британските острови. Звездочетецът ги доведе - “От мойте хора са, първо дирят връзката между разположението на звездите и мегалитите, а керамиките оставят на музеите - те да се занимават с дреболии, те не вярват на разни натъкмени датирвания.” Освен звезди и календарни знаци Звездочетецът непрекъснато им натрапваше кимерийците като техни праотци - “Схванете ли това, всичко сте схванали. Кимерийците сме ние - българите. Затова имате “bide” като нашето “бъда”, затова имате Кърт Дъглас, по нашему Курт, затова “some” е “сам” и “such” е “същ.”

Дотолкова им бе проглушил ушите с кимерийците, че те самите по селата се представяха “Аз - кимериец.” “Кимериец ,я, кимериец е Кимер-Кибер-супер. Супер кимерийци сте! - Не намаляваше обработката Звездочетецът. - Звездите са най-важното, другото е след тях, включително и човекът, има молекули ли, атоми ли от тях, от звездите, по-стари от земята. Талес сега го водят философ, но някога са го тачели най-вече като звездочетец. Писал е за слънчевото равноденствие книга.”

- Звездочетеца ще го слушате, че той е Влъхва-вълшебник, всичко може да ти прочете от небето.

Имаше една групичка от тях, дошла веднага след като гледала по някаква си телевизия филм за тохарите.

- Във филма казаха – скалните рисунки в Такламакан са почти идентични със скалните рисунки в България. И ние се втурнахме – да проверим. Хич не изглеждаше възможно. Като влезохме в Магурата, веднага познахме танцуващите жрици – тънки-високи с вдигнати ръце. А из камъните на Плиска са пък тъкмо онези изрязани по скалите слаби мъжки фигури с високи шапки от пустинята Такламакан.

- Слабите мъжки фигури по Плиска и Преслав са колобри - български магове, и те жреци като танцуващите жени. А наш учен, преследван за

учеността си далеч преди откриването на европеидните мумии в пустинята в китайски Туркестан, твърдеше че българите сме били там до Китай. Ще ви кажа и тохарско-български корени. Не че съм изучавал тохарски. “Malke” - “мляко”,” mokats” – “могъщ”, “pak” – “пека”, “parwat” – “пръв”, “rake, reki” – “реч”, “twere” – “двери”. Не ме питайте откъде съм го запомнил, мерне се нещо пред очите, а паметта като скенер – всичко копира.
“Ще изживеем самотата, дето всеки я мъкне на гърбината си заедно! Че да видим колко ще се траем.”
‘Всъо се е разбягало, и стока, море, и мака, не можеш ги стигна, то по Америки, то зад Америки, а ние - къде, къде - в дядовата ръкавичка, при на дядо собичката, при на баба супичката.”
Речено-сторено. Наистина първите седмици живяха от туй, което им мъкнеше любопитното население на едно селце, което висеше нейде из предпролетните мъгли на Родопите. Населението налиташе с гюмчета мляко, с късове сланина отгоре им, “Като комети налитат, само и само да заврат нос в къщите на другоселците, да ни изпитат кои сме.” Изпитаха ги кои са и бабите, защото главно баби се бяха заели с информационната кампания, останаха от доволни предоволни. Ами сред тях имаше лекар! Късмет невиждан и нечуван. “Чедо, приватизираха всичко” - бяха извън себе си от радост, че някой има да ги чуе как чудовищно ги е ударила “привилитизацията”, както причудливо я наричаха те. “Всичко се изпривилитизира, чедо, и кравичките - заклаха ги, и овцете - и те под ножа, и килимарницата мина под сатъра, сега и горите. И лекаря ни изпривилитаризираха барабар с целия медицински пункт и зъболекаря, смъкнаха ги надолу из градищата. Училището ни - също, та с него и децата изпривилитизираха, и тях смъкнаха по Пазарджик и Пловдив, накрая рейса изприватилизираха и като вече и рейс нямаме, удариха катанеца на селото.”
И сега след като ги беше слетяла тази черна чума “привилитизацията” бе станало чудото - на крака да им доде лекар в селото, на тънки нишки целодневно се точеха опашки от жени пред Доктора. И понеже всяка болежка не идва сама, а все на душата е закачена, Докторът се наслуша на какви ли не истории и скоро бе готов с една протяжна песен как се е пръкнало селото, как е вдигало въстание, как Лейди Странгфорд раздала на селяните жълтици да си дигнат пак къщите, и как сега в селото има много къщи и почти никакви жители, че селяните са гурбетчии из четирите посоки на света.
- А къде са момите? - интересуваше се японецът, явно влюбен в момите на Васил Стоилов.

- Моми, ергени, всичко е на запад, по вашите краища, а тук и през турско населението се е бъхтало по нивите, но не е емигрирало.
Насред жалбите от привилитизацията една лисица пресечи пътищата си с техните. Изглежда тя бе домовладелец на една от плевните в дворовете на къщите, в които се бяха настанили. Къщите бяха от изоставените, та никакъв разход нямаха. “Леле, напомня ми на времето кога ме бяха изселили в едно делиорманско село. Така наречената къща ни врата имаше, ни прозорец. Масата стана на врата, друга маса - на капак на прозорец.” Вътре в къщите бяха още разсъхнатите мусандри като блокчета шоколад с някоя икона, най-често изрязана от списание. Дебелите греди по тавана бяха като конструкция на голям кораб и никой на света не можеше да обясни защо хората не желаеха да живеят в този миришещ на чам кораб, а се зазиждаха в бетона. По лавиците си стояха грънци и паници, само че нямаше кой да седна на софрата. Ветреeха се и стари вестници, от които можеха да се прочетат какви ли не бодри статии за светлото бъдеще на българското село. “Ами то така да зарежеш родната си къща, то е все едно да зарежеш родната си майка. Чакай, те и родните си майки зарязват като хукнат след доларите. Ами нали с доларите нещо можеш да пратиш на майка си, че иначе и лекарствата си няма да може да купи. Като се приберат в България всички, дето тъй хукнаха, как ли ще се зарадва сърцето на майка България? - Не си вярва сам на думите Каторжника, като тъжно додава. - Затуй ли беше цялата ни мъка? Ами тогава цялата ни пожертвана младост е била напразна.”
Оранжевото петно на лисицата бе единственото ярко нещо сред вкочанената синкаво-сива мъгла, сред която снежинките безспирно се лутаха. Криеше се под едни върши в плевнята. ‘Вече няма защо да се криеш - съобщи ѝ момченцето, което като ученик на Каторжника се водеше винаги за ръка с него. - Ние ще ти даваме храна.” Наложи се да ѝ купуват месо от един от десетките магазини-кръчми на селото, селото си отиваше, но пък имаше сума ти кръчмета. Най-вече се бояха тъкмо от посетителите на тези магазини-кръчми, понеже те бяха обрали почти цялото останало мъжко население, а за мъжкото население се знаеше, че е до гуша въоръжено. “Веднъж им събираха оръжето - докладва една старица със строг вид на индиански вожд. - Цели джипки напълниха с него, ама все е останало по нещичко дома.” - Закачливо даваше да се разбере, че туй, останалото, не е дип малко. Мъжкото население се наливаше с ракия и вино, за да си излива душата, дейностите по прехраната бяха останали на бабите. Лисицата бързо прие споразумението, което ѝ предложиха, не шъткаше из съседни дворове бели да прави, схвана, че е на хранилка и си чакаше дневната дажба. В останалото време миткаше по гората, която

започваше катеренето си по околните ридове тъкмо от последните къщя на селото. Заради лисицата барабаняха по плевнята със сто криле ята гарги, а отгоре ги навестяваше с бавно кръжене орел за радост на децата. Присъствието ѝ придаваше особен уют на дома им, но веднъж тя не се удържа и изскубна главата на съседска кокошка, нямаше нужда да я гонят, схванала каква беля е сторила, тя сама се оттегли в натежалата от сняг смърчова гора и повече не ги потърси. Подири ги обаче съседката за ярката си. Един ден като обикаляха покрайнините на селото, на едно разлато място, по което ветровете бяха умело омели снега, та беше заприличало на огромен черпак между склоновете на върховете, се появи хергеле полудиви коне. “Конете зимуват ей в ония обори от времето на ТКЗСто, как не са паднали още на главите им.” Докато вдъхновяващата им гледка изстрелваше фойерверки от възторзи, едно оранжево петно заискри между подплашените им нозе. Лисицата, тяхната лисица се беше преселила сега пък в обора при конете. Като наближиха, съзряха едно куче със същата окраска и остра муцунка като лисицата. Тяхната лисица се бе преродило в куче.

Чужденците се чувстваха мощно привлечени от мистицизма на бабите. “Хора като тях могат да опровергаят всички лоши прогнози за бъдещето. “Как карате без старчески домове?” “Ма кви старчески домове, нал работата на нас чака. Кой ще гледа нивите? Някой от синъовете я дойде за коситба, я не, всичко на тези ръки чака. Пък и без работа стои ли се?”Духа безмълвно вятърът край полите им, навява мечтателност и томление по нещо топло, достижимо, майчинско, гушат се край тях чужденците сякаш са открили в тях майките си. Японецът се заканва: “Ще ви внеса лекари и гледачи от Япония, и рейс, барабар с шофъора, бива ли на тез години да сте тъй изоставени.” Бабите от “Стонунхендж” хабер нямаха, но пък имаха що да разкажат: “Ние, баби, едни други камъне и ний си ги имаме. Ей го свети Илия, камък върху камък, до най-горе - все камък. Пък там вече на върлото са фигурите на юнаците и момите от скалите, от гдето цепиме тикли. Кога шъ пренощуваме на манастирчето срещу Илинденя, туй никой не казва, не се издава ще ходиш ли, или не - да не чуе Дяволът, стегнеш си бохчицата с храната, навиеш си на ролце одеялото да не зъзнеш нощеска, ама на - гък не казваш, тайна. И ние правим като дядо Боже, и той гък не казва за всичко, дето знае, а той знае всичко, ама си мълчи. Тайна. Белези е оставил Господ по камънето. Одиш и все си по неговите стъпки.” Бабите умееха да разчитат всеки поглед на ридовете, които се бяха надвесели над селцето и защото върховете носеха имена на светци коментариите им вземаха странен облик. “Днеска Света Неделя се мръщи, ще има бури и халища.”” Глей ти, днеска Света Елена се усмихва, хайде, зимата си ойде.”

Ойде си зимата и обра всичката мътилка от мъгли и снегове, изведнъж се оказа, че по покривите бяха плъпнали като диви гъски черно-зелени от мъх тикли и така къщите изглеждаха толкова стари, колкото планините. Селото си имаше все още майстори, които знаеха "как се цепи камънето", които ги заведоха над манастирчето да си изберат скала за цепене. От снеговете, които бяха носили цяла зима, скалите бяха мокри и лъскави и от това формите им ставаха още по-отчетливи. Манастирчето беше Свети Илия, понеже беше чучнато под водопадно спускащо се скално светилище, гостите от Стоунхендж първи запълзяха с крака и ръце по него, най-сетне нещо за тях! Отдалече изглеждаше сякаш галеха олтарите на праисторическите хора с цели тела - а те и викаха"Altar!", момченцето с многото езици дърпаше ръката на Каторжника: "Международна дума ли е, от латински?" "Мани ги тези международни думи, латинският е пак с наши корени."

И пред очите им се разтваряха тайнствените двери на каменното светилище, каменното обиталище на Кибела. Пълзяха по мощното ѝ тяло, по огромните ѝ гърди, от които вместо мляко капеше водата от стопения сняг. Подхлъзнеха ли се, се улавяха за ръб на устната ѝ или за слепоочието ѝ, в пътя си нагоре, оставящ ги без дъх, си отпочиваха върху някой от троновете ѝ, тя тук имаше водопади от тронове, добре очертани тронове с облегалки, гръб, място за сядане. "Все едно съм се настанил върху трон в двореца на Кносос" - обажда се някой.

И си седят по троновете, отгоре слънцето си кара колата като е оставило отпечатъка на лика си върху скалите във формата на дискове и полудискове. Дум, дум, думкат тъпаните, "Тракийските тъпани не са като сегашните ни, като африканските са, наредени са на "седянката", дето ѝ викам на култовата сцена с насядали по тронове женски идоли, добре облечени в знаци от червено от Овчарово, Търговищко. Тъпаните са дълги и кръгли, три на брой. После лум, лум, лумва ритуалният огън. Най-сетне аз - скрибуц, скрибуц, скрибуцам с перото. Що не ги направим тези идолчета в цял ръст, ей заводът за глина е на близо, ще ги разположим по олтарите, ще затъмним Христо."Човека-глосар е във великолепно настроение и онагледява звукоподражателната теория за езика. "И-и" - в гърлото му се обажда гайда. Прекъсва "гайдата" в гърлото си, за да поучи как в пещера до Смолян се е вирнало ручило на гайда отпреди 7000 години.

- Тези работа ги знам - японецът не се стряска от нищо ново, - където е светилището, отдолу е селището.

Селището на траките се оказа на час път надолу, точно там където бяха старите овощни градини на сегашното село. "Тези дървета да не са на хиляди години? Оти има маслини на хиляди години?" - Питаше момчето с

многото езици в него. Завърти се на една страна, подхаване разговор на немски, завърти се на друга - говори вече на английски, руски, гръцки. В чудо се видяха с него, добре че родителите му бяха спокойни.
Когато отидоха с подробна карта в местния музей, хич не им обърнаха внимание.
- Всичко това ни е известно, вие акъл не давайте, пари дайте, че това ни трябва.
- Не е всичко известно - местеше кръгла глава япончето. - Вижда се опашката на рибата, но не и самата риба. - Дай да ходим на поляните, те ми се стелят в главата.
Какви поляни, какво стелене, то още само минзухари бяха набучкали, тревица още нямаше.
- Поляната на щъркелите - по японски красиво отговаряше той, но всички го разбраха. Току-що пристигналите в собственото си жилище на върха на църковната камбанария щъркели, преваляха всяка божа утрин мегалитите на най-високото и се стрелваха надолу в рекичката, която цъцреше на средата на поляните на лов за жаби. "Жаба - кикерица" - "Кикерица е от зендския език", обажда се защитникът на иранската теория на Бакалов.

Децата, Глосаря, Каторжника подражаваха на щъркелите и ловяха с голи ръце риба. "Важното е да се прецелиш добре" - пери напред ръце Глосаря и плъосва в плитката рекичка. После наклаждат огън, за да си сготвят "плячката". За кученцето е сложена купичка, за да му сипят чорбица, когато възври. Кучето навежда рошава глава, подушва празната купичка и я обръща, като гледа Глосаря, който го храни обикновено, право в очите.
- Ето тъй е възникнал символът, ритуалът. Ще обърнем празната купичка или ще изпотрошим даровете - то е същото. С това изразяваме нашата потребност към господаря или към боговете да бъдем чути.

Рекичката с бързеите пресичаше разлятите на вси страни поляни. Рекичката бе посещавала места, които бяха недостъпни на човека. Беше се шмугнала през пещерата Дупката там нейде на върлото, знаеха го от прословутата гега на овчар, пусната в нея от едната страна на пещерата, после я видяли да излиза от другата. Тази легенда за реката, пещерата и гегата бе поне толкова разпространена като легендата за царя, пристигнал в кошница по някоя река. Напролет всяка сутрин можеха да се наблюдават свредловидните тела на семейството щъркели, насочили се от камбанарията на църквата към реката. Децата бяха вече в храсталака и чакаха в засада щъркелите. Въздухът издаваше един свистящ звук още преди още да са се появили "човкоядите", както ги бе определил Мики, зад

червено-черните като железни скали на мегалитите, щръкнали над поляните. Стръвно се спускаха щъркелите надолу, “сякаш са орли” - пак беше бързорекият Мики. Напред старият щъркел, чиято човка бе толкова голяма, че сякаш пореше въздуха и отваряше място на малките. Телата на жабите се виждаха ясно като малахитови амулети в нежно-прозирните води, смутът им ставаше невъобразим, “Не си дават сметка бедните, че така се издават” - Мики надничаше сякаш в приказно царство. Скритите под опалите на речните камъни жаби наскачваха, а късите им пронизителни квакания сами насочваха птиците. Дълги дни щъркелчетата бяха кръжали над гнездото с родителите си, подражавайки на тяхното движение на крилата, за да се задържат във въздуха, а и да се придвижат през него. “Без на нищо да се държат!” - Констатира удивен Мики. “Ти какво си мислиш, ами и ние висим във вуздуха, без да сме прикрепени на нещо, ама не го забелязваме. - Мъдрува до него Каторжника, стискайки меката му ръчица в своята. - И цял живот се учим да летим. Виж, Мики, и щъркелчетата не се държат едно за друго, таткото и майката ги пускат в празното и страшното. А ти, Мики, знаеш повече от сума ти възрастни, а си толкова бъзлив. Я пусни ръката ми и усети колко е хубаво да си крачиш сам без някой да те тегли насам-натам.” В това време сред силен шум от плискаща се под крилата им вода щъркелите измъкват плячката си. “Замезиха си “ - доволства Мики, а от дъното жабите отговарят в креслив хор с облекчение. “Оцеляхме, викат жабите, аз така ще го преведа от жабешки, ние днес не бяхме на щъркеловата трапеза..” - Мики е много сериозен в превода си.

- Възможно е да има някаква връзка между траките и тези сънища, дето ми се присънват, с тези поляни. Я да надзърнем.” Японецът се върти в най-ниското като пумпал, пък се стрелка ту в една посока, ту в друга, накрая се тръсва върху един мъхясал сякаш облечен в шаяк камък и изрича с мрачна решителност: “Тук има пирамиди, както в Босна. Това не са планински ридове, това са пирамиди. Пак и пак надзъртат над долината, образувана от поляните, виждам ги.” И вдигаше ръка и описваше във въздуха пирамидите, които никой не съзря. Той ходеше тичешком по единия склон, по другия и викаше: “Ето го единият ръб на пирамидата, ето го другия.” Никой не се закачи на въдицата за пирамидите, което измъчи ужасно откривателят im. Децата се конкурираха с щъркелите в лова на жаби, които се опитваха да използват за лов на щъркели.

Като че ли единствен Глосаря не пъдеше япончето с предчувствията от себе си:

- Едно време Китов смяташе - не е изключено Севт III да е в Казанлъшката гробница, а и да не е в нея, все е нейде наоколо до своя Севтополис. Та и той, японецът, де, може и той като моето куче нещо да е надушил. Моето

куче никой не знае как ни надушва от километри през затворени врати, но го прави.
За пирамидите като площадка за излитане душата на фараона си спомниха и от околните гробници със символични погребения, нали имаше теория, че няколко празни могили до някоя могила с царска гробница са всъщност съоръжения, за да може царят да възкръсва колкото пъти иска и после да се приютявя в празните гробници.
На изпроводяк бучнаха цяла овощна градина там, където бяха старите овошки на селото още от турско и където бе селището на древните хора, чиито бяха 40-те могили наоколо, а може би и пирамидите, за които настояваше японецът. Как се бучват овошки им показваше сам кметът. "Единственият по-млад мъж в селото вместо да е на нивата е на бюрото и командва." Бяха се изказали несправедливо за него, ето че пред очите им играеше някакъв древен земеделски танц около всяко дърво, което посаждаше. Първо скъсяваше с ножица корените, махаше нефелото, внимателно като нос на кораб насочваше чепчето към нужната посока, струпваше пръстта и тогава започваше най-хубавото - танцът му. Той имаше дебели яки крака, вдигаше равномерно ту единия, ту другия и утъпкваше почвата около стълбцето, в туй време японецът махаше месала, върху който бяха похапнали на поляната, та се провикваше:
- А, така, а, такачка! Копайте земята, не умувайте само. С копаенето на земята ще се свържете с нея, тя ще ви даде от силата си и от тайните си. Ако земята ти е чужда, ти си абсолютният чужденец на планетата земя.
- Боже, ама той и "така", и "такачка" знае. Българският му е станал роден.
- Аз и "чума" зная, и "чумичка", а де. Един от вас ли съм или не?

Тръгнаха, за да свият свои гнезда в Източните Родопи, във владенията на Одриското царство, до Дионисиевото светилище на Острец над Клептуза, сред гетите около Омуртаговата могила. „Не заживееш ли на земята, която искаш да почувстваш, нищо няма да ти стане ясно. - Обобщи нещата един от немците, литератор - Ще се грижа за овошките и за бабите тук, те пък ще ми разказват легенди, та да видим наистина ли Песен за Нибелунгите съдържа и ваши митове.
- То не се знае кой за кого ще се грижи – ти ли за бабите, бабите ли – за тебе. Ти пък чакай бабите да ти кажат нещо за Нибелунгите, щото аз не мога - обиди се не на шега Глосаря. - Ама като искаш да се цепиш, цепи се.
- Благородно му позволи, но хич не му бе драго - от самото начало някой да се цепи - не беше добър знак това.
На Белинташ пък артиса едно от най-младите момчета. Катери се, катери се нагоре по меките като кора скали и там най-горе се усети, че катеренето не

е било заради нещо невиждано горе на скалното плато, а заради усещането за небе, скала, вода. Седеше, чучнат между „бунарите“, със свредло издълбани в скалата, осъзнавайки: „Това не е просто страната на скалните хора, това е страната на творците.“ Над него беше надвиснал купол със стенописите на средновековните църкви, всяка педя беше изписана, под тях се провиждаха скали, оформени от хора, цели баири от планините, стенописите от тракийските гробници, мозайките от вилите на тракийски велможи и от раннохристиянските базилики, вятърът разгръщаше евангелските текстове от старобългарските евангелия, полираше бронзовата глава на Севт III, образите от злато и сребро на първата цивилизация, които се отпечатваха в душата с мощта на една цялостен възглед за съществуващото, изцяло автентичен, незает от никого, но нахранил всички други по-късни европейски култури. „Ето, всичко което е дух, е вечно. Материалното е добро само когато е проникнато от дух. За това говори Майкъл Кремо. Деволюцията на човека – от съзнанието към материалното. И българите са изградили империя тъкмо чрез рожбите на духа.“

- Оставам тук – провикна се към дружината.
- НЛО-та ли ще чакаш? Ще изпуснеш други Белинташи.
- Моята душа е тук, значи и аз трябва да съм тук.

Но ирландците никъде не се изгубват, та краченето е и бърборене:

- Aire си е „благороден“ на ирландски, нали, нашето е бол-ярин – “бол” – “голям”, “ярин” като ирландското “aire”. - Позамотва се Мидас в опита си да е и „ирландовед“. - Сега, ведическата богиня Дану, сигурно „даващата“, на ирландски е Ану, нали така? – Чака той потвърждение от напълно несведущите в ирландска и ведическа митология хорица. - Та Дану-Ану, а, пък на уелски е Дон – се излива като божествени води и първо подхранва божествения дъб Биле. Сега трябва да ви обясня какво значи при нас „биле“. А от този дъб се раждат ята богове и богини. Втората му, небесната корона е от богове. А ведическата Дану я дирете в названието Данубий – Дунав. Река Боин се ражда и тя от богиня – богинята Боан, което е нашето име Боян. И титлата ви за крал е като на българите – при вас ri, при нас рих – Есперерих е изписано името на Аспарух. На самьскрит е raja. А главатарите ни са все с едни наименования – при вас Cean , при нас Кан. Войнската титла Багаин, при вас е Багаир.

По пътищата ги настигаха клошари и протягаха ръце за милостиня. В шепите им пускаха не пари, а семена. “Ето, засади този боб и този лимец и ще имаш какво да ядеш.” И клошарите им повярваха. Зад тях по пътя им се раззелениха градинките им покрай селските пътища, земя имаше бол, само да имаше кой да засее нещо на нея. “Торо ще е доволен”, радваха се на

успеха си. “ Вие ток не плащате, нали?” - Настигаха ги. “Не, щото нямаме ток.” “О, тогава идаваме и ние с вас, иначе как да се измъкне човек от от сметките.”
Високият с леко наведен напред гръбнак клошар, който едва се виждаше зад купищата кашони, които буташе с ръчна количка, също пое с тях. Стана съвсем естествено - затепа с тях, за да си продължат разговора за хуните на Гумилъов. От Гумилъов се озоваха на Колима, сетне минаха на сецесиона и на изчезналите картини на Иван Милев, депозирани в българска банка по време на войната. “Имам може би най-голямата колекция от книги с автографи, всите изхвърлени от децата на собствениците им. Изхвърлят хората книгите, моят бизнес е да продавам хартия, благодарно дело, ще се рециклира всичко, белки спрат да секат гори. - През пуснатите му отпред като завеса коси, с която иска да се отдели от неприятния свят, едва се съзираха всепроникващите му очи. - Добре, но свестни книги не мога да доставя на пункта. И сега що стана - стаичката ми е барикадирана с книги, а библиотеките се бранят от далеко, щом ме видят, че се задавам с количката - “Не, повече подаръци не приемаме, и ние нямаме къде да ги слагаме.”
Децата си играеха с вкаменени охлюви от преди милиони години, които се валяха в краката им: “Погледни, на днешните охлюви черупката е завита в тази посока, а на нашите – наобратно.” Нозете им стъпваха по миди от праокеана по склоновете на Балкана. Строяха си къщички от вкаменен бамбук и бяха извън себе си напрегнати, издирвайки вкаменени исполини.”Мани, мани - подражаваха на родопските баби, - ами то има не само вкаменени охлюви, миди, ами и човешки стъпки, че и цели великани, разни ми ти Атласовци, Прометеевци, циклопи, таласъми, пък може да си изкопаем и някой динозавър.” Очите им внимателно преравяха потреперващите разперени длани на папратите, бодливите тела на малки космати зелени чудовища със сто пипала на борчетата, нежните коси на брезичките, мощната процесия на смълчаните грамадни борове и ели, които си бяха много спокойни и само понякога се поклащаха заплашително и викаха заканително “У-у”, издирваха очите им вкаменени исполини, те можеха да са легнали в полите на гората да си почиват, но можеше и да стърчат нейде горе на върлото и гората да им е до колене. Децата понякога подозират, че дърветата са просто преродени исполини, нали в Тибет хората се прераждат в какво ли не. Ето, тяхната лисица колко умна беше, ами тя си бе преродена интелектуалка. И пак децата са първите, които предусещат повалени исполини, не от воя на бурята, а от ръчичките на онези престъпници, наречени от народа “дърварската мафия”. На местопрестъплението обикновено ги няма повалените исполини, те отдавна

са се превърнали в чисто злато за бандитите, по сечищата се стелят само жалки, проскубани клони. “Кокошката е изядена, останала е само перушината.” О-х, стенат наоколо все още оцелелите дървета, тях вятърът много по-често ги хваща за гърлото, а на празното се ветреят само мръсните чаршафи на нечистите съвести. “Брей, откъде толкова много бандити в една малка страна?” “Не забравяйте - бандитите са точно толкова, колкото властта е позволила да ги има. Ако властта каже “Не” и бандитите няма да ги има.” Никой от децата не иска клоните за направа на тояжка. Какво хубаво щеше да им нашепва такава тояжка, с какво сърце щяха да белят тук-там кората ѝ , за да я украсяват.

В туй време възрастната част на компанията рисуваше, изследваше състава на обитаваните от скалните хора скали и се опитваше да установи божествата на тази първа митология, извисяващи се от гигантски планински ридове, дообработвани от човека. “Един планински масив - едно божество, къде го има по света това, Великденските острови са магазин с играчки в сравнение с това. Но кои са божествата. Богинята-Майка - добре, но тези ждрела-портали, за да се промушва слънчевия лъч в деня на равноденствието, тези долмени от цели планински ридове? И каква е тази вещина да оформящ планини? Едно е да оформяш нещо, което ти строиш със знания за триъгълници и правоъгълници като пирамидите, съвсем друго е да дострояващ планини.” Премного бяха тайните, които им бяха скъпи и които не се оставяха да бъдат разгадани, та това ги правеше изключително кротки и смирени. Заселваха се за месец или година в някоя напълно изоставена махала, грижеха се за каракачанките, които за разлика от хората не бяха напуснали обиталищата си, садяха по чуждите буренясали градини растения, които можеха да се срещнат само в България. Дните вървтяха радостно опашки като каракачанките. Упойваха се от водите по чукарите: “Тук никой не е торил с пестициди, понеже е нямало и земеделие, тук водите са чисти както никъде в Европа.” Обичаха всяко живо същество, всяка тревичка и чукар като пратени им от Бога. Младите жени се учеха да “вшиват” мислите си в българските шевици, които храбрите баби им предаваха, баби, живеещи сам-саминки в някоя полурухнала махала, барикадирали владенията си срещу мечки и вълци, които ги посещаваха по-често от хората.

Кой ли не довтасваше в компанията им, какви ли не чешити не ги подириха. Най-таченият човек в страната, когато Семела се съсухреше и набръчкаше от суша, беше Ловецът на змейове. Нему бяха известни всички змейове дупки и къщи, всички вкаменени змейове, можеше веднага да различи кой камък е полиран от змейска опашка, кой не. Дай му на него змейове да прогонва от изворите и молитви за дъжд да реди. «Да бяхме помогнали с

нещо?“ - Безплодно си навираха те носа в неговите ловни работи. Но пък благодарение на него научиха свърталищата на змейовете покрай Воден камък над Стряма, покрай Стрелча и покрай Лъвската глава, пък и в самата Лъвска глава на морето. Гладен-жаден, изтощен от ловуване, той се чучваше в някоя от нишите на Харман кая и там откарваше до следващия лов на змейове.

Пътищата им постоянно се кръстосваха с един много сериозен господин баш от областта, където Херман, в който се различаваше Хермес – главният бог на траките – беше победил Рим. Беше се запътил към България от поднебесните селения на атлантоведението, беше се залутал само временно из Санторини, но сега се беше заровил като тях в българските музеи, сигурен, че тук е тъкмо това, което търсеше. Изслушваше събеседниците си на български, водеше си записки на немски, а приказчиците му всякак гледаха да го сащисат. Беше много доволен от съгледаното в музеите – то само потвърждаваше теорията му, че атлантите са проникнали тук по сушата, затова ги имаше и във вътрешността на страната. Някога беше привърженик на виждането, че Санторини е била Атлантида. Но след запознаването му с българската археология, нещата бяха тръгнали по съвсем друг начин да се подреждат в теорията му. Атлантида бе на дъното на Черно море, а хората от Варненския некропол бяха атланти. Затова и знаците по керамиката на Балканите за него бяха първата писменост на света, далеч преди някой да бе заговорил за това. Дори бе успял да публикува статии за своето виждане още тогава в най-престижен немски всекидневник.

- Платон е писал пръв за Атлантида, да, ама той е Балатон, от нашите е, та назнайва нещата. - Бързаше един многознайко да го спечели за каузата. Виж имената на синовете на Фороней – Пеласг и Кар. От тях са пеласгите и карите, части на древнобългарската общност. Сър Колин Ренфю, нали си го чувал? Ха така, ами той каза – древните българи предадоха знанието на траките. Та първите тук сме ние, може части от нас да са били по Индия, Шумер и Египет, създавали сме там свои царства, но ние сме тук от мезолита. И гените ни са от мезолита. Иди в Свещари да видиш женските атласовци. Правят същото като Атлас – крепят небосвода. Кариатиди – от Кар, кари. Ами Вие не сте като мене, безпаричен, идете на Самотраки, безспорен Атлантски център. Там е Храмът на Кабирите, Кабирите са и в главния храм в най-голямото атлантско царство на Балканите – Одриското. Царската династия на древните българи е Дуло, а нейният герб е тризъбецът, тризъбецът на Посейдон. А Посейдон е главен бог на Атлантида. Името му спокойно се обяснява с българския глагол „сея“ - той посява титаните. - Говори бързо, уж иска да убеждава, пък се увлича и

събеседникът му безпомощно мига, очевидно не достигнал до смисъла на някоя българска дума. - В Германия намирани ли са гиганти? Тук ги има – в Ямболско, по 3 метра. - И се сети нещо, пък додаде - „Родихме се змейове“, да, ние се родихме змейове, авторът на книгата ми е дружинка от Куциян. Вие имахте концлагери през войната, ние – след войната. Чакай сега да ти обясня какво е змейове – това няма откъде да го знаеш – хем хора, хем змии, дракони сиреч. Ама на Атлантида символът бил змията, ето ти я пак връзката. Ти на Белинташ беше ли? Е, на тамошния сфинкс е намерена златна плочка с бога Сабазий, увит като Лаокоон със змия. Пък тракийските жрици все с увити по ръцете им змии са пророкували. Ти нали от знаци се интересуваш? Четеш ли кирилицата? Ще я четеш, я, щом искаш да знаеш повече от западните си колеги. Тризъбецът на Посейдон е и в нашето Щ, буква имаме такава, представяш ли си, още от кушанско време. Само че за кушаните – друг път като се срещнем.

Изброява имената на български археолози немецът и не може да спре немско-българските си възторзи от тях, такива нямало в цяла Европа, в целия свят.

- И археолозите ви са от атлантите, та знаят къде да дирят Атлантида. Добре, че изследването за Острова излезе и на български, и на немски едновременно. Най- сетне западният човек да подучуе за чудесата на земята тук.

Полъх над нивите в Дуванли, Черноземен или Юнаците. Вятърът полира червеното търкало на луната и развява като матадор звездната завеса над главите им. Кипнали са звездите, преливат, с хиляди нежни пипалца се протягат житните ниви към тях, а хората гледат звездите с широко отворени зеници и чакат да завали звезден дъжд. “Те и повелителите на тези места също наблюдават звездите - Плеядите, Сириус, Колата, Орион - мислят си хората, - пък може и да се намират на самите звезди, знае ли човек.” Между нощта и деня е извънредно тихо и всички някак си мислят за тези древни повелители. Виждат един далечен хоризонт и по неговия конец се редят homo erektus, homo sapiens, вървят в индийска нишка и нишката никога не свършва. “И добре, че е така, че иначе отгде щеше да се пръкне нашият живот.” “Дадалеме” - изрича някой надписа, изчукан на каната от Дуванлий и започва да предлага свое разчитане, всеки е поблазнен да е първият, разчел надписите на тракийски език. “Дилмано, дилберу” - запява ситно и напоително друг, нещо в Дадалеме е извикало у него “Дилмано, дилберу”. Събрали са се заедно да сънуват. Скупчат ли се заедно много глави, че и от различни краища на земята, не само приказките, песните и митовете им се смесват, но и сънищата и стават тъй наистина

едно цяло. Изгряващото слънце пуска сякаш нажежени електрически жици по очертанията на могилите, та чак се чува жужене.
Мидас, както се е опнал върху брезента, усеща, че някой мърда до него, нито е таралеж, нито пък заек, един Ловец от палеолитните полета навярно лежи до него и както лежи, си пуща стрелите към небето, те се откланят от небето сякаш небето е оградено от защитен зид и се насочват накъдето си искат. Една от стрелите улучва златна ябълка, виснала на клоните на дивачката ябълка над тях. От ябълката светкавично изскача един златен дворец, дето е като зикурат и хич не може да е в земите на франките или във Византия, ясно е, че е на Омуртаг. /“Омуртаг като нашето Таг и като етруският бог Таг”, могат да се обадят франките от групата им, но нито се обаждат, нито нищо, мълчат си, че пушек се вдига, решили са до край да изслушат съня на Мидас./ Над двореца пери крила златоперест змей, цяло змеище, дъхва змеището ето така: “Дъх” и от огъня от устището му се излива лава, която застива на медно капище. Сто хиляди чука изчукват медното капище. Готово-неготово - спускат се вилите-самовили по него, на ята се спускат да танцуват. “Дъх” - отново отваря уста чудовището, но добре че този път дъхът му е без огън, издухва просто хороводките вили-самовили, че медното гумно трябва за по-важна работа от танеца - за вършеене на жътвата. Разпрягат селяните воловете от волската кола от монетата на дероните, над която грее вариант на розетката от Плиска. Почват да вършеят тежко, тежко воловете заедно с житото митовете и легендите, сламки достигат слънцето и се закачат като панделки по къдравата му коса. Зърното се рони направо в чувалите за хамбарите. В туй време друга стрела, изстреляна от Ловеца, който Мидас почти е забравил, улучва портата на двореца и от нея почва да се лее ситен бисер. Долитат златни пилета, захващат да кълвят бисера, в човките им бисерът се стапя на жива вода, за всеки човек има пиле с жива вода. Кънти, кънти медното гумно до бога Тангра кънти, гъмжи гумното от народ. Надбягват се и се надсвирват, надскачат се и се надпяват кандидати за женихи на Брунхилди и на български моми юначки от юнашкия епос. С коне се надбягват и надскачват, със златни топки се надхвърлят, а франкското царство е до българското. Облогът хич не е само невеста, но и царството на Атле/Атила и царството на самия Рим. И се втурват готите да превземат Рим, а монахът Паисий им казва, че са си българи, пък Йорданес за тях е написал Historica Gethica, та той, който им е написал историята, ги знае като гети. Чува се гръм, крал Атрур, който по името си би трябвало да е от страната Ария - Тракия - измъква от скалата меча си екскалибур - меча на бур/бул, докато в сагата му се подвизават герои с безспорно български имена като Балин. И тогава с невиждан гръм и трясък се продънва медното гумно под меча на

българския княз и медната прах на капището полепва по небето, та самото небе, не само луната става на червено, кънтящо под напора на вятъра гумно. А стрелите на Ловеца продължават да валят. Едната се забива в земята и потича мед и мляко. Хората трябва да стоят с отворени уста, за да поглъщат меда и млякото, да не наводнят земята. Друга стрела се забива в плътта на небето и оттам пък потича светлина, която ги прави всичките сияйни същества. Най-сияйното същество му подава гръд да суче, да стане от силен по-силен. Натежава Мидас от млякото ѝ , толкова тежък, че не знае ще го удържи ли земята. И докато самовилата го кърми, самовилското ѝ перо кацва досами него, вдигне ли го - негова ще е. Насъбират се и други кандидати за женихи - и Крали Марко е с тях, и разни герои от Песента на Нибелунгите, и Момчил юнак. “Като съм с твое мляко засукан, как няма да сваря да вдигна перото?” - Зарича се той и вдига перото до пояс, и вдига перото до рамене, и вдига перото над главата си, след туй вдига и нея над глави, да видят всите чия е, всички онези Брунхилди, женихи, невести, надхвърлящи се, надсвирващи се и надсменящи пръстените си, надскачащи огнения вал, дето може да е и валът на Аспарух. А той ще откъсне една от златните ябълки, виснала отгоре му от ябълката-дивачка, от нея ще изскочи дворецът, в който ще отведе невестата си, а слънцето ще върже люлчица за детето им.

- Ето какво чирепче извадих, колко хилядари годин е чакало мене да го извадя, - чува се нейде до него, някой прекъсва общия им сън.
- То е на Ловеца, бучни го пак в земята. - Отвръща му, още дремещ Мидас.
- Какъв ловец? - питат този път в хор другите.
- Онзи, дето не сварва да контролира стрелите си, толкова много стрели пуска.

Където и да ходеха, където и да бродеха, въпросът за писмеността не излизаше от главите им. Описваха съдчетата, тежестите за стан, каменните плочи от музеите, следяха научните съобщения - плочките от с.Слатина, Кюстендилско, от с.Бреница, от с. Точиларе, знаците върху съдовете - хранилища от Градешница, върху модели на жилища в Градешница и Пловдив, върху глинени модели на стълбове от селищни могили в Търговищко. Умуваха над знака с трите успоредни линии от антропоморфен съд от Казанлък и от Градешница и за пълната му идентичност със знака може би на Тракия от Старосел и Свещари. Овалният знак с точката бе пределно ясен, той си беше кръгът с точка, който в Египет е йероглиф за светлина, слънчевите лъчи на Амон, а в Китай означава слънце, него го имаше по есхари, масички и кинжали на траките.

– Докато из музеите на България десетки и стотици изписани с първата писменост плочки и идолчета бърборят така гръмовно, че да ти проглушат ушите, археолозите вън мрачно мълчат за това говорене на уж безписмената първа цивилизация, сякаш са давали клетва за мълчание. - Мидас е в свирепо настроение от толкова много приказки за „Безписмена Тракия“. - Една професор Гергова се намери да попита за древногръцката писменост: - А кой казва, че е древногръцка? Защо да не е на траките?
И като се замислиш - траките я ползват от древни времена, а гърците смятат, че Орфей и Тамирис са донесли буквите, пък сега излиза, че неолитното население по българските земи е създало изобщо първата писменост на човечеството.
- Толкова много находки със знаци от неолита и енеолита има по музеите. - Продължава разсъжденията си Мидас. Повечето находки не са публикувани, никой не знае за съществуването им, стоят си арестувани в музеите, а публиката приема знаците по тях като украса и равнодушно отминава пред чудото им.
Мидас си е пресъвал знаците от керамичния параван със зооморфна форма от Долнослав, Асеновградско, поместен в Пловдивския археологически музей и по цял ден съзнанието му комбинира знаците, опитвайки се да изстиска сока на смисъла от тях. Чертае ги до египетските йероглифи и за миг почти е сигурен, че са първоосновата им. Сетне почва да се кахъри – може би така ми се е сторило, може би изобщо не е така. До знаците от глинения параван от Долнослав добавя знаците от нагръдника пак от Долнослав и – а-ха, а-ха да се появи кирилицата – чертите се събират и в „А“, и в „Е“, а може би „F“ или „D“.
Сравнението с плочката от Русе показва само разлика, в онази русенска плочка наистина е танцуващата жена по гърдите на женските идоли, напомняща танцуващите от Магурата, а и знак от Градешница. А тези знаци са други, доближават се до печата от Караново, до резките и чертите на Черноризец Храбър, които се съединяват в кирилски или латински букви.
- Клетвата за мълчание на учените обхваща и златната орфическа книга с шест страници. - Не се успокоява Мидас лесно. - Тя предшества сетнешните ни златни книжовни школи, без кото делото на светите братя нямаше да го има. Колко хора знаят за Златната книга със страници от чисто злато? В кои учебници я пише? Книга със страници от чисто злато с орфически текст.

Най-много се оказаха хората, които им вадеха изпод зидовете, раклите или олтарите на съборени къщи и църкви каменни плочи с надписи. “Колко

ужасно много букви - чудеха се. - И латински букви, и кирилски. - Изрекли го, се сетиха за Фригия и думите на онази археоложка, която им бе доверила, че във Фригия има надписи с латински и кирилски букви, по-стари от финикийската азбука. - Това да не потвърждава онова?
Беше ясно, че имаше още ужасно много не само букви по надписите, но и пътища за ходене.
-Докато и ние като Дионис не изминем пътят на древните българи до Индия, няма да можем да си свършим работата.
- Да я видим онази богиня Оума, "сестра Сивова", както вика Раковски, сиреч на Шива. Да срешнем тази най-умна богиня, която носи името си от нашия ум. Ако някой се пита свещеният звук "ом" има ли връзка с нашето "ум", да прочете Раковски и да погледне как е писан ум на старобългарски - "оум". От ума си пати, защото от "ума" е и "думата". Та, дума по дума след ума. "Умея", понеже съм "умен", умен съм, понеже "ума" е у мене. "Наумил" съм си нещо в ума, а де, ако го няма ума - как да си го наумя и как да "умувам", пък ний баш и това правим - умуваме, за друго право не са ни дали.
- А после пак ще се върнем тук като костенурките - да хвърлим яйцата на ума си там, откъдето сме тръгнали.
- Никъде няма да ходите! - Кратко им нареди Каторжника. - Никой, дето е тук, да не мърда от мястото си.
Съвсем се бе поболял от мъка Каторжника. Идваше му да хукне и да вика, от едната страна на границата до друга, по летища и гари:
- Къде хукнахте бе? Каква суматоха ви удари? Къщи нямате ли, домове нямате ли, майки нямате ли, родина нямате ли? Хей, вие, върнете се! - Искаше да завие с вятъра. Видът му беше на стар, измъчен пророк, мязаше на един свещеник, който пазеше дрехите, вещите в Колима. - Онова беше лагер, това тук е най-прекрасната страна, която може на човек да се падне. Свестете се, да не стане така, че да няма къде да се върнете.
Изрече го, а сам се юрна в чужбина да дири онези 30 до 50 товара книги, измъкнати през Възраждането от всеки манастир в България според Йордан Хаджиконстантинов-Джинот.

ЗАД ГРАНИЦИТЕ

Докато Мидас се отдалечава от България, гласът му кънти отдалече, все повече губейки силата си:
- Ако някой иска да изследва щастливото време на нашата земя, да тръгва с нас. Няма да ви отведем при заводите и колите, нито при индустриалните пушеци и газовете от колите. Ще ви отведем при хората, които са се пръквали и са щъкали само като част от природата. А това е най-върховен

белег на цивилизованост. От такава гледна точка ние, днешните човеци сме дълбоко нецивилизовани и умствено недоразвити, щом можем да вредим на природата, чийто произход е божествен. Ние, които вредим на природата, вредим на Бога. Ние не зачитаме никого освен нашия мързел и егоизъм - нито божия свят, нито този, който го е създал.
За онези люде преклонението пред боговете е било толкова важно като любовта. Там, където не е съществувало робство, понятието за свобода е било кръгло и вечно като яйцето на първозданието. Там, където всички сами са изработвали съдовете, накитите, дрехите си, творчеството е било естествено състояние на духа. Красотата не е било привилегия на шепа избрани, а право на всеки човек. И населението е било въвлечено в създаването на красота, не в производството на химия за тровене. И тъй като обществото е живеело както боговете са били определили, а не нечия зла воля, любовта била на най-велика почит. Скалните фалоси били първите колони, издигнати между небето и земята. Хермес, богът на траките, бил изобразяван с торбичка, закачена на дървена пръчка - торбичката била вулвата, плацентата, с която той доказвал произхода си. Животът бил изопнат върху копията на желанията, които могат да пробият всеки момент кожата на съществуването, наслада като ужасяюща болка, отвъд която била пак разстилащото се удоволствие. Не бил това бароков трепкащ Ерос, това била самата Богиня-Майка, подгонена от чернотиите на пещерите си под самия Пъп на земята, в самата утроба на земята, утробата на Земята се свивала и разпускала и пълнела с доволство тревожността на Хаоса, при всеки тласък падали водопадно горещи и студени извори, усещанията щъкали като побъркани, който и да бръкнел в тази каша, щял да разбере, че в нея бъка от живот, защото това е част от праокеана на Съзиданието.
Всички изживени болезнени събития горят и изгарят на кладата на удоволствието – единствената оправдана клада. Езикът на лоното го обгръща от всички страни, небето става на огън.
Ето го личния ми харем от Венери, някои глинени с гърди, прорязани като пафти със спирали, другите скални, изглегнати на цели баири и планини из Родопите, на някой триъгълника на женствеността бе изрязан от проломи и цепнатини сякаш някой отгоре си бе склуптирал лоното, с което иска да се съедини. Най-малкото кълравите гръцки словца подхождат на еротиката, която е връхлетяла, страховито и жестоко, извън всякакви норми и всякакви думи тази земя. Лицето на Богинята-Майка е една изсмукваща паст, от него се излива гъстък като смола сок, който сякаш задръства ноздрите.

Нека погледнем територията на България в онези времена. Цялата страна е като площадка за инициации на първия живот, изтекъл от утробите на Магурата, Козарника, Лепеница. Катериш се по Белоградчишките скали със странен благороден цвят и с кожата си усещаш, че тези проломи, тези скални замъци, заслони и обсерватории не са игра на природата, а очертани пространства за мистериални шествия. По пътищата на мистериите са подготвени изненадите и изпитанията, през които трябва да минеш, за да санеш мъж или жена. В скалните проломи на Магурата се е зародил танцът на живота, пещерата е сцена на опложданието и на зараждането на живота. И как красиво съвпада името ѝ - учителката Майка, и как оногурите и кутригурите се обаждат чрез това "гура" в названието ѝ . Освен галерия и родилна зала на първото население на Европа Магурата е и нещо като скриптория за първата писменост на човечеството. Скриптория не в манастир, а в родилна зала. От дете събирах в нея знаците - "това си е нашето Т, ето го М-то."

Предстои ни да установим докъде се е разлял живота, избликнал от Магурата и Козарника, докъде са се разпространили тези първи земеделци и да очертаем границите на тяхната първа цивилизация. Не включва ли тя и Триполската в Украйна, създадена от изселници от Балканите, не е ли едно с цялата причерноморска култура заедно с българите при реките Бук, Дон и Днепър. Микенската цивилизация не е ли пак тази първа цивилизация. Колко голямо е било царството на Варненския жрец, докъде се е простирало и кои земи е обемало? И дали народът ни не откриваме къде ли не, защото е първият и просто друго тогава е нямало.

Гласът на Мидас вече не се чуваше, Мидас беше на хиляди километри разстояние. Може би се намираше вече в някой от беските манастири извън България, където навярно щеше да попадне на някой екземпляр на Библия Бесика.

СРЕЩА

Колкото повече море пие Ида, толкова по-ожаднява. Пред нея – сводът на Аргос, кога ще примами корабите на Мидас под свода? Може би ще измисли танц, който ще прелъсти корабите да дойдат под арката. Фригийският такт, фригийският лад, фригийските флейтисти – и ето, че корабите пътуват под арката на Аргос. Тогава Мидас ще докосне "hiera" - свещените предмети от личното ѝ съкровище и така ще се обвърже с нея в свещеното завинаги. Тук, под арката на Аргос. Тя ще е Matar от надписите от Гордион, той – Ates – също от графитите там. Ида чака и тъче лененото платно за всички орфици. Само Мидас - нейният Одисей - знае точно кога ще дойде и докога тя ще играе ролята на Пенелопа. Срещу безумното

щъкане на един Одисей – втъкалата дните си в чакане Пенелопа. Гневът на Ида-Пенелопа, че никакъв не се задава извиква нови мъжки имена на надеждата. Може би той ще има повече време за нея, може би ще я заведе далече от самата нея ведно с нейните корибанти – фантазиите? Хич и никой не идва, камо ли Мидас, зает с разрешаване на световните проблеми на историята.
Малкият свят на техния Остров се беше разпаднал, Ида и Мидас се бяха изгубили сред мъглите на шаващите години. На един завой обаче нейде из Римските потайности застанаха един срещу друг. Ида водеше след себе си в индийска нишка децата си от други мъже, най-отпред - неговото. Двамата, без да се вторачват много-много в себе си, гледаха да измъкнат спомените за обитателите на Острова, чрез тях да се изприкажат.
- И, добре, а накрая? Ами накрая от глобалното затопляне Острова потъва, а от нас двмата по повърхността плува по някой косъм. - Старецът Мидас се киска както младият.
-Заслужаваше си да се срещнем. – Колебливо изрече Ида. Най-сетне я бе освободил окончателно от себе си. - Тук съм за една моя изложба.
- Хм, за това ли е било всичко? За самоусъществяването ти? Самоизява! Така си и мислих.
- Какво ли значение има, било ли е или не за онзи някакъв косъм, който ще плува нейде в морето след нас.
- Аз населявам вече Скалата на безмълвниците - споделя вече сериозно Мидас. - Знаеш ли я тази картина на Цанко? Една червеникава скала до небето и по нея набучени скитове на отшелници, опитващи се в тишина да стигнат до Бог. Е, там съм и аз, ако решиш пак да ме дириш.

СЪНОВИДЕНИЯТА НА СЕМЕЛА

РОМАН

АВТОР: КРИСТИН ЮРУКОВА

ХУДОЖНИК НА КОРИЦАТА: КРИСТИН ЮРУКОВА

ИЗДАТЕЛ: МОЗАЙКА 92

ПЛОВДИВ

НОЕМВРИ 2016

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

ISBN ……..